CAMILLA LÄCKBERG

prințesa ghețurilor

2 autori suedezi
se luptă pentru supremație:
CAMILLA LÄCKBERG și STIEG LARSSON

3
FICTION CONNECTION

TREI

CAMILLA LÄCKBERG

PRINȚESA GHEȚURILOR

Traducere din suedeză de
Simona Țențea şi Åsa Apelkvist

3
TREI

Titlul original: ***Isprinsessan***
Autor: Camilla Läckberg

Copyright © Camilla Läckberg, 2004
Publicată prin acord cu Nordin Agency, Suedia Prima ediție publicată de Editura Warne, Suedia

Editura Trei, 2010
ISBN: 978-973-707-367-9

[Ebook v. 2.0]

Lui Wille

1.

Casa era pustie şi goală. Răcoarea pătrundea în toate ungherele. O pojghiță de gheață se formase în cadă. Pielea femeii începuse să capete o nuanță uşor vineție.

I se părea ca o prințesă, aşa cum era întinsă acolo. O prințesă de gheață.

Podeaua pe care stătea era rece ca gheața, dar frigul nu îl de-

ranja. Întinse mâna şi o atinse.

Sângele de pe încheieturile ei se închegase de mult.

Dragostea pentru ea nu fusese niciodată mai puternică, îi mângâia braţul ca şi cum ar fi mângâiat sufletul care părăsise corpul.

Nu se uită înapoi când plecă. Nu era adio, ci pe curând.

Eilert Berg nu era un om fericit. Respira cu dificultate și norișori albi îi ieșeau din gură, dar sănătatea nu era pentru el cea mai îngrijorătoare problemă.

Svea fusese atât de frumoasă în tinerețe și trebuise să aibă multă răbdare până să poată s-o ia în căsătorie. Părea blândă, prietenoasă și puțin sfioasă. Caracterul ei adevărat a ieșit la iveală după o perioadă prea scurtă de fantezie juvenilă. Foarte hotărâtă, l-a ținut sub papuc timp de aproape cincizeci de ani. Dar Eilert avea un se-

cret. Pentru prima oară întrezărea o posibilitate de a avea puțină libertate în toamna vieții lui și nu avea de gând să piardă această libertate.

Toată viața muncise până la extenuare ca pescar, iar banii îi ajungeau exact pentru a-i întreține pe Svea și pe copii. De când se pensionaseră, avuseseră doar pensiile lor mici din care să trăiască. Fără ceva economii, nu exista nicio posibilitate de a lua viața de la capăt, singur, în altă parte. Această posibilitate venise ca un dar divin și, pe deasupra, era ridicol de ușor. Dar dacă oamenii voiau să plătească sume de bani fabuloase pentru câteva ore de lucru pe săptămână, atunci era problema lor. El nu avea de gând să se plângă. În doar un an de zile, bancno-

tele din cutia lui de lemn secretă se înmulțiseră într-o grămadă impresionantă și peste puțin timp urma să aibă îndeajuns pentru a se putea retrage către ținuturi mai calde.

Se opri să-și tragă sufletul la ultima pantă abruptă și își masă mâinile paralizate de reumatism. Spania sau poate Grecia o să mai înmoaie frigul care parcă venea din interior.

Eilert considera că mai avea cel puțin zece ani până să ajungă pe lumea cealaltă și intenționa să profite din plin de ei. Așa că în niciun caz nu voia să-i petreacă lângă baba de acasă.

Plimbarea matinală zilnică fusese singura lui clipă de liniște și pace și pe deasupra îl ajutase și să facă puțină mișcare, de care avea nevoie. Mergea

întotdeauna pe același drum, iar cei care îi cunoșteau obiceiurile ieșeau adesea ca să mai schimbe câteva vorbe cu el. Îi făcuse o deosebită plăcere să stea de vorbă cu frumoasa vecină din casa aflată în vârful dealului, lângă școala Häkenbacken. Venea doar la sfârșitul săptămânii, întotdeauna singură, dar avea de fiecare dată timp să vorbească despre vreme și vânt. Domnișoara Alexandra se interesa și de Fjällbacka de odinioară și acesta era un subiect despre care Eilert discuta cu plăcere. De asemenea, domnișoara era foarte delicată. Eilert se pricepea să aprecieze astfel de lucruri, chiar la vârsta lui. Bineînțeles că s-a bârfit destul pe seama ei, dar dacă începeai să dai crezare bârfelor, curând nu mai

aveai timp de altceva.

Cu vreun an în urmă îl întrebase dacă nu poate să arunce un ochi și în casa ei, dacă tot trecea pe acolo vineri dimineața. Casa era veche, iar boilerul, precum și țevile erau uzate și nu prea îi surâdea ideea de a veni într-o locuință rece la sfârșit de săptămână. Avea să îi dea o cheie ca să poată intra și să poată verifica dacă totul era în regulă. O serie de spargeri avuseseră loc în acea zonă, așa că trebuia să verifice și ferestrele sau ușile.

Această sarcină nu i se părea deosebit de împovărătoare, iar o dată pe lună găsea un plic cu numele lui în cutia ei poștală, conținând o sumă pe care el o considera princiară. În plus, îi plăcea să se simtă util. Era greu să nu

aibă nicio ocupaţie după ce muncise toată viaţa.

Poarta era înclinată şi opuse rezistenţă când încercă să o deschidă înspre cărarea din grădină. Zăpada nu fusese curăţată şi se gândea să roage pe vreunul dintre băieţi să vină să-i dea o mână de ajutor. O asemenea treabă nu era pentru femei.

Bâjbâia neîndemânatic cu cheia, era atent să nu o scape în zăpada adâncă. Dacă ar fi trebuit să se aplece în genunchi, nu s-ar mai fi putut ridica înapoi. Scara din cerdac era rece şi alunecoasă, aşa că se ţinu de balustradă. Tocmai se pregătea să descuie când observă că uşa era întredeschisă. Nedumerit, o împinse şi intră în hol.

— Alo, e cineva acasă?

Poate ea venise mai devreme? Nu răspunse nimeni, își vedea aburii respirației ieșindu-i din gură și brusc își dădu seama cât de frig era în casă. Dintr-odată, nu mai știu ce să facă. Ceva nu era în regulă și simțea că nu era vorba doar de un boiler stricat.

Merse prin camere. Totul era intact. În casă domina o ordine impecabilă, ca de obicei. Aparatul video și televizorul erau la locul lor. După ce a inspectat parterul, Eilert urcă la etaj. Scara era abruptă și trebuia să se țină bine de balustradă. Când ajunse sus, mai întâi se îndreptă spre dormitor. Era feminin, foarte elegant și la fel de ordonat ca restul casei. Patul era făcut și un geamantan stătea lângă piciorul lui, nu părea desfăcut. Deodată se

simți puțin netot. Poate că ea se întorsese mai devreme, descoperise că boilerul era stricat și ieșise să caute pe cineva care l-ar fi putut repara. Și totuși, nu credea în această posibilitate. Ceva nu era în regulă. Simțea asta în încheieturi la fel cum uneori putea să simtă apropierea unei furtuni. Își continuă cu atenție drumul prin casă. Următoarea cameră era o mansardă mare cu acoperiș înclinat și grinzi de lemn. Două canapele stăteau de o parte și de alta a unui șemineu. Câteva ziare erau împrăștiate pe măsuță, dar în rest toate erau la locul lor. Merse din nou la parter. Nici acolo nu părea să fie ceva în neregulă. Nici bucătăria, nici sufrageria nu arătau altfel decât de obicei. Singura încăpere care mai rămăsese

era baia. Fără să ştie de ce, avu un moment de ezitare înainte să împingă uşa. În continuare era pace şi linişte. Se opri o clipă, ezitând, îşi dădu seama că era ridicol şi împinse cu hotărâre uşa.

Câteva secunde mai târziu alerga către uşa de la intrare atât de repede cât îi permitea vârsta. În ultimul moment îşi aduse aminte că scara era alunecoasă şi se prinse de balustradă la timp pentru a nu se prăvăli cu capul înainte pe scări. Înainta cu greu prin zăpada aşternută pe cărarea din grădină, înjurând când poarta se împotrivi. Se opri năuc afară pe trotuar. Puţin mai în jos pe drum zări o siluetă care se apropia cu paşi repezi şi o recunoscu imediat pe Erica, fiica lui Tore. Îi

strigă să se oprească.

Era obosită. Moartă de oboseală. Erica Falck închise calculatorul şi merse în bucătărie să-şi mai pună cafea. Se simţea presată din toate părţile. Editura voia o primă versiune a cărţii în august, iar ea abia începuse să scrie. Cartea despre Selma Lagerlof – a cincea din seria de biografii ale femeilor scriitoare suedeze – ar fi trebuit să fie cea mai bună, dar îi lipsea cu desăvârşire cheful de scris. Părinţii ei muriseră de mai bine de o lună, însă durerea era la fel de intensă ca atunci când primise vestea morţii lor. Să facă ordine printre lucrurile din casa părintească se dovedise a fi mult mai istovitor decât crezuse. Totul îi trezea amintiri.

Îi lua multe ore să umple o cutie, fiindcă fiecare lucru îi aducea în minte imagini dintr-o viață care uneori i se părea foarte aproape, iar alteori foarte, foarte îndepărtată. Dar n-avea de ales, împachetatul avea să dureze cât timp era necesar.

Pentru moment, apartamentul din Stockholm era închiriat, așa că putea foarte bine să stea aici în Fjällbacka și să scrie. Casa era situată într-un loc puțin mai izolat, la Sälvik, și atmosfera era calmă și plină de liniște.

Erica se așează pe verandă și se uită spre arhipelag. Priveliștea nu înceta niciodată s-o lase fără respirație. Fiecare anotimp oferea un peisaj nou și spectaculos, iar azi se arăta un soare strălucitor ce arunca valuri aurii de

lumină peste gheața groasă ce plutea pe apă. Tatăl ei ar fi iubit o astfel de zi.

Simți că o podidește plânsul, iar aerul din casă deveni brusc apăsător. Se hotărî să facă o plimbare. Termometrul arăta minus cincisprezece grade și își trase pe ea mai multe pulovere, unul peste altul. Simți frigul mușcător când păși afară din casă, dar, după ce merse puțin cu pas hotărât, reuși să se încălzească.

Afară era o liniște care parcă te elibera. Nu se zărea nici țipenie de om. Singurul sunet pe care îl auzea era propria respirație. Contrastul față de lunile de vară era puternic. Atunci comunitatea era plină de viață. Erica prefera să stea departe de Fjällbacka pe timpul verii. Chiar dacă știa că oa-

menii de acolo depindeau de turism pentru a supravieţui, nu putea să scape de senzaţia că, în fiecare vară, erau invadaţi de un nor imens de lăcuste. Un monstru cu mai multe capete care încet-încet, an de an, înghiţea vechiul sat de pescari, cumpărând toate casele de lângă apă şi întemeind o societate-fantomă timp de nouă luni pe an.

Pescuitul fusese sursa de hrană pentru oamenii din Fjällbacka timp de sute de ani. Pământul arid şi lupta acerbă pentru supravieţuire îi făcuseră pe oameni aspri şi puternici, depinzând de heringul care se aduna sau nu în plasele pescarilor. După ce Fjällbacka a devenit un loc pitoresc, atrăgând turişti cu portofele doldora de bani în vreme ce pescuitul ajunsese

să nu mai fie principala sursă de venit, Ericăi i se părea că localnicii erau din ce în ce mai descurajați. Tinerii plecau la oraș, iar bătrânii visau la vremurile de odinioară. Ea însăși se număra printre cei care aleseseră să plece.

Grăbi pasul și mai tare și o luă la stânga spre dealul care ducea la școala Häkenbacken. În timp ce se apropia de vârful dealului, îl auzi pe Eilert Berg strigând ceva ininteligibil. Dădea din mâini și se îndrepta spre ea.

— E moartă.

Eilert respira repede, cu gâfâituri mici și sacadate, și un sunet neplăcut, ascuțit se auzea din pieptul lui.

— Liniștește-te, Eilert. Ce s-a întâmplat?

— E moartă, acolo, înăuntru.

Arăta cu mâna spre casa mare, din lemn, zugrăvită în albastru-deschis, din vârful dealului și, în același timp, o implora pe Erica din priviri.

Dură ceva până când Erica înțelese ce spunea, dar, odată ce cuvintele i se fixară în minte, trânti poarta îndărătnică și porni anevoie prin zăpadă până la ușa din față. Eilert lăsase ușa deschisă, iar ea păși cu grijă peste prag, nesigură de ce avea să vadă. Dintr-un motiv oarecare, nu se gândise să-l întrebe.

Eilert o urmă în tăcere și, fără un cuvânt, arătă spre baia de la parter. Erica nu se grăbi, se întoarse și se uită întrebătoare la el. Bărbatul era palid și, cu o voce stinsă, rosti:

— Acolo, înăuntru.

Erica nu mai fusese în casa aceea de o veşnicie, dar o cunoscuse foarte bine odată şi ştia unde era baia. Aerul îngheţat o făcea să tremure, deşi purta haine călduroase. Împinse uşor uşa băii şi păşi înăuntru.

Având în vedere informaţiile succinte pe care i le dăduse Eilert, nu era sigură la ce să se aştepte, însă nimic nu o avertizase asupra sângelui. Baia era placată cu faianţă albă, iar efectul sângelui din cadă şi din jurul acesteia era astfel şi mai puternic. Pentru o secundă i se păru frumos contrastul, până când îşi dădu seama că în cadă era cu adevărat o fiinţă umană.

În ciuda nuanţelor nefireşti, palide şi vineţii ale acelui corp, Erica recunoscu imediat cine era – Alexandra

Wijkner, fostă Carlgren, fiica familiei ce deținea casa în care se afla ea acum. În copilărie fuseseră cele mai bune prietene, dar parcă trecuse o viață întreagă de atunci. Acum, femeia din cadă părea o străină.

Slavă Domnului, ochii cadavrului erau închiși, dar buzele aveau o nuanță intensă de albastru.

O pojghiță subțire de gheață îi acoperea corpul, ascunzând cu totul partea inferioară a trupului. Brațul drept, brăzdat de sânge, atârna pe marginea căzii, cu degetele înmuiate în balta de sânge închegat de pe podea. O lamă de ras se afla pe marginea căzii. Celălalt braț se vedea doar de la cot în sus, restul fiind ascuns sub pojghița de gheață. Și genunchii ieșeau prin supra-

faţa îngheţată. Părul blond şi lung al lui Alex era răsfirat ca un evantai peste marginea căzii, dar părea tare şi înghеţat.

Erica stătu mult timp uitându-se la ea. Tremura atât din cauza frigului, cât şi a sentimentului de singurătate pe care îl inspira acest tablou macabru. Se retrase încetişor din încăpere.

După aceea, totul s-a întâmplat ca în ceaţă. A sunat la medicul de gardă de pe telefonul ei mobil, aşteptând împreună cu Eilert până când medicul şi ambulanţa au sosit. Recunoscu iarăşi acea stare de şoc în care intrase când primise vestea morţii părinţilor ei şi-şi turnă un coniac mare imediat ce ajunse acasă. Poate nu era întocmai

ce ar fi prescris un medic, dar coniacul o ajută să nu-i mai tremure mâinile.

Vederea lui Alex îi trezise amintiri din copilărie. Trecuseră mai mult de douăzeci şi cinci de ani de când fuseseră cele mai bune prietene, dar, chiar dacă mulţi oameni intraseră şi ieşiseră din viaţa ei de atunci, Alex ocupa un loc important în inima ei. Pe atunci erau nişte fetiţe. La maturitate se înstrăinaseră. Totuşi, îi era greu să accepte că Alex îşi pusese singură capăt zilelor, dar asta era singura explicaţie din imaginile pe care le văzuse. Alexandra pe care ea o cunoscuse fusese o persoană plină de viaţă, echilibrată. O femeie frumoasă, sigură pe ea şi cu o strălucire care atrăgea privirile oamenilor. Din ce auzise, dar şi după cum

bănuia, viața fusese generoasă cu Alex. Avea o galerie de artă în Göteborg, era căsătorită cu un bărbat chipeș și de succes și locuia într-un fel de conac pe insula Särö. Și totuși, se părea că nu totul fusese perfect.

Simți nevoia să-și limpezească gândurile și formă numărul surorii ei.

— Dormeai?

— Glumești? Adrian m-a ținut trează de la 3 noaptea și când a adormit și el, în sfârșit, pe la 6 dimineața, s-a trezit Emma, care avea chef de joacă.

— Și n-a putut și Lucas să se trezească măcar o dată?

O tăcere de gheață se lăsă la celălalt capăt al receptorului, iar Erica se mușcă de limbă.

— Are o ședință importantă azi și trebuie să fie odihnit. De asemenea, trece printr-o perioadă mai agitată la serviciu, compania are niște probleme.

Vocea Annei deveni mai stridentă, iar Erica simți un ton isteric în ea. Lucas avea întotdeauna o scuză la îndemână, iar Anna, pesemne, îl citase cuvânt cu cuvânt. Dacă nu era vorba de vreo ședință de mare însemnătate, atunci era stresat din cauza deciziilor importante pe care trebuia să le ia sau era la pământ cu nervii deoarece stresul de a fi, după cum spunea Lucas, un om de afaceri de succes era mare. Toată responsabilitatea în privința copiilor cădea astfel pe umerii Annei. Având un copil vioi de trei ani și un bebeluș de patru luni, Anna arăta, la

înmormântarea părinţilor, cu zece ani mai în vârstă faţă de cei treizeci pe care îi avea.

— Honey, don't touch that.

— Sincer acum, nu crezi că ar fi timpul să vorbeşti cu Emma în suedeză?

— Lucas e de părere că trebuie să vorbim engleză acasă. Spune că oricum ne vom muta înapoi la Londra până va începe cea mică şcoala.

Erica era sătulă de fraze ca: „Lucas crede că, Lucas zice, Lucas e de părere că...". În ochii ei, cumnatul era exemplul perfect al unui nemernic de primă clasă.

Anna îl întâlnise pe vremea când era *au-pair* la Londra şi numaidecât a fost fascinată de complimentele ca la

carte venite din partea brokerului de succes cu zece ani mai în vârstă ca ea, Lucas Maxwell. A renunțat la toate planurile sale de a studia la universitate și și-a dedicat în schimb viața încercării de a fi soția perfectă. Problema era că Lucas era tot timpul nemulțumit, iar Anna, care încă din copilărie făcea întotdeauna ce avea chef, ajunsese în timpul anilor petrecuți cu Lucas să-și șteargă complet propria personalitate. Până au venit copiii pe lume, Erica a sperat ca sora ei să devină rezonabilă, să-l părăsească pe Lucas și să înceapă să-și trăiască viața; însă după ce se născu Emma și apoi Adrian, fu silită să accepte că, din păcate, Lucas va continua să facă parte din familie.

— De acord, hai să lăsăm subiectul Lucas și concepția lui despre creșterea copiilor. Ce au mai făcut drăgălașii mătușii de când nu i-am mai văzut?

— Păi, ce fac ei de obicei, doar știi... Emma a avut o criză de nebunie ieri și a reușit să taie hăinuțe în valoare de o mică avere până să ajung eu la ea, iar Adrian a vomitat ori a țipat neîncetat timp de trei zile.

— Am impresia că ai nevoie să schimbi puțin aerul. N-ai putea să-i lași pe copii și să vii aici o săptămână? Aș avea nevoie de ajutorul tău ca să ne uităm la unele lucruri. Trebuie să ne apucăm și de acte în curând.

— Da, ne-am gândit și noi să vorbim cu tine despre asta.

Ca de obicei, când era obligată să se

amestece într-o chestiune neplăcută, vocea Annei începu să tremure. Erica deveni brusc suspicioasă. Acest „noi” era de rău augur. Odată ce Lucas intra în joc, ceva îl avantaja pe el și îi dezavantaja pe toți ceilalți.

Erica așteptă ca Anna să continue.

— Eu și cu Lucas ne gândim să ne mutăm înapoi la Londra imediat ce punem filiala din Suedia pe picioare și nu prea avem de gând să ne batem capul cu întreținerea unei case aici. Nici tu nu ai vreun interes să întreții o casă mare la țară, vreau să spun fără familie și...

Tăcerea era apăsătoare.

— Ce vrei să spui?

Erica își răsuci o șuviță din părul ei creț pe degetul arătător, un obicei pe

care îl avea încă din copilărie atunci când era nervoasă.

— Mda, Lucas crede că ar trebui să vindem casa. Nu avem posibilitatea s-o păstrăm. În plus, am vrea să cumpărăm o casă în Kensington când ne mutăm înapoi și chiar dacă Lucas câștigă foarte bine, banii din vânzare ar pica foarte bine. Vreau să zic, o casă pe coasta de vest cu aceleași condiții s-ar ridica la câteva milioane. Nemții sunt înnebuniți după vedere la mare și după briză.

Anna continuă expunându-și argumentele, dar Erica simți că era destul și puse receptorul ușor în furcă exact în mijlocul unei propoziții. Îi ajungea ca să-și alunge gândurile.

Fusese întotdeauna mai mult ca o

mamă pentru Anna, decât ca o soră mai mare. Încă de când erau mici o protejase și o apărase. Anna fusese un adevărat copil al naturii, o furtună care își urmărea instinctele fără să se gândească la consecințe. Erica o salvase de mai multe ori din situațiile dificile în care se amestecase. Lucas îi alungase spontaneitatea și bucuria de a trăi. Și tocmai din această cauză, Erica nu îl putea ierta.

În dimineața următoare, Ericăi i se părea ireal ceea ce trăise în ajun. Avusese un somn adânc, fără vise, dar cu toate astea se simțea de parcă n-ar fi închis un ochi. Era atât de obosită, încât o durea tot corpul. Îi chiorăiau mațele puternic, dar, după ce aruncă o

privire în frigider, își dădu seama că o plimbare până la magazinul Evei era necesară înainte să poată să mănânce ceva.

Satul era pustiu, iar în piața Ingrid Bergman nu era nicio urmă din tarabele care stăteau acolo în timpul verii. Nu era ceață, iar Erica putea să vadă până la capul de pe insula Valön, care se contura la orizont și care, împreună cu Kräkholmen, forma o mică deschidere spre arhipelag.

Abia după ce parcurse o bună parte din urcușul de pe dealul Galärbacken, zări pe cineva. Era o persoană pe care și-ar fi dorit să o evite și, instinctiv, căută o cale de scăpare.

— Bună dimineața.

Auzi vocea Elnei Persson ciripind

cu îndrăzneală.

— Nu-i micuţa noastră scriitoare care se plimbă în soarele dimineţii?

Erica oftă în sinea ei.

— Da, m-am gândit să merg până la Eva să cumpăr ceva de mâncare.

— Sărmana de tine, probabil că eşti complet distrusă după oribila experienţă de ieri.

Bărbia dublă a Elnei tremura de incitare, iar Erica avea impresia că semăna cu un porumbel gras. Pardesiul verzui îi acoperea corpul de la umeri până la picioare, dând impresia unei mase imense, fără formă. Îşi ţinea poşeta cu amândouă mâinile, iar pe cap i se clătina o pălărie mică şi disproporţionată. Părea a fi din pâslă şi avea o culoare verzuie, nedefinită. Elna avea

ochii mici şi vârâţi adânc într-un strat de grăsime protector. Acum se uitau cercetători spre Erica. Era evident că aştepta un răspuns.

— Da, păi, n-a fost prea plăcut.

Elna dădu din cap compătimitor.

— Da, m-am întâlnit cu doamna Rosengren şi ea mi-a spus că a văzut o ambulanţă şi pe tine stând în faţa casei familei Carlgren şi imediat am înţeles că trebuie să se fi întâmplat ceva groaznic. Şi mai târziu, după-amiază, când l-am sunat pe doctorul Jacobsson în altă problemă, desigur, am auzit de tragica întâmplare. Da, mi-a făcut o confidenţă, nu mai spun nimănui. Medicii au obligaţia de a păstra secretul profesional şi aşa ceva trebuie respectat.

Dădu din cap sentenţios pentru a arăta cât de mult respecta obligaţia doctorului Jacobsson de a păstra secretul profesional.

— Fată tânără... Nu poţi să nu te întrebi ce a putut să provoace această nenorocire. Mie personal mi s-a părut dintotdeauna prea încordată. O cunosc pe mama ei, Birgit, de mult timp – o persoană care a fost mereu cu nervii la pământ şi asta se ştie că este ereditar. Birgit a devenit şi arogantă când Karl-Erik a fost numit director la Göteborg. Atunci Fjällbacka nu mai era de nasul lor. Nu, aveau nevoie de un oraş mare. Ia aminte, banii nu aduc fericirea. Dacă fetiţa ar fi crescut aici în loc să fie dezrădăcinată şi mutată la oraş, cu siguranţă nu s-ar fi ajuns la

așa ceva. De altfel, cred că au și trimis-o la o școală în Elveția și doar știm cum merg lucrurile acolo. Da, așa ceva te marchează pe viață, vezi bine. Până să se mute de aici era fetița cea mai fericită și plină de viață. Nu vă jucați voi împreună când erați mici? Da, eu cred că într-adevăr...

Elna își continuă monologul, iar Erica, nevăzând altă cale de a ieși din încurcătură, începu să caute febril un motiv de a scăpa de conversația care lua forme din ce în ce mai neplăcute. Când Elna se opri din vorbit pentru a-și trage sufletul, Erica acționă.

— Mi-a făcut o deosebită plăcere să vorbim, dar acum trebuie să plec, din păcate. Sunt multe de făcut, după cum știți.

Își luă figura cea mai patetică, sperând s-o facă pe Elna să înțeleagă gestul.

— Da, desigur, draga mea. Nu m-am gândit la asta. Trebuie să-ți fie atât de greu, punând la socoteală și drama din propria ta familie. Iartă necuviința unei femei bătrâne.

Acum Elnei aproape că îi curgeau lacrimile, iar Erica dădu amabilă din cap, grăbindu-se să-și ia la revedere. Își continuă plimbarea către magazinul Evei, oftând ușurată și rugându-se să nu mai întâlnească și alte doamne curioase.

Dar nu avu noroc. Mai mulți locuitori exaltați din Fjällbacka o luară la întrebări, iar ea nu mai îndrăzni să respire normal până nu-și văzu casa în

faţa ochilor. Dar o vorbă auzită îi rămase în minte. Părinţii lui Alex ajunseseră în Fjällbacka târziu în ajun şi stăteau la sora lui Birgit.

Erica puse pungile cu mâncare pe masa din bucătărie şi începu să le sorteze. Pungile nu erau atât de pline cu lucruri sănătoase aşa cum plănuise înainte să intre în magazin, deşi avusese cele mai bune intenţii. Dar dacă într-o zi dezolantă ca asta nu-şi putea permite câteva dulciuri, atunci când? Ca un făcut, maţele îi chiorăiră, iar ea puse pe o farfurie două chifle cu scorţişoară care echivalau cam cu douăsprezece puncte roşii din dieta Weight Watchers, pe care le servi împreună cu o ceaşcă de cafea.

Era un sentiment plăcut să stai şi să

admiri peisajul cunoscut de afară pe fereastră, însă nu se putea obișnui cu liniștea din casă. Mai fusese ea singură acasă și altădată, dar acum nu era același lucru. Atunci simțea o prezență, certitudinea că cineva putea intra pe ușă în orice moment. Acum avea sentimentul că sufletul casei dispăruse cu totul.

La fereastră era pipa tatei, care parcă aștepta să fie încărcată cu tabac. Mirosul încă se mai simțea în bucătărie, dar Ericăi i se părea că devenea mai slab pe zi ce trecea.

Iubise dintotdeauna mirosul de tabac al pipei. Când era mică stătea adesea pe genunchii tatei și închidea ochii, întorcându-și capul spre pieptul lui. Fumul se impregnase în toate hai-

nele lui și reprezenta siguranța în viața ei de copil.

Relația Ericăi cu mama ei era infinit mai complicată. Nu-și amintea nici măcar o ocazie din copilărie când mama să-i fi arătat vreun gest de afecțiune, o îmbrățișare, o mângâiere, un cuvânt de încurajare. Elsy Falck fusese o femeie aspră și hotărâtă, care ținuse casa într-o ordine impecabilă, dar care nu își permisese niciodată să se bucure de ceva în viață. Era foarte credincioasă și, ca majoritatea locuitorilor de pe coastă din Bohuslän, crescuse într-o societate care încă mai era caracterizată de doctrinele pastorului Schartau. Încă din copilărie învățase că viața trebuie să fie o lungă suferință și că recompensa îți va fi dată în viața de

apoi. Erica se întreba deseori ce văzuse tatăl ei la Elsy, el, care avea o natură jovială și simțul umorului și, în timpul unei certe, i-a pus această întrebare. El nu s-a supărat. S-a așezat și și-a pus brațul pe umerii ei, apoi i-a spus să nu-și mai judece mama așa de aspru. Unii oameni își arată sentimentele mai greu, îi explica el în timp ce îi mângâia obrajii care încă erau roșii de furie. Dar ea nu-l ascultase și credea neîncetat că el încerca să acopere ceea ce pentru Erica era evident: mama ei nu o iubise niciodată, iar această povară trebuia dusă tot restul vieții.

Erica se hotărî să-și urmeze instinctul și să-i viziteze pe părinții Alexandrei. Nu e ușor să-ți pierzi un părinte, dar este oarecum legea naturii. Să-ți

pierzi un copil trebuie să fie îngrozitor. Ba, mai mult, ea și Alexandra fuseseră atât de apropiate, cum numai cele mai bune prietene pot fi. Asta, ce e drept, se întâmplase cu douăzeci și cinci de ani în urmă, dar o mare parte dintre amintirile ei luminoase din copilărie erau în mod intim legate de Alex și de familia sa.

Casa părea abandonată. Mătușa Alexandrei și unchiul din partea mamei locuiau pe Tallgatan, la jumătatea drumului dintre centrul localității Fjällbacka și campingul din Sälvik. Casa se afla pe un deal, iar grădina se înclina către drum, pe partea care dădea spre apă. Ușa principală se afla în spatele casei, iar Erica ezită înainte de a

apăsa pe sonerie. Sunetul reverberă, apoi se lăsă o tăcere totală. Nici cel mai mic zgomot nu se auzea dinăuntru. Era cât pe ce să se întoarcă și să plece, când ușa se deschise încetișor.

— Da?

— Bună ziua, sunt Erica Falck. Eu am fost cea care...

Lăsă restul propoziției în aer. Se simțea caraghioasă pentru că se prezentase așa de ceremonios. Mătușa lui Alex, Ulla Persson, știa foarte bine cine este ea. Mama Ericăi și Ulla fuseseră active în asociația bisericii mulți ani, iar câteodată, duminica, Ulla o însoțea acasă să bea o cafea împreună.

Se dădu la o parte și o lăsă pe Erica să intre în hol. Niciun bec nu era aprins. Într-adevăr, avea să se facă sea-

ră abia peste câteva ore, dar după-amiaza era deja pe trecute şi umbrele nopţii puneau stăpânire pe casă. Din camera aflată în capătul holului se auzeau plânsete înăbuşite. Erica îşi scoase pantofii şi pardesiul. Îşi dădu seama că se mişca în cea mai mare linişte şi cu cea mai mare atenţie, fiindcă atmosfera casei îi impunea asta. Ulla se duse în bucătărie şi o lăsă pe Erica să intre singură în cameră. Când ajunse acolo, plânsetele se opriră. Pe o canapea din faţa unei ferestre uriaşe stăteau Birgit şi Karl-Erik Carlgren, strâns îmbrăţişaţi. Amândoi aveau feţele ude şi brăzdate de lacrimi, iar Erica se simţi de parcă era un intrus într-o sferă privată. Un loc pe care poate n-ar fi trebuit să îl invadeze. Dar

era prea târziu să se mai răzgândească acum.

Se așeză cu grijă pe canapeaua din fața lor și își lăsă mâinile pe genunchi. De când intrase în cameră, nimeni nu scosese niciun cuvânt.

— Cum era?

La început, Erica nu înțelese întrebarea lui Birgit. Vocea-i era ca de copil. Nu știu ce să răspundă.

— Singură, zise ea într-un final, dar regretă cuvântul numaidecât. N-am vrut să spun...

Restul propoziției nu se mai auzi, fiind înghițit de tăcere.

— Nu s-a sinucis!

Vocea lui Birgit păru deodată puternică și sigură pe sine. Karl-Erik o ținea de mână, dând din cap aproba-

tor. Observară probabil expresia sceptică a Ericăi, pentru că Birgit repetă:

— Nu s-a sinucis! O cunosc mai bine decât oricine și știu că niciodată n-ar fi putut să se sinucidă. N-ar fi avut niciodată curajul să o facă! Și tu trebuie să știi asta. Și tu ai cunoscut-o!

Dădea să se ridice la fiecare silabă, iar Erica zări o licărire în ochii ei. Birgit își strângea mâinile și le deschidea spasmodic, în mod repetat, uitându-se drept în ochii Ericăi, până când una dintre ele trebui să-și întoarcă privirea. Erica renunță prima. Începu să se uite prin cameră, pentru a evita privirea îndurerată a mamei Alexandrei.

Camera era confortabilă, dar mult prea decorată pentru gustul Ericăi.

Perdelele aveau falduri bogate, care cădeau artistic pe podea şi se asortau cu pernele înflorate ale canapelei. În fiecare locşor găseai câte un obiect decorativ. Vase sculptate din lemn, înconjurate cu panglici brodate cu cruciuliţe, împărţeau camera cu figurine din porţelan reprezentând căţei cu ochii veşnic umezi. Ceea ce înfrumuseţa camera era fereastra panoramică prin care se vedea un peisaj fantastic. Erica îşi dorea să îngheţe acel moment şi să se uite în continuare pe fereastră în loc să ia parte la amărăciunea acelor oameni. În schimb, îşi mută privirea înapoi către soţii Carlgren.

— Birgit, sincer... nu ştiu. Au trecut douăzeci şi cinci de ani de când eu şi Alexandra am fost prietene. Nu ştiu,

de fapt, ce fel de persoană a fost. Câteodată nu cunoști un om atât de bine precum crezi.

Erica auzi cât de jalnic sunau propriile cuvinte care ricoșau parcă în perete. De data aceasta luă cuvântul Karl-Erik. Se eliberă din strânsoarea puternică a lui Birgit și se aplecă în față ca și cum ar fi vrut să se asigure că Erica nu pierdea niciun cuvânt din ce urma el să spună.

— Știu că sună de parcă am vrea să negăm ceea ce s-a întâmplat și de parcă n-am fi în toate mințile. Dar chiar dacă Alex s-ar fi sinucis din cine știe ce motiv, nu ar fi făcut-o niciodată și, repet, niciodată în acest fel! Tu îți aduci bine aminte cât de înspăimântată era Alex la vederea sângelui. Dacă

se tăia puțin, devenea isterică până când i se punea un plasture pe tăietură. Ba chiar și leșina când vedea sânge. De aceea sunt absolut sigur că ar fi ales mai degrabă somniferele. Este absolut imposibil ca Alex să fi fost în stare să ia o lamă de ras și să se taie singură, mai întâi pe un braț și apoi pe celălalt. Ceea ce spune soția mea e adevărat: Alex era fragilă. Nu era o persoană curajoasă. E nevoie de multă forță interioară pentru a putea face pasul ăsta. Ea nu avea această forță.

Vocea lui era insistentă și, deși era în continuare convinsă că asculta doi oameni profund disperați, Erica intrase la bănuieli. Acum când se gândea, ceva nu fusese în regulă când intrase în baie ieri-dimineață. Sigur că găsirea

unui cadavru nu a fost niciodată un lucru normal, dar era ceva în atmosfera din baie care nu ar fi trebuit să fie acolo. O prezență, o umbră. Asta era cea mai bună descriere pe care putu s-o găsească. Încă era de părere că ceva o împinsese pe Alexandra Wijkner să se sinucidă, dar nici nu putea să nege că certitudinea încăpățânată a soților Carlgren îi trezise într-adevăr anumite suspiciuni.

Îi trecu prin minte cât de bine începuse să semene Alex cu mama ei la înfățișare. Birgit Carlgren era minionă și slăbuță, cu același păr blond deschis precum fiica ei, dar, spre deosebire de coama lungă a lui Alex, ea purta o tunsoare băiețească. Acum era îmbrăcată complet în negru și, în ciuda su-

ferinței, încă părea conștientă de efectul pe care îl declanșa contrastul dintre negru și albul pielii. Mici gesturi îi trădau vanitatea. O mână trecută prin păr cu afectare, o aranjare a gulerului. Erica își amintea cum, la vârsta de opt ani, vedea garderoba ei ca pe o peșteră a lui Ali Baba, iar cutia cu bijuterii părea paradisul pe pământ.

Pe lângă ea, soțul ei avea un aer foarte banal. Departe de a fi lipsit de farmec, el era pur și simplu neînsemnat. Avea o figură alungită, brăzdată de riduri, iar chelia îi acaparase vârful capului. Deși era și el îmbrăcat complet în negru, spre deosebire de soția sa, asta îl făcea și mai fad. Erica simți că era momentul să plece. Se întreba ce rost a avut să-i viziteze.

Se ridică și același lucru îl făcură și soții Carlgren. Birgit se uită poruncitor la soțul ei, îndemnându-l cu privirea să spună ceva, evident ceva ce ei discutaseră deja înainte să vină Erica.

— Ne-am dori să scrii un articol în memoria lui Alex. Să fie publicat în ziarul *Bohusläningen*. Despre viața ei, visele și moartea ei. O cronică a vieții ei și a persoanei care a fost ar însemna foarte mult pentru mine și Birgit.

— Dar nu vreți mai bine un articol în ziarul *Göteborgsposten*? Doar a locuit în Göteborg. Și voi la fel.

— Fjällbacka a fost și va fi întotdeauna casa noastră. Și același lucru este valabil și pentru Alex. Poți să vorbești mai întâi cu soțul ei, Henrik. Noi am discutat cu el și se va pune la dis-

poziția ta. Toate cheltuielile vor fi suportate de noi, bineînțeles.

Acestea fiind spuse, discuția păru încheiată. Fără să accepte, de fapt, misiunea, Erica se văzu afară pe scări cu numărul de telefon și adresa lui Henrik Wijkner în mână când ușa se închise în spatele ei. Chiar dacă, sincer vorbind, nu ar fi vrut să-și asume această răspundere, un gând luă naștere în mintea ei de scriitoare. Erica îl alungă și se simți rău pentru că avusese acest gând, dar era unul puternic și nu se lăsa alungat. Ideea pe care o avea de foarte mult timp de a scrie o carte era acum atât de ușor de pus în practică. O poveste despre drumul unui om către destinul său. O explicație a ceea ce a putut să împingă o fe-

meie tânără, frumoasă şi în mod vizibil privilegiată către sinucidere. Da, desigur, fără să folosească numele lui Alex, dar o poveste bazată pe ceea ce ar fi putut afla despre drumul ei către moarte. Erica publicase până în acel moment patru cărţi, dar toate erau biografii ale unor scriitoare. Nu avusese curajul să creeze poveşti proprii, dar ştia că avea idei care aşteptau să fie puse pe hârtie. Poate că acest eveniment avea să-i dea imboldul, inspiraţia pe care o aştepta. Faptul că o cunoscuse pe Alex era doar un avantaj.

Femeia din ea se simţea încurcată de acest gând, dar scriitoarea ţipa de fericire.

Pensula picta dungi late roşii pe

pânză. Începu să picteze din zori, iar acum, pentru prima oară după multe ore de lucrat, făcu un pas în spate pentru a admira ceea ce crease. Pentru un ochi de începător erau doar câmpuri roșii, oranj și galbene, împărţite neregulat pe pânza mare. El vedea degradare și resemnare, exprimate prin nuanţele pasiunii.

Picta întotdeauna cu aceleași culori. Trecutul lui urla batjocoritor din pânză și el începu să picteze din ce în ce mai frenetic.

După încă o oră, consideră că e timpul pentru prima și binemeritata bere. Luă doza care era cea mai aproape de el și ignoră faptul că scuturase scrumul în ea cu o noapte înainte. Scrumul i se lipi de buze, dar continuă

să bea cu lăcomie din doza de bere deschisă şi o aruncă pe podea după ce înghiţi ultima picătură.

Chiloţii, singurul articol de îmbrăcăminte pe care îl avea pe el, erau galbeni în faţă – de bere sau de urină uscată. Cel mai probabil un amestec din amândouă. Părul slinos îi atârna puţin peste umeri, iar pieptul îi era livid şi scofâlcit. Anders Nilsson era, în ansamblu, o epavă, însă tabloul ce stătea pe şevalet arăta un talent ce contrasta puternic cu propria degradare a artistului.

Se aşeză pe podea şi se rezemă de peretele din faţa tabloului. Lângă el se afla o cutie de bere nedeschisă, iar zgomotul pe care aceasta îl făcu când o deschise îi produse plăcere. Culorile

agresive țipătoare îi aduceau aminte de lucruri pe care încercase aproape toată viața să le uite. De ce dracu' să strice tot acum? De ce ea nu putea să lase lucrurile așa cum erau? Curva egoistă, se gândește doar la ea. Rece și inocentă ca o prințesă afurisită. Dar el știa ce se găsește sub suprafață. Erau de aceeași teapă. Anii de chin petrecuți împreună le sudaseră relația și deodată ea își imagina că poate să schimbe ordinea lucrurilor.

— La dracu'.

Urlă și aruncă doza de bere, pe jumătate plină, drept în pânza pictată. Aceasta nu se rupse, ceea ce îl înfurie și mai tare, ci doar se clătină, iar doza de bere căzu pe podea. Lichidul împroșcă pictura, iar culorile – roșu, por-

tocaliu și galben – începură să curgă și să se amestece, formând nuanțe noi. Contemplă efectul cu satisfacție.

Încă nu se trezise bine după beția lungă de cu o seară înainte, iar berea începu să-și facă repede efectul, chiar și după mulți ani de antrenament la băutură. Ușor-ușor, se cufundă în ceața bine cunoscută, mirosul de vomă cuprinzându-i nările.

Avea propria ei cheie de la apartament. Își uscă bine pantofii în hol, deși știa că era în zadar. Era mai curat afară decât în casă. Puse pungile cu mâncare jos și își agăță frumos pardesiul pe un umeraș. Nu avea niciun rost să strige. Probabil că deja adormise.

Pe partea stângă, cum veneai din

hol, se afla bucătăria şi era în aceeaşi stare deplorabilă ca de obicei. Vase nespălate de mai multe săptămâni se adunaseră nu numai în chiuvetă, dar şi pe scaune, pe masă şi chiar şi pe podea. Mucuri de ţigară, cutii de bere şi sticle goale zăceau peste tot.

Deschise uşa frigiderului pentru a pune mâncarea înăuntru şi observă că era gol-goluţ. Câteva clipe mai târziu îl umplu, după care stătu puţin nemişcată ca să-şi recapete puterile.

Apartamentul era de fapt o mică garsonieră, iar sufrageria şi dormitorul erau una şi aceeaşi cameră. Cele câteva piese de mobilier fuseseră alese de ea, dar nu putuse să contribuie cu mai mult, astfel că în cameră domina doar şevaletul cel mare din faţa ferestrei.

Într-un colţ zăcea aruncată o saltea veche şi zdrenţuită. Nu îşi permisese niciodată să-i cumpere un pat adevărat.

La început încercase să îl ajute atât cu propria lui igienă, cât şi cu ordinea în casă. Curăţa, strângea, îi spăla hainele şi nu de puţine ori îl spăla şi pe el. Atunci încă mai spera că lucrurile aveau să se schimbe, că tot greul avea să dispară de la sine. Trecuseră mulţi ani de atunci. Undeva, pe parcurs, nu mai avusese forţa necesară să continue. Acum se mulţumea să vadă că cel puţin avea ce să mănânce.

Spera ca puterile să o mai ţină încă multă vreme. Mustrările de conştiinţă apăsau greu pe umerii ei. Când stătea în genunchi şi îi ştergea voma de pe

podea simţea uneori că plătise îndeajuns. Acum însă îşi ducea povara cu resemnare.

Îl privi cum stătea acolo, trântit lângă perete. O epavă urât mirositoare, dar cu un talent nemaipomenit ascuns sub aparenţa lui murdară. De nenumărate ori se întrebase cum ar fi fost dacă ar fi făcut o altă alegere în acea zi. Timp de douăzeci şi cinci de ani, în fiecare zi s-a întrebat cum ar fi fost viaţa ei dacă ar fi acţionat diferit. Douăzeci şi cinci de ani înseamnă mult timp de gândire.

Câteodată îl lăsa să zacă pe podea atunci când pleca. Azi însă n-o făcu. Frigul de afară pătrundea înăuntru, iar podeaua se simţea rece ca gheaţa prin dresul ei subţire. Îi ridică un braţ care

îi atârna moale într-o parte. El nu avu nicio reacție. Trăgând cu ambele mâini de încheietura lui, îl urni spre saltea. Încercă să-l rostogolească și aproape că o trecu un fior de scârbă când își apăsă mâinile pe carnea flască a mijlocului. După câteva cascadorii reuși să îl ridice pe saltea, iar în lipsa unei pături îi aduse haina din hol și o întinse peste el. Efortul o făcu să gâfâie și se așeză. Fără forța din brațe, adunată în atâția ani de făcut curățenie, nu ar fi fost în stare de un asemenea efort, la vârsta ei. Se îngrijora pentru ziua când nu va mai avea forța fizică necesară pentru toate astea.

O șuviță din părul gras îi căzuse bărbatului peste față, iar ea i-o dădu tandru la o parte cu degetul arătător.

Viața nu fusese așa cum sperase ea pentru niciunul din ei, dar de acum înainte era hotărâtă să încerce să păstreze ce mai rămăsese din relația lor.

Oamenii întorceau privirea când o întâlneau pe stradă, dar nu destul de repede încât să nu apuce să vadă compătimirea din ochii lor. Pe Anders îl cunoștea multă lume din sat ca pe un cal breaz – făcea parte din rândul alcoolicilor locali. Câteodată, beat fiind, își târșâia picioarele instabile și striga injurii tuturor oamenilor pe care îi întâlnea. El era disprețuit, iar ea avea parte de simpatie. De fapt, ar fi trebuit să fie invers. Ea merita să fie disprețuită, iar Anders să aibă parte de simpatie. Din cauza slăbiciunii ei ajunsese el așa. Dar de acum nu va mai fi nicioda-

tă slabă.

Rămase la el câteva ore, timp în care îl mângâie pe frunte. Din când în când Anders tresărea în starea sa de inconștiență, dar se calma sub mângâierile ei. Afară viața își continua cursul, dar înăuntru, în încăpere, timpul se oprise.

Ziua de luni veni cu temperaturi cu plus și cu nori grei de ploaie. Erica fusese întotdeauna o șoferiță prudentă, dar acum încetinise și mai mult pentru mai multă siguranță în caz că ar fi derapat. Șofatul nu era punctul ei forte, dar prefera solitudinea unei mașini în locul aglomerației din autobuzul de pe E6 sau din trenul expres.

După ce vină la dreapta spre auto-

stradă, starea drumului deveni mai bună și Erica îndrăzni să accelereze puțin. Urma să se întâlnească cu Henrik Wijkner la ora 12, dar plecase devreme din Fjällbacka și avea destul timp la dispoziție pentru a ajunge la Göteborg.

Pentru prima oară de când o văzuse pe Alex în baia înghețată, Erica se gândi la discuția cu Anna. Încă nu-și putea imagina că Anna chiar ar face demersurile pentru a vinde casa. Era totuși casa în care copilăriseră, iar părinții lor ar fi fost disperați dacă ar fi știut. Nimic nu mai era surprinzător când Lucas era amestecat. Într-un fel, se așteptase la asta, știind ce persoană fără scrupule era Lucas. Însă întrecuse orice măsură.

Ei bine, înainte să înceapă să se îngrijoreze serios pentru casă, trebuia să ştie care era poziţia ei din punct de vedere juridic. Fără a cunoaşte acest lucru, refuza să se lase învinsă de ultima născocire a lui Lucas. Acum dorea să se concentreze asupra discuţiei pe care urma să o aibă cu soţul lui Alex.

Henrik Wijkner păruse o persoană plăcută la telefon şi ştia despre ce era vorba încă dinainte ca ea să-l sune. Sigur, putea să vină şi să-i pună întrebări despre Alexandra dacă acest articol era cu adevărat important pentru părinţii ei.

Era nerăbdătoare să vadă casa în care locuise Alexandra, chiar dacă nu o atrăgea prea mult perspectiva de a se

confrunta cu durerea unei alte persoane. Întâlnirea cu părinţii lui Alex fusese sfâşietoare. În calitate de scriitoare, prefera să contemple realitatea de la distanţă. În acelaşi timp, avea şansa să-şi facă o primă impresie despre cum era Alex la vârsta maturităţii.

Erica şi Alex fuseseră nedespărţite încă din prima zi de şcoală. Erica devenise extrem de mândră când Alex a ales-o drept prietenă, pentru că aceasta era ca un magnet pentru toţi cei aflaţi în preajma sa. Toţi o voiau aproape de ei, iar ea nu-şi dădea deloc seama cât era de populară. Era retrasă într-un fel care arăta o siguranţă de sine despre care Erica, adult fiind, înţelese că fusese neobişnuită la un co-

pil. Totuși, se arătase deschisă, generoasă și inimoasă și, în ciuda faptului că era mai retrasă, nu păruse deloc să sufere de timiditate. Alex o alesese pe Erica să-i fie prietenă. Erica nu ar fi îndrăznit vreodată să se apropie de ea din proprie inițiativă. Fuseseră nedespărțite până în ultimul an, când Alex se mută și dispăru cu totul din viața ei. Alex se distanță din ce în ce mai mult, iar Erica petrecea ore în șir în camera ei suferind după prietenia lor. Într-o zi, când Erica sună la ușa casei lui Alex, nu răspunse nimeni. Douăzeci și cinci de ani mai târziu, Erica își aminti în detaliu durerea pe care o simțise atunci când înțelesese că Alex se mutase fără să-i spună nimic și fără să-și ia rămas-bun. Nici în ziua de azi nu

știa ce se întâmplase atunci, dar, din perspectiva unui copil, luase vina asupra ei și considerase că Alex nu mai avusese chef de ea.

Erica se orientă cu greu în Göteborg spre direcția Särö. Cunoștea bine orașul pentru că studiase acolo patru ani, dar la vremea aceea nu avea mașină, astfel că Göteborg rămânea în privința asta o pată albă pe hartă. Dacă ar fi mers cu bicicleta, i-ar fi fost mult mai ușor să se orienteze. Göteborgul era un coșmar pentru șoferii fără experiență: avea străzi cu sens unic, intersecții aglomerate și tramvaie zgomotoase care veneau din toate direcțiile. Mai mult, Erica avea impresia că toate drumurile duceau către Hisingen. Dacă greșeai ieșirea, ajungeai imediat

acolo.

Indicațiile pe care le primise de la Henrik erau clare, așa că găsi drumul bun din prima încercare și reuși astfel să evite Hisingen.

Casa îi întrecu toate așteptările. O vilă enormă, albă, de la începutul secolului XIX, cu vedere la mare și cu foișor, evocând seninătatea și căldura serilor de vară. Grădina, care era acoperită de un veșmânt gros de zăpadă, era bine proporționată și în mod evident avea parte de îngrijirea unui grădinar competent.

Străbătu o alee cu sălcii și intră pe o poartă înaltă, ajungând pe pietrișul din fața casei, unde niște scări de piatră duceau către o ușă solidă de stejar. Nu avea sonerie modernă, ci un fru-

mos inel de metal. Erica bătu cu el în ușa care se deschise numaidecât. Aproape că se aștepta să fie întâmpinată de o servitoare cu șorț scrobit și bonetă, însă o preluă un bărbat care trebuia să fie Henrik Wijkner. Arăta al naibii de bine, iar Erica se bucură că își dăduse silința, mai mult decât de obicei, să se aranjeze înainte să plece de acasă.

Păși într-un hol enorm, constatând imediat că era mai mare decât apartamentul ei din Stockholm.

— Erica Falck.

— Henrik Wijkner. Ne-am întâlnit astă-vară, dacă îmi amintesc bine. La cafeneaua din piața Ingrid Bergman.

— La cafeneaua Bryggan. Da, așa e. Parcă a trecut o eternitate de astă-

vară. Mai ales dacă te gândești la ce s-a întâmplat acum.

Henrik murmură ceva politicos. O ajută să-și scoată haina și îi arătă drumul către un salon de la capătul holului. Se așeză cu mare grijă pe o canapea pe care, având cunoștințe limitate despre antichități, o putu identifica doar ca fiind o canapea foarte veche și probabil foarte valoroasă. Acceptă cu plăcere cafeaua oferită de Henrik. În timp ce Henrik făcea cafeaua și vorbeau despre vremea mizerabilă de afară, Erica îl privi pe furiș și constată că nu părea chiar așa de trist, dar știa că asta nu însemna neapărat ceva. Oamenii își arată suferința în moduri diferite.

Purta pantaloni Chinos perfect căl-

cați și o cămașă Ralph Lauren de culoare albastră. Părul era brunet, tuns elegant, dar fără să pară foarte aranjat. Avea ochii căprui închis, ceea ce îi dădea o alură sudică. Ea prefera bărbații cu un aspect mai neglijent, dar nu putea să nu remarce atracția pe care o exercita acest bărbat care arăta ca dintr-o revistă de modă pentru bărbați. Henrik și Alex trebuie să fi fost un cuplu tare frumos.

— Aveți o casă extraordinar de frumoasă!

— Mulțumesc. Eu sunt a patra generație Wijkner care locuiește aici. Stră-străbunicul meu a construit-o la începutul secolului și a rămas a familiei de atunci. Dacă ar putea vorbi acești pereți...

Arătă cu mâna prin cameră și zâmbi spre Erica.

— Da, trebuie să fie minunat să ai istoria familiei în jurul tău.

— Da și nu. Implică de asemenea și o mare responsabilitate: de a lua-o pe urmele tatălui și așa mai departe.

Râse încetișor, iar Erica se gândi că nu arăta prea împovărat de responsabilitate. Erica simțea că nu-și găsea locul în încăperea aceea elegantă și degeaba se străduia să-și găsească o poziție confortabilă pe canapeaua frumoasă, dar spartană. În cele din urmă, se așeză pe colțul canapelei și sorbi cu grijă din cafeaua servită în cești Mocca. Fu tentată să-și ridice degetul mic, dar rezistă impulsului. Cestile erau făcute pentru a ridica degetul

mic, dar se gândi că ar fi părut mai degrabă comică decât experimentată în arta cafelei. Pentru o clipă, în sinea ei se dădu o luptă când văzu farfuria cu prăjiturele pe masă, dar pierdu în favoarea unei felii groase de chec. Aproximativ zece puncte roșii în dieta Weight Watchers.

— Alex iubea casa asta.

Erica se tot gândise cum să aducă vorba despre adevăratul motiv pentru care se afla acolo și se bucură când Henrik fu cel care începu să vorbească despre Alexandra.

— Cât timp ați locuit împreună aici?

— De când ne-am căsătorit. De cincisprezece ani. Ne-am întâlnit pe când studiam amândoi la Paris. Ea

studia istoria artei, iar eu încercam să acumulez cât mai multe cunoștințe despre economia lumii pentru a putea să conduc cât de cât cum trebuie imperiul familiei.

Erica se îndoia puternic că Henrik Wijkner făcea vreodată ceva doar cât de cât.

— Imediat după nuntă ne-am întors în Suedia, în această casă. Părinții mei muriseră amândoi, iar casa ajunsese, în cei câțiva ani cât am fost plecat în străinătate, într-o stare din ce în ce mai rea, dar Alex s-a apucat imediat s-o renoveze. Voia ca totul să fie perfect. Fiecare detaliu din casă, fiecare bucățică de tapet, mobila și covoarele sunt fie piesele originale din casă de când aceasta a fost construită, piese

care au fost restaurate pentru a li se reda înfățișarea inițială, fie obiecte cumpărate de Alex. Nici nu știu cât de multe anticariate a vizitat pentru a găsi exact aceleași obiecte care erau aici pe vremea stră-străbunicului. A avut multe fotografii care s-o ajute, iar rezultatul este fantastic. În același timp, se mai ocupa și cu înființarea propriei galerii de artă și chiar nu înțeleg cum s-a descurcat cu toate.

— Cum era Alex ca persoană?

Henrik se gândi o vreme până să răspundă.

— Frumoasă, calmă, perfecționistă până la extrem. Celor care nu o cunoșteau ar fi putut să le pară arogantă, dar asta era din pricina faptului că nu se apropia de la început de oameni.

Alex a fost un om pentru care trebuia să te lupți.

Erica știa bine ce voia el să spună. Farmecul enigmatic al lui Alex a făcut să fie considerată, încă din copilărie, o încrezută, chiar de către fetele care mai târziu se băteau pentru a prinde un loc lângă ea.

— Cum adică?

Voia să audă explicația lui.

Henrik se uită afară pe fereastră; pentru prima oară de când pășise în casa Wijkner, Ericăi i se păru că deosebește un sentiment în spatele măștii șarmante pe care acesta o afișa.

— Își urma întotdeauna drumul. Nu-i păsa de restul oamenilor și asta nu din răutate, ci din necesitate. Alex n-avea pic de răutate. Pentru soția

mea, cel mai important lucru era să nu fie rănită. Restul, celelalte sentimente erau lăsate deoparte pentru acest scop, dar dacă nu deschizi nimănui de teamă să nu fie vreun dușman, riști să lași afară prietenii.

Henrik tăcu. Apoi se uită la Erica.

— Mi-a vorbit despre tine.

Erica nu-și putu ascunde uimirea. Felul în care prietenia lor se terminase o făcuse să creadă că Alex îi întorsese spatele și că nu se mai gândise niciodată la ea.

— De un lucru spus de ea îmi aduc în mod special aminte. Mi-a zis că tu ai fost ultima prietenă adevărată pe care a avut-o. „Ultima prietenie curată." Exact așa a spus. Un fel ciudat de a te exprima, aș zice eu, dar apoi n-a

mai pomenit nimic de asta, iar eu învăţasem deja că nu trebuie să o sâcâi cu întrebările. De aceea îţi spun ţie lucruri despre Alex pe care nu le-am mai spus nimănui. Ceva îmi spune că, în ciuda anilor mulţi care v-au despărţit, tu ai avut întotdeauna un loc special în inima soţiei mele.

— Ai iubit-o?

— Mai mult decât orice. Alexandra era viaţa mea. Tot ce făceam, tot ce spuneam, totul avea legătură cu ea. Ironia însă a făcut ca ea nici să nu observe asta. Dacă m-ar fi lăsat să mă apropii mai mult de ea, azi nu ar mai fi fost moartă. Avea răspunsul chiar în faţa ei, dar nu îndrăznea să-l caute. Laşitatea şi curajul se îmbinau într-un mod straniu la soţia mea.

— Birgit şi Karl-Erik nu cred că s-a sinucis.

— Da, ştiu. Au impresia că şi eu văd la fel lucrurile, dar, sincer să fiu, nu ştiu ce să mai cred. Am trăit cu ea mai bine de cincisprezece ani, dar n-am ajuns s-o cunosc.

Tonul lui era în continuare sec şi neutru. Ar fi putut foarte bine să prezinte vremea, dar Erica înţelese că, în cazul lui Henrik, prima impresie era înşelătoare. El suferea enorm, numai că nu lăsa să se vadă, ca în cazul lui Birgit şi al lui Karl-Erik. Poate din proprie experienţă, Erica înţelesese instinctiv că nu era vorba numai de durerea pierderii soţiei lui, ci mai degrabă de imposibilitatea de a o mai face să îl iubească aşa cum o iubise el. Era

un sentiment pe care Erica îl cunoștea bine.

— De ce îi era frică?

— E o întrebare la care m-am gândit de o mie de ori. Nu știu. Cum încercam să aduc vorba despre asta, ea se închidea imediat în sine și nu reușeam niciodată să pătrund în sufletul ei. Era ca și cum ar fi avut un secret pe care nu-l putea împărtăși nimănui. Sună ciudat? Cum nu știu ce anume tăinuia, nu pot să răspund dacă s-a sinucis sau nu.

— Ce relație avea cu părinții și sora ei?

— Ei bine, cum s-o descriu?

Se gândi mult până să răspundă.

— Tensionată. Ca și cum s-ar fi călcat tot timpul pe bătături. Singura ca-

re spunea lucrurilor pe nume era sora ei mai mică, Julia, o persoană mai ciudată. Aveai impresia că mai exista un dialog secret pe lângă cel dus cu voce tare. Nu prea știu cum să explic. Parcă aveau un limbaj codat, iar mie cineva uitase să îmi dea codul.

— De ce este Julia ciudată?

— După cum știi, Birgit a avut-o pe Julia destul de târziu. Trecuse bine de patruzeci de ani și nu-și planificase al doilea copil. Julia a fost într-un fel puiul cel mic din cuib și, pe de altă parte, nu cred că a fost prea ușor să aibă o soră ca Alex. Julia nu a fost un copil frumos și nici nu a devenit prea atractivă când a crescut, iar tu știi cum arăta Alex. Birgit și Karl-Erik i-au acordat întotdeauna aproape toată atenția lui

Alex, iar de Julia uitau mai mereu. Modul ei de apărare a fost să se închidă în ea. Dar mie îmi place. Are ceva acolo înăuntru sub aparența ei posomorâtă. Sper doar să aibă cineva răbdarea să pătrundă acolo.

— Ea cum a reacționat la moartea lui Alex? Care a fost relația dintre ele?

— E mai bine să-i întrebi pe Birgit și pe Karl-Erik despre asta. Eu nu am mai văzut-o pe Julia de mai bine de jumătate de an. Studiază în Umeå pentru a deveni profesoară și nu prea vrea să plece de acolo. Nici măcar de Crăciun nu a fost acasă anul ăsta. În ceea ce privește relația ei cu Alex, ea întotdeauna și-a adorat sora mai mare. Alex era deja la internat când s-a născut Julia, așa că nu prea stătea pe aca-

să, dar când mergeam împreună la familia lor, Julia se ținea după picioarele ei ca un cățeluș. Lui Alex nu prea îi păsa și o neglija. Câteodată se mai enerva și mai țipa la ea, dar, de obicei, o ignora.

Erica simți că discuția se apropie de final. În pauzele din timpul conversației, tăcerea care se lăsase fusese adâncă în casa aceea mare, care, în ciuda splendorii sale, acum era lipsită de viață pentru Henrik.

Erica se ridică și întinse mâna. Henrik o strânse în mâinile lui, o ținu acolo câteva secunde, îi dădu apoi drumul și o luă înaintea ei spre ușă.

— Mă gândeam să merg și până la galeria ei de artă, spuse Erica.

— Da, e o idee bună. Se mândrea

foarte tare cu galeria. A înființat-o pornind de la zero, împreună cu o prietenă din facultate, Francine Bijoux. De fapt, acum se numește Sandberg. Ne-am mai întâlnit după terminarea studiilor, dar tot mai rar după ce a devenit mamă. Francine sigur este la galerie. Îi dau un telefon scurt și îi explic cine ești și, cu siguranță, va fi de acord să povestească despre Alex.

Henrik îi ține ușa. După ce îi mulțumi, Erica se răsuci și se îndreptă spre mașină.

Cerul se lumină exact când se dădu jos din mașină. Galeria se afla pe strada Chalmers, paralel cu strada Avenyn, dar, după o jumătate de oră de căutat un loc de parcare în zonă,

renunţă şi parcă maşina la hotelul Heden. Nu era chiar aşa de departe, dar pe ploaia aia torenţială, ai fi zis că sunt zece kilometri. În plus, parcarea costa douăsprezece coroane pe oră, iar Erica simţi cum îi scade moralul. Bine-înţeles că nici umbrela nu şi-o luase cu ea şi ştia că părul ei creţ urma să arate în curând ca un permanent prost, făcut acasă.

Traversă rapid strada Avenyn şi se feri de tramvaiul 4 care se îndrepta zgomotos spre Mölndal. După ce trecu de Şcoala de Arte Frumoase Valand, locul unde îşi petrecea serile în timpul studenţiei, o luă la stânga şi intră pe strada Chalmers.

Galeria *Abstrakt* se afla pe partea stângă şi avea vitrine mari spre stradă.

Se auzi un clinchet de clopoțel când păși înăuntru și observă că locul era mult mai spațios decât dădea impresia văzut din afară. Pereții, podeaua și tavanul erau vopsite în alb, ceea ce făcea ca operele de artă ce atârnau pe pereți să iasă în evidență.

În partea opusă a încăperii, zări o femeie care, cu siguranță, era franțuzoaică. Afișa o eleganță ostentativă în timp ce, gesticulând febril, discuta cu un client despre o pictură.

— Vin imediat. Te rog, fă-te comodă.

Accentul ei francez era fermecător.

Cu mâinile strânse la spate, Erica se plimbă încet prin încăpere admirând operele de artă. Cum sugera și numele galeriei, toate picturile erau abstracte:

cuburi, pătrate, cercuri, figuri neobișnuite. Își lăsă capul într-o parte, încercând să privească din perspectiva unui cunoscător de artă, dar nu reuși să vadă nimic deosebit. Tot simple cuburi și pătrate pe care și un copil de cinci ani le-ar fi putut face, așa că se resemnă cu gândul că arta abstractă era departe de orizontul ei.

Se afla în fața unui tablou enorm, roșu cu linii galbene, neregulate, când o auzi pe Francine venind din spatele ei pe tocuri care răsunau pe podeaua cu model de tablă de șah.

— Nu-i așa că-i minunat?

— Da, sigur, e foarte frumos. Dar, să fiu sinceră, lumea artei mă depășește. *Câmp de floarea-soarelui* de Van Gogh e frumos, dar cam la atât se limi-

tează cunoștințele mele despre artă.

Francine râse.

— Tu trebuie să fii Erica. Tocmai m-a sunat Henri și mi-a spus că ești pe drum.

Întinse o mână delicată, iar Erica își șterse rapid picăturile de ploaie rămase pe mână înainte să i-o întindă lui Francine.

Femeia din fața ei era minionă și delicată, elegantă în felul în care toate franțuzoaicele sunt elegante. Cu înălțimea sa de un metru șaptezeci și cinci, Erica se simțea uriașă pe lângă ea.

Avea părul negru ca abanosul, pieptănat pe spate și prins într-un coc la ceafă și purta un costum negru, strâmt. Cu siguranță alesese negru din

pricină că ținea doliu pentru prietena și colega sa, ea părând mai degrabă o femeie care se îmbrăca în roșu-aprins sau în galben. Machiajul era discret și aplicat perfect, însă nu putea ascunde roșeața din jurul ochilor. Erica spera că rimelul nu îi cursese din cauza ploii, dar era probabil o speranță deșartă.

— Mă gândeam să stăm de vorbă la o ceașcă de cafea. Azi este o zi liniștită. Putem merge aici, în spate.

Porni înaintea Ericăi spre o cameră mică din spatele galeriei care era echipată complet cu frigider, cuptor cu microunde și filtru de cafea. Masa era mică și avea loc doar pentru două scaune. Erica se așeză pe unul dintre ele, iar Francine o servi imediat cu o ceașcă de cafea fierbinte. Nu mai simțea

nevoie de cafea după cele câteva băute la Henrik, dar știa din proprie experiență, din nenumăratele interviuri făcute pentru a acumula material pentru cărțile sale, că oamenii vorbeau mai ușor cu o ceașcă de cafea în mână.

— Din ce am înțeles de la Henri, părinții lui Alex te-au rugat să scrii un articol în memoria ei.

— Nu am mai întâlnit-o pe Alex decât în treacăt în ultimii douăzeci și cinci de ani, de aceea încerc să aflu mai multe despre cum a fost ea ca persoană înainte să încep să scriu articolul.

— Ești jurnalistă?

— Nu, sunt scriitoare. Scriu biografii. Articolul acesta îl voi scrie doar pentru că m-au rugat Birgit și Karl-

Erik. Mai mult decât atât, eu am găsit-o pe Alex în cadă, mă rog, mai mult sau mai puțin și, într-un mod straniu, simt că trebuie să fac asta pentru a avea o altă amintire a ei, una vie. Sună bizar?

— Nu, deloc. Este extraordinar că faci asta pentru părinții lui Alex și mai ales pentru ea.

Francine se aplecă peste masă și își puse mâna cu o manichiură îngrijită peste a Ericăi.

Aceasta simți o roșeață caldă în obraji și încercă să nu se gândească la notițele la care lucrase cu o zi înainte. Francine continuă:

— Henri m-a rugat, de asemenea, să-ți răspund cu cea mai mare sinceritate la întrebări.

Vorbea o suedeză admirabilă. R-ul era pronunţat graseiat, iar Erica observă că folosea varianta franţuzească a lui Henrik, Henri.

— Tu şi Alex v-aţi întâlnit la Paris?

— Da, am studiat istoria artei împreună. Ne-am întâlnit chiar din prima zi. Părea pierdută şi mă simţeam şi eu pierdută. Restul este istorie, cum se spune.

— Deci, de cât timp vă ştiaţi?

— Să vedem, Henri şi Alex au sărbătorit toamna trecută cincisprezece ani de căsătorie, aşa că... şaptesprezece, ne ştiam de şaptesprezece ani. Cincisprezece ani am condus împreună galeria asta.

Tăcu şi, spre mirarea Ericăi, îşi aprinse o ţigară. Din anumite motive,

nu şi-o imagina pe Francine ca fiind fumătoare. Mâinile îi tremurară uşor cât îşi aprinse ţigara şi trase adânc din ea fără să-şi ia ochii de la Erica.

— Nu te-ai întrebat unde era? Se pare că zăcea în baie de o săptămână când am găsit-o noi.

Erica se gândi că nu-i trecuse prin minte să îl întrebe acelaşi lucru şi pe Henrik.

— Ştiu că sună ciudat, dar, nu, nu m-am întrebat. Alex... ezită Francine.

— Alex făcea întotdeauna numai cum voia ea. Câteodată era extrem de frustrant, dar se pare că m-am obişnuit cu timpul. Nu era pentru prima oară când lipsea de ceva vreme, pentru ca apoi să apară ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. M-a ajutat şi pe mine,

a avut grijă singură de galerie cât timp am fost în concediu de maternitate. Știi, într-un fel cred că așa va fi și de data asta, că o să intre pur și simplu pe ușă din nou. Dar n-o să mai fie așa.

O lacrimă stătea să-i cadă din colțul ochiului.

— Nu.

Erica privi în ceașca de cafea, lăsând-o pe Francine să-și șteargă discret ochii.

— Cum a reacționat Henrik când Alex a dispărut?

— Doar l-ai întâlnit. În ochii lui, Alex nu putea face ceva rău. Henri și-a petrecut cincisprezece ani din viață venerând-o. Bietul Henri.

— De ce bietul?

— Alex nu l-a iubit. Mai devreme

sau mai târziu și-ar fi dat seama.

Francine termină prima țigară și fu nevoită să-și mai aprindă una.

— Cred că vă cunoșteați foarte bine una pe cealaltă după atâția ani, nu?

— Nu cred că cineva a cunoscut-o pe Alex, cu toate că eu am cunoscut-o mai bine decât Henri. El a văzut-o întotdeauna într-o lumină idealizată.

— Henrik mi-a sugerat în timpul discuției noastre că, de-a lungul căsniciei lor, a simțit că Alex îi ascundea ceva. Știi dacă este adevărat sau nu și ce anume îi ascundea?

— Nu m-aș fi așteptat ca el să fie așa de iscusit. Poate că l-am subestimat.

Își ridică o sprânceană cu o formă perfectă.

— La prima întrebare răspund da, întotdeauna am simțit și eu că ascunde ceva. La a doua întrebare răspund, din păcate, nu. Nu am nici cea mai mică idee despre ce ar fi putut ascunde. În ciuda prieteniei noastre îndelungate, Alex nu-mi făcea confidențe și lăsa întotdeauna ceva nespus. Eu am acceptat asta, dar nu și Henri. Asta urma să îl distrugă, mai devreme sau mai târziu.

— De ce?

Francine ezită.

— Lui Alex i se va face autopsie, nu-i așa?

Întrebarea o surprinse pe Erica.

— Da, întotdeauna se face autopsie în caz de sinucidere. De ce întrebi asta?

— Pentru că ceea ce vreau eu să-ți povestesc va ieși la iveală până la urmă. Așa voi avea conștiința mai împăcată.

Stinse țigara cu grijă. Erica își ținu respirația, așteptând tensionată, dar Francine nu se grăbi și își aprinse a treia țigară. Degetele ei nu aveau culoarea galbenă, caracteristică unui fumător înrăit, așă că Erica bănui că în mod normal nu obișnuia să fumeze țigară de la țigară, ca acum.

— Cu siguranță știi că Alex a fost în Fjällbacka de foarte multe ori în ultima jumătate a anului.

— Ei bine, telefonul fără fir funcționează bine în comunitățile mici. Potrivit bârfelor, mergea în Fjällbacka mai mult sau mai puțin la fiecare sfâr-

șit de săptămână. Singură.

— Aici am de făcut o mică modificare.

Mai departe Francine ezită. Erica ar fi vrut să se aplece peste masă și să o scuture bine pentru a scoate de la ea ce ascundea. Francine îi stârnise în mod decisiv interesul.

— Întâlnise pe cineva acolo. Un bărbat. Da, nu era prima oară când Alex avea o aventură, dar parcă acum era diferit. Era prima dată când o vedeam mulțumită. În plus, știu că nu ar fi putut să se sinucidă. Cineva a omorât-o. N-am niciun dubiu în privința asta.

— Cum poți fi atât de sigură? Nici măcar Henrik nu a putut spune dacă era în stare să se sinucidă sau nu.

— Pentru că era însărcinată.

Răspunsul o luă prin surprindere pe Erica.

— Henrik știe despre asta?

— Nu știu. În orice caz, nu era copilul lui. Nu mai erau împreună de mulți ani. Și atunci când erau, Alex avea grijă să nu rămână gravidă cu Henrik, în ciuda tuturor rugăminților lui. Nu, tatăl copilului era noul bărbat din viața ei, cine o fi acesta.

— Nu ți-a spus cine era?

— Nu, după cum ai aflat, Alex era foarte rezervată. Trebuie să recunosc că am fost foarte surprinsă când mi-a spus de copil și acesta este unul dintre motivele pentru care sunt sigură că nu s-a sinucis. Pur și simplu radia de fericire și nu a putut să țină secret. Iubea

acel copil și nu ar fi putut să îl rănească, cu atât mai puțin să îi ia viața. Pentru prima oară am văzut cum arăta Alexandra fericită. Cred că l-aș fi iubit mult pe copilul ei.

Tonul vocii sale era plin de durere.

— Știi, am avut de asemenea sentimentul că într-un fel voia să se împace cu trecutul ei. Nu știu în ce fel, dar câteva vorbe auzite pe ici, pe colo mi-au dat impresia asta.

Ușa galeriei se deschise și auziră pe cineva intrând și scuturându-și zăpada de pe pantofi pe covorul de la intrare. Francine se ridică.

— Probabil că este un client. Trebuie să îl întâmpin. Sper că am fost de ajutor.

— Ah, da, apreciez foarte mult că

aţi fost amândoi foarte deschişi. Lucrul ăsta mi-a fost de mare ajutor.

După ce Francine asigură clientul că urma să fie ajutat numaidecât, se îndreptară către uşa de la intrare. În faţa unui tablou mare cu un pătrat alb pe fundalul de culoare bleu se opriră pentru o strângere de mână.

— Din curiozitate, cât costă un astfel de tablou? Cinci mii? Zece mii?

Francine zâmbi.

— Mai degrabă cincizeci.

Erica fluieră uşor.

— Da, vezi tu, arta şi vinul bun sunt pentru mine domenii pline de mister.

— Iar eu abia dacă pot să întocmesc o listă de cumpărături. Toţi avem ceva la care ne pricepem cel mai bine.

Râseră, iar Erica îşi strânse haina udă în jurul corpului şi ieşi în ploaie.

Ploaia transformase zăpada în zloată, iar Erica micşoră viteza sub limita permisă pentru a fi în siguranţă. După ce pierdu aproape jumătate de oră încercând să iasă din Hisingen, unde ajunsese din greşeală, se apropia acum de Uddevalla. Un chiorăit de maţe îi aduse aminte că, de dimineaţă, uitase complet să mănânce. La centrul comercial Torp ieşi de pe drumul european E6 şi vină către un McDrive. Mâncă repede un cheeseburger în maşină, în parcare, şi porni din nou spre autostradă. Se gândea neîncetat la discuţiile pe care le avusese cu Henrik şi Francine. Din ceea ce îi povestiseră,

imaginea lui Alex era aceea a unei persoane care se închisese într-o fortăreață.

Cel mai mult o interesa cine ar fi putut fi tatăl copilului lui Alex. Francine îl excludea pe Henrik, dar nimeni nu poate ști cu siguranță ce se întâmplă în dormitorul altora, iar Erica nu elimină definitiv această posibilitate, însă dacă nu era Henrik, rămânea de aflat dacă tatăl era bărbatul cu care se întâlnea Alex în Fjällbacka în fiecare weekend, potrivit lui Francine, sau dacă avusese o relație în Göteborg.

Erica avea impresia că Alex trăise într-un fel de existență paralelă cu oamenii din viața ei. Făcuse totul după bunul ei plac, fără să se gândească da-

că asta îi afecta pe cei din jur, şi în primul rând pe Henrik. Erica bănuia că lui Francine îi venea greu să înţeleagă cum putuse Henrik să accepte o căsătorie în asemenea condiţii, ba chiar credea că Francine îl desconsidera din cauza asta. Însă înţelegea foarte bine cum funcţionau astfel de mecanisme. De ani buni avusese ca exemplu mariajul Annei cu Lucas.

Ceea ce o rodea cel mai tare când venea vorba de neputinţa Annei de a schimba ceva în viaţa ei era gândul dacă nu cumva ea însăşi contribuise la lipsa stimei de sine în cazul surorii sale. Erica avea 5 ani când se născuse Anna. Din prima clipă în care îşi văzu surioara, o protejă de realitatea pe care ea însăşi o îndurase ca pe o rană in-

vizibilă. Voia ca Anna să nu se simtă niciodată singură sau neglijată din cauza lipsei de afecţiune a mamei pentru fiicele ei. Îmbrăţişările şi cuvintele calde, care lipseau cu desăvârşire din partea mamei, le primea în abundenţă de la Erica. Veghease cu grija unei mame asupra surorii ei mai mici.

Anna fusese un copil uşor de iubit, care ignorase complet aspectele întunecate ale vieţii şi care trăise fiecare clipă în prezent. Erica, mai conservatoare şi făcându-şi deseori griji, era fascinată de energia cu care Anna iubea fiecare clipă a vieţii. Rămânea calmă în faţa temerilor Ericăi, dar rareori avea răbdarea să stea în braţele cuiva sau să fie alintată prea mult. Crescu, devenind o adolescentă rebelă

care făcea exact ce dorea, un copil fără griji, dominat de egoism. Erica avea momente când recunoștea că o răsfățase și o protejase prea mult pe Anna. Voise doar să îi ofere ceea ce nu avusese ea.

Anna era o pradă ușoară când l-a întâlnit pe Lucas. Fusese fermecată de exterior, dar nu observase partea întunecată a caracterului său. Încetul cu încetul, Lucas reușise să-i distrugă pofta de viață și încrederea în sine jucându-se cu vanitatea ei. Acum stătea ca într-o colivie frumoasă în Östermalm și nici măcar nu avea puterea să-și recunoască greșelile. Erica spera în fiecare zi că Anna, din proprie inițiativă, avea să-i întindă mâna și să-i ceară ajutorul. Până atunci însă,

Erica nu putea să facă altceva decât să aștepte și să fie disponibilă chiar dacă, personal, nu avusese noroc în relațiile ei. Ducea cu sine un șir de despărțiri și de promisiuni încălcate. De cele mai multe ori, ea fusese cea care le încălcase. Se întâmpla ceva care declanșa această ruptură când trecea de un anumit stadiu în relație. Un sentiment de panică atât de puternic, încât de-abia dacă mai putea respira și care o impulsiona să își strângă lucrurile și să plece fără să se mai uite înapoi. Paradoxal, Erica își dorise o familie și copii de când se știa, dar iată, avea treizeci și cinci de ani și timpul trecea.

La naiba, reușise să-și abată gândul de la Lucas toată ziua, dar acum parcă i se vârâse pe sub piele știind că va fi

obligată să afle cât de vulnerabilă era poziția ei. Era însă prea obosită să se ocupe de asta acum. Avea s-o lase pe mâine. Simți o nevoie urgentă să se relaxeze în răstimpul care mai rămăsese din acea zi, fără să se mai gândească la Lucas sau la Alexandra Wijkner.

Formă un număr pe mobil.

— Bună, sunt Erica, sunteți acasă diseară? Mă gândeam să trec pe la voi.

Dan râse cu căldură.

— Dacă suntem acasă! Nu știi ce este în seara asta?

Tăcerea bruscă la celălalt capăt al firului era apăsătoare. Erica se gândi intens, dar nu putu să-și amintească ce anume era atât de special în acea seară. Nu era sărbătoare, nu era ziua nimănui, Dan și Pernilla se căsătorise-

ră vara trecută, așa că nu aniversau un an de căsnicie.

— Nu, nu am nici cea mai vagă idee. Luminează-mă tu.

Un oftat se auzi la celălalt capăt al firului, și Erica își dădu seama că evenimentul avea pesemne legătură cu sportul. Dan era un împătimit al sportului, iar Erica știa că acest lucru mai cauza câteodată tensiuni între el și Pernilla. Cât despre Erica, ea găsise o metodă proprie pentru a se răzbuna pentru toate nopțile pe care el le petrecea în fața televizorului, urmărind vreo activitate sportivă fără sens, pe vremea când erau împreună. Dan era un suporter fanatic al echipei Djurgården și de aceea Erica își luase rolul de fan AIK. De fapt, era total

dezinteresată de sport în general, și mai ales de hochei, și tocmai asta îl irita pe Dan cel mai mult. Ceea ce l-a adus în pragul furiei a fost faptul că, atunci când AIK a pierdut, Erica nu a manifestat nici cea mai mică emoție.

— Suedia joacă cu Belarus!

Simți confuzia ei și oftă din nou adânc.

— Jocurile Olimpice, Erica, Jocurile Olimpice. Ești conștientă că se desfășoară acest eveniment...

— A, vrei să zici meciul. Normal că sunt la curent. Credeam că mai e și altceva special în afară de meci.

Vorbi pe un ton exagerat ce arăta clar că nu avea nici cea mai mică idee că ar fi fost vreun meci în acea seară și surâse, sigură că Dan își smulgea

acum părul din cap la propriu din cauza indiferenței ei. În privința sportului nu se putea glumi cu el.

— Atunci mă voi uita cu tine la meci ca să văd cum Salming va zdrobi rezistența rusească...

— Salming! Știi cu câți ani în urmă s-a retras? Glumești, nu? Spune că glumești!

— Da, Dan, glumesc. Atât de în urmă nu sunt. Vin să-l aplaud pe Sundin dacă așa e mai bine. Apropo, ce tip bine!

Oftă adânc pentru a treia oară, de data aceasta pentru că cineva putea să comită o asemenea blasfemie lăudându-l pe gigantul hocheiului în alți termeni decât cei sportivi.

— Bine, vino, dar să nu se mai repe-

te ce s-a întâmplat data trecută! Fără discuții în timpul meciului! Fără comentarii că jucătorii sunt sexy cu genunchiere și mai ales fără întrebări de genul dacă au doar colanți pe ei sau și chiloți pe deasupra. S-a înțeles?

Erica se abținu să nu râdă și spuse pe un ton serios:

— Pe onoarea mea de cercetaș, Dan.

El bombăni.

— Tu n-ai fost niciodată cercetaș.

— Așa e.

Apăsă apoi butonul roșu al telefonului mobil.

Dan și Pernilla locuiau într-una dintre casele tip duplex, relativ recent construite, din Falkeliden. Casele erau

așezate în rânduri drepte, aliniate pe coasta dealului Rabekullen, și erau atât de asemănătoare încât abia dacă puteai să le deosebești. Era un loc căutat de familiile cu copii, mai ales datorită faptului că nu aveau vedere la mare și astfel nu erau atât de scumpe ca locuințele aflate mai aproape de coastă.

Era o seară mult prea rece ca să te plimbi, și mașina protestă când Erica o forță să urce pe panta nisipoasă. Răsuflă ușurată când coti pe strada unde locuiau Dan și Pernilla.

Sună la ușă, stârnind imediat un tropăit de picioruțe mici în interior, iar câteva secunde mai târziu, ușa fu deschisă de către o fetiță îmbrăcată într-o cămașă lungă de noapte; era

Lisen, fiica cea mică a lui Dan și a Pernillei. Malon, fetița mijlocie, fu cuprinsă de indignare din pricină că Lisen fusese cea care îi deschise ușa Ericăi, iar cearta nu se opri până când vocea gravă a Pernillei nu se auzi din bucătărie. Belinda, fata cea mare, avea treisprezece ani, iar Erica o văzuse la chioșcul cu hotdog al lui Acke, înconjurată de câțiva băieți pe motociclete, cu mustața abia mijită. Cu ea aveau multă bătaie de cap ca s-o disciplineze.

După ce fetele primiră pe rând câte o îmbrățișare, dispărură la fel de repede cum apăruseră și o lăsară pe Erica să-și scoată pardesiul în liniște.

Pernilla era în bucătărie, pregătind cina, îmbujorată și cu un șorț pe care

scria cu litere mari „Sărută bucătarul”. Părea a se afla într-o etapă critică a pregătirilor şi doar îi făcu distrată cu mâna Ericăi, înainte de a se întoarce la oalele şi tigăile sale aburinde şi sfârâinde. Erica merse mai departe în camera de zi, unde ştia că avea să-l găsească pe Dan, instalat pe canapea, cu picioarele pe măsuţa de cafea făcută din sticlă şi cu telecomanda în mâna dreaptă.

— Bună! Văd că bărbatul se relaxează în vreme ce doamna trudeşte din greu în bucătărie.

— Bună, Erica! Mda, vezi tu, dacă îi arăţi cine-i şeful şi conduci gospodăria cu o mână de fier, poţi da pe brazdă aproape orice femeie.

Zâmbetul lui afectuos îi contrazise

cuvintele, iar Erica ştiu că indiferent cine-ar fi condus gospodăria Karlsson, acela cu siguranţă nu era Dan.

Îl îmbrăţişă iute şi se instală pe canapeaua neagră din piele. Îşi puse şi ea picioarele pe măsuţă, simţindu-se aproape ca acasă. Se uitară pentru o vreme la ştiri pe canalul 4, într-o linişte tihnită, iar Erica se întrebă, nu pentru întâia oară, dacă aşa ar fi arătat viaţa lor, a lui Dan şi a ei, dacă ar fi rămas împreună.

Dan fusese prima ei mare iubire şi un bun prieten. Ieşiseră împreună în timpul liceului şi fuseseră de nedespărţit. Însă îşi doreau lucruri diferite de la viaţă. Dan voia să rămână în Fjällbacka şi să lucreze ca pescar precum tatăl şi bunicul său, în vreme ce

Erica abia aştepta să se mute din micul orăşel. Dintotdeauna simţise că o sufocă locul acela; pentru ea, viitorul era în altă parte.

O vreme încercaseră să-şi continue relaţia, cu Dan în Fjällbacka şi Erica în Göteborg, însă vieţile lor au luat-o în direcţii total diferite. După o despărţire dureroasă, reuşiseră să clădească, încet-încet, o prietenie care, după aproape cincisprezece ani, era încă solidă şi sinceră.

Pernilla apăruse în viaţa lui Dan precum o îmbrăţişare afectuoasă şi consolatoare atunci când acesta încerca să accepte ideea că el şi Erica nu aveau un viitor împreună. Pernilla fusese acolo atunci când el avusese cea mai mare nevoie de ea şi îl adorase

într-un fel care umpluse o parte din vidul lăsat în urmă de Erica. Pentru Erica fusese o experiență dureroasă să-l vadă împreună cu altcineva, însă realiză treptat că oricum avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Viața mersese mai departe.

Acum Dan și Pernilla aveau împreună trei fiice, iar Erica vedea că, de-a lungul anilor, dragostea unuia față de celălalt devenise tot mai trainică, deși uneori avea impresia că observă o neliniște la Dan.

La început, pentru Erica și Dan nu fusese lipsit de dificultăți să continue să fie prieteni. Pernilla îl păzise pe Dan cu gelozie, privind-o cu adâncă neîncredere pe Erica. Încet, dar sigur, Erica reușise să o convingă pe Pernilla

că nu umbla după soțul ei și, cu toate că nu deveniseră cele mai bune prietene, aveau o relație relaxată și afectuoasă. Și nu în ultimul rând, pentru că fetele o adorau în mod evident pe Erica. În plus, era și nașa lui Lisen.

— Cina este servită.

Dan și Erica se ridicară și merseră în bucătărie, unde Pernilla pusese un vas aburind pe masă. Numai două scaune erau pregătite, iar Dan ridică întrebător din sprâncene.

— Eu am mâncat deja cu copiii și acum mă duc să-i culc. Serviți-vă.

Erica se rușină că o lăsase pe Pernilla să-și dea atâta osteneală pentru ea, însă Dan ridică din umeri și începu nonșalant să înfulece dintr-o porție imensă ce se dovedi a fi o sucu-

lentă tocană de peşte.

— Şi ce-ai mai făcut? Nu te-am mai văzut de săptămâni întregi.

Tonul său fu mai degrabă îngrijorat decât acuzator, însă Erica simţi remuşcare la gândul că nu dăduse nici un semn de viaţă în ultima vreme. Pur şi simplu, avusese atât de multe lucruri la care să se gândească.

— Ei bine, lucrurile merg mai bine. Însă acum se pare că vor fi multe dispute din pricina casei, zise ea.

— Ce vrei să spui?

Dan îşi ridică surprins privirea din farfurie.

— Şi tu şi Anna iubiţi casa aceea şi de obicei reuşiţi să vă puneţi de acord.

— Noi, da. Însă uiţi că şi Lucas este implicat. Îi miroase a bani şi probabil

că nu suportă să rateze o asemenea ocazie. Nu l-a interesat vreodată părerea Annei și nu înțeleg de ce ar fi altfel de data aceasta.

— La naiba, dacă ar cădea pe mâinile mele în vreo noapte, n-ar mai fi așa țanțoș după aceea.

Bătu afectat cu pumnul în masă, iar Erica nu se îndoi o clipă că i-ar fi putut da o lecție lui Lucas dacă ar fi vrut. Dan fusese bine făcut încă din adolescență, iar munca grea de pescar îi întărise și mai mult mușchii, însă blândețea din privirea sa îi dezicea imaginea dură. Din câte știa Erica, nu ridicase niciodată mâna asupra vreunei ființe vii.

— N-aș vrea să spun prea multe, fiindcă încă nu știu exact care e situația

mea. Mâine o voi suna pe Marianne, o prietenă avocată, și voi afla ce șanse am de a împiedica vânzarea, însă în seara asta aș prefera să mă gândesc la altceva. În plus, am trecut prin multe în ultimele zile, iar meditațiile asupra bunurilor mele materiale par un pic meschine.

— Da, am auzit ce s-a întâmplat.

Dan făcu o pauză.

— Cum a fost să găsești pe cineva în starea aceea?

Erica se gândi puțin înainte de a răspunde.

— Trist și îngrozitor în același timp. Sper să nu mai trec vreodată prin ceva de acest gen.

Îi povesti despre articolul pe care îl scria și despre discuțiile pe care le

avusese cu soţul şi cu colega Alexandrei. Dan asculta în tăcere.

— Ceea ce nu înţeleg este de ce îi ţinea departe pe oamenii cei mai importanţi din viaţa ei. Să-l fi văzut pe soţul ei, pur şi simplu o adora. Însă bănuiesc că aşa sunt majoritatea oamenilor. Zâmbesc şi par fericiţi, însă de fapt se simt împovăraţi de toate grijile şi problemele de pe lume.

Dan o întrerupse brusc.

— Erica, partida o să înceapă în trei secunde, iar eu aş prefera un meci de hochei pe gheaţă în locul observaţiilor tale psihologice.

— Nicio grijă. De altfel, am adus cu mine o carte în caz că meciul e plictisitor.

Dan îi aruncă o privire tăioasă îna-

inte să observe licărirea glumeață din ochii Ericăi.

Ajunseră înapoi în camera de zi la timp pentru începutul confruntării.

Telefonul nu apucă să sune a doua oară, că Marianne răspunse imediat.

— Marianne Svan.

— Bună, sunt Erica.

— Bună, de când n-am mai vorbit! Cât de drăguț din partea ta să suni. Ce mai faci? M-am gândit mult la tine.

Din nou, Ericăi i se reaminti faptul că nu le acordase destulă atenție prietenilor săi în ultima vreme. Știa că erau îngrijorați din cauza ei, însă în ultima lună nici măcar nu reușise să păstreze legătura cu Anna. Cu toate astea, știa că ei înțelegeau.

Ea și Marianne erau prietene bune încă din facultate. Studiaseră împreună literatura, însă după patru ani, Marianne își dăduse seama că vocația sa nu era să devină bibliotecară, așa că trecuse la Drept. Cu succes, după cum se dovedise, iar acum era cel mai tânăr partener într-unul dintre cele mai mari și mai respectate birouri de avocatură din Göteborg.

— Ei bine, sunt în regulă, având în vedere circumstanțele, zic eu. Încep să îmi fac puțină ordine în viață, dar există încă multe lucruri de care trebuie să mă ocup.

Marianne nu se dăduse niciodată în vânt după taifasuri, iar cu intuiția sa infailibilă înțelese că Erica nu sunase doar pentru a sporovăi.

— Așadar, ce pot face pentru tine, Erica? Îmi dau seama că te preocupă ceva, așa că hai să auzim.

— Mi-e tare rușine că nu am păstrat legătura atâta vreme, iar acum te sun pentru că am nevoie de ajutorul tău.

— Lasă prostiile. Cu ce te pot ajuta? Ai vreo problemă cu proprietatea?

— Puțin spus.

Erica stătea la masa din bucătărie, jucându-se nervos cu scrisoarea ce venise cu poșta de dimineață.

— Anna, sau mai degrabă Lucas, vrea să vândă casa din Fjällbacka.

— Poftim?!

Stăpânirea de sine obișnuită a lui Marianne explodă.

— Cine naiba se crede? Tu iubești

casa aia!

Erica simți cum ceva se frânge înăuntrul său și izbucni în plâns. Marianne se calmă imediat și începu să o copleșească pe Erica prin telefon cu vorbe de încurajare.

— Cum te simți de fapt? Vrei să vin pe la tine? Aș putea fi acolo diseară.

Lacrimile Ericăi curseră și mai tare, însă după câteva clipe de plâns în hohote, se liniști îndeajuns pentru a-și șterge ochii.

— E foarte drăguț din partea ta, dar sunt în regulă. Sincer. Doar că în ultima vreme a fost un pic cam mult. A fost foarte traumatizant să fac ordine prin lucrurile mamei și ale tatei, iar acum sunt în întârziere cu cartea asta și editorul mă presează, și apoi toată

treaba asta cu casa... şi, colac peste pupăză, vinerea trecută mi-am găsit cea mai bună prietenă din copilărie moartă.

Se simţi zguduită de râs şi, având încă lacrimi în ochi, începu să râdă isteric. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi reveni.

— Ai spus „moartă” sau am auzit eu greşit?

— Din nefericire, ai auzit bine. Îmi pare rău, probabil e oribil că râd. Doar că a fost un pic cam mult. Mi-a fost cea mai bună prietenă în copilărie, se numea Alexandra Wijkner. S-a sinucis în cadă, în casa familiei sale din Fjällbacka. Poate că ai cunoscut-o? Ea şi soţul ei, Henrik Wijkner, frecventau lumea bună din Göteborg, iar aceştia

sunt genul de oameni cu care te întâlneşti mai nou, nu-i aşa?

Zâmbi şi ştiu că Marianne făcea acelaşi lucru la celălalt capăt al firului. În studenţie, Marianne locuise în cartierul Majorna din Göteborg şi luptase pentru drepturile clasei muncitoare. Amândouă erau conştiente că, de-a lungul anilor, ea fusese nevoită să-şi schimbe atitudinea pentru a se integra în cercurile obligatorii odată cu slujba sa la venerabila firmă de avocatură. Astăzi importante erau taioarele şic şi cocktailurile din Orgryte, însă Erica ştia că, pentru Marianne, acestea nu făceau decât să mascheze un temperament rebel.

— Henrik Wijkner. Da, ştiu foarte bine cine este. Ba chiar avem cunoş-

tințe comune, însă nu l-am cunoscut niciodată personal. Un afacerist nemilos, așa se vorbește. Genul care ar fi în stare să dea afară o sută de angajați înainte de micul dejun fără a-și pierde pofta de mâncare. Soția lui avea un butic, mi se pare?

— O galerie. De artă abstractă.

Comentariul lui Marianne legat de Henrik o șocă. Întotdeauna considerase că știa să citească oamenii, iar el nu îi păruse nici pe departe un afacerist nemilos.

Lăsă deoparte subiectul Alex și începu să vorbească despre adevăratul motiv pentru care sunase.

— Am primit o scrisoare astăzi. De la avocatul lui Lucas. Mă convoacă la o întâlnire vineri în Stockholm, în legă-

tură cu vânzarea casei părinţilor mei, iar eu sunt total pierdută când e vorba de legi. Care îmi sunt drepturile? Am măcar drepturi? Chiar poate face Lucas asta?

Simţi cum buza de jos începe să-i tremure din nou și inspiră adânc pentru a se calma. În faţa geamului de la bucătărie, gheaţa strălucea iarăși, după temperaturile negative din timpul nopţii. Văzu o vrabie aterizând pe pervaz și își aminti să cumpere un calup de seu pentru a-l pune afară pentru păsări. Vrabia își înălţă curioasă capul și ciocăni încet în geam. După ce se asigură că nu i se oferea nimic comestibil, își luă zborul.

— După cum știi, specialitatea mea e dreptul economic, nu cel civil, așa că

nu îți pot oferi un răspuns pe loc. Dar hai să facem așa. Mă voi consulta cu un expert și te voi suna mai târziu. Nu ești singură, Erica. Te voi ajuta. Îți promit.

Era grozav să audă asigurările lui Marianne, iar când își luară la revedere, viața păru mai veselă, cu toate că știa la fel de puține ca înainte de a suna.

Brusc, se simți cuprinsă de neastâmpăr. Se forță să se apuce de lucru la biografie, însă mergea greu. Îi mai rămăsese de scris o jumătate de carte, iar editorii deveneau nerăbdători fiindcă nu primiseră încă nicio parte. După ce umplu aproape două pagini, citi ceea ce scrisese, hotărî că era prost și șterse repede ceea ce îi luase câteva

ceasuri de muncă. Biografia nu făcea decât să o plictisească; plăcerea de a lucra la ea dispăruse cu mult timp în urmă. În schimb, termină de scris articolul despre Alexandra și îl puse într-un plic adresat ziarului *Bohusläningen*. Apoi fu timpul să-l sune pe Dan și să-l necăjească puțin cu privire la trauma psihologică aproape fatală pe care păruse a o fi suferit după spectaculoasa înfrângere a Suediei de cu o seară înainte.

Simțindu-se mulțumit, comisarul Mellberg se bătu cu palma peste burta sa mare și se întrebă dacă să tragă un pui de somn. Oricum, nu prea avea multe de făcut, iar cele câteva lucruri pe care trebuia să le rezolve puteau să

mai aștepte.

Hotărî că ar fi fost plăcut să aţipească un moment, pentru ca prânzul său substanţial să poată fi digerat în liniște și pace. Însă abia apucă să își închidă ochii, când un ciocănit hotărât în ușă anunță faptul că Annika Jansson, secretara secției, dorea ceva.

— Ce naiba? Nu vezi că sunt ocupat?

Într-o încercare de a părea ocupat, el scotoci la întâmplare printre hârtiile ce zăceau în mormane pe biroul său, însă nu reuși decât să răstoarne o ceașcă de cafea. Cafeaua se vărsă peste hârtii, iar el apucă lucrul cel mai la îndemână pe care-l putu găsi pentru a șterge mizeria – se întâmplă a fi capătul cămășii sale, care rareori mai era

băgat în pantaloni.

— La naiba, eu sunt șeful aici! N-ai învățat să arăți puțin respect superiorilor tăi și să bați la ușă înainte de a da buzna?

Ea nici nu simți nevoia să sublinieze că făcuse exact asta. Cu înțelepciunea dată de vârstă și de experiență, așteptă calmă până când furtuna se potoli.

— Bănuiesc că ai ceva să-mi spui, zise Mellberg clocotind.

Annika răspunse cu o voce reținută:

— V-au căutat cei de la medicină legală din Göteborg. Medicul legist Tord Pedersen, mai precis. Îl puteți suna la acest număr.

Îi înmânână o bucată de hârtie pe care numărul era notat cu grijă.

— A spus în legătură cu ce?

Curiozitatea îi dădu lui Mellberg furnicături în stomac. Rupți de lume cum erau, nu îi căutau prea des cei de la medicină legală. Poate că asta era șansa de a face, măcar o dată, ceva interesant.

Absent, îi făcu semn Annikăi să plece și fixă receptorul între ureche și umăr. Apoi începu să formeze numărul cu nerăbdare.

Annika se retrase rapid și închise ușa cu zgomot în urma sa. Se așeză la birou și blestemă, așa cum făcuse de multe ori înainte, decizia care îl trimisese pe Mellberg la mica secție de poliție din Tanumshede. Conform zvonurilor care circulau, se făcuse nedorit la Göteborg fiindcă maltratase un re-

fugiat aflat în custodia sa. Se pare că nu fusese singura greşeală pe care o comisese, însă fusese cea mai gravă. Superiorii săi se săturară într-un final. Ancheta internă nu putuse dovedi nimic, însă existau neliniști legate de potenţialele fapte ale lui Mellberg, aşa că fu imediat transferat în Tanumshede, având funcţia de comisar. Fiecare dintre cei douăsprezece mii de cetăţeni ai comunităţii, majoritatea respectând legea, îi amintea în permanenţă de umilinţa suferită. Foştii săi superiori din Göteborg considerau că nu avea cum să facă mare pagubă acolo. Până acum, judecata lor fusese corectă. Pe de altă parte, nici nu făcea mare lucru.

Înainte, Annikăi îi plăcuse slujba sa,

însă vremurile bune luară sfârşit odată ce Mellberg îi devenise şef. Nu ajungea că era încontinuu necioplit, se mai şi considera ca fiind hărăzit femeilor de către Dumnezeu, iar Annika era prima care trebuia să-i suporte toate mitocăniile. Insinuări indecente, ciupituri de fund şi remarci deplasate erau doar o mică parte din ceea ce trebuia să suporte la serviciu. Însă ceea ce considera ea a fi trăsătura lui cea mai respingătoare era groaznica frizură într-o parte, pe care o adoptase pentru a-şi acoperi chelia. Îşi lăsa să crească firele rămase – subalternii săi nu puteau decât să-şi imagineze cât de lungi ar fi putut fi –, apoi îşi înfăşură părul în vârful capului, într-un aranjament ce semăna cu un cuib de cioară

abandonat.

Annika se înfioră gândindu-se cum ar fi arătat atunci când nu era pieptănat într-o parte. Din fericire, era convinsă că n-avea să fie niciodată nevoită să afle.

Se întrebă ce doreau cei de la medicină legală. Ei bine, avea să afle destul de curând. Secţia era atât de mică încât orice informaţie de interes s-ar fi răspândit peste tot în mai puţin de o oră.

Bertil Mellberg auzi telefonul sunând în vreme ce o urmărea pe Annika ieşind din biroul său.

O femeie al naibii de atrăgătoare. Hotărâtă şi frumoasă, dar cu rotunjimi pe unde trebuia. Păr lung, blond, sâni

frumoși, impertinenți și fese tari. Păcat că purta mereu fustele acelea lungi și bluzele largi. Poate că ar fi trebuit să îi atragă atenția asupra faptului că hainele mulate i-ar fi venit mai bine. Ca șef, era dreptul lui să aibă opinii legate de felul în care se îmbrăcau subalternii lui. Treizeci și șapte de ani – știa asta fiindcă îi verificase dosarul. Cu ceva mai mult de douăzeci de ani mai tânără decât el, exact pe gustul lui. Să se ocupe altcineva de doamnele bătrâne. El era destul de bărbat pentru cele mai tinere – matur și cu experiență, cu o dârzenie atrăgătoare, și cu siguranță nimeni nu și-ar fi putut da seama că părul i se rărise un pic de-a lungul anilor. Își atinse cu grijă vârful capului. Totul în regulă, părul îi era

acolo unde trebuia.

— Tord Pedersen.

— Salut. Aici comisarul Bertil Mellberg, secția de poliție din Tanumshede. M-ați căutat?

— Da, așa este. În legătură cu cazul de deces din regiunea dumneavoastră. O femeie pe nume Alexandra Wijkner. Totul indica o sinucidere.

— Da?

Interesul lui Mellberg crescu subit.

— Am efectuat ieri autopsia și am stabilit că nu este nicidecum vorba de sinucidere. Cineva a ucis-o.

— Oh, la naiba!

În agitația sa, Mellberg vărsă din nou ceașca de cafea, iar puținul rămas în ea se împrăștie pe birou. Își folosi din nou capătul cămășii drept cârpă și

își făcu o serie nouă de pete pe el.

— Cum puteți să știți asta? Vreau să spun, ce fel de dovezi aveți că a fost vorba de o crimă?

— Vă pot trimite prin fax raportul autopsiei, însă mă îndoiesc că veți înțelege mare lucru din el. Oricum, permiteți-mi să vă rezum aspectele cele mai importante. O secundă, să-mi pun ochelarii, spuse Pedersen.

Mellberg îl auzi murmurând în vreme ce examina raportul. Aștepta cu nerăbdare detaliile.

— În regulă, să vedem. Femeie, treizeci și cinci de ani, condiție fizică în general bună. Însă știți deja asta. Murise cam de o săptămână, cu toate astea, corpul era într-o stare foarte bună, în principal datorită temperatu-

rii joase din camera în care a fost găsit. Gheaţa din jurul jumătăţii inferioare a corpului a ajutat, de asemenea, la conservarea lui. Incizii adânci la arterele ambelor încheieturi ale mâinilor, făcute cu o lamă, găsită la locul crimei. Aici am început să am bănuieli. Ambele incizii sunt de aceeaşi adâncime şi foarte drepte, ceea ce este destul de neobişnuit. Aş îndrăzni chiar să spun că nu se întâmplă niciodată în cazul unei sinucideri. Pentru că oamenii sunt fie dreptaci, fie stângaci. Incizia de la braţul stâng va fi mult mai dreaptă şi mai adâncă pentru un dreptaci decât cea de la mâna dreaptă. Asta se întâmplă atunci când eşti nevoit să foloseşti mâna „greşită”, ca să zic aşa. Apoi am examinat degetele ambe-

lor mâini, iar suspiciunea mi-a fost confirmată. Marginea lamei este într-atât de ascuțită, încât în majoritatea cazurilor ea lasă tăieturi microscopice pe degete. Alexandra Wijkner nu avea nimic de acest gen. Asta indică faptul că altcineva i-a crestat încheieturile, probabil cu scopul de a face ca totul să pară a fi o sinucidere.

Pedersen făcu o pauză, apoi continuă.

— Întrebarea pe care mi-am pus-o apoi a fost: cum ar fi putut cineva să facă asta fără ca victima să opună rezistență? Răspunsul a venit odată cu raportul toxicologic. Victima avea în sânge urmele unui sedativ puternic.

— Ce dovedește asta? Nu ar fi putut pur și simplu să ia un somnifer?

— Bineînțeles, este posibil. Însă din fericire, știința modernă a oferit medicinei legale un număr de instrumente și metode indispensabile. Una dintre ele este aceea că în ziua de azi putem calcula extrem de precis gradele de descompunere ale diferitelor medicamente și chiar otrăvuri. Am efectuat de câteva ori testul sângelui victimei și de fiecare dată am ajuns la aceeași concluzie: ar fi fost imposibil ca Alexandra Wijkner să-și taie singură încheieturile, fiindcă până ca inima să i se oprească din cauza pierderii de sânge, ea era deja inconștientă de o bună bucată de vreme. Din nefericire, nu vă pot da informații temporale precise; știința încă n-a progresat atât de mult. Însă nu există nicio îndoială

că e vorba de o crimă. Sper sincer să puteți soluționa cazul. Îmi imaginez că nu vă confruntați zilnic cu omucideri, nu?

Vocea lui Pedersen exprima o anume îndoială, pe care Mellberg o luă imediat drept o critică la adresa lui.

— Aveți dreptate, nu ne confruntăm zilnic cu astfel de cazuri aici, în Tanumshede. Din fericire, am fost numit aici doar temporar. Adevăratul meu loc de muncă este poliția din Göteborg. Solida mea experiență de muncă ne va ajuta să nu întâmpinăm nicio dificultate în a rezolva chiar și o anchetă într-un caz de crimă. Va fi o ocazie pentru polițiștii de la țară de a vedea cum se face adevărata muncă în poliție. Cazul va fi rezolvat mai repede

decât vă aşteptaţi. Ascultaţi-mă pe mine.

Şi cu acest comentariu pompos, Mellberg ştiu că îi clarificase cum nu se putea mai bine medicului legist Pedersen faptul că nu avea de-a face cu vreun novice. Medicii aveau mereu tendinţa să îşi dea aere. Rolul lui Pedersen luase sfârşit, în orice caz, iar acum era timpul ca un profesionist să preia controlul.

— O, aproape am uitat.

Medicul legist fusese luat prin surprindere de trufia etalată de poliţist şi aproape că uitase să îi pomenească de două descoperiri suplimentare pe care el le considera semnificative.

— Alexandra Wijkner era în luna a treia de sarcină şi, de asemenea, mai

avusese o naştere în trecut. Nu ştiu dacă acest lucru are vreo relevanţă în cazul anchetei dumneavoastră, însă mai bine să aveţi prea multe informaţii decât prea puţine, nu credeţi? spuse Pedersen.

Mellberg mormăi ceva drept răspuns, iar după câteva remarci finale de complezenţă, încheiară discuţia – Pedersen cu un sentiment de îndoială faţă de competenţa cu care avea să fie anchetată crima, iar Mellberg cu o dispoziţie înviorată şi cu un nou sentiment de nerăbdare. O examinare preliminară a băii fusese făcută imediat după găsirea cadavrului, însă acum trebuia să se asigure că întreaga casă a Alexandrei Wijkner avea să fie cercetată milimetru cu milimetru.

2.

Îi luă o șuviță și o încălzi între mâinile sale. Mici cristale de gheață se topiră și îi umeziră palmele. Linse cu grijă apa de pe ele.

Își aplecă obrazul către marginea căzii de baie și simți frigul mușcător. Era atât de frumoasă. Plutind acolo, în crusta de gheață.

Legătura dintre ei încă exista. Nimic nu se schimbase.

Nimic nu era diferit. Erau unul ase-

menea celuilalt.

Fusese nevoie de ceva efort pentru a-i deschide mâna și a-și așeza palma într-a ei. Își împreună degetele cu ale ei. Sângele era uscat și solid, iar mici fărâme se lipiseră de pielea lui.

Timpul nu avusese niciodată vreo importanță atunci când era cu ea. Ani, zile ori săptămâni se scurseseră laolaltă, devenind o entitate amorfă în care singurul lucru ce avusese o oarecare însemnătate fusese acesta: mâna ei într-a lui. De aceea fusese atât de dureroasă trădarea. Ea oferise din nou însemnătate timpului. De aceea sângele nu va mai avea să curgă vreodată fierbinte prin venele ei.

Înainte de a pleca, el îi descleștă mâna și o așează la loc în poziția ei ini-

țială.

Nu se uită înapoi.

Trezită dintr-un somn adânc și fără vise, Erica nu putu identifica sunetul la început. Până să-și dea seama că era vorba de telefon, acesta deja sunase de multe ori.

Sări din pat pentru a răspunde.

— Erica Falck.

Vocea ei nu era mai mult decât un croncănit. Și-o drese cu mâna peste receptor, pentru a scăpa de răgușeală.

— Oh, îmi pare rău, te-am trezit? Îmi cer iertare.

— Nu, eram trează.

Răspunsul veni automat și Erica își

dădu seama cât de fals sunase. Era destul de evident că era năucită, cel puţin.

— Ei bine, îmi pare rău, în orice caz. Henrik Wijkner la telefon. Tocmai m-a sunat Birgit şi m-a rugat să te contactez. Se pare că a primit un telefon în dimineaţa aceasta de la un comisar de poliţie extrem de nepoliticos de la secţia din Tanumshede. El i-a ordonat, mai mult sau mai puţin direct, să se prezinte la secţie. Pesemne că şi prezenţa mea e necesară. Nu a vrut să spună despre ce este vorba, însă noi avem o bănuială. Birgit este destul de tulburată, şi întrucât nici Karl-Erik, nici Julia nu sunt momentan în Fjällbacka din felurite motive, mă întreb dacă mi-ai putea face o ma-

re favoare și anume, să te duci să o vezi. Sora și cumnatul ei sunt la serviciu, așa că este singură acasă. Va dura vreo două ore până să mă pot întoarce în Fjällbacka și nu vreau să stea singură atâta vreme. Știu că îți cer mult și de fapt noi nici nu ne cunoaștem atât de bine, însă nu am la cine apela.

— Bineînțeles că voi merge să o văd pe Birgit. Nicio problemă. Trebuie doar să pun niște haine pe mine. Pot ajunge cam în cincisprezece minute.

— Foarte bine. Îți rămân veșnic îndatorat. Sincer. Birgit nu a fost niciodată prea puternică și aș prefera să nu stea singură până vin eu. O sun să-i spun că ești în drum spre ea. Eu voi ajunge cândva după prânz, așa că putem vorbi mai mult atunci. Încă o dată

– mulțumesc.

Cu ochii cârpiți încă de somn, Erica se grăbi înspre baie pentru a se spăla pe față. Își puse hainele pe care le purtase cu o zi înainte, iar după ce își trecu un pieptene prin păr și își dădu cu puțin rimel, se afla în spatele volanului mașinii ei, zece minute mai târziu. Nu dură mai mult de cinci minute să ajungă în Tallgatan din Sälvik, așa că trecuse exact un sfert de oră de la conversația cu Henrik atunci când sună la ușă.

Birgit părea să fi slăbit câteva kilograme în cele câteva zile de când Erica nu o mai văzuse, iar hainele îi atârnau largi pe corp. De data aceasta nu intrară în camera de zi; în schimb, Birgit o conduse în bucătărie.

— Mulțumesc pentru că ți-ai făcut timp să treci pe aici. Sunt foarte agitată și pur și simplu nu aș fi putut să stau aici făcându-mi griji până ce sosea Henrik.

— A spus că ați primit un telefon de la poliția din Tanumshede?

— Da, în dimineața aceasta, la opt, un anume comisar Mellberg a sunat și mi-a spus că Henrik, Karl-Erik și cu mine trebuie să mergem de urgență la biroul lui. I-am explicat că, din cauza unei presante chestiuni de afaceri, Karl-Erik a plecat din oraș, dar că se va întoarce mâine. Am întrebat dacă este în regulă să așteptăm până atunci. A răspuns că e inacceptabil, dar că, pentru moment, avea să se mulțumească cu Henrik și cu mine. Individul a fost

destul de nepoliticos și bineînțeles că l-am sunat pe Henrik imediat. Mi-a spus că va veni acasă cât va putea de repede. Mi-e teamă că am părut puțin cam panicată și de aceea Henrik a sugerat să te sune și să te întrebe dacă poți veni aici pentru câteva ore. Sincer, sper să nu crezi că îți cerem prea mult. Probabil că nu vrei să te implici și mai mult în tragedia familiei noastre, însă nu am știut la cine să apelez. În plus, pe vremuri ai fost tratată aproape ca o fiică în casa noastră, așadar am crezut că poate...

— Nu face nimic. Îmi pare bine să fiu de ajutor. Poliția a menționat despre ce este vorba?

— Nu, comisarul nu a vrut să spună nimic. Dar eu am o bănuială. Nu ți-am

spus că Alex nu și-a luat viața? Nu ți-am spus?

Dintr-un impuls, Erica își așează mâna peste cea a lui Birgit.

— Dragă Birgit, să nu tragem concluzii pripite. S-ar putea să ai dreptate, dar până nu vom ști asta cu certitudine, e mai bine să nu speculăm.

Au petrecut două ore lungi stând la masa din bucătărie. Conversația s-a stins după un scurt răstimp, iar singurul lucru ce mai putea fi auzit era ticăitul ceasului de bucătărie. Erica trasa cercuri cu degetul arătător în jurul modelului de pe suprafața netedă a mușamalei. Birgit era îmbrăcată și fardată la fel de îngrijit precum ultima oară când o văzuse. Însă acum era ceva în înfățișarea ei, ceva nedefinit, o

oboseală, o uzură, ca o fotografie ale cărei contururi se estompaseră. Kilogramele pe care le pierduse nu o avantajau, fiindcă oricum era aproape costelivă, și noi riduri îi apăruseră în jurul ochilor și al gurii. Birgit strângea atât de tare ceașca de cafea, încât încheieturile degetelor îi deveniseră albe. Dacă lunga așteptare era obositoare pentru Erica, atunci probabil că pentru ea era de nesuportat.

— Nu înțeleg cine voia să o omoare pe Alex. Ea nu avea dușmani. Pur și simplu trăia o viață obișnuită alături de Henrik.

Cuvintele sunară ca niște focuri de armă în tăcerea prelungită.

— Încă nu știm despre ce este vorba. Nu are rost să speculăm înainte să

aflăm ce vrea poliția, repetă Erica.

Interpretă lipsa unui răspuns din partea lui Birgit ca pe o aprobare tacită.

Imediat după ora douăsprezece, Henrik trase mașina în micul loc de parcare din fața casei. Îl văzură pe fereastra de la bucătărie și se ridicară ușurate ca să-și îmbrace paltoanele. Când Henrik sună la ușă, ele deja așteptau la intrare, gata de plecare. Birgit și Henrik se sărutară ușor pe un obraz, apoi pe celălalt. Apoi veni rândul Ericăi să primească același salut. Nu era obișnuită cu asemenea maniere și se temu să nu înceapă cumva cu obrazul greșit. Cu toate acestea, se descurcă bine, iar pentru o secundă chiar se delectă cu aroma masculină a

loţiunii după ras a lui Henrik.

— Vii şi tu, nu-i aşa?

Erica era deja la jumătatea drumului către maşina ei.

— Păi, nu ştiu...

— Ţi-aş fi foarte recunoscător.

Privirea Ericăi o întâlni pe a lui Henrik deasupra capului lui Birgit şi, cu un oftat înăbuşit, se sui pe bancheta din spate a BMW-ului. Avea să fie o zi lungă.

Călătoria până la Tanumshede nu dură mai mult de douăzeci de minute. Discutară despre vreme şi despre treptata depopulare a zonei rurale. Orice în afară de motivul iminentei lor vizite la secţia de poliţie.

Erica stătea pe bancheta din spate şi se întreba ce căuta acolo. Nu avea ea

destule probleme și fără a mai fi implicată într-o crimă, dacă asta avea să se dovedească a fi? În plus, ar fi însemnat că ideea pentru cartea ei era ca și egală cu zero. Deja reușise să alcătuiască o primă ciornă, dar acum nu-i mai rămânea decât să arunce paginile la coșul de gunoi. Ei bine, măcar asta ar forța-o să se concentreze exclusiv asupra biografiei. Deși cu câteva mici retușuri, s-ar putea totuși să meargă. De fapt, s-ar putea chiar să fie mai bine. Crima s-ar fi putut dovedi a fi un real avantaj.

Deodată își dădu seama ce făcea. Alex nu era un personaj imaginar pe care ea putea să îl răsucească pe toate părțile după bunu-i plac. Era o persoană reală, iubită de persoane reale.

Şi Erica o iubise pe Alex. Se uită la Henrik în oglinda retrovizoare. Părea la fel de impasibil ca şi până atunci, în ciuda faptului că în câteva minute putea fi informat că soţia sa fusese ucisă. Nu-i adevărat că majoritatea crimelor sunt comise de cineva din familia victimei? Din nou, se ruşină de gândurile sale. Se strădui să se gândească la altceva şi observă uşurată că în sfârşit ajunseseră. Acum nu mai voia decât să termine cu asta, pentru a se putea întoarce la grijile ei, triviale prin comparaţie.

Maldărele de hârtii de pe biroul lui ajunseseră la înălţimi impresionante. Era uimitor cum o comunitate mică precum Tanumshede putea genera

atât de multe rapoarte. Cele mai multe erau delicte mărunte, desigur, însă fiecare raport trebuia investigat şi de asta stătea el aici, cu sarcini administrative demne de o birocraţie est-europeană. Nu ar fi fost atât de rău dacă Mellberg ar fi dat o mână de ajutor în loc să şadă pe fundul lui gras toată ziua. Patrik Hedström oftă. Fără o doză de umor, nu ar fi rezistat aici atât de mult. Deunăzi începuse să se întrebe dacă viaţa însemna într-adevăr doar atât.

Marele eveniment al zilei urma să fie o bine-venită întrerupere în rutina zilnică. Mellberg îl rugase să participe la interogatoriul la care avea să-i supună pe mama şi pe soţul femeii ucise în Fjällbacka. Nu era vorba că el nu în-

ţelegea tragismul întregii situaţii sau că nu simţea compasiune pentru familia victimei. Doar că nimic palpitant nu se întâmpla vreodată legat de slujba lui şi nu putea să nu simtă un fior de nerăbdare străbătându-i corpul.

La academia de poliţie fuseseră instruiţi despre cum se desfăşoară un interogatoriu, însă până atunci avusese ocazia să îşi testeze aptitudinile în domeniu doar în legătură cu biciclete furate sau abuzuri domestice. Patrik se uită la ceas. Era timpul să meargă în biroul lui Mellberg, unde urma să aibă loc discuţia. Teoretic, nu era încă vorba despre un interogatoriu oficial, însă întâlnirea din acea zi era, cu toate acestea, importantă. Auzise zvonuri neoficiale conform cărora mama sus-

ţinea întruna că fiica sa nu ar fi putut să se sinucidă. Era curios să afle ce se ascundea în spatele acestei afirmaţii, care acum se dovedise adevărată.

Îşi luă caietul, un pix şi o ceaşcă de cafea, apoi merse de-a lungul coridorului. Având mâinile ocupate, trebui să se folosească de cot şi de picioare pentru a deschide uşa, aşa că abia când îşi puse lucrurile jos şi se întoarse cu faţa înspre cameră o zări. Inima îi tresăltă. Avea din nou zece ani şi încerca să o tragă de codiţe. O secundă mai târziu, avea cincisprezece ani şi încerca să o convingă să urce pe motoreta lui şi să meargă la o plimbare. Avea douăzeci de ani şi îşi pierduse speranţa atunci când ea se mutase la Göteborg. După un scurt calcul men-

tal, socoti că trecuseră cel puțin șase ani de când o văzuse ultima oară. Arăta exact la fel. Înaltă și cu rotunjimi, părul ondulându-i-se până la umeri în câteva nuanțe de blond ce se amestecau într-o culoare caldă. Chiar și ca fetiță, Erica fusese cochetă, iar Patrik putu să observe că încă punea mare accent pe detaliile înfățișării sale. Fața i se lumină, plină de uimire, atunci când îl văzu. Însă Mellberg îi aruncă o privire prin care îi poruncea să se așeze, așa că se mulțumi să mimeze un salut discret.

În fața lui ședea un grup încordat de oameni. Mama Alexandrei Wijkner era măruntă și slabă, cu prea multe bijuterii grele de aur, după gustul lui. Era perfect coafată și extrem de bine

îmbrăcată, însă arăta consumată, cu cearcăne negre în jurul ochilor. Ginerele său nu prezenta niciun semn de suferință. Patrik îi răsfoi puțin biografia. Henrik Wijkner, prosper om de afaceri din Göteborg și moștenitor al unei averi considerabile transmise de-a lungul mai multor generații. Și se vedea. Nu numai datorită calității evidente a hainelor sale scumpe sau a aromei emanate de loțiunea sa după ras de marcă; ci era ceva indefinit. Certitudinea evidentă că avea dreptul la un loc special în această lume, venită din faptul că nu îi lipsise niciun avantaj în viață. Deși Henrik părea puțin încordat, Patrik își dădu seama că, în același timp, acest om era întotdeauna convins că deține controlul asu-

pra situaţiei.

Mellberg trona la biroul său. Reuşise oarecum să îşi bage cămaşa în pantaloni, însă nuanţele de cafea îi pătau modelul pestriţ al cămăşii. În timp ce examina fiecare participant într-o tăcere ostilă, cu mâna dreaptă îşi aranja pieptănătura rară, care alunecase într-o parte. Patrik încerca să nu se uite la Erica. În schimb, se concentra asupra uneia dintre petele de cafea de pe cămaşa lui Mellberg.

— Aşadar. Probabil că ştiţi foarte bine de ce v-am chemat aici.

Mellberg făcu o pauză lungă, pentru efect.

— Eu sunt comisarul Bertil Mellberg, şeful secţiei de poliţie din Tanumshede, iar acesta este Patrik

Hedström, care mă va asista de-a lungul acestei anchete.

Dădu din cap spre Patrik, care stătea puţin în afara semicercului format de Erica, Henrik şi Birgit în jurul biroului lui Mellberg.

— Anchetă? A fost omorâtă, pentru numele lui Dumnezeu!

Birgit se aplecă înainte în scaun, iar Henrik puse repede un braţ protector în jurul umerilor ei.

— Da, avem confirmarea că fiica dumneavoastră nu şi-ar fi putut lua singură viaţa. Ipoteza suicidului poate fi cu siguranţă eliminată, conform raportului medicului legist. Firește, nu pot intra în detalii în legătură cu ancheta, dar certitudinea noastră se bazează pe faptul că, în momentul în ca-

re încheieturile i-au fost tăiate, victima nu putea să fi fost conștientă. I-am găsit o cantitate mare de sedative în sânge. În timp ce era inconștientă, se pare că una sau mai multe persoane au așezat-o mai întâi în cadă, pe care au umplut-o cu apă, și apoi i-au tăiat încheieturile cu o lamă pentru a încerca să însceneze suicidul.

Perdelele erau trase pentru a nu lăsa să pătrundă înăuntru soarele puternic al amiezii. Atmosfera din încăpere era încărcată atât cu tristețe, cât și cu evidenta ușurare a lui Birgit la vestea că Alex nu comisese suicid.

— Știți cine a făcut-o?

Birgit scosese din geantă o mică batistă brodată și își ștergea cu grijă colțurile ochilor pentru a nu-și strica ma-

chiajul.

Mellberg își strânse mâinile deasupra pântecului său voluminos și își aținti ochii asupra oamenilor din fața lui. Își drese vocea cu autoritate.

— Poate că voi doi mi-ați putea spune asta.

— Noi?

Uimirea lui Henrik păru autentică.

— De unde să știm noi? Cu siguranță, e fapta unui nebun. Alexandra nu avea dușmani.

— Așa susțineți voi.

Lui Patrik i se păru pentru o clipă că vede o umbră trecând peste chipul lui Henrik. În secunda următoare umbra dispăru, iar Henrik era din nou calm și stăpân pe sine.

Patrik se arătase mereu sceptic în

privinţa oamenilor ca Henrik Wijkner. Oameni născuţi cu stea în frunte. Care aveau totul fără a trebui să mişte un deget. Desigur că Henrik părea atât agreabil, cât şi şarmant, însă sub această aparenţă Patrik putea simţi fluxuri ce sugerau o personalitate mult mai complexă. Întrezărea neîndurare în spatele trăsăturilor frumoase şi îl mira totala lipsă de surprindere de pe chipul lui Henrik atunci când Mellberg dezvăluise că Alex fusese ucisă. A-ţi imagina o ipoteză este una, dar a o auzi confirmată este cu totul altceva. Măcar atât învăţase în cei zece ani ai săi ca poliţist.

— Suntem suspecţi?

Birgit păru la fel de stupefiată ca şi când comisarul s-ar fi transformat

într-un dovleac în faţa ochilor săi.

— Statisticile vorbesc de la sine în cazul crimelor. Majoritatea făptaşilor provin de regulă din sânul familiei. Acum, eu nu spun că este valabil şi în acest caz, dar sunt sigur că înţelegeţi că trebuie să verificăm fiecare ipoteză. Niciun colţişor nu va rămâne necercetat, pot garanta personal pentru asta. Cu vasta mea experienţă în cazuri de crimă – o nouă pauză teatrală – se va rezolva cu siguranţă rapid. Dar aş dori ca amândoi să daţi o declaraţie legată de ceea ce aţi făcut în zilele premergătoare momentului când noi suspectăm că Alexandra a fost omorâtă.

— Şi care ar fi acel moment? întrebă Henrik. Ultima care a vorbit cu ea a fost Birgit, dar niciunul dintre noi nu a

sunat-o până duminică, așa că totul s-ar fi putut întâmpla sâmbătă. Într-adevăr, am sunat-o pe la nouă și jumătate vineri seara, dar ea obișnuia să facă o plimbare înainte de culcare, așa că am presupus că e plecată să se plimbe.

— Medicul legist a spus că era moartă de aproximativ o săptămână. Firește că vom verifica afirmațiile dumneavoastră privitoare la momentul când i-ați telefonat, dar avem o informație conform căreia decesul ar fi survenit undeva înainte de ora nouă, vineri seara. În jurul orei șase, adică probabil imediat după ce a ajuns în Fjällbacka, i-a telefonat unui anume Lars Thelander în legătură cu o sobă care nu funcționa cum trebuie. El nu a

putut veni chiar atunci, însă a promis să fie acolo nu mai târziu de ora nouă în seara aceea. Conform declaraţiei sale, era exact ora nouă când a bătut la uşă. Nimeni nu a venit să răspundă şi, după ce a aşteptat o vreme, s-a întors acasă. Ipoteza noastră este, aşadar, că a murit în acea seară după ce a ajuns în Fjällbacka, fiindcă pare neverosimil să fi uitat că Thelander urma să vină să verifice soba, având în vedere cât de frig era în casă.

Părul îi alunecă din nou, de data aceasta spre partea stângă. Patrik observă că Erica abia îşi mai putea lua ochii de la acea scenă. Îşi controla probabil un impuls de a se repezi şi a-i îndrepta părul. Toţi cei de la secţie trecuseră prin acea fază.

— La ce oră ați spus că ați vorbit cu ea?

Mellberg îi adresă întrebarea lui Birgit.

— Păi, nu sunt foarte sigură, răspunse ea.

Se gândi o clipă.

— Cred că după șapte. Cam pe la șapte și un sfert, șapte și jumătate. N-am vorbit mult, pentru că Alex mi-a spus că are un musafir.

Birgit păli.

— Să fi fost...?

Mellberg încuviință solemn.

— Foarte posibil, doamnă Carlgren. Dar este sarcina noastră să aflăm și vă asigur că ne vom folosi toate resursele în acest caz. În profesia noastră, eliminarea suspecților este un element

de bază, așadar vă rog să întocmiți o declarație privitoare la seara de vineri.

— Doriți să vă furnizez și eu un alibi? întrebă Erica.

— Nu cred că va fi necesar. Dar am vrea să ne spuneți tot ce ați văzut în casă în ziua când ați descoperit-o. Puteți lăsa declarațiile la asistentul meu, Hedström.

Toate privirile se întoarseră spre Patrik, iar el încuviință din cap. Începură să se ridice.

— Tragic eveniment. Mai ales având în vedere copilul.

Cu toții își îndreptară privirile către Mellberg.

— Copilul?

Birgit se uită de la Mellberg la Henrik și înapoi.

— Da, conform medicului legist, era în luna a treia de sarcină. Cu siguranță că nu vă poate surprinde asta, nu-i așa?

Mellberg rânji și îi făcu șmecherește cu ochiul lui Henrik. Patrik fu totalmente îngrozit de comportamentul lipsit de tact al șefului său.

Chipul lui Henrik își pierdu treptat toată culoarea, până când păru de marmură. Birgit se întoarse spre el, uluită. Erica rămase nemișcată.

— Urma să aveți un copil? De ce nu mi-ați spus? O, Doamne!

Birgit își apăsă batista peste gură și începu să plângă incontrolabil, fără să-i pese de rimelul care acum îi curgea șiroaie pe obraji. Henrik puse din nou un braț protector în jurul ei, însă dea-

supra capului lui Birgit, el întâlni privirea fixă a lui Patrik. Era evident că nu avusese nicio idee că Alexandra era însărcinată. În schimb, judecând după expresia deznădăjduită a Ericăi, era clar că ea știa.

— Vom vorbi despre asta când ajungem acasă, Birgit, spuse Henrik.

Se întoarse către Patrik.

— Voi avea grijă să primiți declarațiile noastre în legătură cu seara de vineri. Îmi imaginez că veți dori probabil să ne interogați mai în detaliu odată ce veți intra în posesia lor, nu?

Patrik dădu din cap afirmativ. Ridică din sprâncene pentru a-i arunca Ericăi o privire întrebătoare.

— Henrik, vin imediat, spuse ea. Vreau doar să vorbesc puțin cu Patrik.

Suntem vechi prieteni.

Zăbovi pe coridor în timp ce Henrik o conduse pe Birgit afară spre mașină.

— Să dau peste tine aici, ce surpriză, spuse Patrik.

Se balansă nervos pe călcâie, înainte și înapoi.

— Da, dacă m-aș fi gândit, mi-aș fi amintit că lucrezi aici, desigur.

Răsucea cureaua poșetei între degete și îl privea cu capul înclinat puțin într-o parte. Toate gesturile ei mărunte îi erau atât de familiare.

— A trecut multă vreme. Îmi pare rău că nu am putut veni la înmormântare. Cum faceți față, tu și Anna?

În ciuda staturii sale înalte, dintr-odată Erica păru mică, și el rezistă impulsului de a-i dezmierda obrazul.

— Ne descurcăm bine. Anna a plecat acasă imediat după înmormântare, dar eu sunt aici de câteva săptămâni, încercând să fac ordine în casă. Nu este ușor.

— Am auzit că o femeie din Fjällbacka a descoperit victima, dar habar n-aveam că era vorba despre tine. Trebuie să fi fost îngrozitor. Voi două ați fost prietene în copilărie, nu-i așa?

— Da. Nu cred că voi fi vreodată în stare să îmi șterg din minte acea imagine. Ei bine, trebuie să fug acum, mă așteaptă în mașină. Poate ne întâlnim odată. Mai rămân în Fjällbacka o vreme.

Pornise deja spre ieșire.

— Ce zici de cină, sâmbătă seara?

sugeră Patrik. Acasă la mine, la opt? Mă găsești în cartea de telefon.

— Sigur, sună bine. Ne vedem la opt, atunci.

Erica ieși.

După plecarea ei, Patrik improviză un mic dans indian pe coridor, spre marea încântare a colegilor săi. Însă entuziasmul i se mai risipi când își dădu seama cât de mult era de lucru pentru a face ca locuința sa să arate cât de cât prezentabil. După ce Karin îl părăsise, nu prea mai avusese chef de treburi gospodărești.

El și cu Erica se cunoșteau de când se născuseră. Mamele lor fuseseră cele mai bune prietene încă din copilărie și erau apropiate ca niște surori. Patrik și Erica se jucaseră mult în copilărie și

nu ar fi fost o exagerare să spună că Erica fusese prima lui dragoste. Ba chiar avea senzaţia că se născuse îndrăgostit de Erica. Dintotdeauna i se păruse firesc să simtă asta pentru ea. Cât despre Erica, ea se mulţumise să ia ca atare admiraţia lui de căţeluş credincios. Abia atunci când ea se mută în Göteborg, Patrik realiză că venise timpul să lase visele deoparte. Firește, de atunci se îndrăgostise de alte femei. Iar când se căsătorise cu Karin, fusese totalmente convins că vor îmbătrâni împreună, însă Erica fusese mereu într-un ungher al minţii sale. Uneori treceau luni întregi fără să se gândească la ea; uneori se gândea la ea de mai multe ori pe zi.

Mormanele de hârtii nu se reduse-

seră în mod miraculos cât timp fusese plecat. Cu un oftat adânc, se aşează la birou şi ridică pagina din vârful teancului. Munca era destul de monotonă încât să se poată gândi în acelaşi timp şi la meniul pentru sâmbătă. În orice caz, desertul fusese deja decis. Erica iubise dintotdeauna îngheţata.

Se trezi cu un gust scârbos în gură. Ieri fusese un adevărat dezmăţ. Amicii lui veniseră după-amiaza şi împreună continuaseră să bea până dimineaţa. O amintire vagă cu poliţia care venise să-i facă o vizită la un moment dat în cursul serii plutea undeva, într-un colţ al minţii. Încercă să se ridice, însă întreaga cameră se învârtea, aşa că decise să stea unde era pentru o vreme.

Mâna dreaptă îl durea şi o ridică spre tavan ca să se uite la ea. Încheieturile degetelor erau zdrelite şi pline de sânge întărit. La naiba, da. Fusese ceva tărăboi aseară, de aceea apăruseră poliţiştii. Din ce în ce mai multe amintiri începură să îi revină în minte. Băieţii fuseseră cei care aduseseră vorba despre sinucidere. Unul dintre ei începuse să spună o groază de porcării despre Alex. „Curvă bogată", „târâtură plină de bani" – aşa vorbiseră despre ea. Lui Anders îi sărise ţandăra, după care nu îşi mai amintea decât că văzuse roşu în faţa ochilor când începuse să îl lovească pe tip, învăluit în aburii de alcool. De acord, şi el îi aruncase vorbe grele când trădarea ei îl scosese din minţi. Dar nu era acelaşi lucru.

Ceilalţi nu o cunoşteau. El era singurul care avea dreptul să o judece.

Telefonul sună ascuţit. Încercă să îl ignore, însă decise că era mai puţină bătaie de cap să se ridice şi să răspundă decât să lase zgomotul să-i sfredelească auzul.

— Da, Anders.

Îşi bolborosea cuvintele.

— Bună, sunt mama. Ce mai faci?

— Mă simt ca dracu'.

Alunecă pe perete în jos pentru a şedea pe podea.

— Cât dracu' e ceasul?

— E aproape patru după-amiaza. Te-am trezit?

— Nu.

Îşi simţea capul disproporţionat de mare şi ameninţând să îi cadă între

genunchi.

— Am fost la cumpărături în oraș mai devreme. Lumea vorbește despre ceva ce aș vrea să afli și tu. Mă asculți?

— Mda, la naiba, te ascult.

— Se pare că Alex nu s-a sinucis. A fost ucisă. Voiam doar să știi.

Tăcere.

— Anders, alo? Ai auzit ce am spus?

— Da, sigur, te-am auzit. Ce spuneai? Alex a fost ucisă?

— Da, cel puțin asta se zvonește prin oraș. Se pare că Birgit a fost la secția de poliție din Tanumshede și a aflat vestea azi.

— O, la dracu'. Ascultă, mamă, am multe de făcut. Vorbim mai târziu.

— Anders? Anders?

Deja închisese telefonul.

Cu un imens efort, făcu duş şi se îmbrăcă. După ce luă două pastile de Panodil, începu să se simtă oarecum ca o fiinţă umană. Sticla de votcă din bucătărie încercă să îl ispitească, dar el refuză să cedeze. Acum trebuia să fie treaz. Cel puţin relativ treaz.

Telefonul sună din nou. Îl ignoră. În schimb, luă o carte de telefon din dulapul de pe hol şi găsi rapid numărul pe care îl căuta. Mâinile îi tremurară când formă numărul. Păru că sună de o sută de ori.

— Bună, sunt Anders, spuse când receptorul de la celălalt capăt al firului fu în sfârşit ridicat. Nu, nu închide, la naiba. Trebuie să vorbim... ei bine, nu prea ai de ales, fir-ar al dracului, tre-

buie să îţi spun... Ajung la tine într-un sfert de oră. Şi ai face bine să fii dracului acolo... Mi se rupe de cine mai e! Nu uita cine are cel mai mult de pierdut aici... Astea-s rahaturi. Plec acum. Ne vedem într-un sfert de oră.

Anders trânti receptorul. După ce inspiră adânc de câteva ori, îşi trase pe el jacheta şi ieşi afară. Nu se mai obosi să încuie uşa. Telefonul din apartament începu din nou să sune agasant.

Erica era extenuată când ajunse înapoi acasă. În maşină domnise o tăcere încordată pe tot parcursul drumului, iar Erica înţelesese că Henrik se afla în faţa unei decizii dificile. Să îi spună lui Birgit că nu el era tatăl copi-

lului Alexandrei sau să păstreze tăcerea şi să spere că adevărul nu va ieşi la iveală în timpul anchetei. Erica nu îl invidia şi nu îşi putea imagina cum ar fi reacţionat ea în locul lui. Adevărul nu era întotdeauna cea mai bună soluţie.

Începuse deja să se întunece şi era recunoscătoare că tatăl ei montase lămpi exterioare ce se aprindeau automat atunci când cineva se apropia de casă. Dintotdeauna îi fusese o teamă cumplită de întuneric. Mică fiind, crezuse că era ceva care va trece odată cu timpul, pentru că adulţilor nu le poate fi frică de întuneric, nu-i aşa? Dar avea treizeci şi cinci de ani şi încă se uita sub pat pentru a se asigura că nimic nu pândea în întuneric. Jalnic.

După ce aprinse toate luminile din casă, își turnă un pahar mare de vin roșu și se ghemui pe divanul de răchită de pe verandă. Întunericul era impenetrabil, dar ea continuă să privească fix înainte, deși nu vedea nimic. Se simțea singură. Erau atâția oameni care o plângeau pe Alex, oameni care fuseseră afectați de moartea ei. Dar Erica nu o mai avea acum decât pe Anna. Uneori se întreba dacă Anna chiar i-ar simți lipsa.

Ea și Alex fuseseră atât de apropiate în copilărie. Când Alex începuse să se îndepărteze, pentru ca, odată cu mutarea, să dispară complet, păruse că lumea se sfârșise pentru Erica. Alex fusese singura persoană pe care o avea doar pentru sine și, cu excepția tatălui

său, singura persoană care ţinuse într-adevăr la ea.

Erica îşi puse paharul cu vin roşu pe masă cu atâta forţă, încât aproape că îi desprinse piciorul. Se simţea mult prea agitată pentru a sta locului. Trebuia să facă ceva. Nu avea rost să pretindă că moartea lui Alex nu o afectase profund. Ce o deranja cel mai mult era că imaginea pe care familia şi prietenii o transmiteau despre Alex nu corespundea cu acea Alex pe care o cunoscuse ea. Chiar dacă oamenii se schimbă între copilărie şi maturitate, ceva din personalitatea lor rămâne totuşi intact. Acea Alex pe care ei i-o descriseseră era cu desăvârşire o străină.

Se ridică şi îşi puse haina din nou. Cheile maşinii erau în buzunar, iar în

ultima clipă luă o lanternă şi o îndesă în celălalt buzunar al hainei.

Casa de pe vârful dealului părea pustie în lumina violetă a felinarului de pe stradă. Erica îşi lăsă maşina în parcarea din spatele şcolii. Nu voia să o vadă nimeni intrând în casă.

Tufişurile de pe proprietate ofereau un bine-venit paravan în timp ce se furişă cu prudenţă pe verandă. Spera ca vechile lor obiceiuri să se fi păstrat şi ridică preşul. Acolo era cheia de rezervă, ascunsă exact în acelaşi loc ca în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Uşa scârţâi puţin când o deschise, dar speră ca niciunul dintre vecini să nu fi auzit nimic.

Era straniu să păşească în acea casă întunecată. Frica sa de întuneric

aproape că îi tăia respiraţia şi se forţă să respire adânc de câteva ori pentru a se calma. Îşi aminti recunoscătoare de lanterna din buzunarul hainei şi se rugă în gând ca bateriile să funcţioneze. Funcţionau. Lumina lanternei o făcu să se simtă un pic mai calmă.

Mută raza de lumină pe deasupra camerei de zi spre etaj. Nu ştia ce anume căuta aici. Spera ca niciun vecin sau trecător să nu vadă lumina şi să cheme poliţia.

Camera era frumoasă şi spaţioasă, dar Erica observă că mobila în nuanţe de maro şi portocaliu din anii şaptezeci pe care ea şi-o amintea din copilărie fusese înlocuită cu un design scandinav, alcătuit din piese de mesteacăn, deschise la culoare. Înţelese că

Alex își pusese amprenta asupra casei. Totul era într-o ordine desăvârșită, ceea ce dădea o senzație de gol. Nu era nicio cută pe canapea sau măcar o revistă așezată pe măsuța de cafea. Nu văzu nimic care să pară a merita o examinare mai apropiată.

Își aminti că bucătăria se afla dincolo de camera de zi. Era mare și imaculată, și singurul element ce tulbura ordinea desăvârșită era ceașca de cafea din suportul pentru vase. Erica se întoarse în camera de zi și urcă la etaj. În capătul scărilor o luă la dreapta și intră în dormitorul principal. Erica și-l amintea ca fiind dormitorul părinților lui Alex, însă acum, firește, era camera lui Alex și a lui Henrik. Era, de asemenea, decorată cu bun-gust, dar cu o

tentă mai exotică. Tapițeria era în nuanțe ciocolatii și purpurii, iar pe pereți atârnau măști africane din lemn. Încăperea era spațioasă, cu un tavan înalt ce permitea ca un candelabru greu să fie suspendat cum trebuie. Se pare că Alexandra rezistase tentației de a-și împodobi casa de sus până jos cu detalii maritime, un lucru comun în casele de vară. Toate decorațiunile, de la perdele ornate cu scoici la picturi cu năvoade de pescari, se vindeau ca pâinea caldă în micile buticuri din Fjällbacka.

Spre deosebire de restul camerelor pe care le văzuse, dormitorul părea locuit. Mici obiecte personale erau împrăștiate pe ici, pe colo. Pe noptieră se aflau o pereche de ochelari și o carte

cu poezii de Gustaf Froding. O pereche de dresuri atârna pe ușă, iar câteva pulovere erau așezate pe cuvertura patului. Era prima dată când Erica simțea că Alex locuise într-adevăr în casa aceea.

Începu să se uite cu grijă prin sertare și dulapuri. Încă nu știa ce anume căuta și se simți ca un voyeur, scotocind prin lenjeria frumoasă de mătase a lui Alex. Însă tocmai când se hotărî să se treacă la următorul sertar, auzi un zgomot venind de jos.

Dintr-odată se opri cu mâna plină de chiloți și sutiene dantelate. În liniștea casei, auzise clar un sunet venind de la parter. O ușă deschisă cu grijă, apoi închisă. Erica se uită în jur, panicată. Singurele ascunzători din cameră

erau sub pat sau într-unui dintre dulapurile ce acopereau un perete. Brusc, se simți incapabilă să se hotărască. Nu izbuti să se miște până nu auzi pași pe scări; instinctiv, se strecură până lângă cel mai apropiat dulap. Ușa se deschise fără să scârțâie, slavă Domnului, și Erica se strecură repede printre haine, apoi închise ușa în urma ei. Nu putea să vadă cine intrase în casă, dar auzea limpede zgomot de pași care se apropiau din ce în ce mai mult. Persoana se opri pentru o clipă în fața ușii dormitorului înainte să intre. Erica realiză deodată că ținea ceva în mână. Fără să se gândească, înșfăcase o bucată de hârtie din sertar. O puse cu atenție în buzunarul hainei.

De-abia îndrăznea să respire. Nasul

începu să o mănânce şi se chinui cu disperare să mişte din el pentru a-şi uşura situaţia. Avu noroc; mâncărimea dispăru.

Intrusul cerceta dormitorul. Părea că făcea cam acelaşi lucru pe care îl făcuse şi Erica înainte de a fi întreruptă. Sertare erau trase în afară, iar Erica ştia că urmau dulapurile. Panica ei crescu. Broboane de sudoare i se formară pe frunte. Ce putea face? Singura soluţie pe care o vedea era să se înghesuie cât mai departe posibil în spatele hainelor. Avusese norocul de a intra într-un dulap care conţinea mai multe haine lungi şi se strecură printre câteva dintre ele, drapându-le în faţa ei. Cu puţin noroc, două glezne ieşite dintr-o pereche de pantofi pe podea n-

aveau să fie observate.

Dură o vreme până când persoana cercetă amănunțit toată încăperea. Erica inhală un miros stătut de naftalină, sperând ca aceasta să-și fi făcut efectul și nicio gânganie să nu se târască pe ea în întuneric. Spera, de asemenea, că acolo, la câțiva metri de ea, nu se afla ucigașul lui Alex. Dar cine altcineva ar avea motive să se furișeze prin casa lui Alex, gândi Erica, ignorând subtil faptul că nici ea nu avea vreo invitație scrisă.

Dintr-odată ușa dulapului fu deschisă, iar Erica simți cum pielea expusă a gleznelor îi fu atinsă de o suflare de aer proaspăt. Își ținu respirația.

Dulapul nu părea să ascundă vreun secret sau lucruri de valoare – cel pu-

țin nu pentru persoana care îl cerceta –, iar ușa fu închisă la loc aproape instantaneu. Celelalte uși fură deschise și închise la fel de rapid, iar în clipa următoare Erica auzi pașii ieșind pe ușa dormitorului și coborând scările. Nu îndrăzni să iasă din dulap decât la ceva vreme după ce auzi ușa de la intrare închizându-se cu grijă. Era minunat să poată respira în sfârșit fără a fi acut conștientă de fiecare răsuflare.

Camera arăta la fel ca atunci când Erica intrase în ea. Oricine-ar fi fost vizitatorul, acționase cu grijă și nu lăsase urme. Erica era destul de convinsă că nu fusese vorba de un hoț. Se uită mai bine la dulapul în care se ascunsese. Când se retrăsese în spate, simțise ceva dur presându-i gambele.

Ridică hainele și descoperi un tablou, incredibil de frumos. Până și ea își putea da seama că fusese pictat de un artist talentat. O înfățișa pe Alexandra goală, întinsă pe o parte, cu capul rezemat într-o mână. Artistul folosise culori calde, care dădeau chipului lui Alex o expresie senină. Se întrebă de ce o pictură atât de frumoasă fusese pusă în dosul unui dulap. Judecând după imaginea pe care o înfățișa, Alex nu avea de ce să se rușineze. Corpul îi era perfect precum pictura. Erica nu-și putu alunga senzația de familiar, de déjà-vu. Totuși, era sigură că nu mai văzuse niciodată această pictură, deci trebuia să fie altceva. Colțului din dreapta jos îi lipsea o semnătură, iar când întoarse tabloul, nu văzu inscrip-

ționat decât „1999”, care trebuie să fi fost anul realizării lui. Îl puse cu grijă înapoi în dulap și închise ușa.

Aruncă o ultimă privire prin cameră. Nu putea descoperi punctul nevralgic. Ceva lipsea, dar nicidecum nu își putea da seama ce anume. Ei bine, probabil avea să își amintească mai târziu. Nu mai îndrăzni să zăbovească în casă. Puse cheia înapoi unde o găsise. Nu se simți în siguranță decât atunci când fu înapoi în propria ei mașină, cu motorul pornit. Destulă agitație pentru o seară. Un coniac tare îi va alina sufletul și îi va alunga o parte din neliniște. De ce naiba hotărâse să meargă cu mașina până acolo și să își bage nasul? Îi venea să se plesnească singură peste frunte pentru prostia ei.

Când trase mașina pe aleea din fața casei, văzu că trecuse abia o oră de când plecase. Fu surprinsă. Păruse o eternitate.

Stockholmul era mai frumos ca niciodată. Și totuși, Erica se simțea de parcă un nor mohorât ar fi plutit deasupra ei. În mod normal, ar fi fost fermecată de razele de soare ce sclipeau pe Riddarfjärden când străbătu podul Västerbron. Nu și azi. Întâlnirea fusese stabilită pentru ora două. Medită tot drumul dinspre Fjällbacka, încercând în van să găsească o soluție. Din nefericire, Marianne îi explicase foarte clar poziția ei legală. Dacă Anna și Lucas insistau să vândă casa, ea va

trebui să fie de acord. Singura ei soluție era să cumpere partea lor la jumătate din valoarea pe piață a casei, iar la prețurile caselor din Fjällbacka, ea nu avea nici măcar o infimă parte din acea sumă. Bineînțeles, avea să-și primească partea ei, în cazul în care casa avea să se vândă. Jumătatea sa i-ar fi putut aduce chiar până la vreo două milioane de coroane, însă ei nu îi păsa de bani. Toți banii din lume nu puteau înlocui pierderea casei. O dezgusta ideea ca vreun locuitor al Stockholmului, care credea că o beretă nouă de marinar îl va transforma într-un locuitor de coastă, să distrugă frumoasa verandă din față și să pună în loc o fereastră panoramică. Și nimeni nu putea spune că exagera. Văzuse asta

întâmplându-se în mod repetat.

Erica porni spre biroul de avocatură din Runebergsgatan în Östermalm. Clădirea era impozantă, cu fațada sa din marmură și rândul de coloane. Se mai privi o ultimă dată în oglinda din lift. Ținuta ei fusese atent aleasă pentru a se potrivi cu locul acela. Era pentru prima oară când venea aici, însă își putea imagina cu ușurință ce fel de avocați avea să angajeze Lucas. Cu un gest de politețe simulată, el punctase că, bineînțeles, Erica putea să își aducă propriul avocat. Însă ea alesese să vină singură. Pur și simplu, nu își putea permite un avocat.

De fapt, își dorise să se întâlnească înainte cu Anna și copiii, poate să ia masa cu ei. Deși purtarea Annei o

mâhnea, Erica era ferm hotărâtă să facă tot posibilul pentru a întreține relația lor.

Anna nu părea să aibă același punct de vedere, scuzându-se că ar fi fost prea stresant. Era mai bine să se întâlnească la biroul avocatului. Înainte ca Erica să poată sugera să se vadă după aceea, Anna o anunță că avea aranjată o întâlnire cu o prietenă. Puțin probabil o coincidență, gândi Erica. Era evident că Anna dorea să o evite. Întrebarea era dacă inițiativa era a ei ori Lucas îi interzisese Annei să se întâlnească cu Erica atunci când el era la serviciu și nu o putea supraveghea.

Toată lumea era deja acolo când intră în cabinet. O priviră cu expresii grave în timp ce ea le zâmbi afectat și

le întinse mâna avocaţilor lui Lucas. Lucas salută doar din cap, în vreme ce Anna îndrăzni un semn şovăitor cu mâna, pe la spatele lui. Luară loc cu toţii şi începură negocierile.

Toată treaba nu dură prea mult. Avocaţii explicară pe un ton sec şi neutru ceea ce Erica ştia deja. Şi anume că Anna şi Lucas aveau toate drepturile de a cere vânzarea casei. Dacă Erica putea să le cumpere partea pentru jumătate din preţul pieţei, atunci avea dreptul să o facă. Dacă nu putea sau nu dorea, atunci casa va fi scoasă la vânzare imediat ce îi va fi stabilită valoarea de către un evaluator independent.

Erica se uită drept în ochii Annei.

— Chiar vrei să o faci? Casa asta nu

înseamnă nimic pentru tine? Gândește-te ce ar fi zis mama și tata dacă ar fi știut că o vei vinde imediat cum ei n-o să mai fie printre noi. Asta este ceea ce vrei TU, Anna?

Cu coada ochiului îl văzu pe Lucas încruntându-se la accentul pus de ea pe *tu*.

Anna privi în jos și culese câteva fire invizibile de praf de pe rochia ei elegantă. Părul său blond era prins la spate într-o coadă de cal.

— La ce ne folosește casa aceea? Casele vechi aduc numai probleme și gândește-te la toți banii pe care i-am putea scoate din asta. Sunt sigură că mama și tata ar fi apreciat ca una dintre noi să privească lucrurile în mod practic. Vreau să spun, când o să folo-

sim noi casa? Lucas şi cu mine am prefera să cumpărăm o casă de vară în arhipelagul Stockholm pentru a avea ceva mai aproape. Şi oricum, tu eşti singură – la ce-ţi trebuie casa?

Lucas zâmbi dispreţuitor spre Erica în timp ce o bătu uşor pe spate pe Anna, cu o grijă prefăcută. Ea încă nu îndrăznise să o privească în ochi pe Erica.

Din nou, Erica fu uimită de cât de obosită părea sora ei mai mică. Era mai slabă decât de obicei, iar rochia neagră pe care o purta îi era largă în jurul bustului şi taliei. Avea cearcăne cenuşii în jurul ochilor, iar Ericăi i se păru că vede o umbră albastră sub pudra de pe pometele ei drept. Furia şi neputinţa în faţa acestei situaţii o cu-

prinseră brusc și își aținti ochii asupra lui Lucas. El îi întoarse privirea cu un calm desăvârșit. Fiindcă venise direct de la serviciu, avea o ținută sobră: un costum cenușiu cu o cămașă de un alb orbitor și o cravată lucioasă gri închis. Era elegant și sofisticat. Erica era sigură că multe femei îl găseau atrăgător. Însă ei i se părea că o expresie de cruzime îi încadra trăsăturile, ca o mască. Fața îi era ascuțită, cu pomeți înalți și maxilare ferme. Acestea erau și mai mult accentuate de faptul că își pieptăna mereu părul pe spate, dinspre fruntea sa înaltă. Nu arăta a englez tipic, roșcovan; semăna mai mult cu un nordic autentic, cu părul blond deschis și ochi albaștri glaciali. Buza de sus îi era curbată și plină ca a unei fe-

mei, dându-i o expresie indolentă, aproape decadentă. Erica observă că ochii îi alunecaseră înspre decolteul ei şi, instinctiv, îşi strânse jacheta în jurul ei. Lucas îi remarcă reacţia, ceea ce o irită. Nu dorea ca el să creadă că are cea mai mică influenţă asupra ei.

Când întâlnirea luă sfârşit, Erica se întoarse pur şi simplu pe călcâie şi ieşi pe uşă fără a se obosi să îşi ia la revedere în mod politicos. Din punctul ei de vedere, tot ceea ce putea fi spus fusese spus. Va fi contactată de cineva care va veni să evalueze casa, apoi casa va fi scoasă la vânzare cât se poate de repede. Toate plângerile ei fuseseră în zadar. Pierduse.

Îşi închiriase apartamentul din Vasastan unui cuplu agreabil de doc-

toranzi, deci nu putea merge acolo. Fiindcă nu se simțea în stare să pornească spre Fjällbacka, asta însemnând cinci ore de condus, își lăsă mașina în parcarea de la Stureplan și se duse în Humlegårdsparken. Avea nevoie să își adune gândurile. Avea nevoie de liniștea din această veritabilă oază aflată în mijlocul Stockholmului pentru a reflecta.

Se părea că ninsese de curând; iarba era încă albă. În Stockholm dura doar o zi sau două pentru ca zăpada să se transforme într-o zloată gri murdar. Își puse mănușile pe o bancă din parc și se așeză pe ele ca să o protejeze de frig. Nu era de glumit cu cistita; ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie acum.

Își lăsă gândurile să zboare în timp ce privi mulțimea de oameni trecând în grabă pe alee. Era aglomerația de la prânz. Aproape că uitase cât de stresantă putea fi atmosfera în Stockholm. Toată lumea era mereu pe fugă, gonind după ceva ce nu avea nicicând să prindă. Brusc, tânji după Fjällbacka. Probabil că nu realizase cât de mult se acomodase acolo în decursul ultimelor săptămâni. Firește, și avusese multe pe cap, dar în același timp descoperise o liniște interioară pe care nu o găsise vreodată în Stockholm. Dacă erai singur în Stockholm, erai complet izolat. În Fjällbacka nu erai niciodată singur, ceea ce putea fi atât bine, cât și rău. Oamenilor le păsa de vecinii și semenii lor și nu îi scăpau din ochi. Uneori

se mergea prea departe; Ericăi nu îi păsa de bârfe, însă cum stătea aici, urmărind iureşul oraşului, simţi că nu ar putea să se întoarcă la asta.

Ca de atâtea ori în ultima vreme, gândurile i se îndreptară spre Alex. De ce mersese în Fjällbacka la fiecare sfârşit de săptămână? Cu cine se întâlnise acolo? Şi întrebarea de o mie de puncte: cine era tatăl copilului pe care îl aştepta?

Dintr-odată, Erica îşi aminti de bucăţica de hârtie pe care şi-o îndesase în buzunarul hainei în timp ce stătuse în întunecimea dulapului. Nu pricepea cum de putuse uita de ea când ajunsese acasă cu două zile în urmă. Vârî mâna în buzunarul drept al hainei şi scoase afară o foaie mototolită de hâr-

tie. Cu degetele ţepene de frig, despături cu grijă hârtia şi o netezi.

Era o copie a unui articol din *Bohusläningen*. Nu era datat, însă judecând după stilul şi poza alb-negru, îşi dădu seama că nu era recent. Fotografia părea să dateze din anii şaptezeci. Recunoscu lesne ambele persoane din poză şi povestea relatată din articol. De ce păstrase Alex acest articol pe fundul unui sertar?

Erica se ridică şi puse articolul înapoi în buzunar. Niciun răspuns nu era de găsit acolo. Era timpul să meargă acasă.

Înmormântarea fu solemnă şi frumoasă. Biserica din Fjällbacka era departe de a fi plină. Majoritatea oame-

nilor nu o cunoscuseră pe Alexandra, însă veniseră doar din curiozitate. Familia și prietenii se aflau pe băncile din față. În afară de părinții lui Alex și de Henrik, Erica nu o recunoscu decât pe Francine. Lângă ea se afla un bărbat înalt, blond, despre care Erica presupuse că era soțul ei. În rest, nu erau mulți prieteni. Ocupau doar două rânduri de bănci, confirmându-i Ericăi imaginea pe care o avea despre Alex. O femeie care cunoscuse, neîndoielnic, foarte mulți oameni, dar care avusese puțini prieteni apropiați. În biserică mai erau câțiva curioși împrăștiați pe ici, pe colo.

Erica se așezase sus, unde era orga. Birgit o zărise în fața bisericii și o invitase să stea cu ei. Refuzase politicos.

S-ar fi simţit ipocrită să stea acolo între familie şi prieteni. Alex era de fapt o străină pentru ea.

Erica se foia pe banca incomodă. Toată copilăria lor, ea şi Anna fuseseră târâte la biserică duminica. Pentru un copil, fusese groaznic de plictisitor să stea şi să asculte predici lungi şi cântece solemne foarte dificil de învăţat. Pentru a se amuza, Erica inventa poveşti. Aventuri cu dragoni şi prinţese fuseseră compuse aici fără a fi aşternute pe hârtie. În adolescenţă, prezenţa ei la biserică fu mult mai redusă din cauza protestelor vehemente. Iar atunci când mergea, acele basme erau înlocuite de poveşti cu o tentă mult mai romantică. Era amuzant să descopere că poate îşi alesese meseria din

pricina acestui mers obligatoriu la biserică.

Erica încă nu își alesese vreo religie sau alta; pentru ea, biserica era o clădire frumoasă, încărcată de tradiţii, dar nimic mai mult. Predicile din copilărie nu-i insuflară nicio dorinţă de a îmbrăţișa vreun crez. Deseori aveau de-a face cu iadul şi cu păcatul; le lipsea credinţa luminoasă în Dumnezeu despre care ea ştia că există, însă pe care nu îl simţise niciodată personal. Multe se schimbaseră. Acum o femeie stătea în faţa altarului, îmbrăcată în straie de preot, iar în loc de chinurile eterne ale iadului, ea vorbea despre lumină, speranţă și dragoste. Erica își dori ca această imagine a lui Dumnezeu să îi fi fost oferită în copilărie.

De sus, de la locul ei ferit, văzu o tânără stând lângă Birgit în primul rând de bănci. Birgit o ținea strâns de mână și din când în când își lăsa capul pe umărul ei. Erica avu impresia că o recunoaște. Trebuia să fi fost Julia, sora mai mică a lui Alex. Era prea departe pentru ca Erica să îi poată vedea chipul, dar observă că Julia părea să evite atingerea lui Birgit. Își retrăgea mâna de fiecare dată când Birgit i-o lua, însă mama ei fie se prefăcea că nu observă, fie pur și simplu suferința o împiedica să conștientizeze reacția fiicei sale, din cauza situației în care se găsea.

Lumina soarelui se revărsa prin ferestrele înalte cu vitralii. Rândurile de

bănci erau tari şi incomode, iar Erica simţi începutul unei dureri lombare surde. Fu recunoscătoare că măcar ceremonia nu dură mult. Când se termină, rămase acolo şi se uită în jos la oamenii care îşi croiau încet drumul afară din biserică.

Afară soarele era aproape insuportabil de strălucitor, pe un cer fără nori. Un cortegiu mergea la vale pe un deluşor spre cimitir şi spre mormântul proaspăt săpat, unde avea să fie coborât coşciugul lui Alex.

Până la înmormântarea părinţilor săi, nu se întrebase niciodată cum se desfăşurau lucrurile acestea iarna, când pământul era îngheţat. Acum ştia că o porţiune era încălzită pentru a se putea săpa. O porţiune care să

cuprindă exact sicriul ce urma a fi coborât.

Pe drumul spre locul ales pentru mormântul lui Alex, Erica trecu pe lângă cavoul părinţilor ei. Era ultima din cortegiu și se opri pentru o clipă lângă piatra funerară. O fâșie groasă de zăpadă se afla pe margine și ea o dădu cu grijă la o parte. Aruncă o ultimă privire spre mormânt și se grăbi către micul grup adunat puțin mai încolo. Măcar indiscreţii stătuseră departe de ceremonia de înmormântare; acum rămăseseră doar familia și prietenii. Erica era nesigură dacă să li se alăture, însă în ultimul moment se hotărî că voia să o însoţească pe Alex până la locul ei de veci.

Henrik stătea în faţă, cu mâinile

adânc îndesate în buzunarele hainei, cu capul plecat şi privirea fixată pe sicriul ce era acoperit încet cu flori. În special trandafiri roşii.

Erica se întrebă dacă şi el cerceta oamenii adunaţi în jur, gândindu-se că tatăl copilului ar putea fi printre ei.

Când sicriul fu coborât în pământ, Birgit suspină îndelung. Karl-Erik avea ochii uscaţi şi dinţii încleştaţi. Îşi folosea întreaga forţă pentru a o sprijini pe Birgit, atât fizic, cât şi emoţional. Julia stătea puţin mai departe de ei. Henrik avusese dreptate când o descrisese pe Julia ca fiind răţuşca cea urâtă a familiei. Spre deosebire de sora ei mai mare, Julia era brunetă şi avea părul tuns scurt şi inegal – o tunsoare care îi dădea o înfăţişare sălbatică. Trăsăturile îi

erau aspre, cu ochii adânc vârâţi în orbite, privind atent din spatele unui breton mult prea lung. Nu era fardată, iar tenul ei prezenta urmele unei acnee severe din anii adolescenţei. Stând lângă Julia, Birgit părea chiar mai mică şi mai fragilă decât în mod normal. Fiica ei mai mică era cu peste zece centimetri mai înaltă decât ea, cu un corp lat, greoi, lipsit de forme. Fascinată, Erica privea şirul de emoţii contradictorii ce străbăteau ca într-o învolburare chipul Juliei. Durerea şi furia alternau cu viteza fulgerului. Nicio lacrimă. Era singura care nu pusese flori pe coşciug, iar când ceremonia se sfârşi, întoarse rapid spatele gropii din pământ şi se îndreptă spre biserică.

Erica se întrebă care fuseseră rela-

țiile dintre surori. Nu putea să fi fost ușor să fie mereu comparată cu Alex, mereu să fie calul de bătaie. Spatele întors al Juliei era o ripostă – se îndepărta repede de restul grupului. Avea spatele drept, într-o atitudine distantă.

Henrik veni la Erica.

— Vom da o masă în memoria lui Alex. Am vrea să vii și tu.

— Păi, nu prea știu, spuse Erica.

— Te rog, vino și tu.

Ea ezită.

— Bine, de acord. Unde va fi? La Ulla?

— Nu, ne-am gândit mult și într-un final ne-am decis să fie acasă la Birgit și la Karl-Erik. În ciuda celor întâmplate acolo, știu că Alex iubea casa

aceea. Cu toții avem amintiri plăcute de acolo, așa că nu văd un loc mai potrivit pentru a ne aminti de ea. Deși înțeleg că ar putea fi mai greu pentru tine. Tu nu ai amintiri prea plăcute după ultima ta vizită, vreau să spun.

Erica se îmbujoră de rușine gândindu-se care fusese cu adevărat ultima ei vizită. Lăsă privirea în pământ.

— E în regulă, spuse ea.

Își parcă mașina în spatele școlii Håkenbacken. Casa era deja plină când intră și se întrebă dacă să se întoarcă și să meargă acasă. Însă Henrik veni la ea și îi lua jacheta, așa că era prea târziu să se mai răzgândească.

Era aglomerat în jurul mesei din su-

fragerie, unde fusese amenajat un bufet cu patiserii apetisante. Erica alese unul cu crevete şi se retrase repede într-un colţ al camerei, de unde să poată urmări liniştită adunarea.

Grupul părea neobişnuit de animat, având în vedere împrejurările. Domnea un fel de jovialitate înfrigurată. Cu toţii păreau a avea expresii forţate în timp ce făceau conversaţie. Probabil că se gândeau care fusese cauza morţii lui Alex.

Erica examină încăperea, mutându-şi privirea de la un chip la altul. Birgit stătea pe marginea canapelei, ştergându-se la ochi cu o batistă. Karl-Erik stătea în picioare în spatele ei, cu o mână aşezată neîndemânatic pe umărul ei şi cu o farfurie cu mâncare

în cealaltă. Henrik socializa cu multă naturaleţe. Mergea de la un grup la altul, dădea mâna cu lumea, încuviinţa din cap ca răspuns la condoleanţe, amintindu-le celor prezenţi că se puteau servi cu cafea şi prăjituri. Era gazda perfectă, din toate punctele de vedere. Ca şi cum ar fi fost la o serată cu cocktailuri, şi nu la pomenirea soţiei sale. Singurele dovezi ale efortului pe care îl făcea erau răsuflarea adâncă şi scurtul moment de ezitare, ca pentru a-şi aduna noi forţe, înainte de a merge la următorul grup.

Singura persoană care se purta complet diferit de restul lumii era Julia. Stătea pe verandă, aşezată pe pervazul ferestrei. Un genunchi îi era tras înspre sine, iar ea se uita înspre mare.

Oricine încerca să o abordeze cu puțină bunăvoință sau câteva vorbe de compasiune era refuzat cu fermitate. Ignora toate încercările celorlalți de a face conversație cu ea și continua să privească fix la întinderea albă.

Erica simți o ușoară atingere pe braț și avu o tresărire involuntară, astfel încât vărsă puțină cafea în farfurie.

— Scuză-mă, nu am vrut să te iau prin surprindere.

Francine zâmbea.

— O, nu-i nimic. Mă gândeam doar.

— La Julia?

Francine făcu semn cu capul înspre silueta din geam.

— Te-am văzut privind-o.

— Da, trebuie să recunosc că mi-a

trezit interesul. Este atât de ruptă de restul familiei. Nu îmi pot da seama dacă este îndurerată de moartea lui Alex sau a fost îndepărtată din vreun motiv pe care nu îl pot înțelege.

— Probabil că nimeni nu o înțelege pe Julia. Dar nu cred că a fost ușor pentru ea. Rățușca cea urâtă, crescând printre lebede frumoase. Mereu dată la o parte și ignorată. Nu că ar fi fost răi cu ea, era doar nedorită. Alex, de exemplu, nu a pomenit niciodată de ea cât timp am locuit în Franța. Am fost foarte surprinsă când m-am mutat în Suedia și am descoperit că Alex avea o soră mai mică. Vorbea mai mult despre tine decât despre Julia. Trebuie că ați avut o relație foarte specială, nu-i așa?

— De fapt, nu știu. Eram copii. Și, ca toți copiii, ne făcurăm surori de cruce și nu voiam să ne despărțim vreodată și așa mai departe. Dar dacă Alex nu s-ar fi mutat, probabil că același lucru ni s-ar fi întâmplat și nouă. Același lucru care se întâmplă și altor fetițe care cresc și devin adolescente. Ne-am fi certat din cauza acelorași iubiți, am fi avut gusturi diferite în materie de haine, am fi ajuns în clase sociale diferite și ne-am fi abandonat reciproc pentru prieteni diferiți care s-ar fi potrivit mai bine fazei în care ne aflam sau în care doream să ne aflăm. Dar desigur, Alex a avut o influență mare asupra vieții mele, chiar și ca adult. Nu cred că am fost vreodată în stare să scap de acel sentiment de tră-

dare. Mereu m-am întrebat dacă eu am fost cea care a spus sau a făcut ceva greșit. Ea s-a îndepărtat din ce în ce mai mult, iar într-o zi a dispărut de tot. Când ne-am reîntâlnit, adulţi fiind, era o străină, în mod ciudat, am senzația că acum încep să o cunosc din nou.

Erica se gândi la paginile cărții de acasă, care începeau să se strângă. Până acum, nu avea decât o colecție de impresii și episoade amestecate cu propriile ei gânduri și observații. Nici măcar nu știa ce formă va da materialului; tot ce știa era că trebuia să o facă. Instinctul său de scriitor îi spunea că aceasta era șansa ei de a scrie ceva autentic, însă nu avea idee unde se afla hotarul între pretențiile sale în ca-

litate de autor şi legătura sa personală cu Alex. Simţul curiozităţii, care era crucial în activitatea de scriitor, o îndemna de asemenea să caute răspunsul la enigma morţii lui Alex la un nivel mult mai personal. Ar fi putut alege să uite de Alex şi de soarta acesteia, să întoarcă spatele întregului clan trist ce o înconjura şi să se dedice propriilor probleme. În schimb, stătea într-o încăpere plină cu oameni pe care nu îi cunoştea.

Brusc, îşi dădu seama că aproape uitase de tabloul găsit în dulapul lui Alex. Acum înţelese de ce nuanţele calde folosite pentru a zugrăvi pe pânză trupul gol al lui Alex îi erau atât de familiare. Se întoarse către Francine.

— Ştii, când ne-am întâlnit la gale-

rie...

— Da?

— Era o pictură chiar lângă ușă. O pânză mare, în culori calde – nuanțe de galben, roșu, portocaliu...

— Da, știu la care te referi. Ce e cu ea? Nu-mi spune că ești colecționară!

Francine zâmbi.

— Nu, însă mă întrebam – cine a pictat-o?

— Ei bine, este o poveste foarte tristă. Numele pictorului este Anders Nilsson. Este chiar de aici din Fjällbacka. Alex a fost cea care l-a descoperit. E incredibil de talentat. Din nefericire, e și un alcoolic notoriu, ceea ce se pare că îi va distruge șansele ca artist. În ziua de azi nu este suficient să îți predai lucrările unei galerii și

să aştepţi succesul. Ca artist, trebuie de asemenea să ştii să te vinzi. Trebuie să te duci la vernisaje, la recepţii şi să corespunzi imaginii de artist, din toate punctele de vedere. Anders Nilsson este o epavă, care nu poate intra într-o societate selectă. Din când în când, mai vindem câte un tablou clienţilor care recunosc talentul atunci când îl întâlnesc, însă Anders nu va fi niciodată un nume mare pe firmamentul artistic. Ca să spun lucrurilor pe nume, ar avea un potenţial maxim dacă ar bea până ar muri. Pictorii morţi au avut întotdeauna mare succes la publicul larg.

Erica se uită cu uimire la delicata creatură din faţa ei.

Francine îi remarcă expresia şi adă-

ugă:

— Nu am vrut să par atât de cinică. Mă irită cumplit că o persoană poate avea atât de mult talent şi îl iroseşte înecându-se în alcool. Situaţia e mai mult decât tragică. A avut noroc că Alex i-a descoperit picturile. Altfel, singurii care s-ar fi bucurat de ele ar fi fost beţivanii din Fjällbacka. Şi îmi vine greu să cred că ar fi capabili să aprecieze subtilităţile artei.

O piesă din puzzle era la locul ei, însă Erica nu reuşea în ruptul capului să vadă cum putea să se potrivească cu restul modelului. De ce avea Alex ascuns în dulap nudul ei pictat de Anders Nilsson? Una dintre explicaţiile posibile era că poate voia să i-l dea cadou lui Henrik sau poate amantului ei,

şi că îşi comandase portretul unui artist al cărui talent îl admirase. Cu toate acestea, nu suna convingător. Tabloul inspira o senzualitate şi o sexualitate ce contraziceau o simplă relaţie între doi străini. Trebuie să fi existat o legătură mai profundă între Alex şi Anders. Pe de altă parte, Erica era foarte conştientă de faptul că nu era expertă în artă şi că instinctul ar fi putut să o înşele.

Un murmur se răspândi prin cameră. Începu în grupul cel mai apropiat de uşa de la intrare şi cuprinse şi restul invitaţilor. Privirile tuturor se îndreptară către uşă, unde un musafir cât se poate de neaşteptat îşi făcea apariţia grandioasă. Când Nelly Lorentz păşi pe uşă, ceilalţi îşi ţinură re-

spirația cuprinși de uimire. Erica se gândi la articolul din ziarul găsit în dormitorul lui Alex. Simțea cum toate faptele, fără o legătură aparentă între ele, i se învârteau în minte, într-un iureș lipsit de noimă.

De la începutul anilor cincizeci, existența orașului Fjällbacka depinsese în permanență de fabrica de conserve Lorentz. Aproape jumătate dintre locuitorii din Fjällbacka erau angajați ai fabricii, iar familia Lorentz era văzută precum o familie regală în micul orășel. Și cum Fjällbacka nu era tocmai un centru al înaltei societăți, familia Lorentz aparținea de una singură unei anume clase. Din balconul vilei lor imense din vârful dealului, priveau în

jos către Fjällbacka cu o aroganță măsurată.

Fabrica fusese înființată în 1952 de către Fabian Lorentz. Se trăgea dintr-o lungă generație de pescari și se presupunea că avea să calce pe urmele strămoșilor săi. Însă cantitatea de pește se împuțina, iar tânărul Fabian era atât ambițios, cât și inteligent și n-avea de gând să trăiască de pe o zi pe alta, cu aceeași leafă insuficientă ca a tatălui său.

Pusese bazele fabricii de conserve cu propriile sale mâini, iar când muri, la sfârșitul anilor șaizeci, îi lăsă nevestei sale, Nelly, atât o afacere solidă, cât și o avere considerabilă. Spre deosebire de soțul său, care fusese foarte simpatizat, Nelly Lorentz avea o reputație

de persoană trufașă și rece. Nu se mai arăta deloc în oraș, ci, precum o regină, se mulțumea să primească în audiență doar persoane alese pe sprânceană. De unde rumoarea stârnită când păși pe ușă. Avea să alimenteze gura lumii pentru multe luni de-atunci încolo.

Se lăsase o liniște desăvârșită. Doamna Lorentz îi permise cu grație lui Henrik să îi ia haina de blană și intră, la brațul lui, în camera de zi. Henrik o conduse către canapeaua din mijloc unde stăteau Birgit și Karl-Erik, în timp ce ea salută scurt din cap câțiva invitați. Când ajunse la părinții lui Alex, conversația reîncepu în sfârșit bârfe mărunte, în timp ce toată lumea ciulea urechile pentru a auzi discuția

de pe canapea.

Una dintre persoanele căreia i se făcuse cu amabilitate o plecăciune fusese Erica. Datorită statutului său de cvasicelebritate, se pare că fusese considerată demnă de a fi salutată, ba chiar primise o invitaţie la ceai acasă la Nelly Lorentz, după decesul părinţilor săi. Erica refuzase politicos, scuzându-se că se afla încă în doliu.

Plină de curiozitate, ea o privi acum pe Nelly în timp ce aceasta îşi exprima sincerele condoleanţe faţă de Birgit şi Karl-Erik. Erica se îndoia că ar exista vreo urmă de compasiune în trupul ei costeliv. Era foarte slabă, cu încheieturi noduroase ce ieşeau în relief sub rochia sa bine croită. Probabil se înfometase toată viaţa pentru a fi în pas

cu cerinţele modei, fără a realiza că ceea ce poate fi minunat în rotunjimea naturală a tinereţii nu mai este la fel de atrăgător odată ce vârsta şi-a spus cuvântul. Avea un chip ascuţit şi osos, surprinzător de neted şi lipsit de riduri, ceea ce o făcu pe Erica să suspecteze că bisturiul venise în ajutorul naturii. Părul era atributul ei cel mai puternic. Era des şi gri-argintiu, aranjat într-un coc franţuzesc, însă pieptănat atât de strâns pe spate încât fruntea îi era un pic ridicată, dându-i un aer uşor surprins. Erica estimă vârsta lui Nelly la puţin peste optzeci de ani. Se zvonea că în tinereţe fusese dansatoare şi că îl cunoscuse pe Fabian Lorentz când făcea parte dintr-o companie de balet la un teatru din Göteborg, unde

nicio fată de rang nobil nu ar fi îndrăznit să își arate fața. Ericăi i se păru că observă ceva din dansatoarea de altădată în maniera grațioasă în care încă se mișca. Însă potrivit versiunii oficiale, ea nu fusese niciodată la o școală de dans, ci era fiica unui consul din Stockholm.

După câteva minute de conversație discretă, Nelly plecă de lângă părinții îndureraţi și ieși pe verandă pentru a sta cu Julia. Nimeni nu dădu nici cel mai mic semn că lucrul acesta li s-ar fi părut ciudat. Continuară să discute, fără a pierde din ochi strania pereche.

Erica stătea din nou singură în colț, deoarece Francine plecă pentru a se amesteca din nou în mulțime. De acolo le putea privi pe Julia și pe Nelly fă-

ră a fi deranjată. Pentru prima dată în acea zi, Erica văzu un zâmbet pe chipul Juliei. Fata sări de pe pervaz și se așeză lângă Nelly pe divanul de răchită, și acolo stătură cu capetele apropiate, șușotind.

Ce ar putea avea în comun o pereche atât de nepotrivită? Erica aruncă o privire înspre Birgit. Lacrimile încetară în sfârșit să îi curgă pe obraji. Își fixă privirea asupra fiicei sale și a lui Nelly Lorentz, cu o expresie îngrozită. Erica hotărî să accepte până la urmă invitația doamnei Lorentz. Ar putea fi interesant să discute puțin cu ea în particular.

Cu un imens sentiment de ușurare, părăsi în sfârșit casa de pe deal, fericită să inspire din nou aerul înviorător

al iernii.

Patrik se simțea puțin nervos. Trecuse mult timp de când nu mai pregătise cina pentru o femeie. Mai mult decât atât, acum o făcuse pentru o femeie față de care nu era deloc indiferent. Totul trebuia să fie perfect.

Fredona în timp ce tăia castraveții pentru salată. După nesfârșite deliberări, se decisese asupra mușchiului de vită. Acum era garnisit și în cuptor, aproape gata. Sosul sfârâia pe aragaz, iar lui îi lăsa gura apă.

Fusese o după-amiază agitată. Nu reușise să plece de la serviciu atât de devreme cum spera, așa că fu nevoit să se ocupe de curățenie într-un timp record. Nu prea fusese conștient în ce

hal ajunsese casa de când îl părăsise Karin, însă când văzu lucrurile prin prisma Ericăi, își dădu seama că operațiunea va necesita un efort deosebit.

Căderea în capcana tipică a burlacilor, cu dezordine în jur și nimic în frigider, era ușor jenantă. Nu înțelesese cu adevărat cât de multe lucruri casnice lăsase pe seama lui Karin. Luase ca atare căminul curat și bine întreținut și nu se gândise nicio clipă la cât de multă muncă era necesară pentru a-l întreține. Erau multe lucruri pe care obișnuia să le ia pe atunci ca atare.

Când Erica sună la ușă, își scoase șorțul și aruncă o privire în oglindă, să își verifice părul. Deși își dăduse cu gel, avea un aspect la fel de neglijent ca întotdeauna.

Erica arăta fantastic, ca de obicei. Obrajii ei erau colorați într-o nuanță roz caldă din cauza frigului, iar părul ei blond se cârlionța peste gulerul gecii de puf. El îi dădu o îmbrățișare scurtă, îngăduindu-și să închidă ochii pentru o clipă și să adulmece parfumul ei. Apoi o pofti în casa călduroasă.

Masa era deja pusă, iar ei începură cu aperitivul, așteptând felul principal. Pe furiș, Patrik se uită la ea cum gustă cu plăcere din avocado umplut cu crevete. Nu era un fel de mâncare complicat; nu puteai da greș.

— N-aș fi crezut vreodată că la nevoie ai putea prepara o cină cu trei feluri, spuse Erica în timp ce luă o altă înghițitură de avocado.

— Da, și mie îmi vine greu să cred.

Noroc și bun venit la restaurantul Hedström!

Ciocniră paharele și sorbiră din vinul alb pus la rece. Apoi mâncară pentru o vreme într-o tăcere plăcută.

— Ce-ai mai făcut?

Patrik se uită atent la Erica din spatele părului care îi atârna în ochi.

— Probabil am avut săptămâni mai bune.

— De ce ai venit cu ei la interogatoriu? Bănuiesc că au trecut ani de zile de când n-ai mai luat legătura cu Alex sau cu familia ei.

— Da, probabil sunt vreo douăzeci și cinci de ani sau cam așa ceva. Nu sunt prea sigură de ce m-am dus. Mă simt de parcă tocmai aș fi fost înghițită de un vârtej și nu știu dacă pot scă-

pa sau dacă îmi și doresc asta. Cred că Birgit mă vede ca pe o amintire a unor zile mai bune. În plus, sunt o străină, așa că poate reprezint un factor de securitate.

Erica făcu o pauză.

— Ați făcut vreun progres?

— Îmi pare rău, nu pot spune nimic referitor la caz.

— A, da. Iartă-mă, nu m-am gândit.

— Nicio problemă. Însă cred că mai putea ajuta. Cunoști familia asta de mult. Mi-ai putea spune ce impresie ți-a făcut acum, legat de ceea ce știi despre Alex?

Erica puse jos tacâmurile de argint și încercă să își clarifice sieși impresiile pentru ca apoi să i le poată descrie lui Patrik. Îi spuse tot ceea ce aflase, pre-

cum și părerile pe care și le făcuse despre oamenii din viața lui Alex. Patrik ascultă cu atenție chiar și atunci când se ridică și duse aperitivul pentru a se întoarce cu felul principal. Din când în când îi strecura câte o întrebare. Era uimit de toate informațiile pe care Erica le descoperise într-un timp atât de scurt. Iar după ce ea îi spuse ce știa din trecut despre Alex, femeia care până acum fusese doar o victimă a unei crime se transformă brusc în cineva cu chip și personalitate.

— Știu că nu poți vorbi despre caz, Patrik, dar îmi poți spune dacă poliția are vreun indiciu? Vreo idee despre cine ar fi putut s-o ucidă?

— Nu, trebuie să recunosc că nu am ajuns prea departe cu ancheta. Un

progres minor, absolut orice ar fi extrem de bine-venit în momentul acesta.

Oftă şi îşi plimbă degetul pe buza paharului de vin.

Erica spuse pe un ton ezitant:

— S-ar putea să am ceva care te-ar putea interesa.

Se întinse după poşetă şi începu să cotrobăie prin ea. Scoase o bucată de hârtie pe care i-o dădu peste masă. Patrik o luă şi o despături. Citi cu interes ceea ce scria pe ea, însă ridică nedumerit din sprânceană când termină.

— Ce legătură are asta cu Alex?

— Asta mă întrebam şi eu. Am găsit articolul acesta într-un sertar, ascuns sub lenjeria lui Alex.

— Cum adică l-ai „găsit”? Când ai

avut ocazia să umbli prin sertarele ei?

O văzu îmbujorându-se și se întrebă ce ascundea.

— Ei bine, într-o noapte am fost la casa ei și mi-am băgat puțin nasul.

— Ce-ai făcut?

— Da, știu. Nu e nevoie să o spui. A fost tare prostesc, însă știi cum sunt eu. Întâi fac, apoi gândesc.

Vorbea repede pentru a respinge orice reproșuri i s-ar fi adus.

— În orice caz, am găsit hârtia asta în sertarul lui Alex și am reușit să o iau cu mine.

El se abținu de la a o întreba cum de „reușise" să ia articolul cu ea. Era mai bine să nu spună nimic.

— Ce crezi că ar putea însemna? întrebă Erica. Un articol despre o dispa-

riţie de acum douăzeci şi cinci de ani. Ce legătură ar putea să aibă asta cu Alex?

— Ce altceva mai ştii despre asta? întrebă Patrik, fluturând articolul.

— Nimic mai mult decât ceea ce scrie în articol. Că Nils Lorentz, fiul lui Fabian şi al lui Nelly Lorentz, a dispărut fără nicio urmă în ianuarie 1977. Niciun cadavru nu a fost găsit vreodată. Pe de altă parte, au existat o grămadă de speculaţii de-a lungul anilor. Unii oameni cred că s-a înecat şi că trupul i-a fost dus în larg. Alte zvonuri spun că delapidase o sumă mare de bani de la tatăl său, apoi fugise din ţară. Ce am auzit eu e că Nils Lorentz nu a fost o persoană deosebit de simpatică, aşa că majoritatea oamenilor încli-

nă către cea de-a doua variantă. Era unicul fiu, şi se pare că Nelly îl răsfăţase exagerat de mult. A fost de neconsolat după dispariţia lui, iar Fabian Lorentz nu şi-a revenit niciodată în urma pierderii. A murit în urma unui atac de cord cam la un an după aceea. Singurul moştenitor al averii este acum un fiu adoptiv pe care îl luaseră cu aproximativ un an înainte ca Nils să dispară. Nelly l-a adoptat la vreo doi ani după moartea soţului ei. Mă rog, ca să-ţi faci o idee despre bârfa locală. Încă nu pot înţelege ce relevanţă ar putea avea în cazul morţii lui Alex. Singurele legături pe care familiile le-au avut vreodată au fost când Karl-Erik lucra în birou la fabrica de conserve Lorentz, iar Alex şi cu mine

eram mici, înainte ca ei să se mute în Göteborg. Însă asta a fost cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă.

Brusc, Erica își aminti un alt detaliu. Îi povesti lui Patrik despre apariția lui Nelly la ceremonia de pomenire și cum își dedicase aproape toată atenția Juliei.

— Nu am idee ce anume din toate acestea ar putea avea vreo legătură cu articolul. Însă trebuie să fie ceva. Francine, partenera lui Alex de la galerie, mi-a spus că senzația ei era că Alex dorea să se împace cumva cu trecutul. Doar atât știa Francine, însă eu cred că are sens. Numește-o intuiție feminină sau cum vrei, însă eu am sentimentul că există o legătură.

Era puțin jenată fiindcă știa că nu îi

spusese lui Patrik întregul adevăr. Mai exista încă o mică, însă foarte stranie piesă a puzzle-ului, pe care o ținea pentru sine. Cel puțin până când avea să afle mai mult.

— Ei bine, e limpede că nu mă pot pune contra intuiției feminine. Mai dorești puțin vin?

— Da, te rog.

Erica se uită în jurul ei în bucătărie.

— E drăguță casa ta. Ai decorat-o singur?

— Nu, nu pot primi eu laurii pentru asta. Karin a fost cea pricepută la decorat.

— O, da, soția ta, Karin. Chiar, ce s-a întâmplat între voi?

— Ei bine, a fost cam aceeași veche poveste. Fata cunoaște un cântăreț

dintr-o formaţie, cu geacă până-n talie. Fata se îndrăgosteşte. Fata divorţează de soţul ei şi se mută cu cântăreţul din formaţia dance.

— Glumeşti!

— Din nefericire, nu. De parcă n-ar fi fost destul de rău că m-a părăsit, cel pentru care a făcut-o e Leif Larsson, cunoscut cântăreţ şi idol din Leffes, cea mai cunoscută formaţie dance din Bohuslän. Omul cu cea mai modernă freză din anii '80 de pe coasta de vest. Da, nu prea ai şanse de izbândă când concurezi cu un bărbat în mocasini cu ciucuraşi.

Erica se uită la el cu ochii mari.

Patrik zâmbi.

— Ei, probabil că e o versiune oarecum exagerată, însă ceva de genul ăs-

ta.

— Dar trebuie să fi fost groaznic. Nu cred că ţi-a fost uşor.

— Mi-am plâns de milă ceva vreme, însă acum este în regulă. Nu bine, dar în regulă.

Erica schimbă subiectul.

— Vestea legată de sarcina lui Alex a fost o adevărată bombă.

Se uită fix la Patrik, iar el avu sentimentul că era mai mult în spatele remarcii sale aparent inocente.

— În orice caz, se pare că nu împărtăşise vestea cea bună soţului ei, spuse Erica.

Patrik aşteptă în tăcere ca ea să continue. După o clipă, Erica păru să se fi decis să meargă mai departe pe acel subiect, însă vorbi cu voce joasă,

încă părând nehotărâtă.

— Conform prietenei sale celei mai bune, Henrik nu este tatăl copilului.

Patrik ridică dintr-o sprânceană și fluieră, însă în continuare nu spuse nimic, sperând să afle mai multe de la Erica.

— Francine mi-a spus că Alex cunoscuse pe cineva aici, în Fjällbacka. Și venea aici la fiecare sfârșit de săptămână pentru a-l vedea. După spusele lui Francine, Alex nu dorise niciodată să aibă copii cu Henrik, însă lucrurile erau diferite cu acest bărbat. Era entuziasmată datorită copilului și de aceea Francine insistase atât de vehement că moartea ei nu a fost o sinucidere. Din punctul ei de vedere, Alex era fericită pentru prima dată în viață.

— Francine știa cine era bărbatul?

— Nu, nu știa. Alex a păstrat acea informație pentru sine.

— Dar de ce ar fi acceptat soțul ei ca ea să se ducă la Fjällbacka fără el la fiecare sfârșit de săptămână? Știa că se întâlnea cu cineva acolo?

Patrik mai luă o înghițitură de vin și își simți obrajii îmbujorându-se. Nu era sigur dacă din cauza vinului sau a prezenței Ericăi.

— Se pare că aveau o relație destul de neobișnuită. L-am cunoscut pe Henrik în Göteborg și am ajuns la concluzia că viețile lor mergeau pe drumuri ce rareori se intersectau. De asemenea, a fost imposibil să îmi dau seama ce știa sau nu știa, din scurta conversație pe care am avut-o cu el.

Omul are un chip de piatră. Cred că indiferent de ceea ce ştie, se străduieşte să ţină totul pentru sine.

— Genul ăsta de persoană poate fi uneori precum o oală sub presiune. Aburii se adună şi se adună, iar într-o zi explodează. Crezi că s-ar fi putut întâmpla asta? Ca într-o zi soţul respins să se fi săturat şi să-şi fi ucis soţia infidelă? întrebă Patrik.

— Nu ştiu, Patrik. Chiar nu ştiu. Însă acum cred că ar trebui să mai bem nişte vin şi să vorbim despre orice altceva care nu are de-a face cu crime şi morţi subite.

El consimţi cu plăcere şi îşi ridică paharul pentru un toast.

Se mutară pe canapea şi petrecură restul serii vorbind în tihnă despre câ-

te-n lună şi-n stele. Erica îi povesti despre viaţa ei, despre agitaţia provocată de vânzarea casei şi despre cât de dor îi era de părinţii ei. Patrik îi povesti despre furia şi sentimentul de eşec din urma divorţului şi despre frustrarea de a se găsi din nou în punctul de unde plecase, tocmai când începuse să se simtă pregătit pentru a avea copii şi o familie, crezând că el şi Karin aveau să îmbătrânească împreună.

Până şi scurtele pauze din conversaţie erau confortabile, iar în acele momente trebuia să se abţină de la a se apleca şi a o săruta pe Erica. Se stăpâni, iar ocaziile trecură.

3.

Îi privi când o aduseră afară. Voia să jelească și să se arunce deasupra trupului său acoperit. Să o păstreze pentru totdeauna.

Acum ea dispăruse cu adevărat. Necunoscuți aveau să îi împungă și să îi răscolească trupul. Niciunul dintre ei nu îi va cunoaște frumusețea așa cum a făcut-o el.

Pentru ei nu va fi decât o bucată de carne. Un număr pe o hârtie, lipsit de viață, lipsit de înflăcărare.

Cu mâna stângă mângâie palma mâinii sale drepte. Ieri, aceasta dezmierdase brațul ei. Își apăsă palma peste obraz și încercă să îi simtă pielea rece pe fața sa.

Nu simți nimic. Ea dispăruse.

Lumini albastre scânteiau. Oameni mergeau încoace și încolo, când înăuntrul, când în afara casei. De ce se grăbeau? Deja era prea târziu.

Nimeni nu îl văzu. Era invizibil. Mereu fusese invizibil.

Nu conta. Ea îl văzuse. Ea putuse mereu să îl vadă. Când își ațintea ochii albaștri asupra lui, el se simțea văzut.

Acum nu mai rămăsese nimic. Focul fusese stins cu mult timp în urmă. Stătea în cenușă și privea cum viața îi era înstrăinată, acoperită cu o pătură gal-

benă de spital. La capătul drumului nu se aflau alternative. Fusese mereu conștient de asta, iar acum sosise în sfârșit clipa. Râvnise la ea. O așteptase cu brațele deschise.

Ea dispăruse.

Nelly păru un pic surprinsă când Erica o sună. Pentru o clipă, Erica se întrebă dacă nu cumva făcea din ţânţar armăsar, deşi încă i se părea foarte ciudat că Nelly apăruse la comemorarea lui Alex. Ca să nu mai pomenească de felul în care ea vorbise aproape în exclusivitate cu Julia. Era adevărat, Karl-Erik lucrase pentru Fabian Lorentz ca manager de birou al fabricii, până când familia se mutase la Göteborg, dar, din câte ştia Erica, nu se frecventaseră niciodată în particular. Famila Carlgren era cu mult dede-

subtul pretenţiilor pe care familia Lorentz le avea de la o clasă socială acceptabilă.

Salonul în care fusese condusă era deosebit de frumos. Priveliștea se întindea de la port până la orizontul larg de dincolo de insule. Într-o zi de iarnă precum aceasta, când razele soarelui erau reflectate de gheața acoperită de zăpadă, priveliștea putea concura până și cu cea mai însorită panoramă estivală.

Șezură pe niște canapele elegante, iar Erica fu servită cu biscuiți pe o tavă de argint. Erau delicioși, însă ea încercă să își controleze apetitul pentru a nu părea nerafinată. Nelly mâncă doar unul. De frică să nu adauge vreun gram de carne pe oasele acelea nodu-

roase.

Conversația curse lent, dar politicos. În lungile pauze dintre cuvinte, doar ticăitul ceasului putea fi auzit, alături de sorbitul grațios al ceaiului fierbinte. Păstrară subiectele de conversație neutre. Migrarea persoanelor tinere din Fjällbacka. Lipsa locurilor de muncă. Cât era de dureros faptul că din ce în ce mai multe case vechi, splendide erau cumpărate de turiști și transformate în case de vară. Nelly vorbi puțin despre cum era odată, când venise ea în Fjällbacka, tânără, proaspăt căsătorită. Erica ascultă cu atenție, punând politicos câte o întrebare din când în când.

Părea că se învârt în jurul subiectului pe care amândouă știau că, mai de-

vreme sau mai târziu, trebuiau să îl abordeze.

Erica a fost cea care a căpătat curaj în cele din urmă.

— Ei bine, ultima dată când ne-am întâlnit ne aflam în circumstanțe destul de triste.

— Da, atât de tragic. O femeie așa de tânără.

— Nu realizasem că știați atât de bine familia Carlgren.

— Karl-Erik a lucrat pentru noi timp de mulți ani și bineînțeles că i-am întâlnit familia de multe ori. Părea cât se poate de firesc să îmi exprim condoleanțele în persoană.

Nelly își plecă privirea. Erica văzu că mâinile îi fremătau nervos în poală.

— Mi s-a părut că o cunoașteți și pe

Julia. Ea nici măcar nu era născută când familia Carlgren locuia în Fjällbacka, așa este?

Nu fu nevoie de mai mult pentru ca spatele lui Nelly să devină rigid, iar capul să i se încline ușor pentru a indica faptul că găsea întrebarea incomodă. Flutură o mână acoperită cu bijuterii de aur.

— Nu, Julia este o cunoștință nouă. Însă cred că este o tânără de-a dreptul încântătoare. Da, știu că poate nu are aceeași frumusețe exterioară precum Alexandra, însă spre deosebire de aceasta, are o tărie de caracter și un curaj care mă determină să o consider cu mult mai interesantă decât sora ei nesăbuită.

Nelly se lovi cu mâna peste gură. Pe

lângă faptul că, pentru o clipă, uită că vorbea despre o persoană decedată, pentru o fracțiune de secundă ea dezvăluise o fisură în fațada sa. Ceea ce Erica văzu în acel scurt moment fu ură intensă. De ce ar urî Nelly Lorentz o femeie pe care abia dacă apucase să o cunoască, cu excepția perioadei când Alex era copil?

Înainte ca Nelly să apuce să își repare gafa, telefonul sună. Cu vădită ușurare, ea se scuză și se duse să răspundă.

Erica profită de ocazie pentru a se uita pe furiș prin cameră. Era frumoasă, dar impersonală. Mâna invizibilă a unui decorator de interioare plutea deasupra întregii camere. Totul era asortat până la cel mai mic detaliu.

Erica nu putu să nu o compare cu simplitatea mobilierului din casa părinților ei. Acolo nimic nu fusese inclus de dragul aparențelor; toate obiectele fuseseră achiziționate de-a lungul decadelor, ținându-se cont de utilitatea lor. Erica găsea că frumusețea obiectelor uzate și personale depășea cu mult această sală de expoziție fără de cusur. Singurul lucru personal pe care Erica îl putu găsi fu șirul portretelor de familie de pe polița de deasupra căminului. Se aplecă în față și le studie cu atenție. Păreau a fi în ordine cronologică de la stânga la dreapta, începând cu un portret alb-negru al unui cuplu elegant, în veșminte de nuntă. Nelly era cu adevărat radios de frumoasă în rochia albă strânsă pe

corp, însă Fabian părea stânjenit în fracul său.

În următoarea poză familia se mărise; Nelly ținea un bebeluș în brațe. Alături de ea, Fabian arăta tot țeapăn și serios. Apoi urma un lung șir de portrete cu copii de diferite vârste, uneori singuri, alteori împreună cu Nelly. În ultima poză din șir, Nils Lorentz părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani. Fiul care dispăruse. După primul portret al întregii familii, părea că Nils și Nelly erau singurii membri rămași. Deși probabil că Fabian nu fusese prea dornic să apară în fotografie și în schimb stătuse în spatele aparatului. Fotografiile cu Jan, fiul adoptat, se făceau remarcate prin absența lor.

Erica își îndreptă atenția către un birou dintr-un colț al camerei. Era făcut din lemn de cireș închis la culoare, cu incrustații minunate, pe care Erica le urmări cu degetul. Era complet gol și arăta ca și cum n-ar fi folosit decât ca obiect decorativ. Fu tentată să arunce o privire în sertare, însă nu era sigură cât timp va lipsi Nelly. Conversația telefonică părea să dureze ceva, dar s-ar fi putut întoarce în cameră în orice clipă. În schimb, Ericăi îi atrase atenția coșul de gunoi. Erau câteva hârtii mototolite în el. Luă cocoloșul de hârtie de deasupra și îl netezi ușor. Îl citi cu un interes crescând. Chiar mai mirată decât înainte, îl puse cu grijă înapoi în coșul de gunoi. Nimic din această poveste nu era ceea ce pă-

rea.

Auzi pe cineva dregându-și glasul în spatele ei. Jan Lorentz stătea în ușă, cu sprâncenele ridicate a mirare. Ea se întrebă de cât timp stătuse acolo.

— Erica Falck, nu-i așa?

— Da, așa este. Iar tu trebuie că ești fiul lui Nelly, Jan?

— Corect. Încântat de cunoștință. Să știi că ai devenit subiect de discuție aici, în oraș.

Îi zâmbi larg și se apropie de ea cu mâna întinsă. Erica o luă fără nicio tragere de inimă. Avea ceva care îi făcea pielea de găină. El îi ținu mâna un pic prea mult. Erica rezistă impulsului de a o trage înapoi.

Jan arăta de parcă venise direct de la o întâlnire de afaceri, purtând un

costum bine călcat și având o servietă în mână. Erica știa că el conducea afacerea familiei. Și chiar cu foarte mare succes.

Își purta părul dat pe spate, cu puțin cam mult gel. Buzele îi erau cam prea groase și cărnoase pentru un bărbat, iar ochii lui erau frumoși, cu gene lungi, negre. Dacă nu ar fi fost mandibula pătrățoasă, puternică, cu o despicătură în bărbie, probabil ar fi arătat de-a dreptul feminin. Acest amestec de linii ascuțite și rotunjite îi dădea un aspect neobișnuit; era imposibil să spui dacă era atractiv sau nu. Personal, Erica îl găsea antipatic, însă își baza opinia mai mult pe o senzație din adâncul stomacului.

— Așadar, mama a reușit într-un

final să te ademenească aici. Ai fost în capul listei încă de când ai publicat prima carte, să știi.

— Înțeleg. Ei bine, am auzit că a fost primit ca evenimentul secolului aici. Mama ta m-a mai invitat și înainte, însă momentul nu a părut potrivit până acum, de curând.

— Am auzit despre părinții tăi. O adevărată tragedie. Te rog să primești sincerele mele condoleanțe.

Îi reuși un zâmbet compătimitor, însă privirea îi rămase rece.

Nelly se întoarse în cameră. Jan se aplecă pentru a-și săruta mama pe obraz. Ea îl lăsă, cu o expresie indiferentă.

— Cât mă bucur pentru tine, mamă, că Erica te-a putut vizita în sfârșit.

Ai așteptat asta cu nerăbdare de multă vreme.

— Da, și eu mă bucur, într-adevăr.

Se așează pe canapea. O grimasă de durere îi brăzdă chipul și își apucă mâna dreaptă.

— Mamă, ce este? Ai dureri? Să îți aduc pastilele?

Jan se aplecă înainte și își puse mâinile pe umerii ei, însă Nelly se scutură brusc.

— Nu, n-am nimic. Sunt doar bețe-șugurile bătrâneții, atâta tot. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Apropo, nu ar trebui să fii la fabrică?

— Ba da, am venit doar să iau niște acte. Ei bine, cred că ar trebui să vă las singure, doamnelor. Menajează-te, mamă, amintește-ți ce a spus docto-

rul...

Nelly murmură ceva în loc de răspuns. Pe chipul lui Jan se citeau o grijă şi o compasiune ce păreau autentice. Însă Erica putu să jure că văzu un mic zâmbet în colţul gurii sale atunci când părăsi camera şi se întoarse pentru a le privi pentru o secundă.

— Să nu îmbătrâneşti niciodată. Cu fiecare an ce trece, vechea idee a vikingilor de a sări de pe o stâncă spre propria moarte pare din ce în ce mai atrăgătoare. Singurul lucru la care poţi să mai speri este de a deveni într-atât de senil încât să crezi că ai din nou douăzeci de ani. Asta ar fi amuzant de retrăit.

Nelly zâmbi amar.

Nu părea un subiect de conversaţie

prea amuzant. Erica murmură ceva drept răspuns, apoi schimbă subiectul.

— În orice caz, trebuie să fie o alinare să aveți un fiu care poate duce mai departe afacerile familiei. Din câte am înțeles, Jan și soția lui locuiesc aici cu dumneavoastră.

— O alinare. Da, posibil să fie.

Nelly aruncă repede o privire către fotografiile de pe polița de deasupra căminului. Nu mai spuse nimic, iar Erica nu îndrăzni să pună vreo întrebare.

— Destul despre mine și familia mea. Lucrezi la o nouă carte? Trebuie să recunosc, mi-a plăcut ultima despre Karin Boye. Reușești să-ți faci personajele să pară atât de vii. Cum se face că scrii doar despre femei?

— La început a fost mai mult un accident, cred. Mi-am scris disertația la universitate despre mari autoare suedeze și am devenit atât de fascinată de ele, încât mi-am dorit să aflu mai multe despre cum erau ele, ca persoane. Am început, precum probabil știți, cu Anna Maria Lenngren, dat fiind că știam cel mai puțin despre ea. Lucrurile au luat amploare. Momentan scriu despre Selma Lagerlof și găsesc multe povești interesante.

— Nu te-ai gândit vreodată să scrii ceva, cum să-i spun... nebiografic? Ai un simț al limbii atât de puternic că ar fi atât de interesant să citesc ficțiune scrisă de tine.

— Firește că am avut câteva gânduri în acest sens.

Erica încercă să nu pară vinovată.

— Însă momentan sunt prinsă până peste cap în proiectul Lagerlof. După aceea, vom vedea ce se va mai întâmpla.

Se uită în treacăt la ceas.

— Apropo de scris... din nefericire va trebui să plec. Deși nu există orar în profesia mea, este important să mențin o disciplină. Trebuie să merg acasă și să îmi scriu norma zilnică. Mulțumesc foarte mult pentru ceai – și pentru biscuiții delicioși.

— Pentru puțin. A fost plăcerea mea.

Nelly se ridică grațios de pe canapea. Acum nu mai părea să o doară nimic.

— Te voi conduce. Pe vremuri, me-

najera noastră, Vera, ar fi făcut acest lucru, însă timpurile se schimbă. Menajerele nu mai sunt la modă și oricum aproape nimeni nu își mai permite una. Mi-ar fi plăcut să o păstrez, fiindcă noi ne permitem, însă Jan a refuzat. Spune că nu dorește străini în casă. Deși e de acord să vină pentru a face curățenie o dată pe săptămână. Ei, nu e mereu ușor să vă înțelegem pe voi, tinerii.

Evident că ajunseseră la un nou nivel de familiaritate, fiindcă atunci când Erica îi oferi mâna în semn de rămas-bun, Nelly o ignoră și în schimb o sărută ușor pe amândoi obrajii. Instinctiv, Erica știu acum cu ce parte să înceapă. Începuse să se simtă destul de sofisticată și aproape ca la ea acasă

în saloanele mai rafinate.

Erica se grăbi acasă. Nu dorise să îi spună lui Nelly adevăratul motiv al plecării sale. Se uitase la ceas. Două fără douăzeci. La ora două agentul imobiliar avea să vină pentru a inspecta casa înainte de a o scoate la vânzare. Erica scrâșni din dinți la gândul că cineva avea să umble prin casă, băgându-și nasul peste tot, însă nu avea de ales decât să lase lucrurile să își urmeze cursul.

Nu luase mașina, și mări pasul pentru a ajunge acolo la timp. Deși el ar putea la fel de bine să aștepte, își zise, încetinind. De ce s-ar grăbi?

Gânduri mai plăcute i se strecurară în minte. Cina de sâmbătă de la Patrik

îi depășise cu mult așteptările. Erica îl percepuse mereu ca pe un frate mai mic, simpatic, dar ușor enervant, în ciuda faptului că erau amândoi de aceeași vârstă. Se așteptase ca Patrik să fie același băiat iritant. În schimb, descoperise un bărbat matur, afectuos și jovial. Nu arăta deloc rău, trebuia să recunoască. Se întrebă cât de curând ar putea să îl invite la cină adică doar pentru a întoarce invitația.

Dealul până la campingul din Sälvik părea neted, însă era doar o iluzie; urcușul era lung și anevoios. Erica gâfâia când coti la dreapta și porni în sus pe ultimul povârniș către casă. Când ajunse în vârf se opri puțin. Un Mercedes masiv era parcat în fața casei și știu exact al cui era. Crezuse că activi-

tatea din acea zi nu ar putea fi mai chinuitoare decât fusese deja. Se înșelase.

— Bună, Erica.

Lucas se sprijinea de ușa de la intrare, cu brațele încrucișate.

— Ce cauți aici?

— Așa îți întâmpini tu cumnatul?

Suedeza lui avea accent, dar din punct de vedere gramatical era perfectă.

Lucas își întinse brațele în batjocură, ca pentru a o îmbrățișa. Erica ignoră gestul. Observă că exact la asta se și așteptase el. Niciodată nu făcuse greșeala de a-l subestima pe Lucas. De aceea dădea dovadă de foarte multă precauție atunci când se afla în preajma lui. Își dorea, mai mult decât orice

altceva, să meargă direct la el şi să îl plesnească peste mutra rânjită, însă ştia că asta ar putea să declanşeze ceva ce ar regreta.

— Răspunde-mi la întrebare. Ce cauţi aici?

— Dacă nu mă înşel... hmmm... ia să vedem, fix un sfert din tot ce-i aici este al meu.

Gesticulă către casă, însă ar fi putut foarte bine să arate către întreaga lume, atât de uriaşă îi era încrederea de sine.

— Jumătate este a mea şi jumătate este a Annei. Tu nu ai nimic de-a face cu această casă.

— S-ar putea să nu fii prea versată în codul proprietăţii comune, vreau să spun având în vedere că nu ai reuşit să

găsești pe cineva destul de idiot să te ia. Însă conform legii, un cuplu căsătorit împarte totul în mod egal. Chiar și dreptul de proprietate asupra unei case lângă mare.

Erica era mai mult decât conștientă că așa stăteau lucrurile. Pentru o clipă, le reproșă în gând părinților că nu își luaseră precauția de a pune casa pe numele fiicelor lor. Știuseră ce fel de om era Lucas, însă probabil că nu prevăzuseră că mai aveau atât de puțin timp de trăit. Nimănui nu îi place să i se amintească de faptul că va muri și, ca atâția alții, amânaseră genul acesta de decizie.

Erica alese să nu răspundă la comentariul lui despre starea ei civilă. Prefera să rămână fată bătrână pentru

tot restul vieții decât să facă greșeala de a se căsători cu cineva precum Lucas.

El continuă.

— Am vrut să fiu aici când vine agentul imobiliar. Nu strică niciodată să îți verifici valorile nete. Vrem ca totul să decurgă lin, nu-i așa?

Și îi aruncă din nou acel zâmbet diabolic. Erica descuie ușa de la intrare și trecu pe lângă el. Agentul întârzia, însă ea spera să apară curând. Nu îi surâdea perspectiva de a fi singură cu Lucas.

Lucas intră în casă în urma ei. Erica își atârnă jacheta și începu să își facă de lucru prin bucătărie. Singurul mod în care putea trata cu el era să îl ignore. Îl auzi umblând prin casă, inspec-

tând-o. Nu era decât a treia sau a patra oară când venea aici. Frumuseţea simplităţii nu era ceva ce Lucas aprecia şi nici nu arătase vreodată cea mai mică urmă de interes pentru familia Annei. Tatăl lor nu îşi putea suferi ginerele, iar sentimentul era reciproc. Când Anna şi copiii veneau în vizită, veneau singuri.

Nu îi plăcea felul în care Lucas îşi băga nasul prin toate colţurile – şi cum atingea mobila şi obiectele decorative. Trebui să îşi reprime dorinţa de a merge în urma lui cu o cârpă de praf şi de a şterge tot ceea ce atingea el. Cu uşurare, văzu cum un bărbat cărunt într-un Volvo mare intră pe alee. Se grăbi să îi deschidă uşa. Apoi intră în biroul său şi închise uşa. Nu voia să îl

vadă inspectându-i casa copilăriei și estimându-i valoarea în aur. Sau pe metru pătrat.

Computerul era deja pornit. Fișierul era deschis, așteptând-o să se întoarcă la lucru. Ca niciodată, se trezise devreme și făcuse multe lucruri. Scrisese patru pagini în acea dimineață pentru schița de carte despre Alex, iar acum reveni și le reciti. Încă nu știa în ce gen avea să se încadreze cartea. La început, când crezuse că moartea lui Alex fusese sinucidere, avusese în vedere să scrie o carte pentru a răspunde întrebării „de ce?”. Ar fi fost mai mult o biografie. Acum materialul căpăta tot mai mult forma unui roman polițist, un gen de care nu se simțise niciodată foarte atrasă. O interesau oa-

menii – relațiile și motivațiile lor psihologice; și considera că asta era ceva la care cele mai multe romane polițiste trebuiau să renunțe în favoarea crimelor sângeroase și a fiorilor pe șira spinării. Ura toate clișeele pe care le foloseau; ea voia să scrie despre ceva autentic. Ceva care să încerce să descrie de ce o persoană ar putea comite cel mai grav dintre păcate acela de a lua viața unei alte ființe umane. Deocamdată scrisese totul în ordine cronologică, reproducând cuvânt cu cuvânt ceea ce i se spusese și adăugând propriile sale observații și concluzii. Va trebui să reducă din volumul materialului. Să îl comprime pentru a se apropia cât mai mult posibil de adevăr. Încă nu voia să se gândească la re-

acţia apropiaţilor lui Alex.

Regretă că nu îi spusese lui Patrik totul legat de vizita ei în casa unde murise Alex. Trebuia să-i fi spus despre misteriosul vizitator şi despre tabloul găsit în dulap. Şi despre sentimentul pe care îl avusese, acela că lipsea ceva, ceva ce fusese în cameră atunci când intrase. Nu se cădea să-l sune acum şi să recunoască faptul că mai erau lucruri de spus. Însă îşi promise că, dacă se va ivi ocazia prielnică, îi va spune şi restul.

Îi putea auzi pe Lucas şi pe agentul imobiliar umblând prin casă. Probabil că acesta din urmă găsise comportamentul ei destul de straniu. Erica deabia îl salutase apoi plecase valvârtej şi se încuiase în birou. Agentul nu avea

nicio vină, așa că hotărî să strângă din dinți și să dea dovadă de bună creștere.

Când intră în camera de zi, Lucas tocmai descria în termeni exuberanți lumina splendidă ce pătrundea prin ferestrele mari. Ciudat, Erica nu știa că făpturile ce se târau pe sub pietre ar fi putut aprecia lumina soarelui. Avea în minte o imagine cu Lucas ca fiind un gândac mare și lucios; își dorea să-l fi putut strivi sub tocul cizmei.

— Vă rog să îmi scuzați nepoliteţea de adineaori. Am avut niște treburi urgente de rezolvat.

Erica zâmbi larg și îi întinse mâna agentului, care se prezentă ca fiind Kjell Ekh. O asigură că nu era în niciun chip ofensat. Vânzarea caselor era

o chestiune foarte emoțională. Dacă ar ști ea câte povești i-ar putea spune... Erica zâmbi și mai larg și chiar își permise o fluturare șireată din gene. Lucas o privi cu suspiciune. Ea îl ignoră.

— Păi, să nu vă întrerup. Până unde ați ajuns?

— Cumnatul dumneavoastră tocmai îmi arăta minunata dumneavoastră cameră de zi. Este aranjată cu foarte mult bun-gust, trebuie să recunosc. De-a dreptul frumoasă cu lumina pătrunzând pe ferestre.

— Da, este minunată, nu-i așa? Păcat de curent.

— Curent?

— Da, din nefericire ferestrele nu sunt izolate cum trebuie, așa că bate

puțin vântul, trebuie să te asiguri că porți cele mai călduroase șosete de lână. Dar sunt sigură că se poate remedia dacă se înlocuiesc toate ferestrele.

Lucas o privi crunt, însă Erica pretinse că nu observă. În schimb, îl luă pe Kjell de braț; dacă ar fi fost câine, ar fi dat deja nerăbdător din coadă până în acel moment.

— Ați văzut etajul, îmi imaginez, așa că poate ar trebui să continuăm cu pivnița. Și să nu vă îngrijoreze mirosul de mucegai. Atâta vreme cât nu sunteți alergic, nu există niciun pericol. Eu practic am locuit acolo jos și nu mi-a dăunat deloc. Doctorii m-au asigurat că astmul meu nu are nicio legătură cu mucegaiul.

Ca lovitură de grație, izbucni într-o

criză de tuse atât de violentă încât se îndoi de mijloc. Cu coada ochiului văzu cum fața lui Lucas se colorează în roșu intens. Știa că afirmațiile ei exagerate vor fi date în vileag la o inspectare mai amănunțită a casei. Dar până atunci, era o consolare mică să îl enerveze puțin pe Lucas.

Kjell păru foarte ușurat când ieși din nou afară la aer proaspăt, după ce îi fuseseră prezentate toate punctele forte ale pivniței de către o Erica plină de entuziasm.

Lucas rămase tăcut și pasiv tot restul turului. Cu un fior de neliniște, ea se întrebă dacă nu cumva mersese un pic cam departe cu farsa ei copilărească. Lucas știa că o inspectare minuțioasă a casei ar demonstra că niciunul

dintre „neajunsurile" pe care ea le „revelase" nu ar fi real, însă ea încercase să îl ridiculizeze. Iar asta era ceva ce Lucas Maxwell nu putea tolera. Cu un uşor sentiment de teamă, Erica îl văzu pe agent plecând cu maşina şi făcându-le vesel cu mâna, după ce le promisese că vor fi contactaţi de un evaluator calificat ce avea să cerceteze casa din pod şi până în pivniţă. Lucas o urmă pe hol. În secunda următoare se simţi lipită de zid, cu mâna lui Lucas într-o strânsoare brutală în jurul gâtului ei. Faţa lui era la doi centimetri de a ei. Furia pe care o văzu acolo o făcu să înţeleagă pentru prima dată de ce îi era atât de greu Annei să scape din relaţia cu Lucas. În faţa ei era un bărbat care nu permitea niciunui ob-

stacol să îi stea în cale. Rămase neclintită, mult prea speriată ca să se miște.

— Să nu mai faci asta niciodată, niciodată, m-ai auzit? Nimeni nu își bate joc de mine în felul ăsta fără să existe consecințe, așa că ai grijă!

Își mârâi cuvintele atât de fioros încât o stropi cu salivă pe față. Ea trebui să reziste impulsului de a-și șterge saliva lui de pe chip. În schimb, rămase nemișcată ca o statuie, rugându-se ca el să iasă din casă și să plece. Spre uimirea sa, Lucas făcu întocmai. Își luă mâna de pe gâtul ei și se întoarse pe călcâie pentru a se îndrepta spre ușă. Dar tocmai când Erica se pregătea să scoată un suspin adânc de ușurare, el se întoarse și, cu un singur pas, fu din nou în fața ei. Înainte ca Erica să poată

reacţiona, o apucă de păr şi îşi apăsă gura pe a ei. Lucas îşi forţă limba între buzele ei şi în acelaşi timp îi înşfăcă sânul cu asemenea putere încât ea simţi cum cadrul de sârmă al sutienului îi taie pielea. Cu un zâmbet, el se întoarse, se îndreptă spre uşă şi dispăru în frigul iernii. Până nu îi auzi maşina plecând, Erica nu îndrăzni să se mişte. Se prăbuşi pe podea cu spatele la perete şi îşi şterse gura cu dosul palmei, dezgustată. Sărutul lui păruse oarecum şi mai ameninţător decât strangularea; simţi cum începe să tremure. Cu braţele înfăşurate în jurul picioarelor, îşi lăsă capul pe genunchi şi plânse. Nu de mila ei, ci a Annei.

În lumea lui Patrik, dimineţile de

luni nu erau asociate sentimentelor plăcute. În general, nu se simțea o ființă umană adevărată decât spre ora unsprezece. Așadar, se trezi ca din transă atunci când teancul greu de documente îi ateriză pe birou cu o bufnitură. Trezirea fu brutală. Cu o mișcare, teancul se dublă, iar el scoase un geamăt.

Annika Jansson îi zâmbi obraznic și îl întrebă inocent:

— N-ai zis tu că vrei tot ce s-a scris în ultimii ani despre familia Lorentz? Uite cum fac eu o treabă excelentă și sap după fiecare cuvințel scris vreodată despre ei și ce primesc drept răsplată pentru eforturile mele? Un mormăit. Ce-ai zice în schimb de veșnica ta recunoștință?

Patrik zâmbi.

— Veșnica mea recunoștință nu este îndeajuns de bună pentru tine, Annika. Dacă n-ai fi fost deja căsătorită, te-aș fi luat eu de soție și te-aș fi acoperit cu blănuri de nurcă și diamante. Dar fiindcă mi-ai frânt inima și ai insistat să rămâi cu mocofanul ăla de bărbată-tu, va trebui să te mulțumești în schimb cu un simplu „mulțumesc”. Și veșnica mea recunoștință, bineînțeles.

Spre marea lui bucurie, văzu că de data aceasta aproape reușise să o facă să roșească.

— Ei, hai, acum ai mers prea departe. De ce vrei să te uiți prin toate astea? Ce are de-a face cu crima din Fjällbacka?

— N-am nicio idee, ca să fiu sincer. Hai s-o numim intuiție feminină.

Annika ridică din sprâncene. Hotărî că probabil nu va afla mai multe de la el pentru moment. Însă era curioasă. Toată lumea cunoștea familia Lorentz, chiar și în Tanumshede, iar dacă ei ar fi fost cumva implicați într-o crimă, e puțin spus că ar fi făcut vâlvă.

Patrik privi în sus în timp ce ea închise ușa. O femeie incredibil de eficientă. Spera cu sinceritate că va rezista sub conducerea lui Mellberg. Ar fi o mare pierdere pentru secție dacă într-o zi ea ar decide că s-a săturat. Se forță să se concentreze asupra teancului de documente pus în fața lui de către Annika. După ce răsfoi rapid prin ele, își dădu seama că îi va lua restul zilei

pentru a citi tot materialul. Se lăsă pe spate în scaunul său, își puse picioarele pe birou și ridică primul articol.

Șase ore mai târziu, își masă gâtul obosit și simți cum ochii îl mâncau și-l înțepau. Citise articolele în ordine cronologică, începând cu cea mai veche tăietură din ziar. Era o lectură fascinantă. Multe se scriseseră despre Fabian Lorentz și succesele sale de-a lungul anilor. Majoritatea lucrurilor erau pozitive și multă vreme norocul păruse să îi fi surâs lui Fabian. Compania se ridicase cu o viteză uimitoare. Fabian părea să fie un om de afaceri foarte priceput, strălucit chiar. Căsătoria lui cu Nelly fusese anunțată în rubricile mondene alături de poze înfățișând frumosul cuplu în ținute de sea-

ră. Apoi poze cu Nelly şi fiul ei, Nils, începură să apară în ziare. Nelly părea să se dedice necontenit diferitelor acţiuni de caritate, iar Nils era mereu alături de ea – deseori cu o expresie speriată şi cu mâna ţinută strâns de cea a mamei lui.

Chiar şi ca adolescent, când ar fi trebuit să fie un pic mai rezervat faţă de ideea de a fi văzut în public alături de mama sa, băiatul îi era alături în mod constant, acum cu ea la braţ şi cu o expresie mândră pe faţă. Lui Patrik i se păru că arăta extrem de posesiv. Fabian era văzut din ce în ce mai rar; numele îi era menţionat doar când era vorba despre vreo afacere importantă.

Un articol era puţin diferit de celelalte şi îi captă atenţia lui Patrik. Re-

vista *Allers* prezentase un întreg reportaj despre Nelly la mijlocul anilor șaptezeci, când ea luase în îngrijire un copil orfan, cu o „situație familială tragică”, după cum îl descrisese reporterul. Articolul o înfățișa pe Nelly machiată perfect și îmbrăcată elegant în salonul ei, cu brațul în jurul unui băiat de doisprezece ani. Acesta avea o mină sfidătoare și ursuză. Arăta de parcă voia să se smulgă de lângă brațul ei osos. Nils, care pe atunci era un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani, stătea în spatele mamei sale și nici el nu zâmbea. Serios și drept ca lumânarea, într-un costum de culoare închisă și cu părul dat pe spate, el părea să fie în completă armonie cu atmosfera elegantă, în vreme ce băiatul mai tânăr

era precum nuca-n perete.

Articolul era plin de elogii pentru sacrificiul și marele act caritabil reprezentat de înfierea acestui copil. Potrivit lui Nelly, băiatul trăise o tragedie cumplită în copilărie, o traumă pe care familia adoptivă îl ajuta să o depășească. Nelly era încrezătoare că mediul sănătos și afecțiunea pe care i-o ofereau aveau să îl vindece pe băiat, transformându-l într-o ființă umană integrată în societate. Patrik se trezi plângându-i de milă băiatului. Câtă naivitate!

După aproximativ un an, fotografiile din revistele lucioase și reportajele în genul „acasă la” ce stârneau invidie fură înlocuite de titluri mari: „Moștenitorul averii familiei Lorentz dispă-

rut”. Timp de mai multe săptămâni ziarele locale au trâmbiţat vestea şi chiar fu considerată destul de importantă pentru a fi preluată de ziarul *Göteborgs-Posten*. Titlurile ce reţineau privirile erau însoţite de nenumărate speculaţii, mai mult sau mai puţin fondate, în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla cu tânărul Lorentz. Au fost imaginate toate scenariile posibile – delapidase întreaga avere a tatălui său, iar acum se afla într-un loc necunoscut, ducând un trai luxos. Sau îşi luase viaţa pentru că descoperise că de fapt nu era fiul lui Fabian Lorentz, care afirmase clar faptul că nu intenţiona să permită unui bastard să îi moştenească averea considerabilă. Majoritatea acestor zvonuri nu fuseseră expri-

mate clar, ci doar sugerate. Dar oricine avea puţină judecată putea citi printre rânduri.

Patrik se scărpină în cap. Nu putea în niciun chip să înţeleagă cum avea să facă legătura între o dispariţie din urmă cu douăzeci şi cinci de ani şi actualul caz de crimă, însă avea un puternic sentiment că exista o conexiune.

Îşi frecă obosit ochii şi continuă să parcurgă teancul de documente, acum apropiindu-se de capăt. După o vreme, nu mai apăruseră informaţii noi despre soarta lui Nils, interesul publicului începuse să scadă, iar dispariţia era pomenită rar. Până şi Nelly apăruse rareori în rubricile mondene după aceea; nu se scrisese nici măcar o dată

despre ea în anii nouăzeci. Moartea lui Fabian în 1978 determină scrierea unui lung necrolog în ziarul *Bohusläningen*, cu obișnuita vorbărie goală despre cum fusese un stâlp al societăţii, iar aceea fu ultima dată când i se pomeni numele.

În schimb, fiul lor adoptiv, Jan, apărea în ziare din ce în ce mai frecvent. După dispariţia lui Nils, el deveni unicul moștenitor al afacerii familiei, iar când împlini optsprezece ani, preluă imediat funcţia de preşedinte. Compania continuase să prospere sub conducerea lui, iar acum în rubricile mondene se scria constant despre el și soţia lui, Lisa.

Patrik făcu o pauză. O hârtie zburase spre uşă. Se aplecă să o ridice și în-

cepu să citească, plin de curiozitate. Articolul era vechi de peste douăzeci de ani. Îi oferi lui Patrik o sumedenie de informaţii interesante despre Jan şi viaţa lui înainte de a ajunge la familia Lorentz. Informaţii tulburătoare, însă fascinante. Viaţa i se schimbase radical atunci când intrase în familia Lorentz. Întrebarea era dacă Jan însuşi se schimbase la fel de radical.

Patrik strânse cu un gest ferm toate documentele şi lovi mormanul de birou pentru a îndrepta marginile. Cugetă asupra următoarei sale mişcări. Pentru moment nu avea pe ce să se bazeze în afară de intuiţia sa – şi a Ericăi. Se lăsă pe spate în scaunul său, îşi puse picioarele pe birou şi îşi încleştă mâinile la ceafă. Cu ochii în-

chiși, încercă să-și facă ordine în gânduri pentru a putea pune în balanță alternativele. Fu o greșeală să închidă ochii. De când luaseră cina sâmbătă, nu o putea vedea decât pe Erica.

Se forță să deschidă ochii și se concentră în schimb asupra nuanței verde deschis de pe perete. Secția de poliție fusese construită la începutul anilor șaptezeci și proiectată probabil de către cineva specializat în instituții guvernamentale, cu predilecția lor către unghiuri de nouăzeci de grade, beton și vopsea de un verde murdar. Încercase să înveselească puțin biroul cu vreo două ghivece cu plante la fereastră și câteva fotografii înrămate pe pereți. Pe vremea când era însurat ținuse o poză cu Karin pe biroul său. Deși de

atunci acesta fusese șters de praf de nenumărate ori, încă i se părea că vede o urmă acolo unde stătuse. Puse cu încăpățânare suportul de pixuri în acel loc și începu din nou să-și cântărească opțiunile. Ce putea face pornind de la materialele pe care le avea în față?

Erau de fapt două moduri de a acționa. Primul era să urmeze această pistă de unul singur, ceea ce ar fi însemnat să o facă în timpul său liber. Mellberg avea mereu grijă să-i dea destul de lucru pentru a-l face să alerge de colo-colo toată ziua, precum un cal de poștă. Ca să fie sincer, nu ar fi trebuit să citească articolele în timpul orelor de lucru, dar o făcuse totuși într-o tentativă de revoltă. Va avea de plătit pentru asta, muncind o mare

parte din seară. Nu era prea dornic să își petreacă puținul său timp liber îndeplinind sarcinile pe care i le dăduse Mellberg, așa că opțiunea a doua ar trebui măcar încercată.

Dacă ar merge la Mellberg și i-ar prezenta situația așa cum trebuie, poate că ar putea primi permisiunea de a cerceta aceste piste în timpul orelor de lucru. Vanitatea lui Mellberg era punctul său slab și, dacă știa cum să-l ia, ar fi putut să-i capete consimțământul. Patrik era conștient că Mellberg considera cazul Alex Wijkner garanția întoarcerii la postul din Göteborg. Pe baza tuturor zvonurilor auzite, Patrik considera că Mellberg își tăiase craca de sub picioare, însă putea specula infatuarea comi-

sarului în folosul său. Dacă ar fi exagerat puțin legătura cu familia Lorentz, eventual să sugereze cum că Jan ar fi putut fi tatăl copilului lui Alex, poate l-ar convinge pe Mellberg să fie de acord cu el. Poate că nu era întocmai etic, însă simțea în adâncul stomacului că teancul de documente din fața lui avea legătură cu moartea lui Alex.

Dintr-o singură mișcare, își coborî picioarele de pe birou și împinse scaunul atât de tare încât porni înapoi pe roți și se lovi în zidul din spatele lui. Patrik luă toate hârtiile și merse până în celălalt capăt al coridorului ce semăna cu un buncăr. Înainte de a se putea răzgândi, bătu tare la ușa lui Mellberg și îi păru că îl aude spunând „Intră”.

Ca de obicei, fu surprins de faptul că un om care nu făcea absolut nimic era în stare să adune o cantitate atât de mare de hârtii. Teancuri acopereau fiecare centimetru de pe biroul său. La fereastră, pe toate scaunele şi, mai ales pe birou, mormane imense de hârtii adunau praf. Raftul de cărţi din spatele comisarului era lăsat din cauza dosarelor, iar Patrik se întrebă de cât timp documentele nu mai văzuseră lumina zilei. Mellberg vorbea la telefon, însă îi făcu semn lui Patrik să intre. Patrik se întrebă uimit ce se întâmpla. Mellberg radia precum o stea din fereastră în ajun de Crăciun. Noroc că îi stau în cale urechile, gândi Patrik, altfel zâmbetul acela i s-ar încolăci în jurul capului.

Replicile lui Mellberg erau laconice.

— Da... Da, firește... Nu, deloc... Da, asta-i evident... Ai făcut ce trebuia... Doamne, nu... Da, mulţumesc mult de tot, doamnă, promit să vă ţin la curent.

Triumfător, el trânti receptorul în furcă, făcându-l pe Patrik să sară în sus.

—Așa se face treaba!

Mellberg radia în continuare precum un Moș Crăciun jovial. Lui Patrik îi trecu prin minte că era prima dată când îi vedea dinţii lui Mellberg. Erau surprinzător de albi și drepţi. Poate chiar prea perfecţi.

Mellberg îl privi întrebător, iar Patrik socoti că dorea să afle ce se întâmplă. Supus, îi spuse, însă nu se aș-

teptă la răspunsul pe care îl primi.

— Îl am! Îl am pe ucigaşul Alexandrei Wijkner!

Mellberg era într-atât de copleşit de emoţii încât nu observă că pieptănătura sa rară îi alunecase peste o ureche. De data aceasta Patrik nu fu tentat să chicotească la vederea scenei. Observase că Mellberg vorbise la singular, ceea ce sugera că nu avea nicio intenţie de a împărţi laurii cu colegii săi. În schimb, Patrik se aplecă înainte cu coatele pe genunchi şi întrebă plin de zel:

— Ce vreţi să spuneţi? Am făcut vreun progres cu ancheta? Cu cine vorbeaţi?

Mellberg îşi ridică mâna pentru a opri şuvoiul de întrebări, apoi se lăsă

pe spate în scaun și își împreună mâinile peste stomac. Era o scenă pe care intenționa să o exploateze la maximum.

— Ei bine, Patrik, atunci când ești vechi în meserie ca mine, știi că progresele nu se fac de la sine ci se câștigă. Datorită vastei mele experiențe și priceperi, și de asemenea datorită muncii mele istovitoare, am progresat într-adevăr cu ancheta. O anume Dagmar Petrén a sunat și mi-a împărtășit niște observații interesante pe care le-a făcut chiar înainte de descoperirea cadavrului. Da, m-aș avânta chiar să spun observații *semnificative*, care vor conduce în cele din urmă la punerea unui criminal periculos în spatele gratiilor.

Nerăbdarea îl furnică pe Patrik ca niște înțepături de ac, însă știa din experiență că trebuia să-l lase pe Mellberg să vorbească. Mai devreme sau mai târziu, avea să-i dea de capăt problemei. Patrik spera doar să se întâmple înainte de ieșirea lui la pensie.

— Da, îmi amintesc de un caz avut în Göteborg, în toamna lui 1967...

Patrik oftă și se pregăti pentru o lungă așteptare.

Erica îl găsi pe Dan acolo unde se aștepta să-l găsească. Muta echipamentul la bord cu o asemenea ușurință de parcă ar fi fost saci umpluți cu bumbac. Suluri imense, groase de frânghie, saci marinărești și tranchete enorme. Ericăi îi făcea plăcere să îl

privească lucrând. Cu un pulover tricotat de mână, căciulă și mănuși și cu aburi albi ieșindu-i pe gură la fiecare respirație, se integra pe deplin în tabloul din spatele său. Soarele era sus pe cer, iar lumina se reflecta dinspre zăpadă pe punte. Liniștea era deplină. Dan lucra eficient și cu hotărâre, iar Erica putea să vadă că iubea fiecare clipă. Aici se simțea în elementul său. Vasul, marea, insulele din fundal. Erica știa că, în sinea lui, Dan își imagina cum gheața avea să se sfărâme și cum *Veronica* avea să se îndrepte către orizont, cu viteză maximă. Iarna era doar o perioadă lungă de așteptare. Fusese mereu dificilă pentru oamenii care locuiau pe coastă. Pe vremuri, dacă vara era favorabilă, conservau în

saramură destul hering pentru a trece iarna. Dacă nu, trebuiau să găsească o altă cale de a supravieţui. Precum mulţi pescari de pe coastă, Dan nu putuse trăi doar din pescuit, aşa că făcuse şcoala la seral. Acum lucra ca profesor suplinitor de limba suedeză la liceul din Tanumshede, câte două zile pe săptămână. Erica îl considera un profesor destul de priceput, însă inima lui era aici, nu în sala de clasă.

Era complet cufundat în munca sa. Erica merse tiptil pentru a-l putea privi o vreme fără a-l deranja, până când el o observă stând acolo pe ponton. Nu se putu abţine să nu-l compare cu Patrik. Ca înfăţişare erau complet diferiţi. Părul lui Dan era atât de blond încât în lunile de vară devenea aproape

alb. Părul închis al lui Patrik era de aceeași culoare cu ochii săi. Dan era voinic, în vreme ce Patrik era mai mult genul deșirat. Însă în ceea ce privește personalitatea, ar fi putut fi frați. Același fel de-a fi calm, blând, cu un umor ascuns ce ieșea mereu la suprafață la momentul potrivit. De fapt, nu își dăduse până atunci seama cât de asemănători erau ca temperament. Într-un fel, asta o mulțumea. După ce se despărțise de Dan, nu mai fusese cu adevărat fericită într-o relație. În toți acești ani, fie căutase, fie ajunsese în relații cu bărbați de un gen total diferit. „Imaturi", subliniase Anna, „încerci să crești niște băieței în loc să găsești un bărbat matur, așa că nu-i de mirare că relațiile tale nu merg niciodată",

spusese Marianne. Poate că aveau dreptate. Însă anii treceau și trebuia să recunoască – începuse să se simtă ușor panicată. Moartea părinților ei fusese de asemenea un semnal de alarmă că trebuie să afle ce anume lipsea din viața ei. De la cina de sâmbătă seara, gândurile i se îndreptau mereu spre Patrik Hedström.

Vocea lui Dan o întrerupse din visare.

— Ei, salut, de cât timp stai acolo?

— O, de-abia am venit. M-am gândit că ar fi interesant să văd cum lucrezi.

— Mda, cu siguranță nu e modul în care îți câștigi tu existența. Tu ești plătită să șezi în fund și să inventezi lucruri toată ziulica. Ridicol.

Amândoi zâmbiră. Era un vechi și familiar subiect de tachinare.

— Am adus cu mine ceva bun care să te încălzească.

Erica agită în aer coșul pe care îl ținea într-o mână.

— O, ce-i cu tratamentul de lux? Ce mai vrei acum? Trupul meu? Sufletul?

— Nu, mulțumesc, le poți păstra pe amândouă. Deși pe ultimul l-aș numi dorință deșartă în cazul tău.

Dan luă coșul, apoi, cu o mână fermă, o ajută să treacă peste balustradă. Aproape căzu pe spate, însă Dan o prinse de mijloc. Împreună dădură la o parte zăpada de pe capacul uneia dintre lăzile de ambalare a peștelui. Se așezară pe mănuși pe lăzi și începură să scoată bunătățile din coș. Dan

zâmbi de plăcere când deschise termosul cu ciocolată caldă și văzu sandviciurile cu salam, învelite îngrijit în folie.

— Ești o comoară, spuse el cu gura plină.

O vreme mâncară în liniște. Era plăcut să stea acolo, în soarele dimineții, iar Erica își alungă sentimentul de vină legat de lipsa disciplinei în muncă. Muncise din greu la manuscris în ultima săptămână și se gândi că merită o pauză.

— Ai mai auzit ceva despre Alex Wijkner?

— Nu, ancheta poliției nu pare să facă vreun progres.

— Ei bine, conform celor auzite de mine în oraș, tu ai acces special la in-

formații din interior.

Dan îi aruncă un zâmbet pentru a o tachina. Erica era uimită neîncetat de viteza și eficiența telefonului fără fir. Nu avea idee cum se putuse răspândi deja zvonul despre întâlnirea ei cu Patrik.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Sigur. Așadar, cât de departe ați ajuns voi doi? Ai făcut deja o cursă de probă sau ce?

Erica îi trase o scatoalcă peste piept, însă nu se putu abține să nu râdă.

— Nu, nu am făcut o „cursă de probă”. Nu prea știu dacă sunt interesată. Sau, mai degrabă, sunt interesată, însă nu știu dacă vreau să las lucrurile să meargă mai departe de atât. Asta pre-

supunând că el e interesat, vreau să spun. Ceea ce s-ar putea să nu fie cazul.

— Cu alte cuvinte, ești fricoasă ca iepurele.

Erica ura felul în care Dan avea aproape întotdeauna dreptate. Uneori avea impresia că o cunoaște mult prea bine.

— Da, mă simt puțin nesigură, trebuie să recunosc.

— Ei bine, tu ești singura care poate decide dacă își asumă riscul sau nu. Te-ai gândit cum ar putea fi în cazul în care chiar ar merge?

Se gândise. De multe ori în ultimele zile. Însă în momentul acesta, ipoteza era foarte vagă. Nu făcuseră nimic mai mult decât să ia cina împreună, la ur-

ma urmei.

— Ei, oricum, eu cred că ar trebui să încerci. Nu riști, nu câștigi. Și tot așa...

— Apropo de Alex, s-a nimerit să aflu ceva ciudat.

Erica schimbă repede subiectul.

— A, da, ce anume?

Vocea lui Dan era plină de curiozitate.

— Ei bine, am fost în casa ei acum câteva zile și am găsit o bucată de hârtie interesantă.

— Ai fost *unde*?

Erica nu avu chef să răspundă și se mulțumi doar să fluture din mână.

— Era o copie a unui articol vechi despre dispariția lui Nils Lorentz. Ai idee de ce Alex ar fi ținut ascuns pe

fundul sertarului său cu lenjerie un articol vechi de douăzeci și cinci de ani?

— Sertarul ei cu lenjerie! Ce naiba, Erica!

Erica ridică o mână pentru a-i opri protestele și continuă calm.

— Intuiția îmi spune că are ceva de-a face cu motivul pentru care a fost ucisă. Nu știu cum, însă nu-mi miroase-a bine. În plus, cineva a intrat în casă și a scotocit cât timp eram acolo. Poate persoana respectivă căuta articolul.

— Ai înnebunit?

Dan o privi fix, cu gura căscată.

— De ce naiba te amesteci? E treaba poliției să afle cine a ucis-o pe Alex.

Vocea îi suna strident.

— Da, știu. Nu e nevoie să țipi, n-

am probleme cu auzul. Sunt pe deplin conştientă că nu-i treaba mea, însă în primul rând, am fost deja implicată datorită familiei sale, iar în al doilea rând, noi două am fost chiar foarte apropiate la un moment dat şi, în al treilea rând, îmi este greu să uit întreaga poveste, de vreme ce eu am fost cea care a găsit-o moartă în cadă.

Erica omise să îi spună lui Dan despre carte. Într-un fel, mereu suna mult mai crud atunci când o spunea cu voce tare. De asemenea, considera că Dan reacţionase un pic cam exagerat, însă el îşi făcuse dintotdeauna griji pentru ea. Trebuia să admită că nu suna prea inteligent să umble prin casa lui Alex, având în vedere circumstanţele.

— Erica, promite-mi că vei lăsa totul baltă.

Își puse mâinile pe umerii ei și o forță să îl privească. Ochii lui senini erau neobișnuit de glaciali.

— Nu vreau să ți se întâmple nimic, iar dacă o să continui să îți bagi nasul, mă tem că vei ajunge implicată până peste cap. Las-o așa cum e.

Dan o strânse și mai tare de umeri în timp ce o privi în ochi. Erica deschise gura pentru a răspunde, consternată fiind de reacția lui, însă înainte de a apuca să spună ceva, auzi vocea Pernillei de sus de pe ponton.

— Văd că vă place să vă giugiuliți.

Glasul ei avea o răceală pe care Erica nu o mai auzise vreodată. Ochii îi scânteiau și își încleșta și descleșta

mâinile întruna. Amândoi îngheţară; mâinile lui Dan erau încă pe umerii Ericăi. Într-o clipă, de parcă s-ar fi ars, el îşi trase mâinile şi stătu drept.

— Bună, dragă. Ai terminat mai repede astăzi? Erica tocmai venise cu o mică gustare de prânz şi voia să stăm puţin de vorbă.

Dan trăncăni mai departe, iar Erica se uită cu uimire când la unul, când la altul. Pernilla era de nerecunoscut. O fixa cu o privire plină de ură. Mâinile îi erau atât de încleştate încât articulaţiile degetelor i se albiseră, iar pentru o clipă Erica se întrebă dacă avea de gând să o atace. Nu ştia ce se întâmplă. Trecuseră ani şi ani de când puseseră la punct lucrurile în legătură cu ea şi Dan. Pernilla ştia că nu mai

aveau sentimente unul pentru celălalt sau cel puțin asta credea Erica. Acum nu mai era sigură. Întrebarea era cine pricinuise această reacție? Se uită când la Dan, când la Pernilla. O tăcută luptă pentru putere avea loc, iar Dan părea că pierde. Erica nu mai avea ce spune și decise că ar fi mai bine să plece pe nesimțite și să îi lase să clarifice lucrurile singuri.

Adună în grabă cești̦ile și termosul, apoi le puse în coș. Când coborî pe ponton, auzi cum vocile agitate ale lui Dan și Pernilla spărgeau tăcerea.

4.

Era nespus de singur. Lumea era goală și rece fără ea, iar el nu putea face nimic pentru a înmuia frigul. Durerea fusese mai ușor de suportat atunci când o putea împărți cu ea. După ce ea dispăru, fu ca și cum trebui să îndure suferința amândurora, iar asta era mai mult decât își imaginase că poate suporta. Se târa de-a lungul zilelor minut cu minut, secundă cu secundă. Realitatea din afara lui nu exista; nu îi mai

rămăsese decât certitudinea că ea dispăruse pentru totdeauna.

Vina trebuia împărţită în mod egal şi între cei vinovaţi. El nu avea de gând să o poarte singur pe toată. Nicicând nu intenţionase să o poarte singur.

Îşi privi mâinile. Cât putea urî acele mâini. Purtau în ele atât frumuseţe, cât şi moarte – o incompatibilitate cu care se obişnuise să trăiască. Doar atunci când o dezmierdase pe ea, mâinile lui fuseseră cu desăvârşire bune. Pielea lui peste a ei alungase tot răul, îl forţase să se retragă pentru o vreme, în acelaşi timp, îşi alimentaseră unul altuia dorinţa secretă. Dragoste şi moarte, ură şi viaţă. Contrarii care îi transformaseră în molii ce zburau în cercuri, din ce în ce mai aproape de flacără. Ea arsese

prima.

Simţi căldura focului în ceafă. Se apropia.

Era obosită. Obosită să cureţe mizeria altora. Obosită de existenţa ei nefericită. Zilele se succedau la fel. Obosise să poarte vina ce o împovăra zi de zi. Obosise să se trezească în fiecare dimineaţă şi să se culce în fiecare noapte, întrebându-se ce făcea Anders.

Vera puse cafeaua la fiert pe plită. Ticăitul ceasului din bucătărie era singurul sunet ce putea fi auzit. Şezu la masa din bucătărie aşteptând să fie gata cafeaua.

Îşi petrecuse ziua făcând curăţenie

în casa familiei Lorentz. Aceasta era atât de mare, încât îi luă toată ziua. Uneori îi lipseau vremurile de demult. Îi lipsea siguranța de a merge la același loc de muncă, statutul ce venea odată cu faptul că era menajera celei mai bogate familii din nordul regiunii Bohuslän. Însă nu tot timpul o încercau asemenea sentimente. De cele mai multe ori era bucuroasă că nu mai trebuia să meargă acolo zilnic. Că nu mai era nevoie să se ploconească în fața lui Nelly Lorentz. Femeia pe care o ura mai mult decât orice altceva pe lume. Și cu toate acestea, Vera continuase să lucreze pentru ea, an de an, până când timpul o prinse în sfârșit din urmă. Menajerele nu mai erau la modă. Pentru mai mult de treizeci de

ani îşi plecase privirea şi murmurase „da, mulţumesc, doamnă Lorentz, firește, domnule Lorentz, imediat, doamnă Lorentz”, în acelaşi timp reprimându-şi dorinţa de a-şi pune mâinile puternice în jurul gâtului fragil al lui Nelly şi de a strânge până când femeia aceea înceta să mai respire. Uneori dorinţa fusese într-atât de copleşitoare încât îşi ascunsese mâinile sub şorţ pentru ca Nelly să nu vadă cât de tare tremurau.

Cafeaua fierbea. Cu un efort, Vera se ridică şi îşi îndreptă spatele înainte de a lua o ceaşcă veche şi a-şi turna cafea în ea. Ceaşca era ultima piesă din serviciul de nuntă primit de la părinţii lui Arvid atunci când se căsătoriseră. Era porţelan danez fin. Un fundal

alb cu flori albastre care abia dacă își pierduse din culoare de-a lungul anilor. Acum această ceașcă era ultima piesă rămasă. Când Arvid trăia, nu foloseau serviciul decât la ocazii speciale, însă după moartea lui nu mai văzuse rostul să facă diferența între o zi obișnuită și una de sărbătoare. Uzura își spusese cuvântul de-a lungul anilor, distrugând o parte, iar pe restul le zdrobise Anders într-o criză de delir cu mai mult de zece ani în urmă. Această ultimă ceașcă era comoara ei cea mai de preţ.

Sorbi cafeaua cu plăcere. Când mai rămaseră doar câteva picături, turnă cafeaua în farfurioară și o bău cu o bucată de zahăr între dinți pentru a filtra cafeaua prin ea. Picioarele îi erau obo-

site și o dureau după o zi de muncă; le propti sus pe scaunul din fața ei, pentru o ușoară alinare.

Casa era mică și simplă. Aici trăia de aproape patruzeci de ani și aici intenționa să rămână până în ziua când avea să moară. De fapt, nu era o locuință foarte practică. Casa era situată sus, pe un deal abrupt și deseori trebuia să se oprească pentru a-și trage sufletul în timp ce urca. De asemenea, era mult mai deteriorată decât părea și arăta părăginită și șubredă atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. Amplasarea era destul de bună pentru a putea lua bani frumoși dacă ar fi vândut-o și s-ar fi mutat în schimb într-un apartament, însă gândul nu îi trecuse niciodată prin minte. Prefera să lase casa

să putrezească în jurul ei decât să se mute. Aici locuise cu Arvid, la urma urmei, acei puțini ani fericiți ai mariajului lor. Patul din dormitor era locul unde dormise pentru prima dată în altă parte decât în casa părintească. În același pat fusese conceput Anders. Iar atunci când fusese însărcinată și nu putuse sta în altă poziție decât pe o parte, Arvid se strecurase aproape de ea și se întinsese în spatele ei, mângâindu-i pântecul. La ureche îi șoptise vorbe despre cum avea să fie viața lor împreună. Despre toți copiii ce vor crește în casa lor. Toate râsetele fericite ce le vor umple casa în anii următori. Iar când vor îmbătrâni, și copiii se vor muta, vor sta în balansoare în fața șemineului și vor vorbi de-

spre viața minunată pe care au trăit-o împreună. Aveau douăzeci de ani pe atunci, și erau incapabili să-și imagineze ce îi aștepta.

La această masă din bucătărie stătuse când primise vestea. Sergentul Pohl bătuse la ușa de la intrare cu șapca în mână, și de cum îl văzu, ea știu ce avea să urmeze, își ținuse degetul peste buze pentru a-l împiedica să vorbească, și în schimb îi făcu semn să intre în bucătărie. Merse legănându-se în urma lui, fiind în luna a noua de sarcină, și făcu un ibric de cafea, încet și cu mișcări precise. În timp ce aștepta să fiarbă cafeaua, ea stătuse cu privirea ațintită asupra omului aflat la celălalt capăt al mesei. Acesta nu îndrăznea să o privească. În schimb, își

lăsa privirea să rătăcească pe pereţi şi se trăgea de guler. Abia atunci când avură amândoi în faţă câte o ceaşcă de cafea fierbinte, aburindă, îi făcu semn sergentului să continue. Ea însăşi nu rostise încă niciun cuvânt. Ascultă în mintea ei un zumzăit care deveni din ce în ce mai răsunător. Văzu gura sergentului mişcându-se, însă niciun cuvânt nu penetră vacarmul din capul ei. Nu avu nevoie să audă. Ştiu că Arvid era acum pe fundul mării, legănându-se odată cu algele. Niciun cuvânt nu avea să schimbe asta. Niciun cuvânt nu putea să risipească norii ce se adunaseră pe cer, întunecând totul.

Vera oftă acum, stând la masa din bucătărie, mulţi ani mai târziu. Alţii care pierduseră persoane dragi spuse-

seră că imaginea lor pălise odată cu trecerea anilor. Pentru ea fusese exact invers. Imaginea lui Arvid devenea din ce în ce mai clară; uneori îl vedea atât de limpede în faţa ei încât simţea durerea precum o chingă de fier în jurul inimii. Faptul că Anders era leit lui părea atât un blestem, cât şi o binecuvântare. Ştia că dacă Arvid ar fi fost în viaţă, nenorocirea nu s-ar fi petrecut. El fusese reazemul ei; cu el alături ar fi putut să fie atât de puternică precum ar fi trebuit.

Vera tresări când sună telefonul. Era atât de adânc cufundată în vechi amintiri că ţârâitul ascuţit al telefonului o surprinse neplăcut. Trebui să îşi coboare picioarele de pe scaunul unde înţepeniseră. Apoi merse şontâc-

şontâc până la telefonul de pe hol.

— Mamă, sunt eu.

Anders îşi îngâna cuvintele, iar după atâţia ani, ea ştiu exact în ce stadiu de ameţeală era. Cam la mijlocul drumului înainte a-şi pierde complet cunoştinţa. Oftă.

— Da, Anders. Cum îţi merge?

El ignoră întrebarea. Avuseseră nenumărate conversaţii de felul ăsta.

Vera se putu vedea în oglinda de pe hol, stând cu receptorul la ureche. Oglinda era veche şi uzată, cu pete negre pe sticlă; se gândi cât de mult semăna cu oglinda aceea. Părul îi era neîngrijit şi cărunt, cu câteva nuanţe mai închise pe ici, pe colo. Îşi pieptăna mereu părul pe spate şi îl tundea singură cu foarfecele de unghii, în faţa

oglinzii din baie. Fața brăzdată de riduri adânci purta urmele anilor de suferință. Hainele i se potriveau înfățișării: aproape lipsite de culoare, însă practice, de cele mai multe ori gri sau verzi. Anii de trudă și o lipsă de interes pentru mâncare o împiedicaseră să devină corpolentă precum multe alte femei de vârsta ei. În schimb, părea vânoasă și puternică. Precum un cal de bătaie.

Brusc, înregistră ceea ce spunea Anders la celălalt capăt al firului și își luă privirea de la oglindă, șocată.

— Mamă, afară sunt mașini de poliție. E o escortă al naibii de mare. Probabil mă caută pe mine. Sigur asta e. Ce naiba să fac?

Vera auzea cum glasul îi devenea

tot mai febril; panica lui creștea cu fiecare silabă. Un fior de gheață i se răspândi prin corp. În oglindă văzu că degetele care țineau receptorul i se albiseră.

— Să nu faci nimic, Anders. Doar așteaptă acolo. Vin imediat.

— Bine, dar grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu. Nu așa apare poliția, mamă, de regulă vin într-o singură mașină. Acum sunt trei mașini afară, cu toate luminile albastre și sirenele pornite. La naiba...

— Anders, ascultă-mă acum. Inspiră adânc și calmează-te. Pun jos receptorul și vin acolo cât pot de repede.

Putu să audă că îl calmase puțin, însă imediat ce închise telefonul, își

aruncă haina pe ea și fugi pe ușă, fără să o mai încuie.

Traversă parcarea, dincolo de stația de taxi și merse pe scurtătura din spatele platformei de încărcare de la magazinul mixt Eva. Fu nevoită să încetinească după aceea, și îi trebuiră aproape zece minute pentru a ajunge la clădirea cu apartamente unde locuia Anders.

Ajunse acolo la timp pentru a vedea doi polițiști mătăhăloși escortându-l în cătușe. Un țipăt i se adună în piept, însă îl înăbuși atunci când văzu toți vecinii stând la ferestre ca niște vulturi băgăcioși. În niciun caz nu avea de gând să le ofere un spectacol și mai mare decât cel la care asistaseră deja. Mândria era tot ce îi rămăsese. Vera

ura bârfele care ştia că se ţineau ca scaiul de ea şi de Anders. Mereu se şuşotea pe la colţuri, iar acum aveau subiecte noi. Ştia ce urmau să spună: „Sărmana Vera, întâi soţul i se îneacă, apoi fiul îşi distruge viaţa cu băutura. Iar ea e o femeie aşa de cumsecade”. Da, ştia exact ce se spunea. Dar de asemenea ştia că avea să facă tot ce îi stătea în putere pentru a limita pagubele. Pur şi simplu nu putea ceda acum. Atunci totul s-ar prăbuşi precum un castel de cărţi de joc. Vera se întoarse către cel mai apropiat ofiţer de poliţie, o femeie blondă, măruntă, căreia Vera consideră că nu i se potrivea aspra uniformă de poliţie. Încă nu se obişnuise cu timpurile astea moderne în care femeile puteau avea ori-

ce ocupaţie doreau.

— Sunt mama lui Anders Nilsson. Ce se întâmplă aici? Unde îl duceţi?

— Din nefericire, nu vă pot oferi niciun fel de informaţie. Va trebui să verificaţi la secţia de poliţie din Tanumshede. Acolo îl duc în arest.

Inima i se strânse cu fiecare cuvânt. Înţelese că de data aceasta nu era vorba despre o încăierare la beţie. Maşinile de poliţie începură să plece una după cealaltă. În ultima îl văzu pe Anders stând între doi ofiţeri. Acesta se întoarse atunci când se puseră în mişcare şi o privi până când maşina se făcu nevăzută.

Patrik văzu maşina în care se afla Anders Nilsson plecând spre

Tanumshede. Mobilizarea poliției fusese cam exagerată, după părerea lui. Însă Mellberg dorise spectacol, așa că fusese spectacol. Fuseseră chemate întăriri din Uddevalla pentru a asista la arestare. În opinia lui Patrik, singurul rezultat fusese acela că, din cei șase oameni prezenți, pentru cel puțin patru dintre ei fusese o pierdere de timp.

O femeie încă stătea în parcare, uitându-se lung după mașinile de poliție.

— Mama făptașului, spuse sergentul-major Lena Waltin de la poliția din Uddevalla, care rămăsese de asemenea în urmă pentru a-l ajuta pe Patrik să percheziționeze apartamentul lui Anders Nilsson.

— Știi prea bine, Lena – nu este

„făptaș” până nu e găsit vinovat și condamnat. Până atunci e la fel de inocent ca noi toți.

— Tare mă îndoiesc. Aș paria salariul pe un an că este vinovat.

— Dacă ai fi atât de sigură, atunci ai paria mai mult decât o sumă atât de neglijabilă.

— Ha, ha, foarte amuzant. Să glumești cu un polițist despre salariul său e ca și cum ai pune piedică unui olog, pentru numele lui Dumnezeu.

Patrik fu nevoit să aprobe.

— Bun, nu văd ce mai așteptăm. Mergem?

Văzu că mama lui Anders încă stătea acolo, uitându-se după mașinile de patrulă, deși dispăruseră de mult. Îi păru sincer rău pentru ea și se gândi

un moment să meargă să-i spună câteva vorbe de consolare. Însă Lena îl trase de mânecă și făcu semn către intrarea în clădire. El oftă, ridică din umeri și o urmă înăuntru pentru a executa mandatul de percheziție.

Încercară ușa de la apartamentul lui Anders Nilsson. Era descuiată și putură intra direct în hol. Patrik se uită împrejur și oftă pentru a doua oară într-un minut. Apartamentul era într-o stare jalnică și se întrebă cum ar putea găsi vreun indiciu interesant în mizeria aceea. Călcară peste sticlele goale din hol și cercetară camera de zi și bucătăria.

— La naiba.

Lena dădu din cap, dezgustată.

Scoaseră din buzunar mănuși sub-

ţiri de cauciuc şi le traseră pe mâini. Printr-un acord tacit, Patrik începu să verifice camera de zi, în vreme ce Lena se ocupă de bucătărie.

Faptul de a se afla în camera de zi a lui Anders Nilsson îi dădea nişte sentimente contradictorii. Murdară, plină de gunoaie, fără mobilă şi obiecte personale, arăta precum un clasic cuib de beţivan. Iar Patrik văzuse multe de-a lungul anilor săi în poliţie. Însă niciodată nu fusese în apartamentul unui beţiv unde pereţii să fie acoperiţi cu opere de artă. Tablourile erau atât de aproape unele de altele, încât acopereau complet pereţii, de la un metru deasupra podelei până sus înspre tavan. Era o explozie de culoare care îi obosea ochii şi trebui să-şi înăbuşe

impulsul de a-şi ridica mâna în dreptul lor pentru a-i proteja. Tablourile erau abstracte, pictate doar în culori calde, şi îl izbiră pe Patrik precum o lovitură în stomac. Senzaţia era atât de puternică încât trebui să se chinuie pentru a sta drept. Fu nevoit să facă un efort pentru a se întoarce cu spatele la tablouri fiindcă acestea păreau gata să sară asupra lui de pe pereţi.

Începu să se uite cu grijă printre lucrurile lui Anders. Nu prea era mult de văzut. Timp de o clipă, Patrik se simţi foarte recunoscător pentru viaţa privilegiată pe care o ducea, în comparaţie cu ce vedea aici. Propriile sale probleme părură dintr-odată neînsemnate. Îl fascina faptul că dorinţa de supravieţuire a oamenilor era atât de pu-

ternică încât, în ciuda lipsei complete de calitate a vieții, aceștia decideau totuși să meargă mai departe, zi după zi, an după an. Mai exista vreun motiv de bucurie într-o viață precum cea a lui Anders Nilsson? Trăise el vreodată sentimentele care dădeau rost vieții: veselie, speranță, fericire, exaltare? Sau totul era doar o oprire pe drumul către următoarea duşcă de alcool?

Patrik cercetă încăperea în amănunt. Pipăi salteaua pentru a vedea dacă era ceva ascuns înăuntru, trase afară sertarele din singurul dulap și verifică dedesubt. Dădu atent jos din cui toate tablourile, unul câte unul, și se uită în spatele lor. Nimic. Absolut nimic nu îi trezi interesul. Ieși înspre bucătărie pentru a vedea dacă Lena

avusese mai mult noroc.

— Ce mai cocină. Cum naiba poate cineva să trăiască așa?

Cu o expresie dezgustată, Lena caută prin conținutul unui coș de gunoi pe care îl golise pe un ziar.

— Ai găsit ceva interesant? întrebă Patrik.

— Da și nu. Am găsit câteva chitanțe în coșul de gunoi. Lista apelurilor de pe factura de telefon ar putea fi ceva demn de urmărit mai îndeaproape. Altminteri, restul pare să fie doar gunoi.

Își trase mănușile de cauciuc de pe mâini cu o plesnitură.

— Tu ce zici? Gata cu munca pe ziua de azi?

Patrik se uită la ceas. Deja erau aco-

lo de două ore, iar afară se întunecase.

— Da, se pare că nu vom avansa prea mult azi. Cum mergi acasă? Ai nevoie să te duc cu maşina?

— Am venit cu maşina mea, aşa că sunt în regulă. Mulţumesc, oricum.

Plecară din apartament cu un sentiment de uşurare, având grijă să nu îl lase în aceeaşi stare în care era când veniseră ei, adică neîncuiat.

Luminile de pe stradă erau aprinse când ieşiră şi se îndreptară spre parcare. Începuse să ningă încet în timp ce ei se aflau înăuntru, şi amândoi fură nevoiţi să dea la o parte destul de multă zăpadă de pe parbrize. Când Patrik porni cu maşina înspre benzinăria OK Q8, simţi cum ceva se ridică spre suprafaţă în mintea sa, ceva ce îl frămân-

tase toată ziua. În liniştea maşinii, singur doar cu gândurile sale, trebui să admită că ceva nu părea în regulă în legătură cu arestarea lui Anders Nilsson. Nu era încredinţat că Mellberg pusese întrebările potrivite atunci când interogase martorul, ceea ce determinase aducerea lui Anders la secţie. Poate că ar trebui să cerceteze mai bine chestiunea. În mijlocul intersecţiei de lângă benzinărie, Patrik se decise. Roti cu putere de volan şi se îndreptă către centrul localităţii Fjällbacka în loc de Tanumshede. Spera ca Dagmar Petrén să fie acasă.

Erica se gândea la mâinile lui Patrik. De obicei se uita mai întâi la mâinile şi încheieturile unui bărbat.

Considera că mâinile pot fi incredibil de sexy. Nu trebuiau să fie mici, însă nici mari ca niște lopeți. Ci doar potrivit de mari și puternice, fără păr, viguroase și suple. Mâinile lui Patrik erau numai bune.

Făcu un efort să nu mai viseze cu ochii deschiși. Era inutil să se gândească la sentimente pe care până de curând le simțise doar ca pe un freamăt ușor în stomac. Și nici măcar nu știa cât avea să mai stea prin acele locuri. Când casa avea să fie vândută, nu va mai exista nimic să o rețină acolo, iar atunci apartamentul ei din Stockholm o va aștepta, alături de viața pe care o avea acolo cu prietenii ei. Aceste săptămâni petrecute în Fjällbacka aveau să fie, cel mai probabil, doar un

scurt răgaz în viața ei. Așa că ar fi fost prostesc să își facă iluzii cu privire la un vechi prieten din copilărie.

Erica privi amurgul care începuse să se lase peste orizont, deși nu era decât trei după-amiaza, și oftă adânc. Era ghemuită într-un pulover mare, larg, pe care tatăl ei obișnuia să-l poarte în zilele friguroase pe mare. Își încălzi mâinile reci trăgându-și peste ele mânecile lungi și înnodându-le pe acestea împreună. În acel moment își plângea puțin de milă. Momentan nu părea să aibă multe lucruri care să o facă fericită. Moartea lui Alex, disputa legată de casă, Lucas, cartea care mergea greu – le simțea pe toate ca pe o piatră mare pe inimă. În plus, avea senzația că mai erau multe de rezolvat

după moartea părinților ei, atât din punct de vedere practic, cât și emoțional. În ultimele zile nu mai fusese în stare să facă ordine prin lucruri, iar prin toată casa erau saci de gunoi și ambalaje pe jumătate pline. Și înăuntrul ei erau spații pe jumătate pline, cărări întortocheate și emoții nedefinite.

Întreaga după-amiază se gândise la scena dintre Dan și Pernilla la care asistase. Pur și simplu nu o putea înțelege. Trecuse atâta vreme de când nu mai avusese vreo confruntare cu Pernilla; totul fusese clarificat de ani de zile. Cel puțin asta crezuse Erica. Așadar, de ce reacționase Pernilla în felul acela? O bătea gândul să îl sune pe Dan, însă nu prea îndrăznea, de

teamă că Pernilla avea să răspundă la telefon. Nu putea face față altui conflict în acel moment, așa că decise să nu se mai gândească la asta. O va lăsa în pace și va spera că Pernilla doar se trezise cu fața la cearșaf și totul avea să treacă până la următoarea întâlnire. Și cu toate acestea, scena continua să o frământe. Nu fusese o răbufnire oarecare din partea Pernillei; fusese ceva cu rădăcini mult mai adânci. Însă nu putu nici în ruptul capului să își dea seama ce anume era.

Faptul că rămăsese atât de în urmă cu cartea o stresa enorm și decise să își descarce conștiința și să scrie pentru o vreme. Stătu în fața computerului în camera ei de lucru și își dădu seama că, pentru a lucra, va fi nevoie

să își scoată mâinile din căldura puloverului. La început lucrurile merseră încet, dar după o vreme simți un avânt creator, precum și că începe să se încălzească. Invidia scriitorii care puteau păstra o disciplină strictă de lucru. Ea trebuia să se forțeze de fiecare dată să se așeze la masă și să scrie. Nu de lene, ci din cauza unei frici adânc înrădăcinate că și-ar fi pierdut abilitatea de ultima dată când scrisese ceva. Că s-ar putea să stea acolo cu degetele pe taste și cu ochii fixați asupra ecranului și nimic nu s-ar întâmpla. Ar fi doar deșertăciune, cuvintele nu ar veni, iar ea și-ar da seama că nu va mai avea să așternă vreodată nicio propoziție pe hârtie. Era o ușurare de fiecare dată când asta nu se întâmpla. Acum dege-

tele îi fugeau pe tastatură și scrisese mai mult de două pagini în numai o oră. După alte trei pagini, simți că merita o recompensă și își îngădui să dedice puțin timp cărții despre Alex.

Celula de închisoare îi era tare familiară. Nu era pentru prima dată când se afla acolo. Nopți de beție cu vomă pe podea erau incidente cotidiene în perioadele când lucrurile mergeau rău de tot. Însă de data aceasta era diferit. De data aceasta era serios.

Stătu întins pe o parte pe patul tare, ghemuit în poziția fetus, și își rezemă capul pe mâini pentru a evita senzația plasticului lipindu-i-se de față. Fiori reci îl treceau din pricina frigului și a lipsei de alcool din corp.

I se spusese doar că era suspectat de uciderea lui Alex. Apoi îl vârâseră în celulă şi îi spuseseră să aştepte. Ce altceva s-ar fi aşteptat să facă în acest loc friguros? Să predea cursuri de desen? Anders schiţă un zâmbet ironic.

Gândurile i se abătură plictisite, fiindcă nu avea nimic pe care să-şi oprească privirea. Pereţii erau zugrăviţi în verde-deschis peste betonul deteriorat, cu pete gri acolo unde vopseaua se exfoliase. În imaginaţia sa, îi pictă în culori îndrăzneţe. O dâră de roşu aici, una de galben acolo. Cu ochii minţii, văzu cum camera devine o suprapunere de culori intense şi abia atunci se putu concentra asupra gândurilor sale.

Alex era moartă. Acesta nu era un

gând de care să poată fugi, chiar și dacă ar fi vrut; era un fapt inexorabil. Era moartă, iar viitorul lui murise odată cu ea.

Curând vor veni după el. Îl vor târî departe. Îl vor îmbrânci cu brutalitate, îl vor batjocori, îl vor sfâșia până ce adevărul va zăcea acolo gol și tremurând, în fața lor. Nu îi putea opri. Nici măcar nu știa dacă dorea ca ei să fie opriți. Erau atâtea lucruri pe care nu le mai știa. Nu că ar fi știut prea mult înainte. Puține lucruri aveau destulă forță pentru a străpunge aburii izbăvitori ai alcoolului. Doar Alex. Doar convingerea că ea respira același aer undeva, avea aceleași gânduri, simțea aceeași durere. Acesta fusese singurul lucru care avusese întotdeauna forța

de a-și croi drum dincolo de, sub, peste și în jurul aburilor înșelători care se străduiau să-i îngroape toate amintirile într-o obscuritate nemiloasă.

Picioarele începură să îi amorțească, așa cum stătea întins pe patul de campanie, însă el ignoră semnalele corpului său și refuză cu încăpățânare să se miște din acel loc. Dacă s-ar fi mișcat, ar fi putut pierde controlul asupra culorilor ce acopereau peretele și ar fi trebuit să privească din nou pustietatea hidoasă.

În momentele de luciditate, vedea puțin din umorul, sau mai degrabă din ironia acestei situații. Faptul că se născuse cu o avidă nevoie de frumusețe și, în același timp, fusese condamnat la o viață în mizerie și sărăcie.

Poate că soarta lui fusese deja scrisă în stele atunci când se născuse, poate că soarta lui fusese rescrisă în acea zi fatidică.

Măcar dacă. De multe ori gândurile i se învârtiseră în jurul acestui „*dacă*”, jucându-se cu ideea cum ar fi fost viața lui *dacă*. Poate o viață bună și onorabilă, cu familie, o casă și arta ca sursă de bucurie, nu de disperare. Copii jucându-se în grădina din fața atelierului său, în vreme ce arome îmbietoare adiau dinspre bucătărie. Un peisaj idilic de Carl Larsson, cu un chenar trandafiriu încadrându-i fantasmele. Iar Alex se afla mereu în mijlocul acestui tablou. Mereu în centru, cu el precum o planetă gravitând iar și iar în jurul ei.

Aceste închipuiri îi încălzeau mereu sufletul, însă dintr-odată imaginea caldă era înlocuită de una înfrigurată, cu tonuri albăstrui într-o atmosferă glacială. Cunoștea prea bine această imagine. Nopți de-a rândul o putuse studia în liniște și pace, astfel că o cunoștea până la cel mai mic detaliu. De sânge se temea cel mai mult. De roșul aflat într-un contrast atât de puternic cu albastrul. Moartea se afla de asemenea acolo, ca de obicei. Stătea la pândă pe margine, frecându-și satisfăcută mâinile. Așteptând ca el să facă o mișcare, să facă ceva, orice. Singurul lucru pe care îl putea face era să se prefacă a nu vedea Moartea. Să o ignore până când aceasta ar fi dispărut. Poate că atunci imaginea și-ar fi putut

recăpăta licărirea trandafirie. Poate că Alex i-ar putea zâmbi din nou, acel zâmbet care îi producea un gol în stomac. Însă Moartea era un tovarăș mult prea familiar pentru a fi ignorat. Se cunoșteau deja de mulți ani, iar legătura nu devenise mai plăcută odată cu trecerea timpului. Chiar și în clipele mai fericite petrecute cu Alex, Moartea intervenise între ei doi, insistentă, apăsătoare.

Liniștea din celulă era alinătoare. Putea auzi cum oamenii umblau încoace și încolo, însă aceștia păreau atât de departe încât puteau fi într-o altă lume. Își reveni din starea de visare abia atunci când auzi unul dintre sunete apropiindu-se. Pași pe coridor, venind neîntrerupt spre ușa celulei sa-

le. Zornăit de chei, apoi ușa se deschise brusc și micul comisar rotofei apăru în cadrul ei. Epuizat, Anders își aruncă picioarele peste marginea patului și le puse pe podea. Momentul interogatoriului. De ce nu, să termine și cu asta.

Vânătăile începură să se decoloreze destul cât să încerce să le acopere cu un strat gros de pudră. Anna își privi chipul în oglindă. Arăta obosit și chinuit. Fără machiaj putea vedea clar contururile albastre sub piele. Un ochi îi era încă injectat. Părul ei blond era tern, pleoștit și avea nevoie să i se dea o formă. Nu apucase încă să își facă programare la coafor; pur și simplu nu avusese energia necesară. Toată forța ei era dedicată asigurării nevoilor zil-

nice ale copiilor și grijii de a-și menține fruntea sus. Cum de ajunseseră lucrurile până aici?

Își prinse părul într-o coadă de cal și se îmbrăcă încet, încercând să evite mișcările care i-ar fi făcut coastele să o doară. Odinioară, el avea grijă să o lovească doar în locuri ce puteau fi acoperite de îmbrăcăminte, însă în ultimele șase luni încetase să mai fie prudent și o plesnise peste față în repetate rânduri.

Însă partea cea mai rea nu erau bătăile. Ci faptul că trebuia să trăiască mereu sub amenințarea viitoarelor lovituri, așteptând următoarea ocazie, următorul pumn. Cel mai crud lucru era că el își dădea seama de asta și se juca neîncetat cu teama ei. Își ridica

mâna pentru a o lovi, apoi îi oferea o mângâiere și un zâmbet. Uneori o lovea aparent fără motiv. Din senin. În mijlocul unei discuții despre ce să cumpere pentru cină, sau ce program TV să urmărească, pumnul lui putea să cadă repede și să o surprindă direct în stomac, în cap, pe spate sau oriunde altundeva ținta. Apoi continua conversația fără a-și pierde nicio clipă șirul ideilor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în vreme ce ea zăcea pe podea, cu răsuflarea tăiată.

Hainele lui Lucas erau împrăștiate prin tot dormitorul; ea le ridică, una câte una, și le agăță pe umerașe ori le puse în coșul de rufe. Când dormitorul fu din nou în ordine perfectă, se duse să-i verifice pe copii. Adrian dormea

liniștit pe spate, cu suzeta în gură. Emma se juca în pat, iar Anna stătu pentru o clipă în ușă, privind-o. Semăna atât de mult cu Lucas. Același chip hotărât, cu linii ascuțite, și aceiași ochi albaștri de gheață. Aceeași încăpățânare.

Emma era unul dintre motivele pentru care nu putea înceta să-l iubească pe Lucas. A nu-l iubi ar fi fost precum respingerea unei părți din Emma. El făcea parte din fiica lor și, din această cauză, făcea parte și din Anna. De asemenea, era un tată bun pentru copii. Adrian era încă prea mic pentru a înțelege, însă Emma îl venera pe Lucas, iar Anna pur și simplu nu putea să o desprindă de tatăl său. Cum ar fi putut să-i desprindă pe copii de

jumătate din securitatea lor, să distrugă tot ce era familiar și important pentru ei? În schimb, trebuia să încerce să fie destul de puternică pentru ei toți; atunci ar fi fost cu toții în stare să treacă peste asta. Lucrurile nu stătuseră așa la început. Lucrurile puteau sta din nou bine. Cu condiția ca ea să fie puternică. În definitiv, el îi spusese că nu intenționase să o lovească, că era spre binele ei, fiindcă ea nu făcuse ceea ce trebuia să facă. Dacă ar putea măcar să depună mai mult efort, dacă ar fi o soție mai bună. Ea nu îl înțelegea, spunea Lucas. Dacă ar fi descoperit măcar ce îl făcea pe el fericit, dacă ar putea face lucrurile bine pentru ca el să nu fie mereu atât de dezamăgit de ea.

Erica nu înțelegea. Erica, în independența și solitudinea ei. Curajul și copleșitoarea, sufocanta ei solitudine. Anna simțea disprețul din vocea Ericăi, iar asta o înnebunea. Ce știa ea despre responsabilitatea menținerii unei căsnicii și a unei familii? Despre povara atât de grea de pe umerii ei încât abia dacă mai putea sta dreaptă. Singurul lucru despre care trebuia Erica să își facă griji era propria sa persoană. Ea le știuse mereu pe toate. Grija ei maternă permanentă pentru Anna amenințase uneori să o sufoce. Simțise privirea neobosită, cercetătoare a Ericăi urmând-o pretutindeni, când tot ce își dorea ea era să fie lăsată în pace. Ce contase că mama lor nu reușise niciodată să aibă grijă de ele?

Măcar îl aveau pe tata. Unu din doi nu era aşa rău. Diferenţa dintre ea şi Erica era că Anna accepta lucrurile, în vreme ce Erica încerca mereu să găsească argumente. Şi, de cele mai multe ori, Erica întorcea de asemenea întrebarea către sine şi încerca să găsească argumente înăuntrul ei. De aceea se sforţase mereu prea mult. Pe de altă parte, Anna preferase să nu se sforţeze deloc. Era mai simplu să nu se îngrijoreze, să se lase purtată de val şi să nu îşi facă planuri de viitor. De aceea simţea atâta amărăciune faţă de Erica. Îşi făcuse griji şi se neliniştise pentru sora ei mai mică, cocoloşind-o, iar din cauza asta Annei îi era şi mai greu să înfrunte adevărul şi oamenii din jurul ei. Mutarea din casa părintească fusese atât de

eliberatoare. Când îl întâlnise pe Lucas, la scurt timp după aceea, crezuse că în sfârșit găsise singura persoană care să o iubească așa cum era și, mai presus de toate, să îi respecte nevoia de libertate.

Zâmbi amar în timp ce curăța masa unde Lucas își luase micul dejun. Libertate? Nici nu mai știa să silabisească acel cuvânt. Viața ei se reducea la spațiul dinăuntrul acelui apartament. Doar copiii îi mai dădeau puțină forță, copiii și speranța că, dacă ar găsi formula potrivită, răspunsul corect, atunci totul ar putea fi așa cum fusese odată.

Închise încet capacul cutiei de unt, puse brânza într-o pungă de plastic, băgă farfuriile murdare în mașina de

spălat vase și șterse masa. Când totul fu lustruit și curat, Anna se așeză pe un scaun și se uită în jur. Singurul sunet era gânguritul naiv al fetiței și, pentru câteva minute Anna își permise să se bucure de puțină pace și liniște. Bucătăria era luminoasă și spațioasă, într-o combinație șic de lemn și oțel inoxidabil. Nu făcuseră deloc economie atunci când cumpăraseră aparatele de uz casnic, ceea ce însemna că Philip Starck și Poggenpohl erau mărcile dominante. În ceea ce o privea, Anna își dorise o bucătărie mai intimă, însă când se mutaseră în frumosul apartament de cinci camere din Östermalm, avusese înțelepciunea să tacă.

Preocuparea Ericăi în legătură cu

casa din Fjällbacka nu era problema ei. Anna nu își putea permite să fie sentimentală, iar banii pe care i-ar lua de pe urma vânzării casei ar putea însemna un nou început pentru ea și Lucas. Știa că el nu era mulțumit de slujba din Suedia și că voia să se întoarcă la Londra; acolo considera că avea mai multe șanse de a-și construi o carieră solidă. Pentru el, Stockholmul era o piedică. Și, cu toate că slujba curentă îi oferea un salariu bun, excelent chiar, câștigul neașteptat de pe urma casei din Fjällbacka, combinat cu banii pe care îi strânseseră deja, le-ar asigura achiziția unei reședințe în Londra compatibilă cu statutul lor social. Era important pentru Lucas, așa că devenise important și pentru ea.

Erica avea să se descurce bine. Nu trebuia să se întreţină decât pe sine; avea o slujbă şi un apartament în Stockholm. Casa din Fjällbacka i-ar fi servit doar ca reşedinţă de vară. Banii ar ajuta-o şi pe ea – scriitorii nu erau bogaţi, iar Anna ştia că Erica nu o ducea prea bine uneori. Avea să-şi dea seama curând că era spre binele ei. Spre binele amândurora.

Vocea ascuţită a lui Adrian se auzi dinspre camera copiilor, iar scurta ei clipă de răgaz luă sfârşit. Nu avea rost să stea şi să se consume. Vânătăile aveau să dispară, aşa cum se întâmpla întotdeauna, iar mâine avea să fie o nouă zi.

Patrik se simţi inexplicabil de vesel

și urcă treptele două câte două spre casa lui Dagmar Petrén. Însă când fu aproape în capăt, trebui să își tragă sufletul, aplecându-se cu mâinile pe genunchi. Cu siguranță nu mai avea douăzeci de ani. Iar femeia care deschise ușa categoric nu avea douăzeci de ani. Nu mai văzuse ceva atât de mic și de zbârcit de când deschisese ultima dată o pungă cu prune uscate. Aplecată și cocoșată cum era, abia dacă îi ajungea până la talie, iar Patrik se temu să nu se rupă în două la cea mai mică adiere. Însă ochii ce se uitară în sus către el erau limpezi și ageri precum ai unei fetișcane.

— Nu sta acolo gâfâind, fiule. Intră și bea o ceașcă de cafea.

Vocea ei era surprinzător de puter-

nică și brusc Patrik se simți ca un școlar, urmând-o ascultător înăuntru. Rezistă unui impuls puternic de a face o plecăciune și se chinui să meargă în pas de melc pentru a nu o călca pe doamna Petrén. Se opri brusc lângă ușă. Nu văzuse în viața lui atâția pitici. Erau pretutindeni, pe fiecare suprafață disponibilă. Unii mari, unii mici, unii bătrâni, unii tineri, unii care făceau cu ochiul, unii gri. Își simți mintea lucrând cu febrilitate pentru a procesa ceea ce vedea.

— Ce părere ai? Nu-i așa că sunt minunați?

Patrik nu prea știu ce să spună, iar după o clipă reuși să bâlbâie o replică.

— Da, cu siguranță. Fantastici.

Se uită neliniștit la doamna Petrén

ca să vadă dacă ea remarcase că tonul vocii lui contrastase cu ceea ce rostise. Spre uimirea sa, ea îi aruncă un zâmbet șugubăț, care îi aduse o licărire în ochi.

— Nu-ți face griji, băiete. Îmi dau seama mult prea bine că nu prea sunt pe gustul tău, însă când cineva îmbătrânește, asta implică responsabilități, înțelegi tu?

— Responsabilități?

— E de așteptat de la persoana respectivă să dea câteva semne de excentricitate pentru a fi interesantă. Altminteri, e doar o babă tristă și nimeni nu vrea asta, înțelegi tu?

— Dar de ce pitici?

Patrik tot nu înțelesese pe deplin. Doamna Petrén îi explică de parcă ar fi

vorbit unui copil.

— Păi, vezi tu, lucrul cel mai bun este că nu-i nevoie să-i expui decât o singură dată pe an. În restul anului pot să-mi țin casa în ordine. Apoi, mai e avantajul că aduc o droaie de copii aici de Crăciun. Și pentru o babă ca mine, care nu are prea mulți musafiri, e o mare bucurie când micile făpturi vin și sună la ușă pentru a vedea piticii.

— Dar cât timp îi ținești expuși, doamnă Petrén? Acum suntem în mijlocul lui februarie.

— Ei bine, încep să îi scot în octombrie și îi pun înapoi în jurul lui aprilie. Deși probabil înțelegi că durează o săptămână sau două să îi scot și să îi pun înapoi.

Lui Patrik nu-i fu greu să-și imagineze că lua mult timp. Încercă să facă un scurt calcul mental, însă mintea nu își revenise întru totul în urma șocului. În schimb, se întoarse către doamna Petrén și îi adresă o întrebare directă.

— Câți aveți de fapt?

Răspunsul veni imediat.

— O mie patru sute patruzeci și trei, nu, pardon, o mie patru sute patruzeci și doi – s-a întâmplat să sparg unul ieri. Ba chiar unul dintre cei mai drăguți, spuse doamna Petrén cu o mină tristă.

Însă își reveni, cu ochii licărindu-i din nou. Cu o forță incredibilă, ea trase de mâneca lui Patrik și aproape că îl târî până în bucătărie, unde, dimpo-

trivă, nu se afla niciun pitic. Patrik își netezi discret jacheta, însă avu sentimentul că ea l-ar fi apucat mai degrabă de ureche dacă ar fi ajuns atât de sus.

— Vom sta aici. Unii oameni pot deveni un pic nervoși dacă au mereu o grămadă de pitici în jur. Aici, în bucătărie, piticii sunt interzișii.

Patrik se așeză pe bancheta tare din bucătărie după ce toate încercările lui de ajutor fură refuzate. Pregătindu-se să bea vreo nenorocită de cafea diluată, rămase cu gura căscată pentru a doua oară atunci când văzu ultramodernul aparat de cafea din oțel inoxidabil ce trona pe suprafața de lucru din bucătărie.

— Ce dorești? Cappuccino? Café au

lait? Poate un doppio espresso – arăţi de parcă ai avea nevoie de unul.

Patrik nu reuşi decât să dea din cap. Doamna Petrén părea să savureze uimirea lui.

— La ce te aşteptai? Vreun filtru din '43 şi boabe râşnite de mână? Nu, doar pentru că-s o babă nu înseamnă că nu mă pot bucura de ce are viaţa mai bun de oferit. L-am primit cadou de Crăciun de la fiul meu în urmă cu câţiva ani şi trebuie să spun că e mereu în funcţiune. Uneori bătrânele din cartier fac coadă aşteptând să bea un strop.

Mângâie cu tandreţe maşinăria, care bolborosi şi fâsâi în timp ce bătu laptele într-o spumă aerată.

În timp ce cafeaua era pregătită, fo-

itajele cele mai sofisticate apăreau, unul după altul, pe masa din fața lui Patrik. Niciun biscuit finlandez ori vreo gogoașă Karlsbader; în schimb, chifle cu scorțișoară, brioșe însiropate, biscuiți cu ciocolată lipicioasă și bezele pufoase soseau pe masă în vreme ce ochii lui Patrik deveneau din ce în ce mai mari. Tabloul îi lăsa gura apă. Doamna Petrén chicoti când îi văzu expresia de pe chip și se așeză în fața lui pe unul dintre scaunele Windsor. Servi pentru amândoi câte o ceașcă de cafea fierbinte, aromată, proaspăt preparată.

— Înțeleg că despre fata din casa de peste drum vrei să îmi vorbești. Ei bine, am vorbit deja cu superiorul tău și i-am spus puținul pe care îl știu.

Cu un efort, Patrik se desprinse de felia de chec în care tocmai își înfipsese dinții. Trebui să își curețe incisivii cu limba înainte de a putea deschide gura.

— Exact, doamnă Petrén, puteți fi atât de amabilă încât să îmi povestiți ceea ce ați văzut? Apropo, vă deranjează dacă pornesc reportofonul?

Apăsă pe butonul de înregistrare și se asigură că termină de mestecat în timp ce aștepta răspunsul.

— Nu, deloc. Ei bine, era vineri, douăzeci și doi ianuarie, la ora șase și jumătate. Și te rog, nu mai fi atât de formal. Mă face să mă simt de o sută de ani.

— Cum puteți fi atât de sigură de dată și oră? Au trecut vreo două săp-

tămâni de atunci.

Patrik mai luă o îmbucătură.

— Păi, vezi tu, era ziua mea, iar fiul meu și familia lui erau aici. Am mâncat tort și mi-au adus cadouri. Apoi au plecat chiar înainte de știrile de la ora șase și jumătate de pe Canalul 4, și atunci am auzit o zarvă nemaipomenită afară. M-am năpustit la geamul ce dă în spate, spre casa fetișcanei și atunci l-am văzut pe el.

— Pe Anders?

— Anders, pictorul, da. Era beat criță și stătea acolo, urlând ca un nebun și bătând la ușă. Într-un final ea i-a dat drumul înăuntru, apoi s-a făcut liniște. Mă rog, s-ar putea ca el să fi continuat să urle, nu știu. E imposibil să auzi ce se întâmplă în casele astea.

Doamna Petrén observă că farfuria lui Patrik era goală, așa că împinse spre el tava de brioșe cu scorțișoară pentru a-l tenta. El nu avu nevoie de prea multe invitații. Se servi repede cu una de deasupra.

— Și sunteți absolut sigură, doamnă Petrén, că era Anders Nilsson? Niciun dubiu din punctul acesta de vedere?

— O, sunt absolut sigură, l-aș recunoaște oricând pe ștrengarul ăla. Obișnuia să vină la tot felul de ore, iar dacă nu era aici, atunci era cu bețivanii jos în piață. Niciodată nu am înțeles ce avea de-a face cu Alexandra Wijkner. Fata aceea avea clasă, trebuie să mărturisesc. Atât frumoasă, cât și bine educată. Când era mică, venea

deseori la suc și prăjituri. Stătea chiar aici pe băncuță, de multe ori alături de fetița lui Tore, cum o chema...?

— Erica, spuse Patrik cu gura plină de brioșa cu scorțișoară și simți o furnicătură în stomac doar rostindu-i numele.

— Erica, așa este. Și ea era o fată drăguță, însă Alexandra avea ceva special. O strălucire anume. Dar apoi s-a întâmplat ceva... A încetat să mai vină pe aici și abia dacă mai saluta. Apoi, după câteva luni, s-au mutat la Göteborg și nu am mai văzut-o până când a început să vină aici la sfârșit de săptămână în urmă cu vreo doi ani.

— Familia Carlgren nu s-a mai întors aici?

— Nu, niciodată. Însă au păstrat ca-

sa în ordine. Veneau zugravi şi tâmplari, iar Vera Nilsson venea de două ori pe lună pentru a face curăţenie.

— Şi nu aveţi idee, doamnă Petrén, ce s-a întâmplat înainte ca familia Carlgren să se mute la Göteborg, vreau să spun, ce ar fi putut să-i schimbe comportamentul Alexandrei? Vreo ceartă în familie sau ceva de genul ăsta?

— Au fost zvonuri, bineînţeles, aici mereu sunt, însă nimic care să-mi pară credibil. Deşi mulţi oameni de-aici din Fjällbacka susţin că ştiu cam tot ce se petrece cu restul lumii, un lucru trebuie să-ţi fie clar: nimeni nu ştie vreodată cu adevărat ce se întâmplă între cei patru pereţi ai casei altcuiva. De aceea nu fac speculaţii despre asta.

Nu serveşte la nimic. Uite, mai ia o prăjitură, încă nu mi-ai gustat bezelele.

Patrik verifică şi descoperi că da, mai era un colţişor pe care l-ar putea umple cu o bezea.

— Aţi mai văzut ceva după aceea? Aţi observat când a plecat Anders Nilsson, de exemplu?

— Nu, nu l-am mai văzut în acea seară. Însă l-am văzut intrând în casă în repetate rânduri în săptămâna ce a urmat. A fost straniu, trebuie să recunosc. Din câte am auzit în oraş, ea era deja moartă atunci. Aşa că ce oare, Doamne iartă-mă, ar fi putut face acolo?

Exact la asta se gândea şi Patrik. Doamna Petrén se uită întrebător la

el.

— Deci ți-au plăcut?

— Probabil cele mai bune prăjituri pe care le-am gustat vreodată, doamnă Petrén. Cum se face că puteți încă să scoateți la nevoie o tavă cu prăjituri așa, dintr-odată? Vreau să spun, am sunat cu cincisprezece minute înainte să vin aici. Trebuie să fi fost rapidă precum Superman pentru a coace toate aceste bunătăți.

Ea savură complimentul și clătină cu mândrie din cap.

— Timp de treizeci de ani, soțul meu și cu mine am condus brutăria de aici din Fjällbacka, deci se presupune că am învățat câte ceva de-a lungul anilor. Vechile obiceiuri sunt greu de schimbat, așa că mă trezesc încă la

cinci dimineaţa şi coc zilnic în cuptor. Ceea ce nu se duce la copiii şi bătrânele care vin în vizită dau păsărilor. În plus, mereu e distractiv să încerc noi reţete. Există atâtea produse moderne de patiserie care sunt cu mult mai bune decât biscuiţii aceia finlandezi uscaţi pe care îi făceam cu miile pe vremuri. Găsesc reţete în revistele cu mâncăruri, apoi le modific după cum vreau.

Făcu semn către un maldăr imens de reviste cu reţete aflate pe podea lângă băncuţă – erau de toate, de la *Amelia Mat* la *Allt om mat*, cu numere din mai mulţi ani. Judecând după preţul per număr, Patrik bănui că doamna Petrén trebuie să fi strâns bani frumoşi de-a lungul anilor la brutărie.

Avu o idee strălucită.

— Ştiţi dacă a existat vreo legătură între familiile Carlgren şi Lorentz, în afară de faptul că, după cum se ştie, Karl-Erik a lucrat pentru ei? Se frecventau, de exemplu?

— Doamne fereşte, familia Lorentz să frecventeze familia Carlgren? Nu, prietene, asta s-ar fi întâmplat doar la Paştele cailor! Nu se învârteau în aceleaşi cercuri. Faptul că Nelly Lorentz – potrivit celor auzite de mine – a apărut la pomenirea de la casa familiei Carlgren e o adevărată senzaţie, nici mai mult, nici mai puţin!

— Dar cum rămâne cu fiul? Cel care a dispărut, vreau să spun. A avut vreodată de-a face cu familia Carlgren, din câte ştiţi dumneavoastră?

— Nu, sper că nu. Obraznic băiat mai era. Mereu încerca să șterpelească foitaje pe la spatele nostru în brutărie, însă soțul meu l-a învățat minte când l-a prins cu mâța-n sac. Băiatul ăla a primit chelfăneala vieții lui. Apoi, firește, Nelly a venit aici valvârtej să ne mustre. A amenințat că îl va reclama pe soțul meu la poliție. Ei bine, el i-a închis gura când i-a spus că avea martori.

— Deci nicio legătură cu familia Carlgren, din câte știți dumneavoastră?

Ea clătină din cap.

— Bine, era doar un gând de-al meu, spuse Patrik. Pe lângă uciderea lui Alex, dispariția lui Nils este probabil cel mai dramatic lucru întâmplat

vreodată aici – și nu se știe niciodată. Uneori apar cele mai interesante coincidențe. Nu cred să mai am alte întrebări, așa că vreau să vă mulțumesc pentru cafea. Prăjiturile au fost extraordinar de bune, trebuie să recunosc. Voi fi nevoit să mănânc salată câteva zile.

Se lovi ușor peste stomac.

— Ei, nu ar trebui să mănânci ierburi. Ești încă un băiat în creștere.

Patrik decise să accepte complimentul, în loc să sublinieze că la vârsta de treizeci și cinci de ani, doar talia îi mai era în creștere. Se ridică de pe băncuța din bucătărie, însă fu nevoit să se așeze din nou. Avea senzația că stomacul îi cântărea o tonă, iar un val de greață i se ridică până în gât.

Gândindu-se mai bine, poate nu fusese o idee atât de bună să se îndoape cu toate acele produse de patiserie.

Încercă să se uite chiorâș în timp ce trecu prin camera de zi, și toți cei o mie patru sute patruzeci și doi de pitici strălucitori îi făcură cu ochiul.

Ieșirea pe ușă dură la fel de mult ca și intrarea. Trebui să se abțină să nu meargă mai repede decât doamna Petrén. Era o bătrână vioaie, fără doar și poate. Și, de asemenea, un martor de încredere, iar cu mărturia sa, nu era decât o chestiune de timp până să reușească să adauge câteva noi piese puzzle-ului și să construiască un cap de acuzare solid împotriva lui Anders Nilsson. Pentru moment, era vorba de dovezi circumstanțiale, însă părea că

respectivul caz de omucidere era ca şi rezolvat. Cu toate acestea, avea un sentiment de neliniște în stomac, în măsura în care mai putea simți și altceva în afară de foitaje. Era sentimentul că soluțiile simple nu erau întotdeauna și cele corecte.

Era minunat să poată respira aer proaspăt, care într-un fel îi calma starea de greață. Tocmai îi mulţumea din nou doamnei Petrén şi se întorcea să plece când aceasta îi înghesui ceva în mână înainte de a trage uşa după el. Se uită să vadă ce era. O pungă de cumpărături de la ICA, doldora cu foitaje, şi un pitic. Se apucă de stomac şi suspină.

— Ei bine, Anders, situaţia nu e

prea roz.

— O, da?

— O, da – doar atât ai de spus? Ești în rahat până la gât, în caz că nu ți-ai dat seama de asta! Pricepi?

— N-am făcut nimic.

— Pe dracu'! Nu-mi înșira mie gogoși. Știu că ai omorât-o, așa că ai face bine să mărturisești și să ne scutești de necazuri. Dacă mă scutești pe mine de necazuri, te vei scuti și pe tine de necazuri. Pricepi ce spun eu aici?

Mellberg și Anders stăteau în singura cameră de interogatoriu din secția de poliție din Tanumshede și, spre deosebire de filmele americane cu polițiști, nu exista un perete de sticlă prin care colegii lui să poată urmări interogatoriul. Ceea ce îi convenea de

minune lui Mellberg. Să se afle singur cu persoana interogată era complet împotriva regulamentului, dar ce naiba, atâta vreme cât avea să-și facă datoria, nimănui nu îi va păsa de vreo regulă stupidă. Iar Andres nu ceruse ca un avocat sau oricine altcineva să fie prezent, așa că de ce ar insista Mellberg?

Încăperea era mică și cu mobilă puțină, având pereții goi. Singurele piese de mobilier erau o masă și două scaune, acum ocupate de Anders Nilsson și Bertil Mellberg. Anders se lăsase nonșalant pe spate în scaun, având mâinile împreunate în poală și picioarele sale lungi întinse sub masă. Mellberg stătea aplecat în față peste jumătate de masă, cu chipul atât de aproape de

Anders cât putea suporta, având în vedere că respirația suspectului nu mirosea chiar a mentă. Însă era destul de aproape pentru ca mici stropi de salivă să îl împroaște în față pe Anders atunci când Mellberg își scuipa cuvintele. Anders nu se obosi să își șteargă fața. Alese să pretindă că ofițerul de poliție nu era decât o muscă enervantă, atât de insignifiantă încât nu merita nici măcar să fie plesnită.

— Amândoi știm că tu ai omorât-o pe Alexandra Wijkner. Ai păcălit-o să ia somniferele, ai pus-o în cadă și i-ai tăiat venele, apoi ai privit calm cum a sângerat până a murit. Așa că de ce nu ușurăm noi situația pentru amândoi? Tu mărturisești, iar eu voi nota totul.

Mellberg se simți mulțumit de ceea

ce el considera un început în forţă al interogatoriului. Se aşează pe scaun şi îşi împreună mâinile peste pântecul său mare. Aşteptă. Niciun răspuns de la Anders. Capul continua să i se aplece înainte, părul ascunzându-i orice expresie a feţei. Un spasm în colţul gurii lui Mellberg dezvălui că indiferenţa nu era ceea ce considera el cel mai bun răspuns la introducerea sa. După ce aşteptă încă puţin în tăcere, lovi cu pumnul în masă pentru a încerca să-l smulgă pe Anders din amorţeala sa. Nicio reacţie.

— Ce dracu', beţivanul naibii! Crezi că poţi scăpa dacă stai aici şi nu zici nimic? Atunci ai căzut pe mâinile poliţistului care nu trebuie, te asigur de asta. Îmi vei spune adevărul chiar dacă

vom fi nevoiți să stăm aici toată ziua!

Petele de sudoare de sub brațele lui Mellberg se măreau cu fiecare silabă rostită.

— Ai fost gelos, nu-i așa? Am găsit câteva tablouri pe care i le-ai făcut și e destul de evident că v-o trăgeați. Și pentru a înlătura orice dubiu, am găsit de asemenea și scrisorile tale către ea. Scrisorile tale patetice de dragoste, bolnăvicios de dulci. Isuse, ce mai rahaturi! Ce-o fi văzut la tine, oricum? Vreau să spun, uită-te la tine. Ești jegos și dezgustător și n-ai nimic dintr-un Don Juan. Singura explicație ar fi că era vreo perversă. Că o excitau murdăria și bețivii jegoși și bătrâni. Mai frecventa și alți bețivani din Fjällbacka sau tu erai singurul căruia

își oferea serviciile?

Rapid ca o nevăstuică, Anders fu în picioare. Se aruncă peste masă și îl apucă de gât pe Mellberg cu amândouă mâinile.

— Nenorocitule, te omor, polițai împuțit ce ești!

Mellberg încercă în zadar să-i desprindă mâinile lui Anders. Fața îi deveni din ce în ce mai roșie, iar cuibul din păr i se desfăcu și îi atârnă peste urechea dreaptă. De uimire, Anders slăbi strânsoarea, iar comisarul putu respira adânc. Anders se prăbuși înapoi în scaun și se încruntă la Mellberg.

Acesta fu nevoit să tușească pentru a-și recăpăta vocea.

— Să nu mai faci asta niciodată! Ai auzit? Niciodată! Acum stai locului, la

naiba, sau te azvârl într-o celulă și arunc cheia, m-auzi?

Mellberg se așează pe scaun, privind țintă la Anders. Ochii lui Mellberg aveau o expresie înfricoșată, care nu fusese acolo înainte. Descoperi că frizura sa meticulos aranjată suferise o adevărată lovitură și, cu o mișcare de rutină, își întoarse părul în sus, peste peticul lucios din mijlocul scalpului, încercând în același timp să pretindă că nimic nu se întâmplase.

— Acum, înapoi la treburile noastre. Așadar, ai avut o relație sexuală cu victima, Alexandra Wijkner?

Anders murmură ceva în barbă.

— Scuză-mă, ce ai spus?

Mellberg se aplecă înainte peste masă, cu mâinile împreunate în față.

— Am spus că ne iubeam!

Cuvintele răsunară între pereţii goi. Mellberg îi aruncă lui Anders un zâmbet plin de dispreţ.

— Bine, deci vă iubeaţi. Frumoasa şi bestia se iubeau. Ce înduioşător. Deci cât timp v-aţi „iubit”, în cazul ăsta?

Anders bolborosi din nou ceva ininteligibil, iar Mellberg fu nevoit să îi ceară să repete.

— De când eram copii.

— O, înţeleg. Însă presupun că nu v-o trăgeaţi ca iepurii de când aveaţi cinci ani, aşa că permite-mi să reformulez întrebarea: de cât timp aveaţi o relaţie sexuală? De cât timp ţi-o trăgea pe şest? Cât timp aţi dansat la orizontală? Să continui ori ai înţeles întreba-

rea?

Anders îl privi cu ură pe Mellberg, însă făcu un efort imens de a rămâne calm.

— Nu știu, când și când de-a lungul anilor. Nu prea știu, nu am bifat datele în calendar.

Își îndepărtă niște scame imaginare de pe pantaloni.

— Nu stătea prea mult pe aici, așa că nu se întâmpla foarte des. De cele mai multe ori, doar o pictam. Era atât de frumoasă.

— Ce s-a întâmplat în noaptea morții ei? A fost o ceartă între îndrăgostiți? N-a vrut să presteze? Sau faptul că era cu burta la gură te-a înfuriat așa de tare? Clar, asta trebuie să fi fost. Era cu burta la gură și nu știai dacă era

copilul tău sau al soţului ei. Probabil te-a ameninţat că îţi va face şi ţie viaţa un calvar, nu-i aşa?

Mellberg se simţi extrem de mulţumit de el însuşi. Avea convingerea că Anders era ucigaşul şi că, dacă apăsa destul de tare butoanele potrivite, va căpăta negreşit o mărturisire de la el. Fără îndoială. Apoi poliţia din Göteborg avea să îl implore să se întoarcă. Probabil aveau să îl ispitească oferindu-i o promovare şi un salariu mai mare dacă îi va ţine în şah o vreme. Îşi frecă satisfăcut pântecul şi abia atunci observă că Anders se holba la el cu ochii mari. Faţa îi era albă, golită de sânge. Mâinile îi tremurau. Când Anders îşi ridică privirea şi se uită direct la Mellberg pentru prima dată, comi-

sarul văzu că şi buza inferioară îi tremura, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Minţi! Nu putea să fi fost însărcinată!

Nasul îi curgea, iar Anders şi-l şterse cu mâneca. Se uită la Mellberg aproape implorând.

— Înţelegi ce vreau să zic? Prezervativele nu sunt sută la sută sigure, vezi tu. Era în luna a treia, aşa că nu mă lua pe mine cu drame. Era cu burta la gură, iar tu ştii prea bine cum s-a întâmplat asta. Că ai fost tu ori soţul ei din înalta societate cel care şi-a făcut „datoria", ei bine, nu vom şti niciodată, nu-i aşa? E blestemul bărbaţilor, trebuie să recunosc. Eu însumi am fost aproape de a fi înhăţat de câteva ori, însă nicio boarfă nenorocită nu m-a

făcut să semnez vreun act.

Mellberg râse satisfăcut.

— Nu că ar fi treaba ta, însă nu mai făcuserăm sex de mai mult de patru luni. Acum nu mai vreau să vorbesc. Du-mă înapoi în celula mea, pentru că nu mai intenţionez să spun nicio vorbă.

Anders îşi trase nasul, în timp ce lacrimile tot ameninţau să se reverse. Se lăsă pe spate în scaun, cu braţele încrucişate, şi privi cu dispreţ de sub claia sa de păr înspre Mellberg, care scoase un oftat adânc, dar aprobator.

— În regulă, vom continua peste vreo două ore. Şi ca să-ţi fie clar – nu cred o iotă din ce spui! Du-te şi gândeşte-te la asta în timp ce stai în celula ta. Data viitoare când vorbim, vreau o

mărturisire completă de la tine.

Rămase stând pe scaun pentru o vreme după ce Anders fu condus spre celula sa. Beţivanul împuţit nu mărturisise. Lui Mellberg i se părea de-a dreptul incredibil, însă avea un as încă neatins în mânecă. Ultima dată când cineva o auzise pe Alexandra Wijkner fusese la şapte şi un sfert, în ziua de vineri, douăzeci şi doi ianuarie, cu exact o săptămână înainte de a fi găsită moartă. Cu acea ocazie vorbise la telefon cu mama ei timp de cinci minute şi cincizeci de secunde, conform datelor furnizate de Telia, compania de telefonie. Asta se potrivea şi cu perioada de timp indicată de medicul legist. Graţie mărturiei vecinei, Dagmar Petrén, ştia că Anders Nilsson vizitase

victima nu doar în acea seară, imediat după ora şase şi jumătate, ci fusese văzut intrând în casă cu diferite ocazii de-a lungul săptămânii următoare. *Iar Alexandra Wijkner zăcea deja moartă în cadă*.

O mărturisire i-ar fi uşurat considerabil munca lui Mellberg, însă chiar şi dacă Anders s-ar fi dovedit încăpăţânat, Mellberg se simţi sigur de faptul că va putea obţine o condamnare. Nu numai că avea declaraţia doamnei Petrén, ci de asemenea avea pe biroul său un raport despre percheziţia făcută în casa lui Alex Wijkner. Cele mai interesante erau datele obţinute în urma minuţioasei examinări a băii în care fusese găsită. Nu numai că fusese găsită în sângele coagulat de pe podea

o urmă pe măsura perechii de pantofi confiscate din apartamentul lui Anders, ci fuseseră găsite și amprentele acestuia pe corpul victimei. Nu la fel de clare cum ar fi fost pe o suprafață dură, regulată, însă totuși clare și identificabile.

Nu dorise să își folosească toate armele în acea zi, însă la următorul interogatoriu avea să scoată artileria grea. Și al naibii să fie dacă atunci nu avea să-l înfunde pe nenorocit.

Mulțumit de sine, Mellberg își scuipă în palmă și își netezi părul cu salivă.

Telefonul o întrerupse exact când tasta o relatare a conversației sale cu Henrik Wijkner. Enervată, Erica își ri-

dică mâinile de pe taste şi se întinse după telefon.

— Da!

Păru mult mai iritată decât intenţionase să fie.

— Alo, Patrik aici. Te deranjez?

Erica stătu dreaptă în scaun şi regretă că nu răspunsese la telefon pe un ton mai plăcut.

— Nu, absolut deloc. Stăteam aici şi scriam, şi eram atât de prinsă de ceea ce făceam încât am sărit în sus când a sunat telefonul, aşa că poate am părut un pic... Însă nu mă deranjezi deloc, vreau să spun, este în regulă...

Îşi trase o palmă peste frunte când se auzi bătând câmpii la telefon precum o fată de paisprezece ani. Era momentul să-şi vină în fire şi să-şi

controleze hormonii, își zise. Era ridicol.

— Ei bine, sunt în Fjällbacka și m-am gândit să văd dacă ești acasă și dacă aș putea să trec puțin pe la tine.

El părea sigur pe sine și calm, iar Erica se simți și mai nătângă pentru că se bâlbâise ca o adolescentă. Se uită în jos la ținuta ei, care consta în ziua aceea dintr-un trening ușor murdar. În același timp își pipăi părul. Mda, exact de ce se temuse. Părul îi era prins într-un coc în vârful capului, cu șuvițe desfăcute care atârnau în toate direcțiile. Situația aproape că putea fi numită dezastruoasă.

— Alo, Erica – mai ești acolo?

Patrik părea nedumerit.

— Da, da, sunt. Mi s-a părut că s-a

întrerupt.

Erica îşi trase o palmă peste frunte pentru a doua oară în aproximativ zece secunde. Dumnezeule mare, ai zice că-i începătoare când vine vorba de lucruri de-astea.

— A-a-alo, Erica – mă auzi? Alo?

— Te aud, te aud. Vino pe-aici. Dar acordă-mi doar cincisprezece minute, fiindcă sunt ocupată... ăăă... scriu o secţiune foarte importantă a cărţii mele, pe care vreau să o termin întâi.

— Sigur, nicio problemă. Eşti sigură că nu te deranjez? Vreau să spun, oricum ne vedem mâine-seară, aşa că...

— Nu, absolut deloc. Sunt sigură. Doar acordă-mi cincisprezece minute.

— În regulă. Ne vedem atunci.

Erica puse încet receptorul jos şi in-

spiră adânc, plină de neliniște. Inima îi bătea atât de tare încât o putea auzi. Patrik era în drum spre casa ei. Patrik era în... Tresări de parcă cineva ar fi aruncat peste ea o găleată cu apă rece și sări din scaun. El avea să fie acolo în cincisprezece minute, iar ea arăta ca și cum nu s-ar fi spălat sau pieptănat de o săptămână. Urcă din două-n două trepte la etaj, trăgându-și bluza de trening peste cap. Ajunsă în dormitor, se strecură afară din pantalonii de trening, alunecă și aproape căzu în nas.

În baie se spălă la subsuoară și îi mulțumi lui Dumnezeu că se răsese în acea dimineață la duș. Se stropi ușor cu parfum pe încheieturi, între sâni și pe gât, unde își simți cu degetele pulsul accelerat. Deschise brusc dulapul

şi aruncă pe pat majoritatea conţinutului, până să se decidă asupra unui top simplu Filippak şi a unei fuste strâmte, negre, asortate, ce îi ajungea până la glezne. Se uită la ceas. Mai rămăseseră zece minute. Din nou în baie. Pudră, rimel, luciu de buze şi un fard de pleoape de culoare deschisă. Nu era nevoie de fard de obraz, faţa îi era deja destul de roşie. Efectul pe care dorea să îl obţină era unul proaspăt, natural, pentru realizarea căruia părea să fie nevoie de tot mai mult machiaj cu fiecare an ce trecea.

Se auzi soneria. Uitându-se o ultimă dată în oglindă, realiză panicată că părul îi era încă prins într-un coc dezordonat, ţinut la locul lui cu un elastic galben ţipător. Smulse elasticul, iar cu

o perie și puțină spumă de păr reuși să își facă o coafură prezentabilă. Un nou țârâit al soneriei, de data aceasta mai insistent, iar ea se grăbi la parter, dar se opri la mijlocul drumului pentru o secundă spre a-și trage sufletul și a-și veni în fire. Cu cea mai calmă expresie pe care și-o putu lua, Erica deschise ușa, zâmbind larg.

Degetul lui tremură puțin atunci când sună la ușă. Fusese pe punctul de a se întoarce de câteva ori și de a-i telefona invocând cine știe ce scuză, însă mașina aproape că se condusese singură spre Sälvik. Bineînțeles că ținea minte unde locuia și luase automat curba îngustă spre dreapta pe dealul dinainte de casa ei. Deși după-

amiaza nu se sfârşise, afară era deja întuneric, însă luminile de pe stradă erau destul de puternice ca să poată zări marea. Dintr-odată înţelese ce simţea Erica pentru casa părinţilor ei. Înţelese de asemenea durerea pe care trebuia că o simte la gândul pierderii acelei case. Şi realiză cât de imposibile erau sentimentele sale pentru ea. Ea şi Anna aveau să vândă casa, iar atunci nimic nu avea să o mai ţină pe Erica în Fjällbacka. S-ar muta în Stockholm, iar un poliţist de provincie din Tanumshede nu ar face cine ştie ce impresie în comparaţie cu nişte gigolo din Stureplan. Se îndreptă abătut spre uşă, apoi sună.

Nimeni nu veni să răspundă, aşa că sună din nou. Ideea începuse să nu

pară atât de bună precum și-o imaginase el la început, când ieșise de la doamna Petrén. Pur și simplu nu putuse rezista impulsului de a o suna pe Erica, având în vedere că era atât de aproape. Însă începuse să regrete totul din momentul în care ea răspunsese la telefon. Păruse atât de ocupată, nervoasă chiar. Ei bine, acum era prea târziu ca să mai schimbe ceva. Pentru a doua oară, soneria răsună cu ecou prin casă.

Auzi cum cineva cobora scările. Pașii se opriră pentru un moment, apoi ușa se deschise și iat-o pe ea, cu un zâmbet larg. Îl lăsă fără respirație. Nu putea înțelege cum de mereu reușea să arate într-atât de proaspătă. Fața îi era lipsită de orice urmă de machiaj,

cu acea frumusețe naturală pe care el o găsea cea mai atrăgătoare la o femeie. Karin nici nu îndrăznise să-și arate fața nemachiată, însă în ochii lui, Erica arăta atât de uimitor încât nu își putea imagina ceva care să o facă să fie și mai frumoasă.

Casa arăta la fel ca pe vremuri, așa cum și-o amintea din vizitele lui, copil fiind. Aici, mobilierul și casa îmbătrâniseră împreună cu demnitate. Predominau lemnul și vopseaua albă, cu țesături în culori deschise, albastru și alb, ce se armonizau cu patina veche a mobilei. Ea aprinsese lumânări pentru a îndepărta întunericul iernii. Întregul loc emana calm și liniște. O urmă pe Erica în bucătărie.

— Vrei niște cafea?

— Da, te rog. A, și am adus astea.

Patrik îi dădu punga cu foitaje.

— Deși ar trebui să duc câteva înapoi la secție. Sunt sigur că sunt destule pentru toată lumea, ba chiar mai mult.

Erica aruncă o privire în punga de plastic. Zâmbi.

— Bag de seamă că ai fost în vizită la doamna Petrén.

— Da. Și sunt atât de plin că abia pot respira.

— O bătrânică încântătoare, nu-i așa?

— Incredibilă. Dacă aș avea nouăzeci de ani, aș lua-o de nevastă.

Își zâmbiră unul altuia.

— Așadar, ce mai faci?

— Bine, mulțumesc.

Un moment de tăcere îi făcu pe

amândoi să se simtă jenați. Erica turnă cafea în două cești, apoi puse restul într-un termos de masă.

— Haide să stăm pe verandă.

Luară primele înghițituri, iar tăcerea nu le mai păru stânjenitoare, ci chiar plăcută. Erica stătea pe divanul de răchită în fața lui. Patrik își drese vocea.

— Cum merge cu cartea?

— Bine, mulțumesc. Dar tu? Cum merge ancheta?

Patrik se gândi pentru o secundă și decise să îi spună un pic mai mult decât ar fi trebuit. Erica era deja implicată oricum, iar el nu vedea ca asta să dăuneze cuiva.

— Se pare că am rezolvat cazul. Chiar avem un suspect în arest. Este

interogat chiar acum, iar dovezile sunt pe cât se poate de solide.

Erica se aplecă în față cu o mină iscoditoare.

— Cine e?

Patrik ezită pentru o secundă.

— Anders Nilsson.

— Deci până la urmă a fost Anders. Ciudat, dar mi se pare că ceva nu se potrivește.

Patrik înclina să fie de acord cu ea. Pur și simplu erau prea multe ițe ce nu puteau fi descurcate prin arestarea lui Anders. Însă dovezile materiale de la locul crimei și declarațiile martorilor – conform cărora el fusese în casă nu doar cu puțin înainte de momentul uciderii lui Alex, ci și în repetate alte ocazii după ce ea fusese omorâtă nu

lăsau loc de îndoială. Și totuși...

— Ei bine, atunci presupun că s-a terminat. Ciudat, credeam că mă voi simți mai ușurată. Cum rămâne cu articolul pe care l-am găsit? Mă refer la cel despre dispariția lui Nils. Ce legătură are cu toate astea, dacă Anders este criminalul?

Patrik ridică din umeri și își înălță mâinile, cu palmele în sus.

— Chiar nu știu, Erica. Nu știu. Poate că nu a avut nimic de-a face cu crima. Pură coincidență. În orice caz, nu mai are rost să răscolim totul. Alex și-a luat secretele cu ea în mormânt.

— Și copilul pe care îl aștepta? Era al lui Anders?

— Cine știe? Al lui Anders, al lui Henrik... Nu știu mai multe decât tine.

Chiar mă întreb ce i-o fi adus împreună pe ei doi. Apropo de cupluri ciudate. E adevărat că oamenii au legături extraconjugale, însă Alexandra Wijkner şi Anders Nilsson? Vreau să spun, îmi vine greu să cred că el ar putea atrage vreo femeie în patul lui, iar Alexandra Wijkner era... ei bine, al naibii de drăguţă, nici nu ştiu cum altfel să o descriu.

Pentru un moment, lui Patrik i se păru că vede un rid formându-se între sprâncenele Ericăi, însă în secunda următoare acesta dispăru, iar ea rămase la fel de politicoasă şi agreabilă ca întotdeauna. Erica tocmai deschise gura pentru a spune ceva, când melodia unei reclame la îngheţată se auzi dinspre hol. Amândoi tresăriră.

— E mobilul meu, spuse Patrik. Scuză-mă o clipă.

Se năpusti spre hol pentru a răspunde, iar după ce răscoli prin buzunarul jachetei, scoase mobilul.

— Patrik Hedström. Hmm... În regulă... Înțeleg... Ei bine, înseamnă că am luat-o din nou de la capăt. Mda, știu. A, deci a spus asta? Ei bine, nu aveai cum să știi. În regulă, comisare, ne vedem mai târziu.

Își închise telefonul cu un clic hotărât și se întoarse la Erica.

— Pune o jachetă pe tine și hai să facem o plimbare.

— Unde?

Erica îi aruncă o privire întrebătoare, cu ceașca de cafea la buze.

— Există informații noi despre im-

plicarea lui Anders. Se pare că va trebui să îl ştergem de pe lista suspecţilor.

— Serios? Dar unde mergem?

— Amândoi am simţit că ceva nu era în regulă în toată treaba asta. Tu ai găsit articolul despre dispariţia lui Nils acasă la Alex şi poate că mai sunt şi alte lucruri de depistat acolo.

— Dar poliţia nu a cercetat deja casa?

— Bineînţeles, dar nu sunt sigur dacă am căutat ceea ce trebuia. Vreau doar să verific o idee de-a mea. Haide.

Patrik era deja la jumătatea drumului spre ieşire. Erica fu nevoită să îşi tragă repede pe ea o jachetă şi să fugă după el.

Casa părea mică și dărăpănată. Nu putea înțelege că unii oameni trăiau așa. Că puteau duce o existență atât de mohorâtă și de cenușie, atât de sărăcăcioasă. Însă așa era viața. Unii erau bogați, alții erau săraci. Nelly mulțumi stelei sale norocoase că aparținea primei categorii, și nu celei din urmă. Nu era în firea ei să fie săracă. O femeie ca ea era făcută pentru blănuri și diamante.

Femeia care deschise ușa probabil că nu văzuse în viața ei un diamant veritabil. Totul la ea era cenușiu și maro. Nelly privi dezgustată cardiganul ponosit al Verei și mâinile crăpate ce îl țineau închis peste pieptul ei. Vera nu spuse nimic, doar stătu în ușă.

După ce se uită agitată în jurul ei,

Nelly vorbi în sfârșit.

— Ei bine, ai de gând să mă poftești înăuntru, sau vrei să stăm aici toată ziua? Sunt sigură că nici tu, nici eu nu dorim să mă vadă cineva vizitându-te, am dreptate?

Vera tot nu spuse nimic, ci doar se dădu îndărăt către hol pentru ca Nelly să poată intra.

— Avem de vorbit, noi două, nu-i așa?

Nelly își scoase elegant mănușile pe care le purta mereu afară, și se uită prin casă cu silă. Holul, camera de zi, bucătăria, și un mic dormitor. Vera merse în urma ei cu privirea ațintită în jos. Camerele erau întunecate și jalnice. Tapetul nu mai era de mult ca în vremurile lui bune. Nimeni nu se pre-

ocupase să îndepărteze linoleumul, pentru a scoate la vedere podelele de lemn, așa cum ar fi făcut majoritatea oamenilor cu case vechi. Însă totul era lună. Fără murdărie pe la colțuri, doar o tristețe deprimantă care se impregnase din podea și până-n tavan.

Nelly se așează cu precauție pe marginea vechiului fotoliu din camera de zi. Ca și cum ea ar fi fost cea care locuia acolo, îi făcu semn Verei să ia loc pe divan. Vera se supuse, așezându-se și ea pe margine. Nu scoase niciun sunet, însă mâinile îi tremurau fără astâmpăr în poală.

— E important să ținem totul secret în continuare. Înțelegi asta, nu-i așa?

Vocea lui Nelly era insistentă. Vera

aprobă din cap, ținându-și privirea în jos.

— Ei bine, nu pot spune că îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Alex. A primit ceea ce merita și cred că vei fi de acord cu mine în legătură cu asta. Ușuratica aia avea să o sfârșească prost mai devreme sau mai târziu, dintotdeauna am știut asta.

Reacția Verei fu să-i arunce o privire lui Nelly, însă tot nu scoase niciun cuvânt. Nelly simți un adevărat dispreț pentru această femeie jalnică, simplă, care nu părea să aibă niciun gram de voință rămas în trupul său. Clasa muncitoare tipică, cu privirea ei abătută. Nu că ar fi considerat că trebuie să fie altfel, însă tot nu putea să simtă altceva decât dispreț față de

acești oameni fără clasă, fără stil. Lucrul care o enerva cel mai mult era că depindea de Vera Nilsson. Însă indiferent cât ar fi costat, trebuia să se asigure de tăcerea Verei. Funcționase înainte și avea să funcționeze din nou.

— Este regretabil că lucrurile au luat întorsătura pe care au luat-o, însă acum e cu atât mai important să nu facem nimic pripit. Totul trebuie să continue ca și înainte. Nu putem schimba trecutul și nu avem de ce să spălăm acum rufele murdare în public.

Nelly își deschise geanta, scoase un plic alb și îl puse pe măsuța de cafea.

— Uite o mică atenție care să îți sporească puțin bugetul. Haide, ia-o.

Nelly împinse plicul către ea. Vera nu îl ridică, doar se uită fix la el.

— Îmi pare rău că lucrurile s-au sfârșit așa cu Anders. Poate e chiar cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Vreau să spun, nu-i prea mult alcool de băut prin închisoare.

Nelly înțelese imediat că mersese prea departe. Vera se ridică încet de pe divan și cu un deget tremurând, arătă înspre ușa de la intrare.

— Ieși afară!

— Hai, hai, Vera dragă, nu trebuie să...

— Afară din casa mea! Anders nu va merge la închisoare, iar tu îți poți lua banii tăi murdari și te poți duce dracului, cățeaua naibii! Știu exact de unde vin oamenii ca tine și nu contează cât parfum încerci să torni peste el. Mirosul de rahat tot acolo e!

Nelly se făcu mică văzând ura intensă din ochii Verei. Pumnii îi erau încleștați și stătea dreaptă, uitându-se direct în ochii lui Nelly. Întregul corp părea să-i tremure din cauza anilor de furie reprimată. Nici urmă din slugărnicia afișată până atunci, iar Nelly începu să simtă că situația îi scapă de sub control. Apropo de exagerări! Nu făcuse altceva decât să spună adevărul. Puțin adevăr nu făcea rău nimănui. Se grăbi către ușă.

— Ieși afară și să nu-ți mai văd vreodată fața pe-aici!

Vera aproape că o fugări afară din casă și, chiar înainte de a trânti ușa, aruncă plicul afară. Nelly fu nevoită să se aplece greoi pentru a-l ridica. Cincizeci de mii nu era ceva de lăsat

pe jos, indiferent cât de umilitor fu să-i vadă pe vecini trăgându-și perdelele într-o parte. Aceștia o urmăriră cum practic se târî în pietriș. Ce femeie nerecunoscătoare! Ei bine, Vera avea probabil să dea dovadă de mai multă umilință atunci când o să rămână fără bani și nimeni n-o s-o mai angajeze ca femeie de serviciu. Slujba ei la reședința Lorentz cu siguranță luase sfârșit și probabil că nu ar fi prea greu să le pună capăt și celorlalte slujbe. Nelly avea să se asigure că, până va termina cu ea, Vera va veni în genunchi la biroul de ajutor social. Nimeni nu o insulta pe Nelly Lorentz fără consecințe.

Avea senzația că merge prin apă. Membrele îi erau grele și rigide după

noaptea petrecută în patul de campanie din închisoare, iar mintea îi vâjâia din cauza nevoii de alcool. Anders se uită prin apartament. Podeaua era plină de urme de la bocancii poliţiştilor care umblaseră încolo şi încoace. Însă lui abia de îi păsa. Puţină mizerie pe la colţuri nu îl deranjase niciodată.

Luă din frigider un bax de şase beri şi se trânti pe salteaua din camera de zi. Lăsându-se pe cotul stâng, deschise berea cu mâna dreaptă şi luă cu lăcomie înghiţituri lungi până când cutia fu goală, până la ultima picătură. Apoi o azvârli cu boltă prin camera de zi. Cutia ateriză cu un zăngănit pe podea în colţul îndepărtat. Cu nevoia sa cea mai acută potolită pentru moment, se întinse pe saltea cu mâinile strânse la

ceafă. Își fixă privirea asupra tavanului cufundându-se în amintiri de odinioară. Doar în trecut reușise uneori să găsească puțină alinare pentru sufletul său. Între aceste scurte momente în care se lăsa în voia amintirilor despre zile mai bune, durerea îi străpungea inima cu o neîncetată intensitate. Îl uimea faptul că întâmplări de altădată puteau fi simțite în același timp îndepărtate și apropiate.

În amintirea lui, soarele era mereu strălucitor. Asfaltul atins cu picioarele goale se simțea cald, iar buzele lui erau încă sărate de la înotatul în ocean. În mod straniu, nu își putea aminti nimic altceva cu excepția verii. Fără ierni. Fără zile cu nori. Fără ploaie. Doar lumina soarelui pe un cer de

un albastru curat şi o uşoară adiere ce încreţea oglinda strălucitoare a mării.

Alex în rochiile ei uşoare de vară, ce i se lipeau de picioare. Părul ei, pe care refuza să şi-l taie, aşa că îi atârna blond şi drept până la brâu. Uneori putea să îşi amintească atât de intens parfumul ei, încât îl simţea în nări, trezindu-i nostalgii. Căpşuni, apă sărată, şampon din plante. Uneori amestecate cu un miros de năduşeală deloc neplăcut, în vreme ce ei se întreceau cu bicicletele ori se căţărau pe pantele stâncoase până când le cedau picioarele. Atunci stăteau întinşi pe spate, pe culmea Veddeberget, cu picioarele îndreptate spre mare şi cu mâinile împreunate pe stomac. Alex în mijloc între ei doi, cu părul împrăştiat şi cu

privirea înspre cer. Cu rare, preţioase ocazii, ea le lua mâinile într-ale ei şi parcă pentru o clipă erau unul, şi nu trei.

Aveau grijă să nu fie văzuţi de nimeni împreună. Asta ar fi distrus magia. Vraja ar fi luat sfârşit, iar ei nu ar mai fi putut ţine realitatea la distanţă. Aceasta trebuia respinsă cu orice preţ. Era urâtă şi cenuşie, neavând nimic de-a face cu însorita lume de basm pe care ei şi-o puteau construi atunci când erau împreună. Realitatea era ceva despre care nu vorbeau niciodată. În schimb, zilele lor erau pline de jocuri neînsemnate şi discuţii neînsemnate. Nimic nu putea fi luat în serios. Iar atunci se puteau preface că sunt invulnerabili, invincibili, de neatins.

Luaţi câte unul, nu însemnau nimic. Împreună erau cei trei mușchetari.

Adulţii nu erau decât nişte fiinţe marginale şi inutile, simpli figuranţi ce se mişcau încoace şi încolo în lumea lor fără a-i afecta pe ei. Gurile li se mişcau, însă din ele nu ieşea niciun sunet. Făceau gesturi care aparent aveau înţeles, însă luate separat păreau pompoase şi absurde.

Anders zâmbi stins aducându-şi aminte, însă încet-încet, fu silit să iasă din acea stare catatonică. Nevoile naturii se făceau simţite şi, cuprins din nou de propria-i anxietate, se ridică pentru a rezolva problema.

Toaleta era situată sub o oglindă acoperită de praf şi mizerie. Când îşi uşură vezica, se văzu pentru o clipă în

oglindă, şi pentru prima dată în mulţi ani, se văzu aşa cum îl vedeau ceilalţi oameni. Părul îi era unsuros şi încâlcit. Faţa îi era palidă, cu o tentă cenuşie bolnăvicioasă. Anii de neglijare îi pricinuiseră câteva pauze în rândul de dinţi din faţă, ceea ce îl făcea să arate cu zeci de ani mai bătrân decât era de fapt.

Decizia fu luată fără să fie prea conştient de ea. În timp ce bâjbâi pentru a-şi închide şliţul, înţelese care trebuia să fie următorul pas. Cu o privire hotărâtă intră în bucătărie. După ce căută prin sertare, găsi un cuţit mare de bucătărie, pe care îl şterse de cracul pantalonului. Apoi merse în camera de zi şi începu să dea jos metodic tablourile de pe pereţi. Unul câte unul,

coborî tablourile ce reprezentau rezultatul multor ani de muncă. Cele pe care le păstrase erau doar acelea de care fusese cel mai mulţumit. Aruncase multe altele fiindcă nu fuseseră considerate destul de bune, din punctul său de vedere. Acum cuţitul cresta fără milă pânzele tablourilor, una după alta. Operă încet şi cu minuţiozitate, spintecând tablourile în fâşii înguste până când deveni imposibil de văzut ce înfăţişaseră odată. Tăiatul pânzelor fu o muncă surprinzător de grea, iar când termină, broboane de sudoare i se aliniaseră pe frunte. Camera arăta ca un câmp de bătălie al culorilor. Fâşii de pânză acopereau podeaua camerei de zi, iar ramele stăteau căscate şi goale, ca nişte gingii fără dinţi. Se uită

împrejur cu satisfacţie.

— Ce te face să crezi că nu Anders a ucis-o pe Alex? întrebă Erica.

— O fată care locuieşte în aceeaşi clădire cu Anders l-a văzut întorcându-se acasă înainte de ora şapte, iar Alex a vorbit cu mama ei la şapte şi un sfert. I-ar fi fost imposibil să ajungă înapoi aici într-un timp atât de scurt. Ceea ce înseamnă că Dagmar Petrén l-a văzut intrând şi ieşind atunci când Alex era încă în viaţă.

— Dar cum rămâne cu amprentele şi urmele găsite în baie?

— Acelea nu dovedesc că el a ucis-o, ci doar că a fost în casă după moartea ei. În orice caz, nu este îndeajuns pentru a-l ţine în continuare în arest.

Mellberg îl va aduce neîndoielnic înapoi; încă e convins că Anders este criminalul, însă pentru moment trebuie să-i dea drumul, altminteri un avocat l-ar putea toca mărunt. Dintotdeauna am fost de părere că ceva nu e în regulă, iar asta o confirmă. Anders este încă suspect, însă există destule semne de întrebare pentru a ne da motiv să căutăm în continuare.

— Și de aceea ne aflăm în drum spre casa lui Alex? Ce anume speri să găsești acolo? întrebă Erica.

— Nu prea știu. Simt doar că trebuie să îmi clarific mai bine cum s-au întâmplat lucrurile.

— Birgit a spus că Alex n-a putut vorbi cu ea fiindcă avea un musafir. Dacă nu a fost Anders, atunci cine-a

fost?

— Ei bine, asta-i întrebarea, nu-i așa?

Patrik conducea puțin cam repede pentru gustul Ericăi. Aceasta se ținea bine de mânerul de deasupra ușii. Patrik aproape că ratase bifurcația de lângă clubul nautic și întoarse în ultimul moment, ceea ce însemnă că fu la un milimetru de a intra într-un gard atunci când trecură pe lângă el ca săgeata.

— Te temi că nu vom mai găsi casa dacă nu ajungem acolo repede?

Erica schiță un zâmbet.

— Aoleu, scuze. M-am entuziasmat un pic.

Încetini considerabil până la viteza legală, iar pe ultima bucată de drum

spre casa lui Alex, Erica îndrăzni să dea drumul mânerului. Încă nu înțelegea de ce Patrik voise să vină și ea, însă fusese de acord. I-ar putea furniza noi informații pentru cartea sa.

Patrik se opri în fața ușii, cu o expresie tâmpă.

— Am uitat că nu am cheia. Mă tem că nu vom putea intra. Mellberg nu ar aprecia ca unul dintre polițiștii lui să fie surprins intrând pe fereastră.

Erica oftă adânc și se aplecă pentru a pipăi sub preș. Cu un zâmbet sarcastic, ținu cheia în fața lui Patrik, apoi deschise ușa și îi dădu lui drumul să intre primul.

Cineva pornise din nou soba; temperatura dinăuntru era acum considerabil mai mare decât cea de afară, așa

că își scoaseră hainele și le agățară în cuierul de lângă scările ce duceau spre etaj.

— Acum ce facem?

Erica își încrucișă brațele și se uită întrebător la Patrik.

— La un moment dat după șapte și un sfert, când a vorbit cu mama ei la telefon, Alex a ingerat o cantitate mare de sedative. Nu există nicio urmă de intrare prin efracție, asta însemnând cel mai probabil că a primit o vizită de la cineva cunoscut. Cineva care a avut apoi ocazia să-i dea sedativele. Cum a reușit acest cineva să facă asta? Ei bine, probabil au mâncat sau au băut ceva împreună.

Patrik străbătea camera în sus și-n jos în timp ce vorbea. Erica stătea jos

pe divan şi îl urmărea cu interes.

De fapt – el îşi opri paşii şi ridică degetul arătător în aer –, medicul legist ne-a spus ce a mâncat ultima dată, având ca punct de plecare conţinutul stomacului său. Ce a mâncat Alexandra în seara crimei? Potrivit medicului legist, stomacul ei conţinea peşte gratinat şi cidru. În coşul de gunoi a fost găsit un ambalaj gol de peşte gratinat Findus, iar pe blatul de bucătărie era o sticlă goală de cidru, deci pare să se lege. Ciudat e că în frigider se aflau două fileuri mari de vită, iar în cuptor o mâncare congelată de cartofi. Însă cuptorul nu era aprins, iar mâncarea de cartofi era nefăcută. De asemenea, era o sticlă de vin alb pe blatul de bucătărie. Era deschisă şi lipseau vreo su-

tă și ceva de mililitri. Asta corespunde cam unui pahar.

Patrik măsură cantitatea între degetul său mare și arătător.

— Însă în stomacul lui Alex nu era vin?

Erica se aplecă înainte cu interes, rezemându-și coatele pe genunchi.

— Nu, tocmai. Fiindcă era însărcinată, probabil a băut cidru în loc de vin, însă întrebarea este cine a băut vinul?

— S-a găsit vreun vas murdar?

— Da, o farfurie, o furculiță și un cuțit cu resturi de pește pe el. S-au găsit de asemenea două pahare în chiuvetă. Unul era plin de amprente – ale lui Alex. Însă nicio amprentă pe celălalt pahar.

Se opri din mers și se așeză în fotoliul din fața Ericăi, întinzându-și picioarele lungi și împreunându-și mâinile pe stomac.

— Ceea ce probabil înseamnă că amprentele de pe pahar au fost șterse de cineva, spuse Erica.

Se simți incredibil de inteligentă stând acolo, și venind cu concluzii, iar Patrik fu destul de politicos pentru a încerca să pară că nu se gândise deja la toate acele lucruri.

— Da, așa s-ar părea. Fiindcă interiorul paharelor a fost clătit, nu am găsit vreo urmă de sedativ în niciunul dintre ele, însă bănuiala mea este că Alex le-a băut odată cu cidrul.

— Dar de ce-ar mânca pește la pachet de una singură când avea pregăti-

tă în bucătărie o cină grozavă pentru doi, cu fileuri de vită?

— Da, asta-i întrebarea. De ce o femeie ar abandona un festin și în schimb ar încălzi ceva în cuptorul cu microunde?

— Fiindcă plănuise o cină romantică pentru doi, însă partenerul ei nu-și făcuse apariția.

— Asta-i și bănuiala mea. A așteptat ce-a așteptat, însă a renunțat în cele din urmă și a aruncat ceva din congelator în cuptorul cu microunde. Înțeleg perfect. Nu are haz să mănânci file de vită de unul singur. Anders venise oricum în vizită, deci greu de crezut că pe el îl aștepta. Să fi fost oare tatăl copilului? spuse Patrik.

— Da, pare mai plauzibil. Ce

groaznic. Cum a preparat ea cea mai grozavă cină din lume și a pus vinul la răcit în frigider, poate pentru a sărbători faptul că era însărcinată, nu știu, pentru ca apoi el să nu apară. Așa că a stat și l-a tot așteptat. Întrebarea e: cine a venit în schimb?

— Nu putem scoate din calcul persoana pe care o aștepta, spuse Patrik. Putea să fi apărut mai târziu decât fusese planificat.

— Da, e adevărat. Of, cât poate fi de frustrant! De-ar putea vorbi pereții.

Erica se uită de jur împrejurul camerei. Era o cameră foarte drăguță. Totul părea nou și curat. Când adulmecă aerul, putu simți chiar o urmă de vopsea. Vopseaua de pe pereți era una din culorile preferate ale Ericăi,

albastru deschis cu o idee de gri, contrastând cu albul pervazurilor şi al mobilierului. Domnea un sentiment de calm, făcând-o pe Erica să vrea să îşi rezeme capul de divan şi să închidă ochii. Văzuse acest divan la galeria House din Stockholm, însă la venitul ei, nu putea decât să viseze la el. Era mare şi adânc, aproape debordând peste toate marginile. Mobila nouă era combinată cu antichităţi, într-un amestec de un bun-gust extraordinar. Probabil că Alex găsise antichităţile în timp ce lucrase la restaurarea casei din Göteborg. Majoritatea erau în stilul Gustav al III-lea. Erica îi mulţumi firmei IKEA pentru faptul că măcar putuse identifica un stil. Deseori îşi dorise să poată cumpăra vreo două piese

din seria lor de reproduceri de mobilier vechi. Oftă adânc și cu invidie, apoi își aminti de ce se aflau acolo. Asta înăbuși rapid orice sentiment de invidie.

— Deci tu spui că o persoană cunoscută, amantul ei sau altcineva, a venit aici, au băut un pahar împreună, iar apoi acest cineva i-a strecurat un sedativ în paharul cu cidru, spuse Erica.

— Da, acesta este scenariul cel mai plauzibil.

— Și apoi? Ce crezi că s-a întâmplat după aceea? Cum de a ajuns în cadă?

Erica se afundă și mai adânc în divan și își rezemă picioarele pe măsuța de cafea. Neapărat trebuia să strângă bani pentru o canapea ca aceasta! Pen-

tru o clipă, îi veni în minte gândul că, dacă ar fi vândut casa părintească, ar fi avut destui bani pentru a cumpăra orice mobilă dorea. Îndepărtă imediat acel gând.

— Cred că ucigașul a așteptat până ce Alex a adormit, i-a scos hainele și a târât-o până în baie.

— Ce te face să crezi că ucigașul a târât-o și nu a cărat-o în baie?

— Autopsia arată că avea urme pe călcâie și vânătăi sub brațe.

Patrik stătu drept ca lumânarea în fotoliu și se uită la Erica, plin de speranță.

— Pot să încerc ceva?

— Depinde ce anume, îi răspunse Erica pe un ton sceptic.

— Mă gândeam că ai putea juca ro-

lul victimei.

— O, mulțumesc mult. Chiar crezi că talentele mele actoricești pot face față unui asemenea efort?

Râse, dar se ridică în picioare, gata să se pună la dispoziția lui.

— Nu, nu, așază-te la loc. Scenariul cel mai probabil este că au stat aici, iar Alex a adormit pe divan. Așadar, te poți prăbuși, te rog, într-o grămadă lipsită de viață?

Erica mormăi, însă își dădu silința să facă pe omul care și-a pierdut cunoștința. Când Patrik începu să tragă de ea, deschise un ochi și spuse:

— Sper că nu te gândești să mă și dezbraci.

— O, nu, în niciun caz, nu aș face asta, n-aveam de gând, vreau să

spun... se bâlbâi el, îmbujorându-se.

— E în regulă, glumeam doar. Dă-i drumul, mă poţi ucide în liniște.

Simţi cum el o târăște pe podea, după ce în prealabil împinsese la o parte măsuţa de cafea. Începu prin a încerca să o târască de încheieturi, însă când asta nu funcţionă prea bine, o apucă de subsuori şi o târî înspre baie. Deodată ea se simţi extrem de conştientă de greutatea sa. Patrik probabil îşi imagina că are o jumătate de tonă. Încercă să trişeze puţin şi să împingă pentru a nu părea atât de grea, însă primi o mustrare de la Patrik. Of, de ce nu urmase un pic mai strict programul de slăbit Weight Watchers în ultimele câteva săptămâni? Ca să fie sinceră, nici măcar nu încercase să-l

urmeze; în schimb, se devotase unui regim lipsit de restricții. Și pentru a pune capac, puloverul i se ridică, iar un colăcel perfid amenința să se reverse peste talia pantalonilor. Încercă să își sugă burta inspirând adânc, însă fu nevoită să expire după numai o secundă.

Simți gresia din baie rece pe spate și se zgribuli involuntar, însă nu doar din cauza frigului. După ce o târî până aproape de cadă, Patrik o lăsă cu grijă acolo.

— Ei bine, a mers destul de lin. Greu, dar nu imposibil. Iar Alex cântărea mai puțin decât tine.

Mulțumesc mult, gândi Erica în vreme ce stătea întinsă pe podea, încercând discret să își tragă puloverul

în jos peste stomac.

— Acum tot ce mai avea de făcut ucigașul era să o bage în cadă.

Patrik făcu o mișcare pentru a-i apuca picioarele Ericăi, însă ea se ridică brusc și se scutură.

— Nu, Patrik, refuz să fiu de acord cu asta. Am căpătat deja destule vânătăi pentru o singură zi. Și nu intru în cada aia unde a fost găsită Alex, îți spun de pe acum!

El îi acceptă protestele fără tragere de inimă și ieșiră din baie, apoi se duseră în camera de zi.

— După ce criminalul a băgat-o pe Alex în cadă, nu a mai trebuit decât să dea drumul la apă, apoi să îi taie venele cu o lamă dintr-o pungă din dulăpiorul cu medicamente. Apoi tot ce

mai avea de făcut era să cureţe în urma sa. Să clătească paharele şi să şteargă amprentele de pe unul dintre ele. Între timp, Alex a sângerat până a murit în baie. Teribil, teribil de crud.

— Şi soba? Era deja stinsă când ea a ajuns în Fjällbacka?

— Da, aşa se pare. Spre norocul nostru. Ar fi fost mult mai greu să adunăm dovezi de pe cadavru dacă ar fi stat la temperatura camerei o săptămână întreagă. De exemplu, probabil ar fi fost imposibil să îi distingem amprentele lui Anders.

Erica se cutremură. Gândul de a lua amprente de pe un cadavru era puţin cam macabru pentru gustul ei.

Împreună cercetară restul casei. Erica zăbovi în dormitorul lui Alex şi

al lui Henrik, parcurgându-l mai în amănunt, dat fiind că vizita sa precedentă fusese întreruptă atât de brusc. Însă nu mai găsi nimic altceva. Sentimentul că lipsea ceva nu îi dădea pace şi o agasa faptul că nu îşi putea da seama despre ce era vorba. Se hotărî să îi spună lui Patrik; el era la fel de frustrat ca şi ea. Spre satisfacţia ei, văzu de asemenea că el păru neliniştit atunci când îi spuse despre intrus şi despre cum fusese nevoită să se ascundă în dulap.

Patrik oftă adânc şi se aşeză pe marginea patului mare cu baldachin, încercând să o ajute să-şi dea seama ce anume căuta.

— Era ceva mic sau ceva mare?

— Nu ştiu, Patrik, probabil ceva

mic, altfel aş fi băgat de seamă, nu crezi? Dacă, spre exemplu, ar fi dispărut patul cu baldachin, probabil aş fi observat.

Zâmbi şi se aşeză lângă el.

— Dar unde anume era în cameră? Lângă uşă? Lângă pat? Pe birou?

Patrik îşi trecu degetele peste o bucată de piele găsită pe noptiera lui Alex. Arăta ca un fel de insignă a unui club, cu o inscripţie în piele, având un scris de copil: „C.T.M. 1976”. Când o întoarse, văzu câteva pete vagi ce semănau a sânge uscat. Se întrebă de unde provenea.

— Nu ştiu ce a fost, Patrik. Dacă ştiam, nu aş mai fi stat aici, frământându-mi creierii.

Îl privi din profil. Avea gene negre,

minunat de lungi. Barba de-o zi era perfectă. Destul de lungă cât să se simtă precum șmirghelul pe pielea ei, însă destul de scurtă încât să nu zgârie într-un mod neplăcut. Se întrebă cum s-ar simți pe pielea sa.

— Ce s-a întâmplat? Sunt murdar de ceva pe față?

Patrik se grăbi să se șteargă în jurul gurii. Erica se uită rapid în altă parte, jenată că fusese surprinsă holbându-se la el.

— Nu-i nimic. O firimitură de ciocolată. S-a dus acum.

Tăcură amândoi.

— Ei bine, ce zici – nu vom ajunge mai departe pentru moment, nu crezi? spuse Erica într-un final.

— Nu, probabil că nu. Dar fii aten-

tă, sună-mă imediat cum îţi dai seama ce lipseşte. Dacă este suficient de important ca să vină cineva să-l caute aici, trebuie de asemenea să fie important şi pentru anchetă.

Încuiară cu grijă, iar Erica puse cheia înapoi sub preş.

— Vrei să te conduc acasă?

— Nu, mulţumesc, Patrik. Îmi va face plăcere plimbarea.

— Atunci ne vedem mâine-seară.

Patrik se mută de pe un picior pe celălalt, simţindu-se ca un băiat stângaci de cincisprezece ani.

— Bine, ne vedem la opt. Să vii flămând, spuse Erica.

— Voi încerca. Însă nu pot promite nimic. Momentan mă simt ca şi cum n-o să-mi mai fie niciodată foame.

Patrik râse în timp ce se bătu peste stomac și făcu semn cu capul spre casa lui Dagmar Petrén de vizavi.

Erica zâmbi și îi făcu semn cu mâna în vreme ce el demară în Volvo-ul său. Putea deja să simtă cum o cuprinde un amestec de neliniște, incertitudine și chiar teamă.

Porni înspre casă, însă nu parcurse mai mult de câțiva metri când se opri brusc. O idee îi veni din senin și trebuia să o verifice înainte de a o respinge. Cu pași hotărâți, se întoarse spre casă, luă cheia de sub preș și intră din nou, după ce în prealabil își scutură cu atenție zăpada de pe pantofi.

Ce-ar trebui să facă o femeie care aștepta un bărbat ce nu mai apărea la o cină romantică? Ar trebui să-l sune,

bineînţeles. Erica îi mulţumi lui Dumnezeu că Alex avea un telefon modern şi nu îmbrăţişase moda telefoanelor Cobra din anii '50 sau a vreunui vechi model Bakelite. Avu noroc. Un Doro nou-nouţ se afla pe perete în bucătărie. Cu degete tremurânde apăsă butonul pentru ultimul număr apelat şi se rugă ca telefonul să nu fi fost folosit de la moartea lui Alex.

Telefonul sună necontenit. După şapte apeluri, dădu să închidă, însă atunci porni mesageria vocală. Ascultă mesajul, dar închise înainte de semnalul sonor. Faţa îi era palidă. Încet, Erica puse receptorul jos. Aproape că putea auzi zornăitul din mintea sa în vreme ce piesele de puzzle cădeau la locul lor. Deodată ştiu exact ce lipsea

din dormitorul de la etaj.

Mellberg clocotea de furie. Mergea furios prin secție cu pași mari. Dacă ar fi putut, angajații secției de poliție din Tanumshede s-ar fi adăpostit sub birourile lor. Însă adulții nu făceau așa ceva, așa că fură nevoiți să îndure o întreagă zi de înjurături aprinse, mustrări și ofense de toate felurile. Iar Annika trebui să ducă greul. Deși trecuse prin multe în lunile de când Mellberg devenise șef, pentru prima dată se simțea în pragul lacrimilor. Până la ora patru deja îi fusese de ajuns. Plecă de la serviciu și se opri la magazinul Konsum pentru a cumpăra o cutie mare cu înghețată. Apoi merse acasă, dădu drumul la Glamour TV și

lăsă lacrimile să-i curgă în înghețata de ciocolată. Era genul acela de zi.

Mellberg era înnebunit de faptul că fusese nevoit să-i dea drumul de la răcoare lui Anders Nilsson. Simțea până în măduva oaselor că Anders era ucigașul lui Alex Wijkner și dacă măcar ar fi avut la dispoziție mai mult timp, l-ar fi presat până i-ar fi spus adevărul. În schimb, fu nevoit să-l elibereze pe Anders din cauza unui nenorocit de martor care spusese că l-a văzut venind acasă chiar înainte ca *Lumi separate* să înceapă la TV. Asta însemna că Anders fusese în apartamentul său la ora șapte seara, iar Alex vorbise cu Birgit la șapte și un sfert. Mama naibii.

Apoi mai era și polițistul acela tânăr, Patrik Hedström. Debita tot felul

de idei nebunești cum că altcineva ar fi ucis-o pe femeie, și nu Anders Nilsson. Măcar un lucru învățase în toți anii în care lucrase în poliție și anume că, de cele mai multe ori, totul era exact așa cum părea a fi. Fără motive ascunse, fără intrigi încurcate. Doar lepădături care făceau viața nesigură pentru cetățenii cinstiți. Găsește lepădăturile și vei găsi făptașul, acela era mottoul său.

Tastă numărul de mobil al lui Patrik.

— Unde naiba ești?

Nu era nevoie de politețuri.

— Stai pe undeva și aduni scame în buric, sau ce? Aici la secție noi muncim. Peste program. Nu știu dacă fenomenul acesta ți-e familiar. Dacă nu,

pot rezolva să nu mai fie nevoie să te preocupe asta. Nu aici, în orice caz.

Se simţi un pic mai bine după ce avu şansa de a-l presa niţel pe mucosul ăla. Trebuiau ţinuţi din scurt, altminteri cocoşii ăia tineri se umflau prea mult în pene.

— Vreau să te duci să vorbeşti cu un martor a cărui depoziţie îl plasează pe Anders Nilsson acasă la el la ora şapte. Constrânge-l, forţează-i puţin mâna şi vezi ce poţi afla... da, ACUM, la naiba.

Trânti receptorul, recunoscător pentru împrejurările care îl aduseseră în poziţia de a-i face pe alţii să rezolve treburile murdare. Brusc, viaţa păru considerabil mai bună. Mellberg se lăsă pe spate în scaunul său, deschise

sertarul de sus şi scoase un pachet cu bomboane de ciocolată. Luă una cu degetele sale scurte, ca nişte cârnăciori, şi cu delectare o îndesă pe toată în gură. După ce termină de mestecat, luă alta. Bărbaţii muncitori ca el aveau nevoie de combustibil.

Patrik se îndrepta deja spre Tanumshede prin Grebbestad atunci când sună Mellberg. Trase spre intrarea către terenul de golf din Fjällbacka şi întoarse maşina. Oftă adânc. După-amiaza era pe sfârşite, iar el avea multe de făcut înapoi la secţie. Nu trebuia să fi zăbovit atât de mult în Fjällbacka, însă compania Ericăi exercita asupra lui o atracţie deosebit de puternică. Era ca şi cum ar fi fost atras într-un

câmp magnetic; trebuia să folosească atât forță, cât și determinare pentru a se elibera. Un nou oftat adânc. Nu se putea termina decât într-un fel. Rău. Nu cu mult timp în urmă își revenise în sfârșit după despărțirea de Karin, iar acum se îndrepta deja cu viteză maximă către o nouă suferință. Apropo de autodistrugere. Îi trebuise mai mult de un an pentru a accepta divorțul. Petrecuse multe nopți în fața televizorului, uitându-se în gol la seriale precum *Walker, polițist texan* și *Misiune imposibilă*. Până și Teleshopping păruse o alternativă mai bună decât să stea singur în patul dublu, învârtindu-se pe toate părțile, în vreme ce imagini cu Karin în pat cu un alt bărbat îi treceau prin fața ochilor, ca o telenovelă

proastă. Și cu toate acestea, atracția pe care o simțise la început față de Karin nu era nimic în comparație cu atracția pe care o simțea acum față de Erica. Logica îi șoptea răutăcios în ureche: nu va fi prăbușirea cu atât mai mare?

Ca de obicei, conduse mult prea repede în ultimele curbe înguste dinainte de Fjällbacka. Acest caz începuse să-l calce pe nervi. Își vărsă frustrările asupra mașinii și fu în real pericol de moarte atunci când luă cu viteză ultima curbă înainte de deal spre locul unde se aflase pe vremuri vechiul siloz. Acum era dărâmat și în locul lui se aflau case și construcții ce adăposteau bărci, cu o arhitectură în stil vechi. Prețurile se învârteau în jurul sumei de două milioane de coroane

per casă; mereu era uimit de câți bani ar trebui să aibă unii oameni pentru a-și permite să cumpere o casă de vară la acele prețuri.

Un motociclist apăru din senin în curbă, iar Patrik fu nevoit să facă o manevră periculoasă ca să-l evite. Inima îi bătu repede și frână până la puțin sub limita de viteză admisă. Fusese cât pe ce. O verificare în oglinda retrovizoare îl convinse că motociclistul era încă sus în șa și că își putea continua călătoria.

Merse drept înainte, dincolo de terenul de minigolf și în sus spre intersecția de lângă benzinărie. Acolo făcu la stânga spre blocurile cu apartamente. Se gândi încă o dată la cât de îngrozitor de urâte erau acele clădiri.

Construcții maro și albe din anii șaizeci, ca niște cuburi mari aruncate spre intrarea dinspre sud în Fjällbacka. Se gândi cum judecase arhitectul care le proiectase. Își propusese oare, ca experiment, să facă acele clădiri cât mai urâte cu putință? Sau pur și simplu nu îi păsa? Se pare că erau rezultatul freneziei din anii șaizeci de a construi un milion de unități locative. „Case pentru toți." Păcat că nu precizaseră „Case frumoase pentru toți".

Parcă și intră în prima scară. Numărul cinci. Scara către apartamentul lui Anders, dar și către apartamentul martorei, Jenny Rosen. Locuiau două etaje mai sus. Gâfâia din greu când ajunse pe palierul corect, fiindu-i rea-

mintit faptul că în ultima vreme făcuse prea puțină mișcare și avuse parte de mult prea multă cafea și prăjituri. Nu că ar fi fost el vreodată un model de perfecțiune într-ale exercițiilor fizice, însă niciodată nu fusese atât de rău.

Patrik se opri pentru o clipă în fața ușii lui Anders și ascultă. Nu se auzea niciun sunet. Ori nu era acasă, ori își pierduse cunoștința.

Ușa lui Jenny era la dreapta, chiar vizavi de a lui Anders. Schimbase plăcuța standard cu una personală, făcută din lemn, cu numele *Jenny și Max Rosen* scrise de mână și cu trandafiri decorativi răsuciți în jurul plăcuței. Deci era căsătorită.

Ea sunase la secția de poliție pentru

depoziţie, devreme în acea dimineaţă, şi Patrik spera să fie încă acasă. Nu o găsiseră cu o zi în urmă, când bătuseră la toate uşile de pe palier, însă îi lăsaseră o carte de vizită şi o rugaseră să sune la secţia de poliţie. De aceea primiseră de-abia acum informaţia legată de faptul că Anders se întorsese acasă vineri, în seara morţii lui Alex.

Soneria răsună cu ecou în apartament, urmată imediat de un ţipăt strident de copil. Se auziră paşi pe hol, iar Patrik mai degrabă simţi decât văzu cum cineva se uită la el prin vizor. Lanţul de siguranţă fu desprins, iar uşa se deschise.

— Da?

O femeie cu un copil de un an stătea în faţa lui. Era foarte slabă, cu pă-

rul blond decolorat. După culoarea rădăcinilor, părul ei natural trebuie să fi fost undeva între șaten-închis și negru, lucru confirmat și de doi ochi căprui. Nu era machiată și părea obosită. Purta o pereche de pantaloni de trening ponosiți, cu genunchii lărgiți, și un tricou cu un logo mare Adidas pe piept.

— Jenny Rosen?

— Da, eu sunt. Despre ce e vorba?

— Numele meu e Patrik Hedström și sunt de la poliție. Ne-ați sunat în această dimineață și aș dori să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu informațiile pe care ni le-ați oferit.

Vorbi încet pentru a nu putea fi auzit în apartamentul de pe partea cealaltă a palierului.

— Intrați.

Ea se dădu la o parte pentru a-i face loc.

Apartamentul era mic, de fapt era o garsonieră, și cu siguranță nu locuia un bărbat acolo. Cel puțin nu unul mai în vârstă de un an. Era o explozie de roz. Totul era roz. Covoare, fețe de masă, perdele, lămpi, tot. Rozetele erau din nou la modă și se găseau pe lămpi și pe sfeșnice într-o abundență atât excesivă, cât și inutilă. Pe pereți se aflau poze care accentuau și mai mult natura romantică a locatarului. Chipuri feminine estompate pe lângă care zburau păsări. Chiar și o poză cu un copil plângând era atârnată deasupra patului.

Se așezară pe o canapea din piele

albă și, slavă Domnului, nu îl servi cu cafea. Băuse destulă în acea zi. Femeia își puse copilul în poală, însă el se agită în brațele sale, așa că îl lăsă pe podea, unde acesta merse clătinându-se pe picioruşele sale încă nesigure.

Patrik era șocat de cât de tânără era femeia. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani; îi dădea în jur de optsprezece. Însă știa că nu era ceva neobișnuit ca fetele din orașele mici să aibă unul sau doi copii înainte de douăzeci de ani. Fiindcă îi spunea copilului Max, Patrik trase concluzia că tatăl nu locuia cu ei. Nici asta nu era neobișnuit. Relațiile între adolescenți rareori puteau supraviețui stresului de a avea un copil.

Își scoase carnetul.

— Deci a fost într-o vineri, acum două săptămâni, pe data de douăzeci și doi, când l-ai văzut pe Anders Nilsson venind acasă la ora șapte? Cum se face că ești atât de sigură de oră?

— Nu pierd niciodată *Lumi separate* la TV. Începe la șapte și exact înainte am auzit zarvă mare afară. Nimic ieșit din comun, trebuie să recunosc. Acasă la Anders e mereu agitație. Tovarășii lui de pahar vin și pleacă la orice oră, iar uneori apare și poliția. Însă m-am dus totuși să verific pe vizorul de la ușă, moment în care l-am văzut. Beat criță, încerca să descuie ușa, însă gaura cheii ar fi trebuit să fie lată de un metru ca s-o poată găsi. Într-un final, a deschis ușa și a intrat, iar atunci

am auzit melodia de la *Lumi separate* şi m-am grăbit înapoi la televizor.

Îşi mestecă nervos o şuviţă din propriul păr. Patrik văzu că avea unghiile roase până-n carne. Pe ce mai rămăsese din ele se vedeau urme de ojă roz.

Max îşi croise încet drum împrejurul măsuţei de cafea în direcţia lui Patrik, iar acum îi luă triumfător în posesie cracul pantalonului.

— Sus, sus, sus, repetă el, iar Patrik se uită întrebător la Jenny.

— Sigur, ridică-l. E evident că-i placi.

Patrik ridică stingher băieţelul pe genunchi şi îi dădu să se joace cu mănunchiul său de chei. Chipul copilului se lumină ca o rază de soare. Îi zâmbi larg lui Patrik, dezvăluind doi dinţişori

ce semănau cu nişte boabe de orez. Patrik îi zâmbi înapoi. Simţi un tremur în piept. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut avea până atunci propriul său băieţel pe genunchi. Mângâie cu atenţie capul pufos al lui Max.

— Cât are?

— Unsprezece luni. Mă ţine ocupată, de asta poţi fi sigur.

Chipul ei se lumină atunci când îşi privi fiul, iar Patrik văzu imediat cât era de drăguţă, în spatele înfăţişării istovite. Nici nu îşi putea imagina cât de greu trebuia să fi fost să crească singură un copil la vârsta ei. Ar fi trebuit să se distreze şi să-şi trăiască viaţa alături de prietenii ei. În schimb, îşi petrecea serile schimbând scutece şi având grijă

de casă. Parcă pentru a ilustra tensiunea sa interioară, ea scoase o țigară din pachetul de pe masă și o aprinse. Trase cu plăcere un fum adânc în piept, apoi îi întinse pachetul lui Patrik. El clătină din cap. Avea opinii categorice despre fumatul în aceeași cameră cu un bebeluș, însă asta era treaba ei, nu a lui. Personal, nu înțelegea cum putea cineva să inhaleze ceva atât de urât mirositor ca fumul de țigară.

— Deci nu ar fi putut veni acasă și apoi să plece iar?

— Pereții acestei clădiri sunt atât de subțiri încât pe palier poți auzi musca. Toți locatarii știu exact când cineva vine și pleacă. Sunt sigură că Anders nu a plecat din nou.

Patrik îşi dădu seama că nu va ajunge mai departe. De curiozitate, întrebă:

— Ce reacţie ai avut când ai aflat că Anders e suspect de crimă?

— Mi s-a părut o gogomănie.

Fata trase din nou adânc din ţigară şi suflă fumul în cerculeţe. Patrik trebui să se abţină de la a-i spune câte ceva despre pericolul fumatului pasiv. Pe genunchii săi, Max era ocupat să roadă brelocul de chei. Îl ţinea între degeţelele sale dolofane şi din când în când se uita în sus la Patrik ca şi cum i-ar fi mulţumit pentru că-i împrumutase o asemenea jucărie fantastică.

Jenny continuă.

— Sigur, Anders e o epavă nenorocită, însă n-ar putea să omoare pe ci-

neva. E un tip de treabă. Sună din când în când la uşa mea să îmi ceară o ţigară şi, indiferent dacă e treaz sau afumat, e întotdeauna amabil. Chiar l-am lăsat să aibă grijă de Max de câteva ori când a trebuit să fug până la piaţă. Însă doar când era complet treaz. Nicidecum altfel.

Stinse ţigara într-o scrumieră ce dădea pe-afară.

— De fapt, nu-i nimic rău la niciunul dintre beţivii de aici. Sunt doar nişte indivizi prăpădiţi, care îşi beau minţile împreună. Singurii oameni cărora le fac rău sunt ei înşişi.

Scutură capul pentru a-şi îndepărta de pe faţă părul şi se întinse iar după pachetul de ţigări. Degetele îi erau galbene de la nicotină şi era evident că

ţigara i se părea la fel de bună la gust ca şi prima. Patrik începu să-şi simtă hainele impregnate de fum şi consideră că nu avea să mai capete informaţii şi mai utile de la Jenny. Max protestă când fu ridicat şi înapoiat mamei sale.

— Mulţumim pentru ajutor. Probabil vom mai avea ocazia să ne întoarcem aici.

— Ei bine, aici mă găsiţi. Nu plec nicăieri.

Ţigara zăcea acum în scrumieră, arzând mocnit, iar fumul se răsucea spre Max, care, de iritare, ţinea ochii întredeschişi. Încă mai mesteca cheile şi îi aruncă lui Patrik o privire ca şi cum l-ar fi provocat să încerce să le ia. Patrik trase cu grijă, însă dinţişorii cât boabele de orez erau incredibil de puter-

nici. Cheile erau acoperite cu salivă şi alunecau. Trase puţin mai tare şi primi ca replică un mârâit supărat. Jenny, obişnuită cu asemenea situaţii, le apucă bine, reuşind să le extragă şi să i le înmâneze lui Patrik. Max ţipă ca din gură de şarpe pentru a-şi arăta nemulţumirea faţă de felul în care fusese rezolvată situaţia. Cu brelocul între degetul mare şi arătător, Patrik încercă să îl şteargă discret pe cracul pantalonului înainte de a-l băga înapoi în buzunar.

Jenny şi un Max urlător îl urmară până la uşă. Ultimele lucruri pe care Patrik le văzu înainte ca uşa să se închidă fură lacrimi mari curgând pe obrajii bucălaţi ai băiatului. Din nou simţi o durere undeva în adâncul ini-

mii.

Casa era prea mare pentru el acum. Henrik rătăcea dintr-o cameră în alta. Totul din casă îi amintea de Alexandra. Ea iubise şi se îngrijise de fiecare centimetru al acestei case. Uneori se întrebase dacă se căsătorise cu el de dragul casei. Abia atunci când o adusese acasă, relaţia lor devenise ceva serios pentru ea. Cât despre Henrik, el fusese serios din clipa când o zărise pentru prima dată la o întrunire a studenţilor străini din universitate. Înaltă şi blondă, ea avea un aer rezervat care îl atrăsese mai mult decât orice altceva până atunci. Nu îşi dorise niciodată ceva la fel de mult cum o dorea pe Alex. Şi era obişnuit să capete orice îşi

dorea.

Părinții lui fuseseră mult prea absorbiți de propriile lor vieți pentru a mai avea energia de a se ocupa de el. Când nu trebuiau să se ocupe de afaceri, erau prinși de nenumărate obligații sociale. Baluri de caritate, cocktailuri, dineuri cu parteneri de afaceri. Henrik fusese nevoit să stea cuminte acasă cu dădaca. Amintirea cea mai pregnantă despre mama sa era mirosul parfumului ei atunci când îl săruta de noapte bună, cu gândurile deja departe la vreo petrecere simandicoasă. Drept compensare, el nu trebuia decât să arate spre ceva și era al lui. Niciun lucru material nu îi fusese refuzat, însă îi era oferit cu indiferență, la fel cum ai scărpina în mod absent un câi-

ne care cerșește atenție.

Alex fusese primul lucru din viața lui pe care nu-l putuse avea doar cerându-l. Era inaccesibilă și îndărătnică și, prin urmare, irezistibilă. O curtase intens și cu încăpățânare. Trandafiri, cine, cadouri și complimente. Nu precupețise niciun efort. Iar ea, fără tragere de inimă, se lăsase curtată și purtată într-o relație. Nu prin proteste – el nu ar fi putut să o constrângă niciodată –, ci cu indiferență. Abia când o dusese acasă la Göteborg în cea dintâi vară și pășiseră în casa de acolo de pe insula Särö, ea începuse să se implice activ în relația lor. Reacționa la îmbrățișările lui cu o intensitate nou descoperită, iar el era mai fericit ca niciodată. Se căsătorise-

ră în aceeași vară în Suedia, la doar câteva luni de când se cunoscuseră. După aceea se întoarseseră în Franța pentru un ultim an de universitate, iar după absolvire se stabiliseră în casa din Särö.

Privind acum în urmă, își dădu seama că singura perioadă în care o văzuse cu adevărat fericită fusese în timpul recondiționării casei. Se așeză într-unul dintre fotoliile Chesterfield din bibliotecă, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Imagini cu Alex îi trecură rapid prin minte ca un film vechi pe 8 mm. Simți pielea răcoroasă și întinsă a fotoliului și urmă cu degetul arătător calea sinuoasă a unei crăpături datorate uzurii.

Cel mai bine își amintea diferitele

ei zâmbete. Când găsea pentru casă exact mobila pe care o căutase, ori când tăia cu un cuțit tapetul vechi și descoperea sub el tapetul original în stare excelentă, atunci zâmbetul îi era larg și sincer. Când o săruta pe ceafă, ori îi mângâia obrazul, ori îi spunea cât de mult o iubește, zâmbea și atunci – uneori, însă nu întotdeauna. Atunci, zâmbetul ei era unul pe care ajunsese să-l urască, un zâmbet distant, preocupat. Apoi se întorcea de fiecare dată, iar el îi putea vedea secretele, zvârcolindu-se precum niște șerpi, chiar sub suprafață.

El nu pusese niciodată întrebări. Din pură lașitate. Îi fusese teamă să nu provoace o reacție în lanț ale cărei consecințe nu era pregătit să le rezol-

ve. Era mai bine să o aibă alături de el măcar fizic, în speranța că într-o zi avea să fie pe de-a-ntregul a lui. Era pregătit să riște să nu aibă niciodată totul, însă ar fi fost măcar sigur că păstra o parte din ea. O bucățică din Alex era de-ajuns. Atât de mult o iubea.

Se uită în jur. Cărțile ce acopereau toți pereții și pe care ea le depistase cu trudă prin anticariatele din Göteborg erau doar de ochii lumii. Cu excepția manualelor de la universitate, nu își putea aminti să o fi văzut vreodată citind o carte. Poate că era îndeajuns de împovărată de propria suferință personală și nu era nevoie să citească și despre a altora.

Cel mai greu îi fusese să accepte sarcina. De câte ori adusese vorba de-

spre copii, ea clătinase vehement din cap. Îi spusese că nu dorea să dea naștere unui copil într-o lume ca aceea.

El acceptase faptul că exista un alt bărbat. Henrik știuse că Alex nu se ducea așa de nerăbdătoare în Fjällbacka la fiecare sfârșit de săptămână pentru a fi singură, însă putea fi de acord cu asta. Nu mai aveau viață sexuală de mai mult de un an. Putea fi de acord și cu asta. Până și cu moartea ei s-ar fi obișnuit, cu timpul. Ceea ce nu putea accepta era că ea refuzase să aibă un copil cu el, însă fusese dispusă să poarte copilul unui alt bărbat. Asta îl bântuia noaptea. Asudat, se întorcea pe toate părțile în așternuturi, fără să spere să poată adormi. Căpătase în jurul ochilor cearcăne negre și slăbise

câteva kilograme. Se simţea ca o bandă de elastic ce se întindea şi se tot întindea, iar mai devreme ori mai târziu avea să ajungă în punctul de a se rupe cu un pocnet. Până acum, îşi îndurase suferinţa fără lacrimi, însă de data aceasta Henrik Wijkner se aplecă în faţă, îşi prinse capul în mâini şi plânse.

5.

Acuzațiile, vorbele aspre, insultele, toate se loveau de el ca de un zid. Ce mai însemnau câteva ore de insulte în comparație cu ani de vinovăție? Ce mai însemnau câteva ore de insulte în comparație cu viața fără prințesa lui, prințesa ghețurilor?

Se amuză pe seama pateticelor încercări ale lor de a-l face să-și recunoască vina. Nu găsea vreun motiv ca să o facă. Atâta vreme cât nu găsea vreun motiv ca să o facă, ei n-aveau să

învingă.

Dar poate că ea avusese dreptate. Poate că venise în sfârșit ziua răfuielilor. Spre deosebire de ea, știa că judecătorul lor nu avea înfățișare omenească. Singurul lucru care îl putea judeca pe el era o entitate care era dincolo de carnea trupului, ceva egal cu sufletul. Singurul lucru care mă poate judeca este acela care îmi poate vedea sufletul, gândi el.

Era ciudat cum emoții complet diferite puteau să se amestece într-un sentiment cu totul nou. Dragostea și ura deveneau indiferență. Răzbunarea și iertarea deveneau hotărâre. Tandrețea și amărăciunea deveneau întristare, într-atât de puternică încât putea sfărâma un om. Pentru el, ea fusese din-

totdeauna un amestec neobișnuit de lumină și întuneric. Un Ianus cu două chipuri care condamna și compătimea pe rând. Uneori ea îl acoperea cu sărutări fierbinți în ciuda înfățișării sale respingătoare. Alteori îl ponegrea și îl ura pentru același motiv. Aceste contradicții nu cunoșteau niciodată vreun echilibru.

Ultima dată când o văzuse fusese atunci când o iubise cel mai mult. În sfârșit era complet a lui. În sfârșit îi aparținea în totalitate, putea face cu ea orice dorea. Putea fie să o iubească, fie să o urască. Fără posibilitatea de a-i mai răspunde la dragoste prin indiferență.

Înainte fusese ca și cum ar fi iubit un văl. Un văl evaziv, transparent, se-

ducător. Ultima dată când o văzuse, vălul își pierduse misterul, iar tot ce rămăsese era trupul. Însă asta o făcuse accesibilă. Pentru prima dată i se părusе că putea ști cine era ea. Îi atinsese membrele țepene, înghețate, și simțise cum sufletul se zvârcolea încă înăuntrul temniței sale de gheață. Niciodată nu o iubise ca atunci. Acum venise momentul să-și cunoască soarta, față în față. Spera ca soarta să se dovedească milostivă. Însă se îndoia că avea să fie.

Telefonul o trezi. Oamenii aveau prostul obicei de a suna la orele cele mai nepotrivite.

— Erica Falck.

— Bună, sunt Anna.

Avea un ton ezitant. Pe bună dreptate, gândi Erica.

— Bună.

Erica nu intenţiona să o lase să scape aşa uşor.

— Cum îţi merge?

Anna călca uşor pe un câmp minat.

— Bine, mulţumesc. Dar ţie?

— Mulțumesc, lucrurile stau bine. Cum merge cartea?

— Cu suișuri și coborâșuri. Dar măcar progresează. Totul în regulă cu copiii?

Erica decise să îi dea măcar o șansă.

— Emma are o răceală urâtă, însă colica lui Adrian pare să se amelioreze. Așa că apuc să dorm o oră pe noapte, oricum.

Anna râse, dar Ericăi i se păru că simte o nuanță de amărăciune.

Urmă un moment de tăcere.

— Știi, trebuie să vorbim despre chestiunea asta cu casa.

— Da, și eu cred că trebuie să vorbim.

Acum era rândul Ericăi să pară crudă.

— Trebuie să o vindem, Erica. Dacă nu ne poți cumpăra partea, atunci va trebui să o vindem.

Fiindcă Erica nu răspunse, Anna îngăimă cu nervozitate:

— Lucas a vorbit cu agentul imobiliar și crede că ar trebui să fixăm prețul de pornire la trei milioane. Trei milioane, Erica, îți dai seama? Cu partea ta de un milion și jumătate ai putea scrie în liniște fără să-ți mai faci griji în legătură cu banii. Probabil că nu-ți este ușor să te întreții din meseria de scriitor. Câte exemplare ți se tipăresc din fiecare carte? Două mii? Trei mii? Și probabil că nu câștigi prea multe coroane per carte, nu-i așa? Nu înțelegi, Erica, asta este o șansă mare și pentru tine. Întotdeauna ai spus că

vrei să scrii beletristică. Cu banii ăştia, poţi să-ţi permiţi să o faci. Agentul crede că ar trebui să amânăm accesul vizitatorilor cel puţin până în aprilie sau mai, pentru a căpăta maximum de interes, însă odată pusă pe piaţă, ar trebui să se vândă în câteva săptămâni, înţelegi că trebuie să facem asta, nu-i aşa?

Vocea Annei părea rugătoare, însă Erica nu avea o dispoziţie compătimitoare. Descoperirea pe care o făcuse cu o zi înainte o ţinuse trează şi îngrijorată o jumătate de noapte. Se simţea dezamăgită şi prost dispusă.

— Nu, nu înţeleg, Anna. E casa părinţilor noştri. Am crescut acolo. Mama şi tata au cumpărat casa asta când erau tineri căsătoriţi. Iubeau casa asta.

Și eu o iubesc, Anna. Nu poți face asta.

— Dar banii...

— Puțin îmi pasă de bani! M-am descurcat bine până acum și intenționez să o fac și în continuare.

Erica era acum atât de supărată încât vocea îi tremura.

— Dar, Erica, trebuie să înțelegi că nu mă poți obliga să păstrez casa dacă nu vreau. Jumătate este a mea, în definitiv.

— Dacă ai fi tu cea care dorește să facă asta, aș considera că e foarte, foarte trist, însă ți-aș accepta punctul de vedere. Problema e că știu că e vorba de părerea altei persoane. Lucas este cel care vrea să facă asta, nu tu. Întrebarea este dacă tu știi măcar ce vrei. Știi?

Erica nu se sinchisi să aștepte răspunsul Annei.

— Și refuz să îmi las viața controlată de Lucas Maxwell. Soțul tău e un cretin nenorocit! Iar tu ai putea să vii naibii aici să mă ajuți să pun ordine în lucrurile mamei și ale tatei. Fac asta de săptămâni, încercând să organizez totul, și sunt abia la jumătate. Nu e drept ca eu să fiu nevoită să fac totul de una singură! Dacă ești atât de legată de cratiță încât nu îți e permis nici măcar să te ocupi de succesiunea părinților tăi, atunci ar trebui să te pună serios pe gânduri dacă așa vrei să îți petreci restul vieții!

Erica trânti telefonul atât de tare încât aproape zbură de pe noptieră. Era atât de furioasă că tremura.

În Stockholm, Anna stătea așezată pe podea, cu telefonul în mână. Lucas era la serviciu, iar copiii dormeau, așa că profitase de ocazie pentru a o suna pe Erica acum că avea puțin timp liber. Era o conversație pe care o amânase de câteva zile, însă Lucas o tot cicălise să o sune pe Erica în legătură cu casa. Într-un final, ea cedase.

Anna se simți sfâșiată într-o mie de bucăți, care o trăgeau în direcții diferite. O iubea pe Erica și de asemenea iubea casa din Fjällbacka. Însă ceea ce nu înțelegea Erica era că ea trebuia să pună familia pe primul plan. Ar fi făcut și ar fi sacrificat orice pentru copiii săi, iar dacă asta însemna să-l facă pe Lucas fericit în detrimentul relației sa-

le cu sora ei mai mare, atunci așa avea să fie. Emma și Adrian erau singurul ei motiv de a se trezi dimineața, singurul motiv de a continua să trăiască în lumea asta. Dacă ar putea măcar să-l facă fericit pe Lucas, totul s-ar rezolva. Știa asta. Din cauza faptului că era o fire atât de dificilă era obligat Lucas să fie atât de dur cu ea. Dacă i-ar putea face acest dar, de a-și sacrifica pentru el casa părintească, atunci Lucas ar înțelege câte era pregătită să facă pentru el și pentru familia sa. Și totul avea să fie bine din nou.

Însă undeva în adâncul său, o voce spunea ceva complet diferit. Anna își lăsă capul în jos și plânse, iar cu lacrimile sale înecă acea voce stinsă. Lăsă telefonul aruncat pe podea.

Erica azvârli iritată cuverturile și își legănă picioarele peste marginea patului. Regretă vorbele aspre pe care i le spusese Annei, însă deja se afla într-o stare proastă, iar lipsa de somn o făcuse să-și piardă de tot cumpătul. Încercă să-i telefoneze Annei pentru a repara lucrurile, însă suna ocupat.

— Rahat!

Dădu un șut taburetului nevinovat din fața măsuței de toaletă, dar în loc să se simtă mai bine, Erica se lovi atât de tare la un deget încât sări urlând într-un picior, ținându-și degetul inflamat. Avea mari îndoieli că până și nașterea ar putea fi atât de chinuitoare. Când, în sfârșit, durerea o lăsă, se sui pe cântar, împotriva voinței sale.

Știa că nu ar fi trebuit s-o facă, însă masochista din ea o forță să afle adevărul. Își dădu jos tricoul în care dormea. Mereu adăuga câteva grame în plus, și chiar se întrebă dacă lenjeria sa de corp nu afecta cumva situația. Probabil că nu. Păși întâi cu piciorul drept, dar își lăsă o parte din greutate pe piciorul stâng aflat încă pe podea. Treptat, își transferă greutatea pe piciorul drept, iar când acul cântarului ajunse la șaizeci de kilograme, își dori să poată rămâne acolo. Dar nu fu așa. Când, într-un final, își lăsă toată greutatea pe cântar, acesta indică nemilos șaptezeci și trei de kilograme. În regulă. După cum se temuse, mai mult cu peste un kilogram. Bănuise că era vorba de unul, însă cântarul arătă peste

două kilograme în plus față de ultima dată când se cântărise, adică în dimineața în care o găsise pe Alex.

De atunci i se păruse inutil să se cântărească. Nu că n-ar fi observat pe talia pantalonilor că se îngrășase, însă până când nu văzu acest lucru negru pe alb, negarea fusese un tovarăș binevenit. Umezeala din dulap și intratul la apă din cauza temperaturii excesive la spălare îi serviseră drept scuze de nenumărate ori în trecut. În momentul acela îi păru efectiv fără speranță și îi veni să anuleze cina cu Patrik din seara aceea. Voia ca la întâlnirea cu el să se simtă sexy, frumoasă și slabă, nu balonată și grasă. Se uită posomorâtă la burta sa și încercă să o tragă cât putu de mult. Degeaba. Se privi din pro-

fil în oglinda mare și încercă mai degrabă să își umfle burta cât putu. Ei bine, aceea era imaginea care se potrivea cu felul în care se simțea acum.

Cu un suspin, trase pe ea o pereche largă de pantaloni de trening, cu o îngăduitoare talie elastică, și își puse același tricou în care dormise. Își promise că de luni va face din nou ceva în legătură cu kilogramele în plus. Nu avea rost să înceapă acum, deja plănuise pentru acea seară o cină cu trei feluri de mâncare, și trebuia să recunoască: dacă vrei să impresionezi un bărbat cu talentul la gătit, atunci smântâna și untul sunt ingredientele esențiale. În plus, lunea era o zi bună pentru a începe o viață nouă. Pentru a mia oară, își promise solemn că luni

va începe să facă sport și să urmeze dieta Weight Watchers. Însă nu astăzi.

O problemă mai mare o reprezenta motivul pentru care se perpelise de o zi încoace. Întorsese pe toate fețele opțiunile, întrebându-se ce ar trebui să facă, însă fără a găsi vreo soluție. Brusc, se trezise că știe ceva ce și-ar fi dorit sincer să nu fi aflat vreodată.

Dinspre cafetieră începu să vină un miros plăcut, iar viața păru un pic mai luminoasă. Incredibil ce poate face un strop din băutura aceea fierbinte. Își turnă o ceașcă și o bău cu o plăcere grozavă, în timp ce se sprijinea de blatul din bucătărie. Niciodată nu se dăduse prea mult în vânt după micul dejun; asta avea să-i economisească niște calorii pentru acea seară.

Când auzi soneria, tresări atât de tare încât își vărsă puțină cafea pe tricou. Înjură cu voce tare, întrebându-se cine ar putea fi la acea oră matinală. Se uită la ceasul din bucătărie. Opt și jumătate. Puse jos ceașca și deschise ușa. Acolo, pe verandă, stătea Julia Carlgren, frecându-și brațele pentru a se încălzi.

— Bună.

Vocea Ericăi era iscoditoare.

— Bună.

Apoi tăcere din partea Juliei.

Erica se întrebă ce căuta sora mai mică a lui Alex pe veranda ei, cu noaptea-n cap într-o dimineață de marți, însă buna sa creștere învinse și Julia fu invitată înăuntru.

Julia bătu din picioare, își atârnă

haina și fularul, și merse înaintea Ericăi în camera de zi.

— Aș putea avea o ceașcă din minunata cafea care miroase atât de bine?

— O, bineînțeles, îți aduc una.

Ferită de privirile Juliei, în bucătărie, Erica turnă o ceașcă de cafea și își dădu ochii peste cap. Ceva nu era tocmai în regulă cu fata aceea.

Erica îi dădu ceașca Juliei și o pofti să ia loc pe divanul de răchită de pe verandă. Își băură cafeaua în liniște. Erica decise să aștepte. Julia va fi nevoită să abordeze singură subiectul și să explice prezența sa acolo. Trecură câteva minute tensionate până ca Julia să vorbească.

— Acum locuiești aici?

— Nu, de fapt locuiesc în Stockholm, însă mă aflu aici pentru a pune totul la punct în legătură cu casa.

— Da, am auzit. Îmi pare rău.

— Mulțumesc. Condoleanțele mele și ție.

Julia dădu drumul unui râset straniu pe care Erica îl găsi surprinzător și deplasat. Își aminti de documentul pe care îl găsise în coșul de gunoi din casa lui Nelly Lorentz și se întrebă cum se legau între ele lucrurile.

— Probabil te întrebi de ce mă aflu aici.

Julia se uită la Erica, cu strania sa privire fixă și insistentă. Clipi rar.

Erica fu din nou frapată de cât de diametral opusă era față de sora ei mai mare. Tenul Juliei era ciupit de acnee,

iar părul îi arăta ca și cum și l-ar fi tuns singură cu forfecuța de unghii. Fără oglindă. Era ceva nesănătos legat de felul în care arăta. O paloare bolnăvicioasă se instalase precum o peliculă gri-murdar peste pielea sa. Și nici nu părea a împărtăși interesul pentru haine al lui Alex. Costumațiile sale arătau ca și cum ar fi fost cumpărate din magazine pentru bătrânele ieșite la pensie. Nu erau deloc în pas cu moda, ba chiar ai fi zis că sunt niște costume de bal mascat.

— Ai vreo fotografie cu Alex?

— Poftim?

Erica fu luată prin surprindere de întrebarea directă.

— Fotografii? Da, cred că da. Ba chiar destul de multe. Tatei îi plăcea

să fotografieze și ne-a făcut multe poze când eram copii. Alex era pe-aici atât de des încât probabil că apare într-o grămadă de fotografii.

— Le-aș putea vedea?

Julia se uită cu reproș la Erica, de parcă ar fi mustrat-o pentru că nu se dusese încă să aducă pozele. Recunoscătoare pentru orice scuză de a fugi pentru o clipă de privirea pătrunzătoare a Juliei, Erica plecă să aducă albumele foto.

Albumele erau într-un cufăr sus în pod. Nu apucase încă să facă ordine acolo, însă știa exact unde se afla cufărul. Toate fotografiile de familie erau depozitate înăuntru; o înfiorase gândul de a sta și a se uita prin ele. O mare parte din poze erau în maldăre ne-

sortate, însă știa că acelea pe care le căuta ea fuseseră puse cu grijă în albume. Le răsfoi sistematic, începând din vârful mormanului. În al treilea album găsi ceea ce căuta. Al patrulea album avea de asemenea fotografii cu Alex și, ținând strâns ambele albume, coborî cu grijă scara de la pod.

Julia era așezată în aceeași poziție ca și înainte. Erica se întrebă dacă se mișcase vreun pic cât timp fusese ea plecată.

— E ceva care ar trebui să te intereseze.

Erica avea răsuflarea tăiată. Dădu atât de tare drumul albumelor groase pe măsuța de cafea încât zbură praful.

Julia deschise nerăbdătoare primul album, în vreme ce Erica se așeză lân-

gă ea pe divan pentru a-i da amănunte despre poze.

— Când a fost făcută asta?

Julia arătă spre prima poză cu Alex pe care o găsise, la două pagini de începutul albumului.

— Să vedem. Ar trebui să fie... 1974. Da, cred că așa e. Aveam cam nouă ani pe-atunci, cred.

Erica trecu un deget peste poză și simți în stomac un puternic sentiment de melancolie. Era atât de demult. Ea și Alex stăteau dezbrăcate în grădină într-o zi călduroasă de vară. Dacă-și aducea bine aminte, se dezbrăcaseră pentru că se stropiseră cu furtunul de grădină. Ceea ce părea puțin ciudat în legătură cu poza era faptul că Alex purta mănuși de iarnă.

— De ce avea mănuși? Pare a fi luna iulie sau așa ceva.

Julia își întoarse chipul uimit spre Erica, pe care amintirea o făcu să râdă.

— Sora ta iubea mănușile acelea și insista să le poarte, nu doar întreaga iarnă, ci și perioade lungi din vară. Era încăpățânată ca un catâr, și nimeni nu a putut s-o convingă să lase deoparte afurisitele alea de mănuși oribile.

— Știa ce vrea, nu-i așa?

Julia se uită la poza din album cu o expresie aproape tandră. În clipa următoare aceasta dispăru, iar ea trecu nerăbdătoare mai departe, la pagina următoare.

Fotografiile îi păreau Ericăi rămășițe dintr-o altă viață. Se întâmplaseră atâtea de atunci. Uneori părea că anii

copilăriei alături de Alex erau doar un vis.

— Eram ca niște surori. Petreceam fiecare clipă împreună și, de asemenea, dormeam deseori acasă una la cealaltă. În fiecare zi ne comparam notițele despre ce fusese la cină, apoi alegeam casa cu mâncarea cea mai bună.

— Cu alte cuvinte, mâncați aici deseori.

Pentru prima dată, un zâmbet se ivi pe buzele Juliei.

— Da, poți să spui ce vrei despre mama ta, dar niciodată n-ar fi putut să-și câștige existența gătind.

O fotografie anume îi atrase atenția Ericăi. O atinse tandru. Era o poză incredibil de frumoasă. Alex stătea la

pupa bărcii lui Tore, râzând zgomotos. Părul bălai îi flutura în jurul feţei, iar Fjällbacka se întindea în spatele ei. Probabil că se pregăteau să plece spre recifele stâncoase, pentru o zi de soare şi înot. Fuseseră multe zile precum aceea. Mama ei nu li se alăturase, ca de obicei. Mereu dăduse vina pe o mulţime de treburi mărunte pe care le avea de rezolvat şi alesese să stea acasă. Aşa fusese dintotdeauna. Erica putea cu uşurinţă să numere pe degetele de la o mână excursiile la care luase parte şi mama ei, Elsy. Chicoti când văzu o fotografie a Annei, din aceeaşi excursie cu barca. Ca de obicei, se maimuţărea; în poza aceea se aplecase periculos peste bord şi se strâmba la aparat.

— Sora ta?

— Da, sora mea mai mică, Anna.

Tonul Ericăi fu tăios, sugerând că n-avea chef să dezvolte subiectul. Julia pricepu mesajul și continuă să răsfoiască prin album cu degetele sale scurte și dolofane. Avea unghiile roase până-n carne. La unele dintre degete, unghia fusese roasă atât de mult, încât se formaseră răni pe margini. Erica se forță să-și mute privirea și se uită în schimb la pozele din fața ei, răsfoite de mâinile Juliei.

Spre sfârșitul celui de-al doilea album, brusc, Alex nu mai apărea în fotografii. Contrastul era destul de puternic. Înainte fusese pe fiecare pagină; acum nu mai era nicio poză de-a ei. Julia stivui cu atenție albumele pe

măsuța de cafea și se lăsă pe spate în colțul divanului, cu ceașca de cafea în mâini.

— Vrei niște cafea proaspătă? Aceea probabil că s-a răcit până acum.

Julia se uită la ceașca ei și realiză că Erica avea dreptate.

— Da, dacă mai este, aș dori puțină, mulțumesc.

Îi înmânână ceașca Ericăi, care se bucură că avea ocazia de a-și întinde puțin picioarele. Divanul de răchită era un decor minunat, însă după ce stătea pe el o vreme, atât spatele, cât și posteriorul protestau. Și Julia părea a împărtăși acea opinie, fiindcă se ridică și o urmă pe Erica în bucătărie.

— A fost o înmormântare frumoasă. Și, de asemenea, mulți prieteni la

comemorarea de la voi acasă.

Erica stătu cu spatele întors spre Julia și turnă cafea proaspătă în cești. Un murmur neutru fu singurul răspuns pe care îl primi. Hotărî să își vâre un pic nasul.

— Părea că tu și Nelly Lorentz vă cunoșteați bine. Cum se face că vă știți?

Erica își ținu respirația. Hârtia găsită acasă la Nelly în coșul de gunoi o făcuse foarte curioasă să afle răspunsul Juliei.

— Tata a lucrat pentru ea.

Răspunsul Juliei veni ezitant. Fata își duse absentă un deget la gură și începu să-și roadă unghia frenetic.

— Da, dar asta trebuie că se întâmpla cu mult înainte ca tu să te naști,

spuse Erica.

Își continua vânătoarea de informații.

— Când eram mai tânără, am avut o slujbă pe timpul verii la fabrica de conserve, spuse Julia.

Răspunsurile ei încă veneau cu mare greutate. Se opri din rosul unghiilor doar cât să poată răspunde.

— Păreați să vă înțelegeți bine.

— Ei bine, îmi imaginez că Nelly vede la mine ceva ce nimeni altcineva nu vede.

Zâmbetul îi era amar și introspectiv. Dintr-odată, Erica simți o puternică simpatie față de Julia. Viața de rățușcă urâtă trebuie să fi fost grea. Nu spuse nimic, iar după o vreme, tăcerea o forță pe Julia să continue.

— În definitiv, eram aici în fiecare vară. În vara dinaintea clasei a zecea, Nelly l-a sunat pe tata și l-a întrebat dacă aș vrea să câștig niște bani în plus, lucrând în birou. N-am putut refuza, iar după aceea am lucrat acolo în fiecare vară până când am început institutul pedagogic.

Erica înțelese că multe lucruri fuseseră omise din acel răspuns. În mod cert. De asemenea, înțelese că nu avea să afle mai multe de la Julia cu privire la relația sa cu Nelly. Se așezară din nou pe divanul de pe verandă și sorbiră în liniște câteva guri de cafea. Amândouă priviră lung în gol, către gheața ce se întindea înspre orizont.

— Trebuie să-ți fi fost greu atunci când mama, tata și Alex s-au mutat.

Julia rupse prima tăcerea.

— Da şi nu. Deja nu ne mai jucam împreună; bineînţeles că a fost trist, însă nu la fel de dramatic ca în cazul în care încă am fi fost cele mai bune prietene.

— Ce s-a întâmplat? De ce aţi încetat să vă mai vedeţi?

— Măcar de-aş şti. Erica fu uimită de faptul că amintirea putea încă să doară atât de mult. Că putea încă simţi atât de intens lipsa lui Alex. Atâţia ani se scurseseră de atunci, şi probabil era mai degrabă o regulă decât o excepţie că prietenii cei mai buni din copilărie se îndepărtau deseori unul de celălalt. Poate se întâmpla fiindcă nu existase o încheiere firească şi, mai presus de toate, nicio explicaţie. Nu se

certaseră, Alex nu își găsise o nouă cea mai bună prietenă; niciunul din motivele pentru care se încheie de obicei o prietenie. Pur și simplu se retrăsese în spatele unui zid de indiferență și dispăruse fără a spune un cuvânt.

— V-ați certat din vreo cauză?

— Nu, din câte știu eu, nu. Alex și-a pierdut oarecum interesul. A încetat să mă mai sune și să-mi propună lucruri de făcut împreună. Dacă o rugam să facem ceva, ea nu refuza, însă îmi puteam da seama că era realmente dezinteresată. Așa că într-un final am încetat să o mai rog.

— Avea prieteni noi cu care își petrecea timpul?

Erica se întrebă de ce îi punea Julia toate acele întrebări legate de ea și

Alex, însă nu o deranja să retrăiască vechi amintiri. Ar putea să le folosească în carte.

— Nu am văzut-o cu nimeni altcineva. La școală își vedea mereu de treaba ei. Și totuși...

— Ce?

Julia se aplecă nerăbdătoare în față.

— Totuși, aveam sentimentul că mai era cineva. Dar se poate să mă înșel. Era doar o părere.

Julia dădu din cap, îngândurată. Erica avu sentimentul că doar confirmase ceva ce Julia știa deja.

— Scuză-mi întrebarea, însă de ce vrei să știi atât de multe despre vremea când eu și Alex eram copii?

Julia evită să o privească în ochi. Răspunsul îi fu evaziv.

— Era cu atâția ani mai mare decât mine și plecase deja din țară atunci când eu m-am născut. În plus, eram foarte diferite. Nu cred că am apucat să o cunosc cu adevărat. Iar acum e prea târziu. Am căutat pe-acasă fotografii cu ea, însă abia dacă avem câteva. Așa că m-am gândit la tine.

Erica simți că răspunsul Juliei conținea atât de puțin adevăr încât putea fi calificat drept o minciună, însă îl acceptă în silă.

— Ei bine, trebuie să plec acum. Mulțumesc pentru cafea.

Julia se ridică brusc și merse în bucătărie pentru a-și pune ceașca de cafea în cuva pentru vase. Deodată era foarte grăbită. Erica o conduse până la ușă.

— Mulțumesc pentru că mi-ai arătat pozele. A însemnat mult pentru mine.

După care plecă.

Erica rămase mult timp în cadrul ușii, privind-o cum se îndepărta. O siluetă cenușie și fără formă ce se grăbea în josul străzii, cu brațele strâns lipite de corp, ca pentru a se apăra de gerul tăios. Erica închise încet ușa și merse înapoi înăuntru, unde era cald.

Patrik nu se mai simțise atât de agitat de multă vreme. Sentimentul pe care îl avea în adâncul stomacului era minunat și înfricoșător în același timp.

Maldărul de haine de pe pat creștea pe măsură ce el proba o nouă ținută. Toate hainele pe care le proba păreau

prea demodate, prea neglijente, prea elegante, prea comune sau, pur și simplu, prea urâte. În plus, majoritatea pantalonilor erau supărător de strâmți în jurul taliei. Cu un suspin, aruncă o altă pereche de pantaloni în maldăr și șezu doar în șort pe marginea patului. Își pierdu pe loc tot entuziasmul pentru acea seară și fu cuprins în schimb de o adâncă anxietate. Poate ar fi fost mai bine să o sune și să anuleze totul.

Patrik se întinse pe pat și se uită în tavan, cu mâinile împreunate la ceafă. Încă mai avea patul dublu pe care îl împărțise cu Karin, iar acum atinse cu mâna partea ei de pat, într-o izbucnire de sentimentalism. Abia de curând începuse să se rostogolească în somn pe

partea ei. Ar fi trebuit de fapt să-şi fi cumpărat un pat nou imediat ce ea se mutase, însă nu fusese în stare să facă faţă situaţiei.

În ciuda tristeţii simţite atunci când Karin îl părăsise, se întrebase uneori dacă îi lipsea într-adevăr Karin ori iluzia avută despre căsătorie ca şi instituţie. Tatăl său o părăsise pe mama sa pentru o altă femeie atunci când el avea zece ani. Divorţul care urmase fusese dureros, el şi sora lui mai mică, Lotta, fiind adevăratele victime. Îşi promisese să nu fie niciodată infidel dar, mai presus de toate, să nu divorţeze niciodată. Dacă avea să se căsătorească, avea să fie pe viaţă. Aşa că atunci când el şi Karin se căsătoriseră în urmă cu cinci ani în biserica din

Tanumshede, el nu se îndoise nicio clipă de faptul că avea să dureze pentru totdeauna. Însă viața rareori se dovedește a fi ceea ce ne imaginăm noi că va fi. Ea și Leif se văzuseră pe la spatele lui pentru mai mult de un an până când îi prinsese. Al naibii de tipic.

Se întorsese devreme de la serviciu într-o zi fiindcă nu se simțise bine și iată-i pe ei doi acolo, în dormitor, în patul în care stătea întins chiar acum. Poate că undeva înăuntrul lui se afla un masochist. Cum altfel ar fi putut explica faptul că nu se descotorosise de mult de pat? Deși acum totul aparținea trecutului. Nu mai conta.

Se ridică din pat, încă nesigur dacă voia sau nu să meargă acasă la Erica în

acea seară. Voia. Și nu voia. O lipsă acută de încredere în sine îi spulberă nerăbdarea pe care o simțise toată ziua, chiar toată săptămâna. Însă era prea târziu pentru a refuza, așa că nu mai avea de ales.

Când în sfârșit găsi o pereche de pantaloni Chinos care îi veneau bine în jurul taliei și își puse o cămașă albastră proaspăt călcată, se simți dintr-odată un pic mai bine. Și începu din nou să aștepte cu nerăbdare acea seară. Un pic de gel îi făcu părul să arate răvășit într-o manieră căutată, și după ce făcu reflexiei sale din oglindă un semn de noroc cu mâna, se simți gata de plecare.

Afară era întuneric beznă, deși nu era decât șapte și jumătate, și o nin-

soare măruntă făcea vizibilitatea slabă în timp ce conducea înapoi spre Fjällbacka. Plecase din timp și nu era nevoie să se grăbească. Gândurile sale legate de Erica fură pentru un timp date la o parte de către evenimentele petrecute la serviciu în ultimele zile. Mellberg nu fusese mulțumit atunci când Patrik nu putuse decât să confirme că vecina lui Anders, Jenny, părea sigură de ceea ce văzuse. Anders chiar părea să aibă un alibi pentru perioada de timp decisivă. Asta poate că nu îi provocase lui Patrik la fel de multă furie ca lui Mellberg, însă nu putuse nega dezamăgirea simțită. Trecuseră trei săptămâni de când fusese găsit cadavrul lui Alex, iar ei erau la fel de departe de aflarea adevărului ca

atunci.

Acum era important să nu se descurajeze complet. Vor trebui să se regrupeze şi să o ia de la început. Fiecare indiciu, fiecare fragment de depoziţie va trebui cercetat dintr-o nouă perspectivă. Patrik întocmi mental o listă cu ce avea de făcut a doua zi. Prioritatea principală o constituia găsirea tatălui copilului pe care îl aştepta Alex. Trebuia să existe cineva în Fjällbacka care să fi văzut ori să fi auzit ceva despre persoana cu care ea se întâlnea la sfârşit de săptămână. Nu că ar fi fost exclusă posibilitatea ca Henrik să fie tatăl, iar Anders putea fi de asemenea un eventual candidat. Deşi într-un fel Patrik nu credea că Anders era genul pe care Alex să-l considere un candi-

dat potrivit la rolul de tată pentru copilul său. Considera că ceea ce Francine îi spusese Ericăi era mult mai aproape de adevăr. Exista cineva foarte, foarte important în viaţa ei. Cineva îndeajuns de important încât să o facă fericită să aibă un copil cu el – ceea ce nu putea ori nu voia să facă împreună cu soţul ei.

Relaţia ei sexuală cu Anders era de asemenea un lucru despre care dorea să afle mai multe. Ce avea în comun o femeie din înalta societate din Göteborg cu un beţivan notoriu? Ceva îi spunea că, dacă ar fi descoperit cum li se intersectaseră vieţile, ar fi aflat multe dintre răspunsurile căutate. Apoi mai era şi articolul despre dispariţia lui Nils Lorentz. Alex era o copilă

pe-atunci. De ce păstra ascuns într-un sertar articolul decupat dintr-un ziar vechi de douăzeci și cinci de ani? Existau atâtea piste încurcate. Se simți de parcă s-ar fi holbat la o imagine dintr-acelea în care totul pare o împrăștiere incoerentă de puncte, până în momentul când îți relaxezi privirea exact așa cum trebuie și o formă iese brusc în evidență, cu o claritate neașteptată. Singura problemă era că nu putea găsi acea poziție ideală pentru ca punctele să capete o formă. În momentele sale de slăbiciune, se întreba uneori dacă era un polițist destul de bun pentru a o găsi. Poate că un ucigaș avea să scape din cauza lipsei sale de competență.

O căprioară sări în fața mașinii și

Patrik fu smuls pe neaşteptate din gândurile sale sumbre. Apăsă frâna şi rată cam cu un centimetru crupa căprioarei. Maşina patină pe şoseaua alunecoasă şi nu se opri preţ de câteva secunde lungi şi terifiante. Apoi Patrik îşi rezemă capul pe mâini, care erau încleştate încă pe volan, şi îşi lăsă pulsul să revină la normal. Rămase aşa pentru câteva minute. Apoi porni mai departe spre Fjällbacka, însă fu nevoie să meargă încet timp de un kilometru sau doi până îndrăzni să mărească viteza.

Când ajunse pe dealul nisipos din Sälvik ce ducea spre casa Ericăi, era în întârziere cu cinci minute. Parcă pe alee în spatele maşinii ei şi înşfăcă sticla de vin pe care o adusese cadou. O

respiraţie adâncă şi o ultimă verificare a frizurii în oglinda retrovizoare a maşinii şi fu pregătit.

Maldărul de haine de pe patul Ericăi era cam la fel de mare ca al lui Patrik, poate chiar mai mare. Dulapul începu să pară gol, iar umeraşele zăngăneau pe bară. Oftă adânc. Nimic nu i se potrivea cum trebuie. Kilogramele în plus pe care le luase pe nevăzute în ultima săptămână însemnau că niciun articol de îmbrăcăminte nu stătea pe ea aşa cum îşi dorise. Blestema şi regreta amarnic faptul că se cântărise în acea dimineaţă. Se privi dezaprobator în oglinda de pe uşa dulapului.

Prima dilemă apăruse după ce făcuse duş; precum eroina sa literară pre-

ferată, Bridget Jones, trebuia să-şi aleagă desuurile. Să poarte un frumos slip tanga cu margini dantelate, pentru slaba eventualitate în care ea şi Patrik ar ajunge în pat? Sau să poarte desuurile groase şi îngrozitor de urâte, cu extrasuport pentru burtică şi posterior, care i-ar mări şansele de a ajunge măcar în pat? O alegere dificilă, însă ţinând cont de proporţiile burţii umflate, decise, după multe deliberări, să opteze pentru varianta cu suport. Deasupra lor avea să poarte dresuri strâmte pentru aplatizarea burticii. Cu alte cuvinte, artileria grea.

Se uită în treacăt la ceas şi îşi dădu seama că sosise momentul deciziei. După ce mai privi o dată spre maldărul de pe pat, trase de la bază prima

ținută pe care o probase. Negrul subția, iar clasica rochie până la genunchi, în stilul Jackie Kennedy, avantaja silueta. O pereche de cercei cu perle și ceasul de mână aveau să fie singurele ei bijuterii și își lăsă părul să-i cadă desfăcut peste umeri. Se privi din nou în oglindă din profil și își trase burta drept test. În regulă, cu ajutorul combinat al desuurilor și dresurilor cu suport, precum și cu o respirație ușor reținută, arăta aproape acceptabil. Kilogramele în plus nu erau pe de-a-ntregul un lucru rău, trebuia să recunoască. S-ar fi putut lipsi de cele de pe burtă, însă cele distribuite sânilor îi puneau în evidență decolteul. Firește, cu puțin sprijin din partea unui sutien push-up, însă asemenea ajutoare erau

practic universale în zilele noastre. Iar sutienul pe care îl purta ea era ultima invenţie în materie, cu gel în cupe, ceea ce îi dădea bustului său un balans complet natural. O excelentă mărturie a progresului tehnologic în folosul umanităţii!

Transpirase după atâta probat şi atâtea emoţii şi, cu un oftat adânc, se spălă din nou la subsuoară. Desăvârşirea machiajului îi luă aproape douăzeci de minute. Când fu gata, realiză că dichisirea durase un pic mai mult şi că ar fi trebuit să înceapă cu mult timp în urmă să gătească. Făcu repede ordine în dormitor. I-ar fi luat mult prea mult timp să agaţe înapoi toate hainele, aşadar ridică întreg mormanul, îl aruncă în şifonier şi închise uşa. Ca să

fie sigură, făcu patul și se uită prin cameră, asigurându-se că pe podea nu erau împrăștiate desuuri nefolosite. O pereche de chiloței obișnuiți de la Sloggi ar fi putut domoli înflăcărarea oricărui bărbat.

Goni spre bucătărie, cu respirația tăiată. Tot stresul acesta o făcuse să se simtă complet neputincioasă. Nu avea idee cu ce anume să înceapă.

Erica se forță să stea locului și să inspire adânc. În fața ei pe masă stăteau două rețete, iar ea încercă să planifice timpul necesar pentru fiecare dintre ele. Nu era ea bucătar-șef, însă gătea destul de bine, iar rețetele le găsise după ce scotocise prin ediții mai vechi din *Elle Gourmet*. Aperitivul avea să cuprindă clătite cu cartofi și smântâ-

nă, caviar şi ceapă roşie tocată fin. Ca fel principal, se gândise la un file de porc copt în aluat, cu sos de vin şi piure de cartofi, iar ca desert, salată de fructe cu îngheţată de vanilie. Din fericire, o preparase deja în acea după-amiază, deci o putea tăia de pe listă. Hotărî să înceapă prin a pune cartofii la fiert. Apoi avea să dea pe răzătoare cartofi cruzi pentru aperitiv.

Se concentră timp de oră sau o oră şi jumătate asupra a ce avea de făcut, apoi sări în sus când auzi soneria. Timpul trecuse un pic cam repede şi speră că Patrik nu era înfometat ca un lup, fiindcă avea să mai dureze ceva până când mâncarea avea să fie gata.

Era la jumătatea drumului spre uşă când observă că avea încă şorţul pe ea.

Soneria se auzi din nou, iar ea se chinui să desfacă nodul imposibil pe care și-l făcuse la spate. Într-un final îl desfăcu, își trase șorțul peste cap și îl aruncă pe un scaun din hol. Își trecu mâna prin păr, își aminti să-și tragă burta și inspiră adânc înainte de a deschide ușa zâmbind.

— Salut, Patrik! Bine ai venit! Intră.

Se îmbrățișară ușor, iar Patrik îi întinse o sticlă de vin înfășurată în folie de aluminiu.

— Vai, mulțumesc, ce drăguț!

— Da, mi l-au recomandat pe acesta la magazinul de băuturi State. Vin chilian. Viguros și aspru, cu aromă de fructe de pădure și ciocolată, chipurile. Nu sunt un mare cunoscător întrale vinului, însă ei știu de regulă ceea

ce spun.

— Sunt sigură că e excelent.

Erica râse afectuos și puse pentru o clipă sticla jos pe măsuța veche din hol, pentru a-l ajuta pe Patrik să-și scoată jacheta.

— Intră. Sper că nu mori de foame. Ca de obicei, planificarea mea a fost mult prea optimistă, așa că va mai dura ceva până să fie gata cina.

— Nicio problemă.

Patrik o urmă pe Erica în bucătărie, ducând vinul.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da, poți lua un tirbușon din primul sertar și poți deschide sticla de vin. Am putea începe cu degustarea vinului pe care l-ai adus.

Patrik se supuse binevoitor. Erica

puse două pahare mari pe blatul de lucru din bucătărie, apoi începu să amestece în oale și să verifice ceea ce se afla în cuptor. Fileul de porc mai avea destul până să fie gata, iar când înțepă cartofii, aceștia erau copți doar pe jumătate. Patrik îi înmână unul din pahare, acum plin cu un vin de un roșu-închis. Ea roti ușor paharul pentru a degaja aroma vinului, își introduse adânc nasul în pahar și apoi inhală ținând gura închisă. Parfumul cald de stejar îi pătrunse în nări și păru a i se propaga până în vârful degetelor de la picioare. Încântător. Îl degustă cu grijă, lăsând vinul să i se învârtă pe limbă în timp ce trase puțin aer pe gură. Gustul fu la fel de plăcut precum aroma și își dădu seama că Patrik cheltui-

se o sumă considerabilă pe acea sticlă.

Patrik îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Fantastic!

— Da, mi-am dat seama data trecută că te pricepi la asemenea lucruri. Din nefericire, eu nu pot face diferența între un vin la bidon, de cincizeci de coroane, și un vin care costă câteva mii.

— Firește că poți. Însă aici e vorba și despre obișnuință. Și trebuie să ai răbdare pentru a degusta cu adevărat un vin, în loc să-l dai pe gât.

Rușinat, Patrik se uită la paharul de vin pe care-l avea în mână. O treime se dusese deja. Încercă să imite metoda prin care Erica degustase vinul, atunci când aceasta își întoarse spatele

pentru a verifica ceva pe aragaz. Într-adevăr, păru să aibă gustul unui cu totul alt vin. Lăsă o înghițitură să i se învârtă prin gură așa cum o văzuse făcând pe Erica și brusc, simți arome clar diferite. I se păru chiar că simte o ușoară urmă de ciocolată, ciocolată neagră precum și un gust destul de puternic de fructe de pădure, poate chiar struguri negri, amestecați cu un pic de căpșună. Incredibil.

— Cum merge cu ancheta?

Erica se strădui să rostească întrebarea pe un ton detașat, însă așteptă răspunsul cu nerăbdare.

— Cred că ne-am întors de unde am plecat, ca să zic așa. Anders are un alibi pentru momentul crimei și nu avem mare lucru de la care să pornim

acum. Din nefericire, s-ar putea să fi făcut o greșeală clasică. Ne-am permis să ne simțim prea siguri de faptul că aveam persoana potrivită și am oprit investigarea altor posibilități. Deși, trebuie să-i dau dreptate comisarului, Anders era perfect în rolul ucigașului lui Alex. Un beţiv care, dintr-un motiv inexplicabil, are o relaţie sexuală cu o femeie care, conform tuturor regulilor, ar trebui să-i fie inaccesibilă unui beţivan precum Anders. O crimă din gelozie cu consecinţe inevitabile, atunci când norocul său neverosimil i se sfârșește. Amprentele erau pe tot corpul ei și în baie. I-am găsit până și urma piciorului în balta de sânge de pe podea.

— Dar nu sunt de ajuns dovezile?

Patrik își învârti paharul de vin și se

uită gânditor în jos la vârtejurile roşii ce se formaseră.

— Dacă n-ar fi avut un alibi poate că ar fi fost de ajuns, însă acum are unul pentru ceea ce noi considerăm a fi momentul probabil al crimei. Şi, după cum am mai spus, nu dovedeşte nimic în afara faptului că a fost în baie după crimă. O diferenţă mică, însă importantă, dacă vrem o acuzaţie care să reziste.

Aroma ce se răspândea prin bucătărie era minunată. Erica scoase din frigider clătitele cu cartofi pe care le făcuse sote cu ceva vreme în urmă şi le băgă în cuptor pentru a le încălzi. Aşeză două farfurii pentru aperitive, deschise frigiderul din nou şi scoase un recipient cu smântână şi un borcan

cu caviar. Cepele erau tocate și pregătite într-un castron pe blatul de lucru. Era foarte conștientă de cât de aproape stătea Patrik.

— Așadar, Erica, ai mai aflat ceva în legătură cu casa?

— Da, din nefericire. Agentul imobiliar a sunat ieri și a propus să lăsăm posibilii cumpărători să viziteze casa în timpul vacanței de Paște. După spusele lui, Annei și lui Lucas li se pare o idee excelentă.

— Totuși, mai sunt vreo două luni până la Paște. Multe se pot întâmpla până atunci.

— Da, pot mereu spera ca Lucas să aibă un atac de cord sau așa ceva. Nu, scuză-mă, n-am spus asta. Dar mă face atât de furioasă!

Trânti un pic cam tare uşa cuptorului.

— Hei, fii drăguţă cu aparatele casnice!

— Probabil că va trebui să mă obişnuiesc cu ideea şi să încep să planific ce să fac cu banii obţinuţi în urma vânzării. Deşi, trebuie să recunosc, mereu am crezut că m-aş simţi mai fericită dacă aş deveni milionară.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu a ajunge milionară. Cu taxele din ţara asta, probabil că va trebui să cheltui majoritatea profitului pentru a finanţa şcoli jalnice şi un sistem de sănătate şi mai jalnic. Ca să nu mai pomenesc de poliţie, instituţie incredibil, totalmente şi formidabil de prost plătită. Posibil să-ţi înghiţim o bună parte

din avere, vei vedea.

Ea nu se putu abţine să nu râdă.

— Ei bine, ar fi minunat. Faptul că nu va trebui să am bătăi de cap în legătură cu ce să îmi cumpăr mai degrabă, o haină de nurcă sau de vulpe albastră. Patrik, îţi vine sau nu să crezi, aperitivul gata!

Luă o farfurie în fiecare mână şi îl conduse pe Patrik în sufragerie. Se gândise dacă să stea în bucătărie ori în sufragerie şi, într-un final, decise în favoarea sufrageriei, cu minunata sa masă pliantă de lemn, care arăta chiar mai bine la lumina lumânărilor. Şi nu făcu economii la lumânări. Nimic nu flata mai mult silueta unei femei ca lumânările, citise ea asta undeva.

Masa era aranjată cu tacâmuri de

argint şi şervete de pânză, precum şi cu veselă Rorstrand pentru felul principal. Era cea mai bună veselă a mamei sale, porţelan alb Rorstrand cu marginea albastră. Îşi aminti cât de grijulie fusese dintotdeauna mama ei cu acea veselă. Era scoasă doar la ocazii foarte speciale. Care nu includeau zilele de naştere ale copiilor sau orice altceva care ar fi avut de-a face cu ei. Erica reflectă cu amărăciune. Porţelanul ordinar pe masa din bucătărie era de-ajuns pentru ei. Însă când veneau la cină pastorul şi soţia acestuia, ori vicarul, ori diaconul, atunci agitaţia era interminabilă. Erica se forţă să revină în prezent şi puse farfuriile cu aperitive faţă în faţă pe masă.

— Arată foarte bine.

Patrik tăie o bucată de clătită cu cartofi, adăugă în furculiță o porție sănătoasă de ceapă, smântână și caviar, și reuși să o ducă spre gură până la jumătatea drumului, când observă că Erica stătea acolo cu paharul de vin ridicat, laolaltă cu o sprânceană. Ruşinat, lăsă jos furculița și luă în schimb paharul de vin.

— Noroc și bun venit.

— Noroc.

Erica surâse la gafa lui. Era înviorătoare în comparație cu bărbații cu care ieșise în Stockholm, care erau cu toții atât de bine-crescuți și versați când era vorba de etichetă încât ar fi putut fi clone. Spre deosebire de ei, Patrik îi părea real, din punctul ei de vedere putea să mănânce cu mâna dacă do-

rea; nu ar fi deranjat-o. În plus, era extrem de drăguț atunci când roșea.

— Am avut un musafir neașteptat azi.

— O? Cine?

— Julia.

Patrik îi aruncă Ericăi o privire surprinsă. Aceasta fu mulțumită să vadă că lui părea să îi fie greu să se desprindă de mâncare.

— N-am știut că vă cunoașteți, spuse el.

— De fapt, nu prea ne cunoaștem. Înmormântarea lui Alex a fost de fapt prima dată când ne-am întâlnit. Însă în dimineața aceasta era la ușa mea.

— Ce voia?

Patrik își curăță farfuria cu un asemenea zel încât păru că încerca să ra-

dă culoarea de pe porțelan.

— M-a rugat să-i arăt poze de când Alex și cu mine eram copii. Pare-se că familia nu are multe fotografii, după spusele Juliei, așa că și-a încercat norocul gândindu-se că eu aș putea avea câteva. Și chiar am. Apoi mi-a pus o mulțime de întrebări despre copilăria noastră și lucruri de genul ăsta. Oamenii cu care am vorbit mi-au spus că surorile nu au fost prea apropiate, ceea ce nu e surprinzător, având în vedere diferența de vârstă, iar acum ea vrea să afle mai multe despre Alex. Să o cunoască. Mă rog, asta-i impresia pe care am căpătat-o eu. Apropo, ai cunoscut-o pe Julia?

— Nu, încă nu. Însă din câte am auzit, ele nu sunt, sau nu au fost, prea

asemănătoare, spuse Patrik.

— Nu, Doamne, nu. Sunt mai degrabă total opuse, cel puțin ca înfățișare. Ambele par a fi introvertite, deși Julia are un aer ursuz pe care Alex nu cred că îl avea. Alex părea mai, cum să zic... mai indiferentă, din câte am auzit de la oamenii cu care am discutat. Julia pare mai colerică. Sau poate chiar furioasă. Am avut impresia că sub masca ei clocotește furia. Ca un vulcan. Un vulcan adormit. Sună cumva stupid?

— Nu, nu cred. Mă gândesc că, în calitate de scriitoare, trebuie că ai nas la oameni. O cunoaștere a naturii umane.

— O, nu mă numi scriitoare. Nu cred că am câștigat încă titlul acela.

— Patru cărți publicate și nu te consideri scriitoare?

Patrik păru de-a dreptul derutat și Erica încercă să explice ceea ce voia să spună.

— Ei bine, patru biografii, iar acum lucrez la a cincea. Nu e puțin, știu, însă pentru mine un scriitor este cineva care scrie ceva din propriul său suflet și din propria sa minte, și nu se rezumă doar la a descrie viața altcuiva. În ziua în care voi scrie ceva care să vină de la mine, atunci mă voi putea numi scriitoare.

Fu brusc izbită de faptul că acesta nu era adevărul complet. Privit în mod superficial, potrivit definiției, nu exista nicio diferență între biografiile scrise de ea despre personalități istorice și

cartea pe care o scria despre Alex. Și cu toate acestea, într-un fel era diferit. În primul rând, viața lui Alex se intersectase cu a ei într-un mod destul de evident, iar în al doilea rând, își putea exprima în acea carte câteva dintre propriile sale păreri. Dinăuntrul evenimentelor actuale, putea chiar să dirijeze sufletul cărții. Însă nu îi putea explica asta lui Patrik. Nimeni nu trebuia să afle că ea scria o carte despre Alex.

— Deci Julia a venit aici și a pus o sumedenie de întrebări în legătură cu Alex. Ai apucat să vorbești cu ea despre Nelly Lorentz?

Erica simți că în ea se dă o luptă intensă și decise într-un final că nu îi putea tăinui cu conștiința împăcată

această informație lui Patrik. Poate ar fi fost capabil să tragă pe baza ei concluzii pe care ea însăși nu reușise a le trage. Fusese unica, însă vitala piesă din puzzle pe care hotărâse să nu i-o destăinuie atunci când luase cina la el acasă. Însă fiindcă nu ajunsese prea departe cu ea, nu găsi niciun motiv pentru a mai păstra tăcerea. Dar, pentru început, trebuia să servească felul principal.

Se aplecă pentru a-i lua farfuria, asigurându-se că se apleca un pic mai mult decât de obicei. Intenționa să valorifice la maximum atuurile pe care le avea. Judecând după figura lui Patrik, își dădu seama că avea pe puțin doi ași în mânecă. Deocamdată sutienul său Wonderbra se dovedise a fi meritat ce-

le cinci sute de coroane investite. Deși îi ușurase considerabil portofelul.

— Stai să te ajut.

Patrik îi luă farfuriile și o urmă în bucătărie. Ea scurse cartofii de apă și se apucă să îi zdrobească pentru piure. Reîncălzi sosul o ultimă dată și îl gustă. Un strop de vin și o bucată mare de unt și era gata de servit. Fără smântână în felul acela de mâncare! Apoi tot ce mai rămăsese de făcut era să scoată din cuptor fileul de porc și să îl felieze. Arăta perfect. Roz pal în centru, însă fără sucul roșu ce indica o carne nefăcută. Pentru felul de mâncare cu legume alesese mazăre dulce gătită la abur, pe care o puse în același vas Rorstrand cu piureul de cartofi. Duseră amândoi mâncarea pe masă. Erica îl

lăsă pe Patrik să se servească înainte de a-i da vestea bombă.

— Julia este unica moștenitoare a averii lui Nelly Lorentz.

Patrik tocmai sorbea din vin și păru că acesta intră pe calea greșită, fiindcă tuși, apoi se prinse de piept. Lacrimi îi apărură brusc în ochi din cauza disconfortului.

— Scuză-mă, ce ai spus? întrebă Patrik cu o voce chinuită.

— Am spus că Julia este unica moștenitoare a averii lui Nelly Lorentz. Scrie în testamentul lui Nelly, spuse Erica netulburată, turnându-i lui Patrik niște apă spre a-i calma tusea.

— Să îndrăznesc să te întreb cum de știi asta?

— Pentru că mi-am vârât nasul în

coșul de gunoi al lui Nelly atunci când m-a invitat să iau ceaiul la ea.

Patrik avu o nouă criză de tuse și îi aruncă o privire neîncrezătoare Ericăi. În timp ce el își goli întreg paharul de apă dintr-o singură înghițitură, ea continuă.

— Era o copie a testamentului ei în coșul de gunoi. Scria clar că Julia Carlgren o să moștenească averea lui Nelly Lorentz. Da, Jan va primi o parte, însă Julia va primi restul.

— Jan știe asta?

— N-am idee. Însă îmi imaginez că nu, probabil nu știe.

Erica vorbi mai departe, în timp ce punea mâncarea în farfurii.

— De fapt, atunci când a fost aici, am întrebat-o pe Julia cum de o cu-

noaște atât de bine pe Nelly Lorentz. Bineînțeles că am primit un răspuns neconvingător. Ceva legat de o slujbă a ei pe timpul verii la fabrica de conserve, timp de câțiva ani. Nu mă îndoiesc de faptul că a lucrat acolo, însă a omis restul adevărului. Era în mod evident un subiect despre care chiar nu dorea să discute.

Patrik era gânditor.

— Îți dai seama că asta înseamnă că există acum două perechi nepotrivite în această poveste? Le-aș numi chiar de neimaginat. Alex și Anders, apoi Julia și Nelly. Care este cel mai mic numitor comun? Dacă găsim legătura, cred că vom afla soluția la tot.

— Alex. Nu este Alex cel mai mic numitor comun?

— Nu, spuse Patrik, cred că ar fi un pic cam simplu. E altceva. Ceva ce nu putem vedea ori nu putem înțelege.

Își agită furculița în aer.

— Apoi, îl mai avem și pe Nils Lorentz. Ori, mai precis, dispariția lui. Locuiai în Fjällbacka pe atunci, ce îți amintești cu privire la asta?

— Nu eram prea mare pe atunci și nimeni nu spune nimic unui copil. Însă ceea ce îmi amintesc e că totul a fost ținut foarte secret.

— Foarte secret?

— Da, știi, conversații ce se întrerupeau atunci când eu intram în cameră. Adulți care vorbeau cu voce joasă. „Șșt, să nu audă copiii" și comentarii de genul ăsta. Cu alte cuvinte, tot ce știu e că se discuta mult despre dis-

pariția lui Nils pe-atunci. Însă eu eram prea mică, nu mi se spunea nimic.

— Hmm, va trebui să sap mai adânc. Va trece pe lista mea de lucruri de făcut mâine. Însă acum iau cina cu o femeie care nu este doar frumoasă, ci și o bucătăreasă fantastică. Să cioc-nim pentru gazdă.

Își ridică paharul, iar Erica se simți tare bine în sinea ei datorită compli-mentului. Nu atât pentru ceea ce spu-sese în legătură cu mâncarea, ci fiind-că o numise frumoasă. Cât de ușor ar fi totul dacă ne-am putea citi reciproc mințile, gândi ea. Întreaga șaradă nu și-ar mai avea rostul. În schimb, stătea acolo sperând să primească de la el și cel mai mic semn că e interesat. Era în regulă să intri direct în joc și să riști

atunci când erai adolescent, însă cu trecerea anilor inima ei părea să devină din ce în ce mai puțin elastică. Mizele erau mai importante, iar pagubele provocate egoului erau mai mari de fiecare dată.

După ce Patrik se servi de trei ori, iar ei încetaseră de mult să mai vorbească despre moarte violentă și trecuseră la discuții despre vise și viață, după ce atacaseră diverse subiecte mondiale de actualitate, se mutară pe verandă pentru a-și acorda stomacurilor o pauză înainte de desert. Stătură la capetele opuse ale divanului și sorbiră din vin. Sticla cu numărul doi era aproape goală și amândoi îi putură simți efectul. Membrele le erau grele și calde, iar capetele păreau a le fi în-

velite în vată incredibil de moale. Noaptea era întunecată, fără nicio stea care să lumineze cerul. Întunericul dens de afară îi făcu să se simtă înfăşuraţi într-un mare cocon, completând iluzia de a fi singurii oameni pe pământ. Erica nu îşi putea aminti altă dată când să se fi simţit atât de împăcată, atât de în armonie cu propria existenţă. Făcu un gest larg cu mâna în care ţinea paharul cu vin, reuşind să cuprindă nu doar întreaga verandă, ci şi întreaga casă.

— Îţi vine să crezi că Anna vrea să vândă totul? Nu este doar cea mai frumoasă casă din lume, ci pereţii ei ascund şi istorie. Şi nu mă refer doar la istoria mea şi a Annei, ci şi la istoriile celor care au trăit aici înaintea noas-

tră. Știai că un căpitan de vas a construit casa asta pentru familia sa în 1889? Căpitanul Wilhelm Jansson. De fapt, povestea este chiar foarte tristă, precum multe alte povești din zona aceasta. A construit casa pentru el și pentru tânăra lui soție, Ida. În cinci ani au avut cinci copii, însă la a șasea naștere, Ida a murit. În acele vremuri era de neconceput ca un tată să își crească singur copiii, așa că sora cea mare, nemăritată, a căpitanului Jansson s-a mutat cu ei și a preluat îndatoririle creșterii copiilor, în timp ce căpitanul naviga peste mări și țări. Sora lui, Hilda, nu a fost cea mai bună alegere ca mamă adoptivă. Era una dintre bigotele cele mai virulente din regiune, iar asta spune multe, având în

vedere importanţa religiei acolo. Copiii abia dacă puteau să mişte fără a fi acuzaţi de păcat, iar bătăile pe care le primeau din partea Hildei erau administrate cu o mână de fier şi cu frica lui Dumnezeu. În zilele noastre probabil ar fi fost considerată sadică, însă pe atunci era complet acceptabil să ascunzi asemenea tendinţe sub masca religiei.

Căpitanul Jansson nu era acasă îndeajuns de mult pentru a vedea cât de rău le mergea copiilor, deşi trebuie să fi avut bănuielile sale. Însă, precum majoritatea bărbaţilor, considera creşterea copiilor a fi o îndatorire femeiască şi socotea că îşi îndeplinea răspunderile de tată prin asigurarea unui acoperiş deasupra capului şi a mâncă-

rii pe masă. Până când se întoarse acasă într-o zi și descoperi că fiica sa cea mică, Marta, stătuse o săptămână cu mâna ruptă. Atunci Hilda fu poftită să plece, iar căpitanul trecu la acțiune și căută printre femeile necăsătorite din zonă o nouă mamă adoptivă potrivită pentru copiii săi. Făcu o alegere bună. În mai puțin de două luni se căsători cu Lina Mänsdotter, o țărancă zdravănă, care îndrăgi copiii de parcă ar fi fost ai ei. Ea și căpitanul avură de asemenea șapte alți copii împreună, deci trebuie să fi fost tare aglomerat aici. Dacă te uiți atent, poți vedea urme lăsate de acei copii. Mici crăpături și îndoituri și locșoare uzate. Prin întreaga casă.

— Și cum de-a ajuns tatăl tău să

cumpere casa?

— De-a lungul anilor, frații Jansson s-au împrăștiat prin lume. Căpitanul Jansson și a lui Lina, care cu timpul prinseră mare drag unul de celălalt, își dădură duhul. Singurul rămas în casă fu Allan, fiul cel mare. Acela nu se căsători niciodată, iar când îmbătrâni și nu mai putu întreține singur casa, se decise să o vândă. Tata abia ce se căsătorise cu mama și se aflau în căutarea unei case. Tata ne-a spus că s-a îndrăgostit pe loc de această casă. Nu a ezitat nicio secundă.

Când Allan îi vându casa tatei, îi transmise și povestea. Istoria casei și a propriei sale familii. Îi spuse că era important pentru el ca tata să știe ai cui au fost pașii care uzaseră vechile

podele de lemn. De asemenea, lăsă și niște documente. Scrisori pe care căpitanul Jansson le trimisese din fiecare colț al lumii, la început soției sale, Ida, apoi Linei. Pe lângă acestea, lăsă și cravașa folosită de Hilda pentru a-i pedepsi pe copii. Încă mai atârnă în pivniță. Anna și cu mine obișnuiam să mergem acolo uneori când eram mici și să o atingem. Auzisem povestea despre Hilda și încercam să ne imaginăm cum s-ar simți pe pielea noastră firele aspre ale cravașei. Ne părea rău pentru copiii tratați atât de urât.

Erica se uită la Patrik. Apoi continuă.

— Acum înțelegi de ce mi se rupe inima la gândul de a vinde această casă. Dacă o facem, nu o vom mai recu-

pera niciodată. Mă înfioară ideea că un bogătan din Stockholm ar da buzna aici și ar începe să șlefuiască podelele și să pună tapet nou cu scoici, ca să nu mai pomenesc de fereastra panoramică ce s-ar ivi aici pe verandă mai iute decât aș putea spune „prost gust”. Cine s-ar mai sinchisi să păstreze urmele de creion lăsate în interiorul ușilor de la cămară, unde în fiecare an Lina însemnase cât de înalți creșcuseră copiii? Cine s-ar mai sinchisi să citească scrisorile în care căpitanul Jansson încerca să descrie Mările Sudului celor două soții ale sale, care abia dacă ieșiseră din parohie? Istoria lor va fi ștearsă, iar atunci această casă va fi doar o... casă. O casă ca toate casele. Încântătoare, însă lipsită de su-

flet.

Îşi dădu seama că vorbea prea mult, însă pentru un motiv sau altul, era important pentru ea ca Patrik să înţeleagă. Se uită la el. O urmărea atent, iar ea se îmbujoră sub privirile lui. Ceva se petrecu. Un moment de înţelegere absolută şi, până să-şi dea seama ce se întâmplă, Patrik se afla lângă ea, iar după o clipă de ezitare, îşi apăsă buzele pe ale ei. La început simţi doar gustul vinului pe buzele amândurora, dar apoi simţi gustul lui Patrik. Îşi deschise prudent gura şi simţi cum vârful limbii lui îl căuta pe al ei. Tot corpul i se electriză.

După o vreme deveni insuportabil, iar Erica se ridică, îl prinse de mână şi, fără a spune vreun cuvânt, îl conduse

până sus în dormitor. Se întinseră pe pat, sărutându-se şi mângâindu-se. După un timp, Patrik o privi întrebător, apoi începu să-i desfacă rochia. Ea îşi dădu silenţios acordul, începând să-i desfacă nasturii cămăşii. Îşi dădu seama dintr-odată că lenjeria aleasă de ea nu era cea pe care dorea să i-o arate lui Patrik în prima lor noapte împreună. Iar dresurile pe care le purta nu erau cele mai sexy din lume. Întrebarea era cum să scape de ele şi de colanţii cu susţinere pentru posterior fără ca Patrik să le vadă. Erica se ridică brusc.

— Scuză-mă, trebuie să merg până la baie.

Fugi la baie şi se uită cu înfrigurare în jurul său. Avea noroc. În coşul de

rufe era un maldăr de haine curate pe care nu apucase să le pună la loc. Se strecură cu greu din dresurile strâmte și le puse în coșul de rufe alături de lenjeria stil gogoșar. Trase pe ea o pereche de desuuri fine din dantelă albă care se potriveau cu sutienul. Își trase rochia în jos peste posterior și se privi atent în oglindă. Părul îi era răvășit și ondulat, iar ochii aveau o privire febrilă. Gura îi era mai roșie decât în mod normal și ușor umflată de la atâta sărutat. Arăta chiar sexy, se gândi ea. Deși fără lenjeria cu susținere, abdomenul nu îi arăta pe-atât de plat pe cât și-ar fi dorit. Îl trase și își împinse bustul în afară când merse la Patrik, care era încă întins pe pat, așa cum îl lăsase.

Hainele lor începură să dispară, aterizând într-un morman de pe podea. Prima dată nu fu la fel de fantastic precum era mereu în filmele romantice; ci mai mult un amestec de sentimente puternice și conștientizare stânjenitoare. În același timp în care trupurile le reacționau exploziv la atingerile reciproce, ei erau intens conștienți de goliciunea lor, conștienți de micile imperfecțiuni, neliniștiți de posibilitatea ivirii unor sunete jenante. Erau stângaci și nesiguri de ce ar putea plăcea și displăcea fiecăruia. Încă destul de nesiguri unul de celălalt încât să îndrăznească a-și transpune gândurile în vorbe. În schimb, folosiră mici sunete guturale pentru a arăta ceea ce funcționa și ceea ce ar putea

avea nevoie de modificări. Însă a doua oară fu mai bine. A treia oară fu chiar acceptabil. A patra oară fu extrem de bine, iar a cincea oară fu minunat. Adormiră înlănţuiţi, iar ultimul lucru pe care Erica îl observă înainte să se cufunde în somn fu braţul lui Patrik, ferm în jurul sânului ei, şi degetele lui împreunate cu ale ei. Adormi cu zâmbetul pe buze.

Îl durea capul îngrozitor. Gura îi era atât de uscată încât limba i se lipise de cerul gurii, însă la un moment dat trebuie să fi avut salivă în ea, fiindcă simţi cu obrazul o pată umedă pe pernă. Se simţea de parcă pleoapele i-ar fi fost ţinute închise de cineva care îi combătea încercările de a-şi deschide

ochii. Cu un efort, îi deschise într-un final.

Dinaintea lui era o privelişte minunată. Erica stătea întinsă pe o parte, întoarsă către el, cu păru-i blond ondulat în jurul feţei. Părea să doarmă, fiindcă genele îi tremurau, iar pleoapele i se contractau. Patrik gândi că ar fi putut sta aşa, privind-o, pentru totdeauna, fără a se sătura de ceea ce îi era dat să vadă. Toată viaţa, dacă ar fi fost nevoie. Erica tresări în somn, însă reveni iute la respiraţia sa regulată. Era adevărat că se putea compara cu mersul pe bicicletă. Iar prin asta nu se referea doar la actul sexual, ci şi la sentimentul de a iubi o femeie. De-a lungul zilelor şi nopţilor întunecate şi sumbre, el crezuse că avea să fie impo-

sibil să se mai simtă vreodată așa. Acum părea imposibil să nu se simtă așa.

Erica se foi, iar el văzu că era pe punctul de a se trezi. Și ea se chinui să deschidă pleoapele. Însă când o făcu, Patrik rămase din nou uluit de albastrul intens al ochilor ei.

— Bună dimineața, somnorilă.

— Bună dimineața.

Zâmbetul care apăru pe fața ei îl făcu să se simtă ca un milionar.

— Ai dormit bine? spuse Erica.

Patrik se uită la cifrele luminoase ale ceasului deșteptător.

— Da, cele două ore pe care le-am dormit au fost grozave. Deși orele dinainte, în care am fost treaz, au fost probabil și mai grozave.

Erica doar zâmbi drept replică.

Patrik bănui că avea o respirație de câine, însă cu toate acestea, nu putu rezista și se aplecă să o sărute. Sărutul deveni mai profund și o oră se scurse. După aceea Erica stătu întinsă pe brațul lui drept, trasându-i cu degetul cerculețe pe piept. Se uită în sus către el.

— Când ai venit aici ai crezut că vom ajunge în pat?

El se gândi pentru o clipă înainte de a răspunde și își puse mâna dreaptă sub cap, în timp ce reflectă.

— Nu-u-u, nu pot spune că m-am gândit că se va întâmpla. Însă am sperat că da.

— Și eu. Că am sperat, vreau să spun, nu că m-am gândit.

Patrik cugetă pentru o clipă despre cât de îndrăzneţ ar trebui să fie, însă cu Erica în braţele sale, simţea că ar îndrăzni orice.

— Diferenţa este că tu ai început să speri abia de curând, nu-i aşa? Ştii însă de cât timp sper eu să se întâmple asta?

Se uită la el confuză.

— Nu, de cât timp?

Patrik făcu o pauză pentru impresie.

— De când mă ştiu. Sunt îndrăgostit de tine de când mă ştiu.

Acum că o spusese cu voce tare, auzi cât de adevărat suna.

Erica se uită la el cu ochii mari.

— Glumeşti! Şi eu care îmi făcusem griji că poate nu eşti câtuşi de puţin

interesat de persoana mea! Și-acum îmi spui că erai al meu de la bun început.

Tonul ei era vesel, însă el văzu că era puțin tulburată de ceea ce-i spusese.

— Ei bine, nu e ca și cum aș fi fost celibatar ori aș fi trăit într-un vid emoțional toată viața. Bineînțeles că am fost îndrăgostit și de alte femei, de Karin, de exemplu. Însă tu ai fost întotdeauna specială. Mereu simțeam ceva aici de fiecare dată când te vedeam.

Își apăsă mâna într-un punct deasupra inimii. Erica îi luă mâna, o sărută și o puse peste obrazul ei. Gestul vorbi de la sine.

Petrecură dimineața învățând să se cunoască unul pe altul mai bine.

Atunci când Erica îl întrebă cum îi plăcea să își petreacă timpul liber, răspunsul lui stârni un geamăt frustrat.

— Nu-u-u-u-u! Nu un alt fan al sportului! De ce, Doamne, de ce nu pot găsi un tip destul de deștept încât să realizeze că fugăritul unei mingi pe gazon este o îndeletnicire perfect normală – dacă ai cinci ani! Sau măcar un tip care ar pune la îndoială faptul că o persoană poate sări doi metri peste o bârnă e într-adevăr în folosul umanității.

— Doi patruzeci și cinci.

— Cum adică, doi patruzeci și cinci? întrebă Erica pe un ton care sugera că răspunsul n-o pasiona prea tare.

— Tipul care deține recordul mon-

dial la săritura în înălțime, Sotomayor, sare doi metri patruzeci și cinci. Femeile sar cam doi metri.

— Mda, mda, mă rog.

Se uită la el neîncrezătoare.

— Prinzi canalul Eurosport?

— Mda.

— Canal+, însă nu cel pentru filme, cel pentru sport?

— Mda.

— TV1000, același motiv?

— Mda. Deși ca să fiu precis, prind TV1000 și pentru un alt motiv în afară de sport.

Erica îl pocni ușor în joacă peste piept.

— Am omis ceva?

— Da, TV3 are o grămadă de sport.

— Radarul meu pentru entuziaști ai

sportului este foarte bine dezvoltat, trebuie să recunosc. Am petrecut o după-amiază extrem de plictisitoare săptămâna trecută acasă la prietenul meu, Dan, urmărind hochei la Jocurile Olimpice. Mi-e imposibil să înțeleg cum cineva poate considera interesant să vadă tipi blindați gonind după o chestie mică și neagră.

— În orice caz, e mult mai amuzant și mai productiv decât să-ți petreci o zi întreagă alergând dintr-un magazin de haine în altul.

Ca replică la acest atac ostentativ asupra viciului celui mai mare din viața ei, Erica își încreți nasul și se strâmbă la Patrik. Apoi văzu cum ochii lui căpătară brusc o privire înmărmurită.

— La naiba.

Patrik se ridică în pat.

— Poftim?

— La naiba, rahat, la dracu'.

Erica îl privi cu ochii mari.

— Cum naiba am putut rata aşa ceva?

Se lovi de câteva ori cu palma peste frunte.

— Alo, Pământul către Patrik! Vrei, te rog, să-mi spui despre ce vorbeşti?

Erica dădu din mâini în faţa lui. Patrik îşi pierdu concentrarea pentru o clipă atunci când observă cum gestul îi făcu sânul să tremure. Apoi sări vioi din pat, gol ca-n ziua facerii, şi ţâşni în jos pe scări. Veni înapoi cu câteva ziare în mână, se aşeză pe pat şi începu să le răsfoiască frenetic. Erica renunţă

la a mai încerca să afle răspunsuri și pur și simplu îl privi cu interes.

— Aha! strigă Patrik triumfător. Ce noroc pe noi că n-ai aruncat vechile programe TV.

Agită ziarul în fața Ericăi.

— Suedia contra Canadei!

Încă tăcută, Erica se mulțumi să ridice nedumerită din sprânceană.

Nerăbdător, Patrik încercă să explice.

— Suedia a învins Canada într-un meci olimpic. Vineri, pe douăzeci și doi ianuarie. Pe TV4.

Ea îl privi în continuare, fără să priceapă nimic.

Patrik oftă.

— Toate programele obișnuite au fost anulate din cauza meciului. An-

ders nu ar fi putut veni acasă la aceeași oră cu *Lumi separate* în acea vineri, fiindcă fusese anulat, înțelegi?

Încet-încet, Erica începu să priceapă ceea ce spunea. Anders nu mai avea un alibi. Deși era inconsistent, poliției tot îi era greu să-l nege. Acum puteau să-l aducă înapoi pe Anders, în baza probelor pe care deja le aveau. Patrik dădu din cap cu satisfacție atunci când văzu că Erica înțelese.

— Însă nu crezi că Anders este un ucigaș, nu-i așa? spuse Erica.

— Nu, firește că nu. Dar la drept vorbind, uneori mă pot înșela, deși îmi dau seama că îți vine greu să crezi asta.

Îi făcu Ericăi cu ochiul.

— Și în plus, dacă nu mă înșel, pun

pariu că Anders ştie considerabil mai multe lucruri decât ne-a spus. Acum avem şansa de a-l presa mult mai tare.

Patrik începu să-şi vâneze hainele prin dormitor. Erau aruncate pe ici, pe colo, însă cea mai alarmantă era descoperirea că purta încă şosetele în picioare. Îşi trase repede pantalonii pe el şi speră ca în plină pasiune Erica să nu fi observat şosetele. Era greu să arate a zeu al sexului cu şosete albe brodate cu „Asociaţia sportivă din Tanumshede".

Brusc avu senzaţia că nu mai era timp de pierdut şi se îmbrăcă pe bâj-bâite. La prima încercare de a-şi încheia nasturii la cămaşă, eşuă şi înjură atunci când fu nevoit să desfacă toţi nasturii şi să o ia de la capăt. Patrik îşi

dădu seama dintr-odată cum putea să pară plecarea lui precipitată, așa că se așeză pe marginea patului, luă mâinile Ericăi într-ale sale și o privi adânc în ochi.

— Îmi pare rău că mă grăbesc așa, însă trebuie. Vreau doar să știi că asta a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea și abia aștept următoarea dată când ne vom vedea. Vrei să ne mai întâlnim din nou?

Ceea ce se întâmplase între ei încă părea fragil și delicat, iar el își ținu respirația așteptându-i răspunsul. Ea încuviință din cap.

— Atunci mă pot întoarce aici după program?

Erica încuviință din nou. El se aplecă înainte și o sărută.

Atunci când el plecă, Erica ședea pe pat, cu genunchii trași în sus și cuverturile înfășurate larg în jurul corpului său. Soarele strălucea prin mica fereastră rotundă, creând iluzia unui halou în jurul capului ei bălai. Era cel mai frumos lucru pe care Patrik îl văzuse vreodată.

Zăpada se topise și se infiltra cu încăpățânare prin mocasinii lui subțiri. Încălțămintea lui era mai potrivită pentru vară, însă alcoolul era un mod eficient de a atenua frigul. Și trebuind să aleagă între a cumpăra o pereche de încălțări de iarnă sau un întreg litru de șnaps, decizia era ușoară.

Aerul era atât de clar și curat, iar lumina atât de fragilă în acea diminea-

ță de miercuri, încât Bengt Larsson avu în piept un sentiment pe care nu-l mai avusese de mult timp. Semăna neliniștitor de tare cu un sentiment de pace și se întrebă ce ar fi putut avea deosebit o zi normală de miercuri pentru a atrage după sine o asemenea senzație ciudată. Se opri și inspiră cu ochii închiși aerul dimineții. Cum ar fi fost ca viața lui să fie plină de asemenea dimineți?

Văzu cu claritate răscrucea din viața lui. Știa cu exactitate ziua în care viața lui luase turnura aceea nefericită. Știa până și ora. De fapt, avusese toate scuzele obișnuite. Nu fusese niciun abuz pe care să poată da vina. Nici sărăcie, nici foame și nici deficiențe emoționale. Singurele lucruri pe care

putea da vina erau propria sa prostie şi o exagerată încredere în sine. Firește că era implicată şi o fată.

Avea şaptesprezece ani, iar pe atunci nu făcea nimic care să nu implice o fată. Însă acea fată era specială. Maud, cu părul ei blond şi ciufulit şi prefăcuta modestie, care îi mângâia orgoliul cântându-i în strună. „Dragă Bengt, am mare nevoie de...” „Dragă Bengt, nu mi-ai putea lua o...” îl ţinuse în lesă, iar el se lăsase dus de nas, urmând-o supus. Nimic nu era îndeajuns de frumos pentru ea. Economisea toţi banii pe care îi câştiga şi îi cumpăra ei haine scumpe, parfumuri fine, tot ce îşi dorea, însă de cum căpăta lucrul pe care îl solicitase cu înverşunare, ea îl dădea la o parte şi cerşea altceva, de-

spre care spunea că era singurul lucru care ar fi putut-o face fericită.

Maud fusese precum o văpaie în sângele lui. Fără să-și dea seama, situația se precipită, până când nu mai știu pe ce lume se află. Când Bengt împlini optsprezece ani, Maud decise că nu se urca în mașina lui dacă nu era un Cadillac decapotabil. Costa mai mult decât câștiga el într-un an întreg și stătu treaz noapte de noapte, frământându-și creierii cum să facă rost de bani. În timp ce el trecea prin această agonie, Maud se bosumfla și dădea de înțeles într-un mod din ce în ce mai evident că dacă el nu va face rost de mașină, existau cu siguranță alți băieți care ar fi putut s-o trateze așa cum merita ea să fie tratată.

Atunci gelozia se adăugă chinului acelor tensionate nopți nedormite și, într-un final, el clacă.

Pe 10 septembrie 1954, la fix ora două după-amiaza, intră în banca din Tanumshede, înarmat cu un vechi pistol pe care tatăl său îl ținuse acasă timp de ani buni și purtând pe cap un ciorap de nailon. Nimic nu merse cum trebuia. Casierii băncii aruncară bancnote în sacul pe care îl adusese cu el, însă nici pe departe suma sperată. Apoi unul dintre clienți, tatăl unui coleg de-al lui, îl recunoscu pe Bengt în ciuda ciorapului de nailon. În mai puțin de o oră, poliția era în apartamentul părinților lui și găsi sacul cu bani sub patul din camera sa. Bengt nu uită niciodată expresia de pe fața mamei

lui. Era moartă de mult, însă ochii ei încă îl bântuiau de fiecare dată când se îmbăta şi cădea în depresie.

Trei ani de puşcărie uciseseră toată speranţa unui viitor. Când ieşi, Maud era de mult dusă. Nu ştia unde, şi nu îi păsa. Toţi vechii lui prieteni aveau slujbe sigure şi vieţi de familie şi nu doreau să aibă nimic de-a face cu el. Tatăl lui murise într-un accident când Bengt era închis, aşa că se mută cu mama sa. Umil, încercă să îşi găsească de lucru, însă pretutindeni pe unde merse fu tratat cu dispreţ. Nimeni nu voia să îl angajeze. Ceea ce îl împinse într-un final să-şi caute alinarea în băutură fură toate acele priviri care îl urmăreau.

Pentru cineva care crescuse în sigu-

ranța unui orășel unde toată lumea se saluta pe stradă, sentimentul de a fi lăsat pe dinafară era la fel de dureros precum tortura fizică. Se gândise să se mute departe de Fjällbacka, însă unde să fi mers? Era mai simplu să rămână și să se scufunde într-o preafericită toropeală alcoolică.

El și Anders se găsiră imediat. Doi bieți nenorociți, cum obișnuiau să spună, râzând amar. Bengt nutrea o afecțiune aproape paternă față de Anders și simțea o tristețe mult mai mare pentru soarta lui decât pentru propria-i soartă. Își dorea deseori să fi putut face ceva pentru a-i îndrepta viața acestuia într-o altă direcție. Însă deoarece cunoștea de asemenea și ademenitorul cântec de sirenă al alcoolului,

știa cât de greu era să te rupi de amanta exigentă ce devenise de-a lungul anilor băutura. Ea cerea totul și nu dădea nimic înapoi. Tot ce puteau face el și Anders era să își ofere reciproc puțină consolare și tovărășie.

Aleea ce ducea spre ușa clădirii lui Anders fusese acoperită cu nisip. Astfel încât Bengt nu fu nevoit să meargă cu grija sticlei din buzunarul interior, așa cum făcuse de multe ori în timpul iernii care tocmai trecuse, când gheața se întindea lucioasă și netedă până sus la trepte.

Cele două etaje până la apartamentul lui Anders erau mereu o provocare. Nu exista lift. De câteva ori fu nevoit să se oprească pentru a-și trage sufletul, iar de două ori se asigură că ia o

sorbitură înviorătoare din sticla dinăuntrul buzunarului său. Când într-un final se află în faţa uşii de la apartamentul lui Anders, respiraţia îi era greoaie. Se rezemă de cadrul uşii pentru o clipă înainte de a o deschide, ştiind că Anders nu o încuia niciodată.

Era linişte în apartament. Poate că Anders nu era acasă. Dacă ar fi dormit ca să scape de mahmureală, respiraţia sa adâncă şi sforăiturile s-ar fi auzit de obicei până pe hol. Bengt se uită în bucătărie. Nu era nimeni acolo, în afară de obişnuitele colonii de bacterii. Uşa de la baie era deschisă larg şi încăperea aceea era de asemenea goală. Când dădu colţul, avu un sentiment oribil în stomac. Scena din camera de zi îl făcu pe Bengt să se oprească

brusc. Sticla pe care o ținea în mână se izbi puternic de podea, însă nu se sparse.

Primul lucru pe care îl văzu fură picioarele legănându-se nestingherit puțin deasupra podelei. Picioarele goale se balansau înainte și înapoi. Anders avea pe el pantaloni, însă nimic în partea de sus. Capul său atârna într-un unghi straniu. Fața îi era umflată și decolorată, iar limba arăta prea mare pentru gura sa și îi ieșea printre buze. Era cea mai tristă scenă pe care o văzuse vreodată Bengt. Se întoarse și părăsi în liniște apartamentul, însă nu înainte de a ridica sticla de pe podea. Încercă să găsească înăuntrul său ceva de care să se poată ancora, însă nu găsi decât deșertăciune. În schimb, se

agăţă de singura salvare pe care o cunoştea. Şezu în pragul apartamentului lui Anders, duse sticla la gură şi plânse.

Era îndoielnic să fi avut alcoolemia în limite legale, însă pentru moment Patrik nu îşi făcea griji în legătură cu asta. Conduse puţin mai încet decât în mod normal de dragul siguranţei, însă având în vedere că forma numere şi vorbea la telefon, era discutabil cu cât ajuta asta la siguranţa în trafic.

Sună întâi la TV4, care confirmă că *Lumi separate* fusese anulat vineri, pe douăzeci şi doi, din cauza meciului de hochei. Apoi îl sună pe Mellberg, care, în mod previzibil, fu încântat la culme de veste. Ceru ca Anders să fie imediat

adus înapoi. În urma celei de-a treia convorbiri telefonice, Patrik primi întăririle pe care le ceruse și porni direct spre imobilul unde locuia Anders. Probabil că Jenny Rosen încurcase zilele. Nu era un lucru neobișnuit în rândul martorilor.

În ciuda entuziasmului său legat de o eventuală întorsătură hotărâtoare în anchetă, Patrik nu prea se putea concentra asupra sarcinii. Gândurile i se tot îndreptau către Erica și noaptea pe care tocmai o petrecuseră împreună. Se surprinse rânjind cu gura până la urechi, iar cu mâinile bătea involuntar ritmul pe volan. Deschise radioul pe un post de muzică veche și prinse melodia „Respect” a Arethei Franklin. Tonul optimist se potrivea perfect cu

starea sa de spirit și dădu volumul mai tare. La refren cântă și el din toți rărunchii și dansă atât cât putu dintr-o poziție șezândă. I se păru că suna al naibii de bine, cel puțin până când radioul se întrerupse și auzi doar vocea sa răcnind „R-E-S-P-E-C-T”. Urechile îi țiuiră și se întrebă dacă nu cumva își supraestimase talentul la muzică.

Noaptea trecută îi părea un vis îmbătător și asta nu doar datorită cantității de vin băute. Era ca și cum un văl de emoție, dragoste și erotism s-ar fi așternut peste acele ore din noapte.

Fu nevoit, fără nicio tragere de inimă, să-și alunge gândurile despre noaptea trecută, odată ce intră în parcarea clădirii de locuințe. Mașinile de patrulă chemate ca întăriri sosiseră

neobișnuit de repede. Trebuie să fi fost prin zonă. Văzu două mașini cu girofarul pornit și se încruntă ușor. Era tipic pentru ei să interpreteze greșit instrucțiunile. Ceruse o mașină, nu două. Pe măsură ce se apropia, văzu că în spatele mașinilor de poliție se afla o ambulanță. Ceva nu era în regulă.

O recunoscu pe Lena, polițista blondă din Uddevalla, și merse spre ea. Vorbea la mobil, însă când Patrik se apropie, ea termină conversația. Patrik auzi „La revedere”, iar ea își îndesă telefonul într-un suport pe care îl purta la curea.

— Bună, Patrik.

— Bună, Lena. Ce se petrece?

— Unul din bețivani l-a găsit pe Anders Nilsson spânzurat în aparta-

mentul său.

Făcu semn din cap în direcția ușii de la intrare. Patrik avu un fior rece în stomac.

— Nu ați atins nimic?

— Hei, drept cine ne iei? Tocmai am vorbit cu dispeceratul din Uddevalla și ne trimit o echipă pentru a examina locul crimei. Am vorbit și cu Mellberg, deci am presupus că ai venit fiindcă te-a sunat el.

— Nu, veneam oricum încoace ca să-l ridic pe Anders pentru un interogatoriu suplimentar.

— Dar am auzit că avea un alibi.

— Da, asta credeam, însă tocmai descoperisem că nu era valabil, așa că urma să-l aducem înapoi.

— Ei bine, atunci ăsta-i ghinion cu-

rat. Ce naiba crezi că înseamnă? Vreau să spun, probabilitatea existenţei dintr-odată a doi criminali aici în Fjällbacka trebuie să fie egală cu zero. Trebuie să fi fost ucis de aceeaşi persoană care a omorât-o pe Alex Wijkner. Mai ai şi alţi suspecţi în afară de Anders?

Patrik îşi adună forţele. Era adevărat că asta schimba totul, însă nu era încă pregătit să tragă aceleaşi concluzii precum Lena, cum că Anders ar fi fost omorât de aceeaşi persoană care o omorâse pe Alex. Bineînţeles că, statistic vorbind, era aproape imposibil. Acolo nu mai avusese loc o crimă de decenii, iar dintr-odată doi ucigaşi diferiţi se aflau în libertate. Însă nici nu era pregătit să excludă imposibilul.

— Ei bine, hai să mergem sus ca să pot arunca o privire. Apoi îmi poți spune ce-ați aflat până în momentul acesta. De exemplu, cum vi s-a comunicat vestea?

Lena îl conduse înăuntru, luând-o înaintea lui.

— Păi, după cum am spus, l-a găsit unul din tovarășii lui de pahar, Bengt Larsson. Venise pe la el în această dimineață ca să bea ceva. De obicei intra direct în casă și asta a făcut și azi. Când a pătruns în apartament, l-a găsit pe Anders în camera de zi, spânzurat de lampa de pe tavan.

— A anunțat imediat?

— De fapt, nu. A stat în pragul apartamentului și și-a înecat amarul într-o sticlă de votcă. Dar apoi s-a în-

tâmplat ca un vecin să iasă din apartamentul său şi în treacăt l-a întrebat pe Bengt cum îi merge. Acesta i-a trântit ceea ce văzuse. Apoi vecinul ne-a sunat pe noi. Bengt Larsson este prea beat pentru a fi interogat mai în detaliu, aşa că l-am trimis într-o celulă de dezintoxicare.

Patrik se întrebă în sinea lui de ce Mellberg nu-l sunase ca să-l anunţe, dar se resemnă în faţa faptului că, de cele mai multe ori, căile comisarului erau total imprevizibile.

Patrik urcă treptele două câte două şi i-o luă înainte Lenei. Când ajunseră la etajul al doilea, uşa era larg deschisă şi văzu oameni forfotind înăuntrul apartamentului. Jenny stătea în pragul uşii ei, cu Max în braţe. Când Patrik

merse la ei, Max își flutură de plăcere mânuțele dolofane și își arătă zâmbetul cu pauze între dinți.

— Ce se petrece?

Jenny îl apucă mai strâns pe Max, care se chinuia să i se strecoare din brațe.

— Încă nu suntem siguri. Anders Nilsson e mort, însă nu știm mult mai multe. Ai văzut sau ai auzit ceva neobișnuit?

— Nu, nu-mi amintesc nimic ieșit din comun. Primul lucru pe care l-am auzit a fost când vecinul de vizavi a început să vorbească cu cineva aici în casa scării. După o vreme, au apărut mașinile de poliție și ambulanța și s-a făcut mare tămbălău pe-aici.

— Însă nimic special astăzi mai de-

vreme ori azi-noapte?

Patrik o studie cu atenţie.

— Nu, nimic.

Patrik o lăsă baltă pentru moment.

— Bine, mulţumesc pentru ajutor, Jenny.

Îi zâmbi lui Max şi îi dădu voie să-l apuce de un deget, lucru care aparent era extraordinar de amuzant, fiindcă Max râse atât de tare încât păru să se înece. Patrik se eliberă şovăitor şi merse încet înapoi în direcţia apartamentului lui Anders, în acelaşi timp făcându-i lui Max cu mâna şi spunându-i pa-pa.

Lena stătea în pragul uşii, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Ai vrea şi tu să ai unul, nu-i aşa?

Spre disperarea sa, Patrik simţi că

se îmbujorează, ceea ce o făcu pe Lena să zâmbească și mai tare. Drept replică, el bolborosi ceva de nedeslușit.

Lena intră înaintea lui în apartament, spunând peste umăr:

— Ei bine, știi, nu trebuie decât să ceri. Sunt liberă și necăsătorită, iar ceasul biologic îmi ticăie așa tare încât abia dacă pot dormi noaptea.

Patrik știu că glumea, acelea erau obișnuitele tachinări folosite de Lena pentru a flirta, însă tot nu se putea abține de la a se îmbujora și mai mult. Nu răspunse, iar când intrară în camera de zi, amândurora le pieri pofta de râs.

Cineva tăiase frânghia de care stătuse spânzurat corpul lui Anders, iar acum el zăcea întins pe podeaua ca-

merei de zi. Chiar deasupra lui atârna capătul frânghiei, retezată cam la zece centimetri de cârlig. Restul frânghiei era prins într-un laţ în jurul gâtului lui Anders, iar Patrik putu vedea rana adâncă, de un roşu aprins, de pe gât, acolo unde frânghia rosese pielea. Ceea ce îl tulbura mereu la persoanele moarte era culoarea nenaturală a feţei. Strangularea le dădea o tentă oribilă albastră-purpurie, ceea ce făcea ca victima să arate foarte straniu. Patrik recunoscu de asemenea limba groasă, umflată, ce se ivea dintre buzele lui Anders, lucru tipic în cazul strangulării ori sufocării. Deşi Patrik avea puţină experienţă în ce priveşte cazurile de omucidere, poliţia avea anual partea sa de sinucideri, iar el ajutase de

trei ori la tăierea frânghiei, de-a lungul carierei sale.

Însă când Patrik aruncă o privire în camera de zi, exista acolo un lucru ce deosebea în mod clar acel tablou de celelalte sinucideri prin spânzurare pe care le văzuse. Nu exista posibilitatea ca Anders să se fi urcat și să-și fi trecut gâtul prin lațul legat de tavan. Nu exista niciun scaun sau vreo masă prin apropiere. Anders se balansase suspendat în mijlocul camerei, precum un macabru pendul uman.

Neobișnuit fiind cu scene de omucideri, Patrik înconjură cu atenție cadavrul. Ochii lui Anders erau deschiși, holbându-se în gol. Patrik nu se putu abține și se aplecă înainte, închizându-i ochii. Știa că nu ar fi tre-

buit să aibă niciun fel de contact cu cadavrul înainte de sosirea medicului legist – de fapt, cadavrul nici nu ar fi trebuit coborât –, însă ceva din acea privire fixă îl tulbură profund. Avea impresia că acei ochi îl urmăreau de jur împrejurul camerei.

Încăperea părea neobişnuit de pustie. Apoi observă că toate tablourile fuseseră date jos de pe pereţi. Rămăseseră doar urme mari şi urâte de la tablourile ce atârnaseră acolo cândva. În rest, camera era într-o stare la fel de jalnică precum şi-o amintea de ultima dată când fusese acolo, însă atunci tablourile luminaseră întrucâtva încăperea. Îi dăduseră casei lui Anders un oarecare aer decadent, combinând mizeria cu frumuseţea. Acum locul

arăta doar murdar şi dezgustător.

Lena vorbea la mobil fără întrerupere. După o conversaţie în care Patrik o auzi doar înjurând monosilabic, ea închise trântind clapeta micuţului ei telefon Ericsson şi se întoarse către el.

— Vom primi întăriri de la medicină legală pentru anchetarea scenei crimei. Acum pleacă din Göteborg. Nu avem voie să atingem nimic. Propun să aşteptăm afară, de dragul siguranţei.

Ieşiră pe palier, iar Lena închise şi încuie uşa cu grijă. Frigul fu pătrunzător când păşiră afară; Lena şi Patrik bătură din picioare pe loc.

— Unde e Janne?

Janne era partenerul Lenei, care ar

fi trebuit să fie cu ea în mașină.

— Face OCB astăzi.

— OCB?

Patrik o privi întrebător.

— Se ocupă de copilul bolnav. OCB. Din cauza restructurărilor, nu s-a găsit nimeni care să-i poată lua locul într-un timp atât de scurt, așa că a trebuit să vin singură atunci când am primit apelul.

Patrik dădu din cap, fără a fi prea atent. Înclina să fie de partea Lenei. Multe lucruri indicau că ar fi fost pe urmele unuia și aceluiași criminal. Una dintre cele mai riscante treburi pe care le-ar fi putut face un polițist era, cu siguranță, să tragă niște concluzii pripite, însă șansele de a exista doi criminali separați în orășelul acela

erau infinit de mici. Iar dacă la asta se adăuga și faptul că existau legături puternice între cele două victime, atunci șansele ar fi fost și mai scăzute.

Lena și Patrik știau că drumul din Göteborg ar dura cel puțin o oră și jumătate, poate două, așa că stătură în mașina lui și dădură drumul la căldură. De asemenea, porniră și radioul, iar o bună bucată de vreme șezură ascultând muzică pop optimistă. Era o bine-venită distragere a atenției de la motivul lungii lor așteptări. După o oră și patruzeci de minute văzură două mașini de poliție intrând în parcare și ieșiră pentru a-și întâmpina întăririle.

— Te rog, Jan, nu putem să ne

cumpărăm propria noastră casă? Am văzut că una dintre casele din Badholmen este de vânzare. N-am putea merge să aruncăm o privire? Are o priveliște fantastică, și un mic debarcader, pe deasupra. Te rog?

Vocea smiorcăită a Lisei îl călca pe nervi. Mai nou, vocea ei făcea asta aproape mereu. Căsătoria cu ea ar fi fost mult mai plăcută dacă ar fi avut destulă minte încât să tacă din gură și doar să arate frumos. În ultima vreme nici măcar sânii ei mari și fermi sau fundul ei rotund nu reușiseră să-l convingă că merita tot deranjul. Flecăreala ei doar se accentuase, iar în momente precum acela el regreta amarnic faptul că cedase insistențelor sale de a se căsători.

Lisa lucra ca și chelneriță la Röde Orm din Grebbestad atunci când o zărise pentru prima dată. Toți prietenii lui practic salivaseră când îi văzuseră decolteul adânc și picioarele lungi, iar el decisese pe loc că trebuia să o aibă. De regulă, căpăta ceea ce își dorea, iar Lisa nu fusese o excepție. El nu arăta rău, însă lovitura decisivă era atunci când se prezenta ca fiind Jan Lorentz. Pomenirea numelui său de familie aducea de obicei o sclipire anume în ochii unei femei, iar apoi totul mergea ca pe roate.

La început fusese obsedat de corpul Lisei. Nu se putea sătura de ea și, efectiv, se arătase surd la toate comentariile stupide făcute de aceasta, cu vocea ei stridentă. Privirile invidioase ale

altor bărbați atunci când apărea la braț cu Lisa o făceau și mai atrăgătoare în ochii lui. La început, micile ei aluzii cum că el ar fi trebuit să facă din ea o femeie respectabilă îi intrară pe-o ureche și-i ieșiră pe cealaltă. Sincer vorbind, prostia ei începuse să-i știrbească farmecul. Însă ceea ce-l determină într-un final să o ia de soție fu împotrivirea vehementă a lui Nelly față de întreaga idee. O detestase pe Lisa din prima clipă când o văzuse și nu rata nicio ocazie de a-și face cunoscute părerile. O dorință copilărească de a se răzvrăti îl adusese pe Jan în situația prezentă, iar el își blestemă propria-i prostie.

Lisa își țuguie buzele în timp ce stătea întinsă pe burtă, în patul lor mare

dublu. Era goală și își dădea toată silința să arate seducător, însă el nu mai era interesat. Știa că ea aștepta un răspuns.

— Știi că nu ne putem muta departe de mama. Nu se simte bine și nu ar putea avea grijă singură de casa asta mare.

Se întoarse cu spatele spre Lisa, înnodându-și cravata în fața oglinzii mari de la măsuța ei de toaletă. În oglindă o văzu pe Lisa încruntându-se supărată. Nu îi stătea bine.

— De ce n-are scorpia bătrână destulă minte încât să se mute într-un azil drăguț de bătrâni în loc să fie o povară pentru familia ei? Ea nu înțelege că avem și noi dreptul la propriile noastre vieți? În schimb, trebuie să

avem grijă de ea de când se trezește și până se culcă. Și cu ce o încălzește că stă pe ditamai mormanul de bani? Pun pariu că îi place la nebunie să se uite la noi cum ne înjosim, târându-ne după firimiturile ce-i pică de pe masă. Nu înțelege cât de multe faci pentru ea? Muncești ca un sclav în compania aia și îți petreci restul timpului dădăcind-o pe ea. Babornița nici măcar nu ne lasă cele mai bune camere din casă drept mulțumire pentru ajutorul nostru. Trebuie să locuim în pivniță în vreme ce ea se tolănește în salon.

Jan se întoarse și îi aruncă soției sale o privire glacială.

— Nu ți-am spus să nu vorbești așa despre mama mea?

— Mama ta, pufni Lisa. Doar nu

crezi că te privește ca pe un fiu, Jan. Pentru ea, nu vei însemna niciodată mai mult decât un act de caritate. Dacă dragul ei Nils n-ar fi dispărut, probabil că ți s-ar fi făcut vânt mai devreme sau mai târziu. Nu ești nimic altceva decât un înlocuitor temporar, Jan. Cine altcineva ar slugări practic douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru pentru nimic? Singurul lucru pe care îl ai este o promisiune ca atunci când ea dă ortul popii tu să primești toți banii. În primul rând, probabil că hoașca va trăi pe puțin o sută de ani, iar în al doilea rând, pun pariu că a lăsat prin testament banii unui adăpost pentru câini abandonați și râde copios de noi pe la spate. Uneori ești atât de prost, Jan.

Lisa se rostogoli pe spate și își studie manichiura impecabilă. Cu un calm de gheață, Jan făcu un pas spre pat, unde stătea Lisa. Se lăsă pe vine, răsuci pe degete părul lung și blond care atârna pe marginea patului, și începu să tragă încet, apoi din ce în ce mai tare, până când ea se schimonosi de durere. Își duse fața atât de aproape de a ei, încât îi putea simți răsuflarea, și mârâi cu o voce joasă:

— Să nu mă mai faci vreodată prost, auzi? Și, crede-mă, banii vor fi ai mei într-o zi. Singura întrebare este: vei mai fi tu prin preajmă destul timp pentru a te bucura de ei?

Satisfăcut, văzu un licăr de teamă aprinzându-se în ochii ei. Urmări cum creierul ei stupid, însă primitiv de și-

ret, procesă informația și trase concluzia că era momentul unei schimbări de tactică. Ea se întinse pe pat, țuguindu-și buzele și ținându-și mâinile căuș peste sâni. Își învârti degetul în jurul sfârcurilor până când acestea se întăriră, apoi vorbi pe un ton alintat:

— Iartă-mă, a fost o prostie din partea mea, Jan. Știi cum sunt eu. Uneori vorbesc fără să gândesc. Cum aș putea să mă revanșez față de tine?

Își supse sugestiv degetul arătător, apoi mâna îi alunecă în jos spre pelvis.

Fără tragere de inimă, Jan își simți corpul reacționând și decise că măcar exista un lucru la care s-o poată folosi. Își desfăcu cravata.

Mellberg îşi scărpină îngândurat bazinul, fără a sesiza expresia dezgustată pe care gestul său o provocă pe feţele oamenilor adunaţi înaintea lui. În cinstea acelei zile, se îmbrăcase în costum, cu toate că acesta era un pic cam strâmt, însă dădea vina pentru asta pe curăţătoria ecologică, ai cărei angajaţi trebuie să o fi dat în bară, folosind o temperatură prea mare. Nu era nevoie să se cântărească pentru a şti că pusese pe el câteva kilograme de pe vremea când era un tânăr recrut, însă considera că achiziţionarea unui costum nou era o risipă de bani. Calitatea bună era veşnică. Nu era vina lui că idioţii de la curăţătorie nu-şi făcuseră treaba bine.

Îşi drese vocea pentru a capta aten-

ţia tuturor. Murmurul şi hârşâitul scaunelor încetară şi toţi ochii se îndreptară către el. Scaunele fuseseră aranjate într-un semicerc în faţa lui. Era un moment pe care intenţiona să-l exploateze cât de mult posibil. Observă încruntat că Patrik arăta extenuat. Bineînţeles, angajaţii făceau ce doreau în timpul lor liber, însă având în vedere că era mijlocul săptămânii, era de aşteptat ca ei să dea dovadă de cumpătare când era vorba de petreceri şi alcool. Mellberg alungă amintirea jumătăţii de sticlă pe care el însuşi o dăduse pe gât cu o seară înainte. Îşi propuse să aibă o discuţie în particular cu Patrik în legătură cu politica secţiei cu privire la alcool.

— După cum ştiţi, o altă crimă a

avut loc în Fjällbacka. Probabilitatea existenței a doi criminali este foarte mică, așadar cred că putem pleca de la ipoteza că aceeași persoană care a ucis-o pe Alexandra Wijkner l-a ucis de asemenea și pe Anders Nilsson.

Îi plăcură sunetul propriei sale voci, ca și zelul și interesul de pe fețele celor dinaintea sa. Se afla în elementul său. Se născuse pentru a face asta.

Mellberg continuă.

— Anders Nilsson a fost găsit în această dimineață de către Bengt Larsson, unul dintre tovarășii de pahar ai victimei. A fost strangulat, și, conform informațiilor preliminare din Göteborg, era mort de cel puțin o zi. Până când vom avea informații mai precise, aceasta va fi ipoteza pe baza

căreia vom lucra.

Îi plăcu felul în care îi ieși pe gură cuvântul „ipoteză”. Grupul dinaintea sa nu era neapărat mare, însă în mintea sa era mult mai mare și manifesta un interes evident. Cu toții așteptau cuvintele și ordinele sale. Se uită în jur cu plăcere. Annika dactilografia de zor pe un laptop, cu o pereche de ochelari de vedere așezați pe vârful nasului. Amplele ei curbe feminine erau înveșmântate într-o jachetă galbenă bine croită, cu fustă asortată; îi făcu Annikăi cu ochiul. Era de ajuns. Să n-o sperie. Lângă ea stătea Patrik, care arăta ca și cum avea să se dezmembreze în orice moment. Pleoapele îi erau grele, iar ochii injectați. Mellberg hotărî că trebuia neapărat să aibă o

discuție cu el, cu prima ocazie. La urma urmei, avea dreptul de a le cere subalternilor săi o ținută prezentabilă.

Lângă Patrik și Annika se aflau alți trei angajați ai secției de poliție din Tanumshede. Gösta Flygare era cel mai în vârstă din secție. Își dedica întreaga energie pentru a munci cât mai puțin posibil până la pensionare, care avea să se întâmple peste doi ani. După aceea avea să își dedice tot timpul marii sale pasiuni – golful. Începuse să joace cu zece ani în urmă, atunci când soția sa murise de cancer, iar sfârșiturile de săptămână păruseră dintr-odată mult prea lungi și pustii. Sportul deveni curând precum o otravă în sângele său. Își privea acum slujba, de care nu fusese foarte interesat de la

bun început, ca pe ceva ce îl împiedica să se afle tot timpul pe terenul de golf.

În ciuda faptului că salariul său era insuficient, reuşise să economisească destul încât să-şi poată cumpăra un apartament pe Costa del Sol în Spania. În curând avea să îşi poată petrece lunile de vară jucând golf în Suedia, iar restul anului l-ar putea petrece pe terenurile din Spania. Deşi, trebuia să recunoască, aceste crime reuşiseră să-i trezească interesul pentru prima dată de mult timp. Însă nu atât de mult încât să nu prefere să joace golf chiar în acel moment, dacă sezonul ar fi permis asta.

Lângă el şedea membrul cel mai tânăr al secţiei. Martin Molin le stârnea tuturor instincte paterne în diferite

grade. Îşi combinau eforturile pentru a-l sprijini. Îi dădeau doar sarcini pe care le-ar fi putut îndeplini şi un copil, apoi corectau tot ce scrisese în rapoartele sale, înainte ca acestea să ajungă pe biroul lui Mellberg.

Martin absolvise Academia de Poliţie cu mai puţin de un an în urmă. Cu toţii fuseseră uimiţi că putuse, în primul rând, să se cufunde în elaboratele proceduri de înscriere în registre, iar în al doilea rând, să îşi încheie studiile şi să treacă examenul. Însă Martin era plăcut şi blajin şi, în ciuda naivităţii sale, care îl făcea complet nepotrivit pentru munca în poliţie, cu toţii considerau că nu avea ce mari daune să provoace acolo, în Tanumshede. Aşa că îl ajutaseră cu dragă inimă să treacă

de toate obstacolele. Annika, în mod special, îl luase sub aripa sa protectoare și uneori, spre marele amuzament al tuturor, își făcea cunoscute sentimentele strângându-l tare la pieptul său generos, într-o îmbrățișare puternică.

Cu acele ocazii, părul roșu ca focul al lui Martin, care mereu stătea măciucă, precum și pistruii săi la fel de roșii concurau la culoare cu fața lui. Însă o venera pe Annika și petrecuse multe seri vizitându-i pe ea și pe soțul ei atunci când avusese nevoie de sfaturi legate de ghinionul în dragoste – care părea a fi constant. Inocența și amabilitatea lui îl făceau să fie un magnet irezistibil pentru femei care mâncau bărbații pe pâine, iar apoi le

scuipau rămășițele. Însă Annika era mereu alături de el pentru a-l asculta, a-i reda încrederea în sine și a-l trimite înapoi în lume, cu speranța că într-o zi avea să găsească o femeie care să poată aprecia această comoară de bărbat, ascuns îndărătul unui exterior pistruiat.

Ultimul membru al grupului era de asemenea și cel mai puțin popular. Ernst Lundgren era un mare lingău, care nu rata vreodată ocazia de a se promova pe sine, de preferință pe socoteala altora. Pe nimeni nu mira faptul că era necăsătorit. N-avea deloc farmec. Deși bărbați mult mai urâți decât el își găsiseră partenere datorită unui caracter plăcut, lui Ernst îi lipsea complet acest atribut. De aceea el încă

locuia cu bătrâna sa mamă, într-o fermă la vreo zece kilometri de Tanumshede. Se zvonea că tatăl lui, cunoscut în zonă drept un alcoolic notoriu și un individ foarte agresiv, primise o mână de ajutor de la soția sa atunci când căzuse din hambar și aterizase într-o furcă. Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă, însă zvonul renăștea ori de câte ori oamenii nu aveau ceva mai interesant despre care să vorbească. În orice caz, era adevărat faptul că doar o mamă l-ar fi putut iubi pe Ernst, având în vedere că dinții săi strâmbi, părul său ciufulit și urechile sale mari erau însoțite de o fire colerică și un fel de-a fi lăudăros. Chiar în acel moment el sorbea fiecare silabă a lui Mellberg, ca și când cuvin-

tele acestuia ar fi fost perle, și profită de fiecare ocazie pentru a-i reduce iute la tăcere pe ceilalți dacă îndrăzneau să facă și cel mai mic zgomot pentru a distrage atenția de la discursul lui Mellberg. Ridică nerăbdător mâna pentru a pune o întrebare, ca un școlar.

— De unde știm că Anders nu a fost ucis de bețivan, care apoi doar s-a prefăcut că l-a descoperit în dimineața aceasta?

Mellberg dădu aprobator din cap spre el.

— O întrebare foarte bună, Ernst, foarte bună. Însă, după cum am spus, vom merge pe ipoteza că este aceeași persoană care a ucis-o pe Alex Wijkner. Însă pentru a fi siguri, îi vom

verifica alibiul lui Bengt Larsson pentru ziua de ieri.

Mellberg arătă cu pixul înspre Lundgren în vreme ce aruncă o privire peste restul grupului.

— Acesta este genul de gândire rapidă de care avem nevoie pentru a rezolva acest caz. Sper că veți asculta și veți învăța cu toții de la Ernst. Aveți mult de parcurs până să ajungeți la nivelul său.

Ernst își plecă ochii cu modestie, însă imediat cum Mellberg își îndreptă atenția în altă parte, el nu putu rezista să nu le arunce colegilor săi o privire triumfătoare. Annika pufni și, drept replică la căutătura mânioasă a lui Lundgren, îl fixă pe acesta cu privirea, fără să clipească.

— Așadar, unde eram?

Mellberg își prinse degetele mari pe sub bretelele pe care le purta dedesubtul jachetei și se roti cu scaunul spre panoul alb ce fusese montat pe peretele din spatele lui, pentru a urmări cazul lui Alex Wijkner. Un panou similar fusese instalat lângă acesta, însă pe el nu se găsea decât fotografia Polaroid ce-i fusese făcută lui Anders înainte ca infirmierii de pe ambulanță să-i taie frânghia cu care era spânzurat.

— Deci ce știm până acum? Corpul lui Anders Nilsson a fost găsit în dimineața aceasta și, conform raportului preliminar, era mort de aproximativ o zi. A fost spânzurat de una sau mai multe persoane necunoscute, probabil mai multe, fiindcă ar fi fost nevoie de

o forţă considerabilă pentru a ridica un om în toată firea destul de sus pentru a-l putea spânzura de tavan. Ceea ce nu ştim este cum au reuşit asta. Nu există semne de încăierare, nici în apartament şi nici pe trupul lui Anders. Nicio vânătaie care să indice vreo agresiune fizică, nici înainte şi nici după ce-a avut loc decesul. După cum am precizat, acestea sunt date preliminare, însă aşteptăm confirmarea imediat ce autopsia va fi completă.

Patrik făcu un semn în aer cu pixul.

— Cât de curând sperăm să avem rezultatul autopsiei?

— Pare-se că au un morman întreg de cadavre care aşteaptă, aşa că din nefericire nu am putut afla nicio informaţie referitoare la data când va fi

gata raportul.

Nimeni nu păru surprins.

— Știm de asemenea că există o legătură clară între Anders Nilsson și prima noastră victimă, Alexandra Wijkner.

Acum Mellberg stătea în picioare și arăta înspre poza Alexandrei, aflată în mijlocul primului panou. Primiseră poza de la mama ei și din nou erau cu toții uimiți de cât de frumoasă fusese în viață. Ceea ce făcea ca poza de lângă ea, cu Alexandra aflată în cadă, cu o față palidă albăstruie și gheață în păr și gene, să pară cu atât mai oribilă.

— Această pereche nepotrivită avea o relație sexuală. Însuși Anders a recunoscut-o și de asemenea avem anumite dovezi, după cum știți, care

probează această afirmație. Ceea ce nu știm este cât timp a durat, cum s-au încurcat unul cu celălalt și, mai presus de toate, de ce o femeie frumoasă din înalta societate și-ar fi ales ca partener de pat un alcoolic mizerabil și respingător. Ceva e putred aici, o simt.

Mellberg se bătu ușor de câteva ori cu degetul arătător peste nasul său borcănat și roșu.

— Martin, sarcina ta este să faci săpături mai adânci. Înainte de toate, trebuie să faci asupra lui Henrik Wijkner presiuni mult mai mari decât au fost făcute până acum. Tipul știe mai multe decât recunoaște, sunt sigur de asta.

Martin încuviință nerăbdător din cap, luând frenetic notițe. Annika îl

privi tandru, ca o mamă, peste ochelarii ei de vedere.

— Din nefericire, asta ne aduce înapoi de unde am plecat în ceea ce-i privește pe suspecții în cazul primului omor. Anders părea foarte promițător în acel rol, însă acum cazul a luat o turnură complet diferită. Patrik, tu va trebui să revizuiești întregul material pe care îl avem în legătură cu crima Wijkner. Verifică și reverifică fiecare detaliu. Undeva în acel material există o pistă pe care am ratat-o.

Mellberg auzise acea replică într-un program TV despre polițiști și o memorase pentru a o folosi pe viitor.

Gösta era acum singurul care nu primise o însărcinare. Mellberg se uită la lista sa și se gândi pentru o clipă.

— Gösta, tu du-te și vorbește cu familia lui Alex Wijkner. Poate că știu ceva în plus despre care nu ne-au pomenit. Întreabă-i despre prietenii și dușmanii ei, despre copilărie, despre personalitatea ei, despre tot. Orice îți trece prin minte. Discută cu amândoi părinții și cu sora ei, însă asigură-te că îi interoghezi pe rând. Așa capeți cele mai multe informații de la oameni, îți spun asta din proprie experiență. Pune-te de acord cu Molin, care va discuta cu soțul.

Gösta se cutremură sub povara unei sarcini concrete și oftă, resemnat. Nu pentru că i-ar fi răpit din timpul pentru golf, în mijlocul acelei ierni năprasnice, ci pentru că în ultimii ani aproape că se obișnuise să nu fie nevo-

it să muncească la modul serios. Se specializase în arta de a părea ocupat în vreme ce juca Solitaire pe computer pentru a pierde timpul. Povara de a trebui să vină cu niște rezultate concrete îl apăsa. Pacea și liniștea sa se terminaseră. Probabil că nici nu avea să fie plătit pentru munca peste program. Avea să fie mulţumit dacă măcar i s-ar fi rambursat banii pentru benzina consumată spre și dinspre Göteborg.

Mellberg bătu din palme și îi zori.

— În regulă, hai să ne punem în mișcare. Nu putem să pierdem vremea dacă vrem să rezolvăm cazul ăsta. Socotesc că veţi munci mai mult decât aţi făcut-o vreodată, cât despre zile libere, vă puteţi lua adio de la ele până

când se va termina totul. Până atunci, timpul vostru îmi aparţine mie. La treabă.

Chiar dacă vreunul dintre ei avusese ceva împotriva faptului de a fi fost zoriţi ca nişte copii, nimeni nu scoase niciun cuvânt. Se ridicară, luară într-o mână scaunele pe care stătuseră şi carneţelele şi pixurile în cealaltă. Doar Ernst Lundgren rămase în urmă, însă de data aceasta Mellberg nu avea chef de linguşeli, aşa că îl alungă şi pe el.

Fusese o zi foarte productivă. Fireşte că fusese o mare dezamăgire faptul că suspectul principal în cazul Wijkner se dovedise o pistă înfundată; însă era compensat pe deplin de ecuaţia conform căreia unu şi cu unu nu făcea doi, ci mult mai mult. O crimă

era un eveniment, două crime erau un fapt senzațional într-o circumscripție atât de mică. Dacă înainte fusese oarecum sigur că avea să fie primit înapoi la comisariatul central din Göteborg în urma rezolvării cazului Wijkner, acum era convins că dacă ar elucida ambele crime, avea să fie implorat să se întoarcă.

Cu aceste perspective strălucite în minte, Bertil Mellberg se lăsă pe spate în scaun, își vârî mâna în cel de-al treilea sertar, scoase un biscuit glazurat cu ciocolată și, fericit, îl strecură repede în gură pe tot. Apoi își strânse mâinile la ceafă, închise ochii și hotărî să tragă un pui de somn. La urma urmei, era aproape ora prânzului.

După ce Patrik plecase, Erica se chinuise zadarnic să mai doarmă câteva ore. Toate sentimentele acumulate o făceau să se răsucească încolo și încoace în pat. Un zâmbet i se tot furișa pe buze. Ar trebui să existe o lege împotriva unei asemenea stări intense de fericire. Sentimentul de mulțumire era atât de puternic încât abia dacă știa ce să mai facă. Stătu pe o parte și își rezemă obrazul în mâini.

Totul părea mai luminos în acea zi. Totul părea mai simplu de abordat. Uciderea lui Alex, cartea pe care editorul ei o aștepta cu nerăbdare și care nu prea mergea cum ar fi trebuit, dorul de părinții ei și, nu în ultimul rând, vânzarea casei în care copilărise. Toate păreau mai ușor de îndurat în acea zi.

Problemele nu dispăruseră, însă pentru prima dată, se simţi cu adevărat încredinţată de faptul că lumea ei nu era pe punctul de a se nărui şi că ar fi în stare să facă faţă oricăror greutăţi apărute în calea sa.

Închipuie-ţi ce diferenţă poate face o zi, douăzeci şi patru de ore banale. Ieri pe vremea aceea se trezise cu o apăsare în piept. Se trezise într-o singurătate dincolo de care nu putea privi. Acum părea că încă îi putea simţi fizic mângâierile lui Patrik pe pielea sa. Fizic era de fapt un cuvânt nepotrivit ori un cuvânt prea limitat.

Cu întreaga sa fiinţă, ea simţi că singurătatea îi fusese înlocuită de sentimentul de a fi în doi. Tăcerea din dormitor era acum calmă, unde înain-

te păruse ameninţătoare şi nemărginită. Bineînţeles că îi era deja dor de el, însă se bucura să ştie că, oriunde ar fi fost, Patrik se gândea la ea.

Erica se simţi ca şi cum ar fi luat o măturică mentală şi ar fi măturat cu hotărâre toate pânzele de păianjen din unghere şi tot praful acumulat în mintea sa. Însă această nou găsită claritate o făcu de asemenea să realizeze că nu putea fugi de ceea ce îi acaparase gândurile în ultimele zile.

De când descoperise adevărata identitate a tatălui copilului pe care Alex îl purtase în pântec, Ericăi îi fusese groază de confruntare. Şi nu o aştepta cu nerăbdare. Însă noua forţă pe care o simţea înăuntrul său o ajută să se hotărască. Ştiu ce avea de făcut.

Făcu un duș lung, cu apă fierbinte. Totul părea un nou început în acea dimineață și voia să-l întâmpine perfect curată. După duș și o privire aruncată termometrului de afară, se îmbrăcă gros și se rugă să poată porni mașina. Avu noroc, porni la prima cheie.

În timpul călătoriei, Erica medită asupra felului în care să aducă în discuție subiectul. Exersă câteva replici de deschidere, însă fiecare suna și mai neconvingător decât precedenta, așa că decise să improvizeze. Nu avea cine știe ce bază de la care să pornească, însă instinctul îi spunea că avea dreptate. Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să-l sune pe Patrik și să-i povestească despre suspiciunile ei, dar

alungă repede acea idee, decizând că trebuia să verifice de una singură pentru început. Erau prea multe în joc.

Drumul către destinația sa era scurt, însă păru să dureze o eternitate. Când coti în parcarea din josul hotelului de la mare, Dan îi făcu bucuros semn cu mâna, de pe barcă. Își imaginase că avea să-l găsească acolo. Erica îi făcu semn cu mâna, însă nu îi zâmbi. Încuie mașina și, cu mâinile în buzunare, se îndreptă fără grabă spre Dan. Ziua era cețoasă și cenușie, însă aerul era proaspăt. Respiră adânc de două ori pentru a încerca să îndepărteze ultimele urme de amețeală, cauzate de consumul abundent de vin din seara precedentă.

— Bună, Erica.

— Bună.

Dan continuă să lucreze pe barca sa, însă păru fericit să aibă companie. Erica se uită agitată în jur după Pernilla; încă o îngrijora privirea pe care le-o aruncase soţia lui Dan ultima dată. Însă în lumina celor ştiute acum, brusc înţelese mai bine situaţia.

Pentru prima dată Erica văzu cât de frumoasă era vechea barcă. Dan o moştenise de la tatăl său şi avusese grijă de ea cu un real interes. Avea pescuitul în sânge, iar marele său regret în viaţă era că această îndeletnicire nu mai era de ajuns pentru a hrăni o familie. Firește că se descurca în slujba sa de profesor la şcoala din Tanumshede, însă pescuitul era adevărata sa chemare. Nu se putea abţine

să nu zâmbească ori de câte ori lucra pe barcă. Munca grea nu îl deranja şi ţinea departe gerul iernii purtând câteva straturi de îmbrăcăminte. Săltă pe umăr o rolă greoaie de parâmă şi se întoarse către Erica.

— Ce e asta? Fără bunătăţi astăzi? Sper că nu intenţionezi să faci din asta un obicei.

O şuviţă din părul său bălai atârna de sub căciula croşetată. Părea mare şi puternic, stând acolo în faţa ei precum un stâlp masiv. Emana forţă şi fericire şi pe Erica o duru sufletul că avea să-i alunge acea voioşie, însă dacă nu o făcea ea, avea să o facă altcineva. Poliţia, în cel mai rău caz. Se convinse că îi făcea un serviciu, însă era conştientă că pătrundea într-o zonă sensibilă. Moti-

vul principal era că ea personal dorea să ştie. Trebuia să afle.

Dan urcă la prora cu rola de parâmă, o aruncă pe punte şi se întoarse la Erica; ea stătea rezemată de balustrada de la pupa. Privi imperturbabilă spre orizont.

— „Pe bani iubirea mi-am târguit, ce-aş fi căpătat altceva?”

Dan râse şi termină versul:

— „Răsunaţi duios, voi, corzi arzând mocnit, răsunaţi duios, iubirea mea”.

Erica nu zâmbea.

— Fröding încă mai e poetul tău preferat?

— Dintotdeauna a fost, întotdeauna va fi. Copiii de la şcoală susţin că li se va întoarce stomacul pe dos dacă-l

vor mai citi mult pe Fröding, însă din punctul meu de vedere, niciodată nu te saturi să-l citești.

— Da, încă am volumul acela pe care mi l-ai dăruit atunci când eram împreună.

Vorbea acum spatelui său, fiindcă Dan se întorsese pentru a muta niște lăzi cu plase rezemate de balustrada opusă. Ea continuă neabătută.

— Dai mereu cartea aceea iubitelor tale?

Dan se opri brusc și se întoarse către ea, cu o privire șocată.

— Ce vrei să spui? Tu ai primit una și, da, Pernilla a primit una, deși m-aș mira să se fi obosit s-o citească.

Erica observă pe fața lui o expresie de neliniște. Prinse cu mâinile învelite

în mănuși balustrada de care se rezemase și îl privi drept în ochi.

— Și Alex? A primit și ea o copie?

Fața lui Dan se făcu de aceeași culoare cu zăpada din golful înghețat aflat în spatele lui, însă ea observă de asemenea că o expresie de ușurare i se strecură rapid pe față.

— Ce vrei să spui? Alex?

Nu era încă pregătit să capituleze.

— Ți-am spus că săptămâna trecută am fost acasă la Alex într-o seară. Ceea ce nu ți-am spus a fost că cineva a intrat în casă în vreme ce mă aflam acolo. Cineva care a urcat direct în dormitor și a luat ceva. La început nu mi-am putut da seama ce anume, însă apoi am verificat ultimul număr apelat de Alex. Era numărul tău de mobil și

atunci mi-am amintit ce lipsea din cameră. Am aceeași carte acasă.

Dan nu scoase niciun cuvânt, așa că ea continuă.

— Nu a fost greu să înțeleg de ce și-ar fi dat cineva osteneala să pătrundă în casa lui Alex și apoi să fure ceva atât de banal precum o carte cu poezii. Există în ea o dedicație, așa-i? O dedicație ce ar indica exact bărbatul care-i era amant?

— „Cu întreaga-mi dragoste îmi închin pasiunea – Dan."

O recită cu un glas plin de emoție. Acum era rândul lui să privească în gol înspre apă. Se lăsă să cadă pe o ladă de pe punte și își smulse căciula de pe cap. Părul îi stătea în toate direcțiile. Își scoase mănușile și își trecu mâinile

prin păr. Apoi se uită direct la Erica.

— N-am putut lăsa asta să iasă la iveală. Ceea ce am trăit împreună a fost o nebunie. O nebunie intensă și atotmistuitoare. Ceva ce nu puteam permite să interfereze cu viețile noastre reale. Amândoi știam că trebuia să înceteze.

— Trebuia să vă întâlniți în vinerea în care a murit?

Un mușchi de pe fața lui Dan se zbătu la acea amintire. După moartea lui Alex, trebuie să fi meditat de nenumărate ori la ce s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi făcut totuși apariția. Dacă Alex ar fi fost încă în viață.

— Da, trebuia să ne întâlnim vineri seara. Pernilla urma să meargă cu copiii în vizită la sora ei în Munkedal. Eu

am venit cu scuza că nu eram în apele mele și că preferam să rămân acasă.

— Însă Pernilla n-a plecat, nu-i așa?

Urmă o tăcere lungă.

— Ba da, Pernilla a plecat, însă eu am rămas acasă.

Mi-am închis mobilul și am știut că n-ar fi îndrăznit să sune pe telefonul de acasă. Am stat departe fiindcă mă temeam. Nu îndrăzneam să o privesc în ochi și să-i spun că s-a terminat. Deși știam că ea era conștientă că avea să se termine mai devreme sau mai târziu. Mă temeam să fiu eu acela care făcea pasul. Am crezut că dacă m-aș fi îndepărtat treptat, ea s-ar fi plictisit de situație și s-ar fi despărțit de mine. Foarte bărbătesc, nu crezi?

Erica știu că partea cea mai grea

avea să urmeze abia atunci, însă trebui să meargă mai departe. Mai bine să afle de la ea.

— Dan, ea nu înțelesese că trebuia să se termine. Ea își închipuia un viitor pentru voi doi. Un viitor în care tu aveai să-ți părăsești familia, iar ea pe Henrik, și împreună ați fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

El păru să se micșoreze la auzul fiecărui cuvânt și încă nu auzise ce era mai rău.

— Dan, era însărcinată. Cu copilul tău. Se pare că intenționase să îți dea vestea în acea noapte de vineri. Pregătise un festin și pusese șampanie la gheață.

Dan nu putu să se uite la ea. Încercă să își fixeze privirea undeva în de-

părtare, însă lacrimile începură să-i curgă pe obraji, învăluind totul în ceață. Durerea îl copleși, începu să suspine și fu nevoit să-și tot șteargă nasul cu mănușile. Într-un final, își ținu capul între palme și abandonă toate încercările de a-și șterge fața.

Erica se așeză pe vine lângă el și își puse brațele în jurul lui pentru a-l consola. Însă Dan o respinse. Ea știa că va trebui să iasă de unul singur din iadul în care intrase. Așa că așteptă cu brațele încrucișate până când lacrimile se opriră, iar el păru să fie în stare să respire din nou.

— De unde știi că era însărcinată?

Se bâlbâi când rosti acele cuvinte.

— Am fost cu Birgit și Henrik la secția de poliție atunci când ne-au

anunţat.

— Ştiu că nu era copilul lui Henrik?

— Sunt sigură că Henrik ştie, însă Birgit nu; ea crede că Henrik este tatăl.

Dan încuviinţă din cap. Păru să îl consoleze faptul că părinţii ei nu ştiau.

— Cum v-aţi cunoscut?

Erica voia să-i distragă atenţia, chiar şi pentru o clipă, de la gândul copilului său nenăscut, pentru a-i permite să răsufle puţin.

El zâmbi cu amărăciune.

— O poveste clasică. Unde se cunosc oamenii de vârsta noastră din Fjällbacka? La o bere la Galären, bineînţeles. Ne-am văzut din colţuri opuse ale camerei şi a fost precum o lovitură în stomac. Nu m-am mai simţit vreo-

dată la fel de atras de o femeie.

Erica simți o ușoară urmă de gelozie la auzul acelor cuvinte.

Dan continuă.

— N-am făcut nimic atunci, însă după vreo două săptămâni m-a sunat pe mobil. Am mers cu mașina pentru a mă întâlni cu ea. Apoi lucrurile au căpătat amploare. Ore furate atunci când Pernilla era pe undeva. Cu alte cuvinte, nu prea multe nopți; de obicei, ne întâlneam în timpul zilei.

— Nu ți-era teamă că aveau să te vadă vecinii atunci când mergeai acasă la Alex? Știi cât de repede umblă vorba aici.

— Bineînțeles, m-am gândit la asta. Obișnuiam să mă cațăr peste gardul curții din spate, iar apoi să merg prin

intrarea în pivniță. Sincer să fiu, probabil că și asta făcea parte din entuziasmul ce ne lega. Pericolul și riscul.

— Dar nu înțelegeai cât de mult riscai?

Dan se juca nervos cu căciula și își ținea privirea ațintită în jos.

— Firește că înțelegeam. Asta pe de-o parte. Pe de altă parte, mă simțeam invulnerabil. Alți oameni ar putea fi prinși, însă nu eu. Nu așa e mereu?

— Pernilla știe?

— Nu. Oricum, nu în atâtea cuvinte. Însă cred că suspectează ceva. Ai văzut cum a reacționat atunci când ne-a zărit aici. Așa a fost în ultimele luni – geloasă și irascibilă. Sunt sigur că simte că se petrece ceva.

— Ești conștient că va trebui să-i spui acum?

Dan dădu vehement din cap. Lacrimile îi umplură din nou ochii.

— Nu va merge așa, Erica. Nu o pot face. Până să se întâmple toată treaba asta cu Alex nu am înțeles cu adevărat cât de mult înseamnă Pernilla pentru mine. Alex a fost o pasiune, dar Pernilla și copiii sunt viața mea. Nu o pot face!

Erica se aplecă în față și își puse mâna peste mâna lui Dan. Vocea îi era calmă și limpede, fără a trăda nimic din agitația pe care o simțea înăuntrul său.

— Dan, trebuie. Poliția trebuie să fie informată, iar tu ai acum șansa de a-i spune Pernillei în felul tău. Mai de-

vreme sau mai târziu, poliția va afla, iar atunci nu vei avea șansa de a-i explica ei așa cum vrei. Atunci nu vei mai avea nicio opțiune. Și ai spus-o tu însuți, probabil că ea știe ori măcar suspectează ceva. Poate că ar fi chiar o ușurare pentru voi amândoi dacă ați vorbi despre asta. Să lămuriți lucrurile.

Văzu că Dan o asculta și înțelegea ceea ce îi spunea. De asemenea, îl simți cum tremura.

— Dar dacă mă părăsește? Dacă ia copiii și mă părăsește, Erica? Unde mă duce atunci? Sunt pierdut fără ei.

O voce slabă din mintea Ericăi îi șopti nemilos că ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme, însă voci mai puternice o înăbușiră și spu-

seră că momentul învinuirilor trecuse. Existau chestiuni mult mai importante de rezolvat în acel moment. Se aplecă în faţă, îşi petrecu braţele în jurul lui şi îl atinse cu palmele peste spate pentru a-l consola. La început suspinele i se intensificară, apoi se potoliră. Când se eliberă din îmbrăţişarea ei şi îşi şterse lacrimile, Erica văzu că decisese să nu mai amâne inevitabilul.

Pe măsură ce se îndepărta cu maşina de ponton, îl privi în oglinda retrovizoare, stând nemişcat pe barca lui iubită, cu privirea aţintită spre orizont. Îi ţinu pumnii să îşi poată găsi cuvintele potrivite. Nu avea să fie uşor.

Căscatul păru să-i vină tocmai din

vârful degetelor de la picioare şi să i se răspândească prin întregul corp. Patrik nu fusese în viaţa lui atât de obosit. Dar nici atât de fericit.

Era dificil să se concentreze asupra maldărelor imense de hârţoage ce zăceau în faţa lui. O omucidere genera cantităţi incredibile de documente, iar sarcina lui consta acum în a parcurge totul în detaliu pentru a găsi acea mică piesă lipsă ce avea să ducă investigaţia mai departe. Se frecă la ochi şi inspiră adânc pentru a-şi aduna energia necesară sarcinii.

La fiecare zece minute trebuia să se ridice din scaun pentru a se întinde, a-şi lua nişte cafea, a sări în loc, sau orice altceva l-ar fi ţinut treaz şi concentrat pentru încă puţin timp. De câteva

ori mâna îi rătăcise către telefon pentru a o suna pe Erica, dar se abţinu. Dacă era la fel de obosită ca el, se afla probabil încă în pat, dormind. Speră să fi fost aşa. Intenţiona, dacă ar fi fost după el, să o ţină trează şi în acea noapte, cât mai mult posibil.

Unul dintre mormanele de hârtii crescuse de ultima dată când le răsfoise – erau documente ce conţineau informaţii legate de familia Lorentz. Annika, eficientă ca întotdeauna, căutase articole vechi şi materiale în care era menţionată familia, apoi pusese hârtiile frumos într-un morman pe biroul lui Patrik. El lucră metodic, întorcând maldărul şi începând să lucreze de jos în sus, pentru ca la început să citească articolele pe care le mai citise

deja înainte. După două ore, nu exista nimic care să-i fi aprins imaginația. În ciuda senzației puternice că ceva îi scăpase, nu-și putea da seama ce anume.

Prima informație nouă și cu adevărat interesantă veni de undeva de la baza maldărului. Annika inserase un articol despre un caz de incendiere premeditată în Bullaren, cam 58 de kilometri de Fjällbacka. Articolul era datat din 1975 și se întindea pe aproape o pagină din ziarul Bohusläningen. Casa arsese din temelii în noaptea de șase iulie 1975, în urma a ceea ce păruse a fi o explozie. Când incendiul fusese stins, aproape că nu mai rămăsese nimic din casă în afară de cenușă, însă rămășițele a două corpuri umane fuse-

seră găsite. Era vorba despre Stig și Elisabeth Norin, proprietarii casei. În mod miraculos, fiul lor în vârstă de zece ani reușise să scape. El fu descoperit într-unul dintre acareturi. Circumstanțele incendiului erau considerate suspecte, conform ziarului Bohusläningen, iar poliția ajunsese la concluzia că era vorba de o incendiere premeditată.

Articolul era atașat cu o agrafă de un dosar, iar înăuntru Patrik găsi raportul poliției. Era încă nedumerit de legătura ce ar fi putut să existe între acel articol și familia Lorentz, până când deschise dosarul și văzu numele fiului de zece ani al familiei Norin. Băiatul se numea Jan. Dosarul conținea de asemenea un raport întocmit de

serviciile sociale, în care era menţionată plasarea lui în grija familiei Lorentz. Patrik scoase un fluierat. Legătura cu moartea lui Alex şi a lui Anders era încă neclară, însă ceva începu să-i agite conştiinţa. Umbre ce dispăreau şi se dizolvau imediat cum încerca să se concentreze asupra lor, însă care indicau faptul că se afla pe drumul cel bun. Îşi notă asta în minte, apoi îşi continuă laborioasa cercetare a materialelor de pe birou.

Carnetul începu să i se umple încet-încet. Scrisul lui era atât de împrăştiat, încât Karin îl tachina mereu că ar fi trebuit să se facă mai degrabă profesor, însă el îl putea citi, iar asta era ceea ce conta. Câteva sarcini de rezolvat prinseseră formă, însă dominante

printre notițe erau toate întrebările generate de materiale, marcate cu semne de întrebare mari, negre. Pe cine aștepta Alex când pregătise cina fastuoasă? Cine era bărbatul cu care se întâlnea în secret? Și al cui copil îl aștepta? Să fi fost al lui Anders, deși el negase acest lucru? Sau să fi fost vorba de cineva neidentificat de ei încă? De ce o femeie precum Alex, cu frumusețea, clasa și banii ei, ar fi avut o aventură cu cineva precum Anders? De ce păstrase Alex într-un sertar un articol despre dispariția lui Nils Lorentz?

Lista întrebărilor se făcu din ce în ce mai lungă. Patrik ajunse la pagina a treia înainte de a pătrunde și în chestiunea morții lui Anders. Maldărul de hârtii legate de Anders fusese mult

mai mic până atunci. Însă documentele aveau să înceapă să se adune în curând. Pentru moment existau cam zece documente, incluzându-l pe cel confiscat în timpul percheziţiei din apartamentul lui Anders. Cea mai importantă întrebare referitoare la el era cea legată de modul în care murise. Patrik sublinie această întrebare de câteva ori cu linii negre. Cum fusese ridicat de criminal sau criminali până la cârligul din tavan? Autopsia avea să ofere mai multe răspunsuri, însă conform celor văzute de Patrik, pe trup nu existau urme de violenţă, după cum subliniase şi Mellberg în şedinţa informativă din acea dimineaţă. O persoană inconştientă pare incredibil de grea, iar Anders trebuie să fi fost

ridicat destul de mult pentru a-i fi fost fixată frânghia de cârlig.

Înclina chiar spre posibilitatea ca Mellberg să aibă dreptate o dată – și anume să fi fost mai mult de o persoană la fața locului. Deși asta nu părea a coincide cu ce se întâmplase atunci când Alex fusese omorâtă. Cu toate acestea, Patrik putea să jure că se aflau pe urmele aceluiași criminal. După ezitarea sa inițială, deveni din ce în ce mai sigur de veridicitatea acestui fapt.

Se uită la hârtiile găsite în apartamentul lui Anders și le împrăștie în fața sa pe birou. Între dinți avea un creion pe care-l rosese până îi dăduse o formă greu de definit. I se păru că avea gura plină de coji galbene de la creion.

Scuipă câteva şi încercă să-şi adune restul de pe limbă. N-avea rost. Acum în schimb îi erau lipite de degete. Le lovi uşor de câteva ori pentru a încerca să le îndepărteze, însă renunţă şi îşi îndreptă atenţia către hârtiile împrăştiate pe biroul său. Niciuna dintre pagini nu părea a-i trezi interesul, aşa că ridică factura de la compania telefonică naţională Telia, ca punct de plecare. Anders dăduse puţine telefoane, însă cu toate preţurile fixe, totalul era încă destul de mare. Detaliile erau ataşate facturii telefonice, iar Patrik oftă când realiză că va avea acum de făcut nişte muncă de cercetare. Deşi nu considera că acea zi era potrivită pentru sarcini plictisitoare de rutină.

Sună la fiecare număr de pe listă.

Curând observă că Anders suna doar la câteva numere. Însă unul ieşea în evidenţă. Nu părea a fi în capul listei, însă după ce apăru prima dată, fu numărul cel mai frecvent întâlnit. Patrik îl formă şi lăsă să sune.

Era pe punctul de a închide după opt apeluri, când auzi pornind robotul telefonic. Numele de la celălalt capăt îl făcu să stea drept în scaun, iar muşchii tensionaţi i se întinseră dureros, fiindcă îşi proptise picioarele pe biroul său. Îşi aruncă picioarele pe podea şi îşi masă un muşchi încordat în coapsa interioară dreaptă.

Patrik puse jos receptorul înainte ca semnalul să se termine, indicând posibilitatea lăsării unui mesaj. Încercui una dintre notiţele sale de pe carnet

și, după ce se gândi o clipă, dădu un alt telefon. De una din sarcini voia să se ocupe el, însă cealaltă i-o putea lăsa Annikăi. Cu notițele în mână, intră la ea în birou. Ea scria concentrată, cu ochelarii pentru computer așezați pe vârful nasului.

Se uită întrebător la el.

— Vii să îți oferi serviciile, ca să îmi ușurezi cantitatea de muncă nerezonabil de grea, nu-i așa?

— Ei bine, nu aveam în minte chiar asta, rânji Patrik.

— M-am gândit eu că nu.

Annika îi aruncă lui Patrik o privire prefăcut exasperată.

— Deci, care-i legătura cu ulcerul meu incipient?

— Doar o mică rugăminte.

Patrik indică micimea ei apropiindu-și degetul mare de cel arătător.

— În regulă, să auzim.

Patrik trase un scaun și se așeză la biroul Annikăi. Acesta, deși extrem de mic, era fără doar și poate cel mai agreabil din secție. Annika adusese o grămadă de plante care păreau sănătoase și viguroase. Părea un miracol, având în vedere faptul că singura lumină din cameră venea prin fereastra dinspre foaier. Pereții reci de beton erau acoperiți cu fotografii cu Annika și cu cele două mari pasiuni ale soțului ei, Lennart – câinii lor și cursele de mașini. Aveau doi labradori negri pe care îi luau cu ei atunci când mergeau la fiecare sfârșit de săptămână cu ma-

şina prin întreaga Suedie, până unde se întâmpla să fie curse. Lennart era de fapt cel care concura, însă Annika era mereu acolo pentru a-l încuraja şi pentru a-i oferi un prânz la pachet şi un termos cu cafea. Practic, erau mereu aceiaşi oameni pe care-i întâlneau la curse, iar de-a lungul anilor formaseră un grup bine închegat. Cu toţii se considerau cei mai apropiaţi prieteni. Cursele aveau loc la cel puţin două sfârşituri de săptămână în fiecare lună, iar a o convinge pe Annika să lucreze în acele zile era imposibil.

Patrik se uită în jos la notiţele sale.

— Ei bine, mă întrebam dacă m-ai putea ajuta să trec în revistă viaţa Alexandrei Wijkner. Începând cu moartea sa şi verificând cronologia invers în

toate datele pe care le-am primit. Cât timp a fost căsătorită cu Henrik. Cât timp a locuit în Suedia. Verifică-i informațiile legate de școlile din Franța și Elveția etc. etc. Înțelegi ce urmăresc?

Annika luase notițe pe un carnet în timp ce el vorbise, iar acum dădu afirmativ din cap. Patrik era aproape sigur că ea avea să afle tot ce merita aflat. Mai presus de toate, avea să afle dacă vreuna din informațiile primite nu valora nici cât o ceapă degerată. Fiindcă trebuia să fie ceva care să nu se potrivească, era absolut sigur de asta.

— Mulțumesc pentru ajutor, Annika. Ești o comoară.

Patrik dădu să se ridice de pe scaun, însă un subit „Șezi!” din partea

Annikăi îl făcu să înghețe și să se afunde din nou în perna scaunului. El înțelese imediat de ce labradorii ei erau atât de bine dresați.

Ea se aplecă pe spate cu un zâmbet satisfăcut, iar Patrik înțelese că prima sa greșeală fusese să intre în biroul ei în persoană în loc să îi lase un bilet. Ar fi trebuit să știe că ea mereu îl citea din prima. În plus, simțul ei pentru povești de dragoste era complet supranatural. Putea deja să ridice stindardul alb și să capituleze, așa că se lăsă pe spate și aștepta focul de întrebări iminente. Ea începu interogatoriul fără să se grăbească și pe un ton viclean.

— Ai fost chiar extenuat azi.

— Mmm...

Nu că n-ar fi avut de gând s-o facă să transpire un pic ca să afle ce voia.

— A fost o petrecere azi-noapte?

Annika îl pândea în continuare, căutând cu o șiretenie machiavelică fisuri în masca sa.

— Ei bine, îmi imaginez că ai putea-o numi petrecere. Probabil că depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Chiar, cum ai defini tu o petrecere?

Își aruncă brațele înainte și deschise ochii mari, inocenți.

— Of, lasă prostiile, Patrik. Spune-mi odată. Cine e?

El nu spuse nimic, chinuind-o cu tăcerea sa. După câteva secunde, văzu o licărire în ochii Annikăi.

— Aha!

Exclamația ei răsună triumfător în

vreme ce Annika mișcă un deget în aer, convinsă de victorie.

— Este femeia aceea, cum o cheamă, cum o cheamă...

Pocni din degete în timp ce se străduia să-și aducă aminte.

— Erica. Erica Falck!

Ușurată, se lăsă din nou pe spate în scaun.

— De-e-e-ci, Patrik... de cât timp durează treaba asta...?

Mereu îl uimea precizia infailibilă cu care ea lovea și țintea. Și nici nu avea rost să nege. Simți cum se înroșește din cap până-n picioare, iar aceasta vorbea de la sine, mult mai clar decât orice ar fi putut spune el. Apoi nu se putu abține să nu permită unui zâmbet larg să-i cuprindă toată

fața, iar acesta fu lovitura de grație, din punctul de vedere al Annikăi.

După un interogatoriu de cinci minute, Patrik reuși într-un final să iasă din biroul Annikăi. Se simțea de parcă ar fi fost trecut prin controlul Inchiziției. Însă nu fusese neplăcut să vorbească despre Erica și se întoarse cu dificultate la sarcina pe care singur și-o dăduse de rezolvat imediat. Își puse haina pe el, o anunță că pleacă pe Annika și ieși afară, unde fulgii mari de zăpadă începuseră să cadă încet pe pământ.

Pe fereastră Erica văzu zăpada căzând. Stătea la computer, însă îl închisese și privea fix ecranul negru. În ciuda unei migrene puternice, se strădui-

se să scrie zece pagini despre Selma Lagerlöf. Nu mai simţea niciun fel de entuziasm pentru acea biografie, însă era legată prin contract, iar în câteva luni trebuia să fie gata. Discuţia cu Dan îi înecase puţin corăbiile şi se întrebă dacă în acel moment el îi mărturisea totul Pernillei. Hotărî să folosească grija sa faţă de Dan pentru ceva creativ şi îşi porni computerul.

Ciorna cărţii despre Alex se afla pe desktopul computerului, aşa că deschise fişierul, care conţinea acum vreo sută de pagini. Le citi sistematic, de la început la sfârşit. Era bine. Chiar foarte bine. Ceea ce o îngrijora era cum aveau să reacţioneze toţi oamenii din cercul de prieteni al lui Alex şi familia ei în cazul publicării cărţii. Firește că

Erica modificase puţin povestea, schimbând numele oamenilor şi ale locurilor şi lăsându-şi imaginaţia să lucreze. Însă esenţa cărţii era bazată fără doar şi poate pe viaţa lui Alex, văzută prin ochii Ericăi. În mod special partea despre Dan îi dădea Ericăi reale dureri de cap. Cum ar fi putut să-i lase deoparte pe el şi pe familia lui? În acelaşi timp, simţea că trebuia să scrie acea poveste. Pentru prima dată, ideea unei cărţi o umplea cu adevărat de entuziasm. Fuseseră atât de multe alte idei care nu se dezvoltaseră şi pe care ea le respinsese de-a lungul anilor; nu îşi putea permite să o piardă pe aceasta. Mai întâi intenţiona să se concentreze asupra terminării cărţii, apoi avea să gestioneze problema reacţiei

celor implicați.

Trecuse aproape o oră de când scria cu înfrigurare; brusc se auzi soneria. La început, fu iritată că era deranjată tocmai când se pusese în sfârșit pe treabă, însă apoi se gândi că poate era Patrik și sări din scaun. Își verifică rapid înfățișarea în oglindă înainte de a alerga pe scări până la ușa de la intrare. Zâmbetul îi pieri instantaneu de pe buze atunci când văzu cine era afară. Pernilla arăta cumplit. Arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani de când o văzuse Erica ultima oară. Ochii îi erau umflați și roșii de plâns, părul îi era nepieptănat și părea să-și fi uitat haina în graba sa; tremura într-un cardigan subțire. Erica îi dădu drumul în casa călduroasă. Cu un gest impulsiv, își

puse brațele în jurul ei și o îmbrățișă în timp ce o bătu pe spate în același mod în care o făcuse pentru Dan cu câteva ore în urmă. Pernilla renunță și la ultima rămășiță de stăpânire de sine rămasă și plânse pe umărul Ericăi, cu suspine lungi și dureroase. După o vreme, își ridică fața. Rimelul i se întinsese și mai mult, dându-i un aspect aproape comic, de clovn.

— Îmi pare rău.

Pernilla privi prin pâcla de lacrimi spre umărul Ericăi, unde puloverul alb pe care aceasta îl purta fusese pătat cu negru.

— Nu contează. Nu-ți face griji. Intră.

Erica își puse un braț în jurul umerilor ei și o îndrumă către camera de

zi. O simțea tremurând din tot corpul și știa că nu era doar din cauza frigului. Pentru o clipă, se întrebă de ce Pernilla alesese să vină la ea. Erica fusese întotdeauna mai apropiată de Dan decât de ea. I se păru puțin ciudat că aceasta nu se dusese la una dintre prietenele sale ori la sora ei. Însă acum era acolo, iar Erica trebuia să facă orice îi stătea în putință pentru a o ajuta.

— Am făcut cafea. Vrei o ceașcă? Am făcut-o acum o oră, însă ar trebui să fie bună.

— Da, mulțumesc.

Pernilla se așeză pe canapea și își ținu brațele lipite de piept, de parcă s-ar fi temut să nu se dezintegreze. Într-un fel, probabil că ar fi fost posibil să se întâmple asta. Erica se întoarse cu

două cești de cafea. Puse una pe măsuța din fața Pernillei, iar pe cealaltă în fața sa, așezându-se în fotoliul mare. Așteptă ca aceasta să înceapă.

— Ai știut?

Erica ezită.

— Da, însă am aflat abia de curând.

Ezită din nou.

— L-am îndemnat pe Dan să îți spună.

Pernilla încuviință din cap.

— Ce mă fac?

Întrebarea era retorică, așa că Erica o lăsă fără răspuns.

Pernilla continuă.

— Am știut de la bun început că eu am fost doar o cale pentru ca Dan să uite de tine.

Erica începu să protesteze, însă

Pernilla o opri cu un semn din mână.

— Știam că era adevărat, însă crezusem că lucrurile s-au schimbat cu timpul și că ne iubeam cu adevărat. Ne înțelegeam bine și aveam încredere deplină în el.

— Dan te iubește, Pernilla. Știu că așa e.

Pernilla nu păru să o asculte; continuă să vorbească în timp ce se uită fix în ceașca de cafea. Erica văzu că ținea atât de strâns ceașca, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

— Aș fi putut accepta să fi avut o aventură și să fi dat vina pe o criză a vârstei mijlocii sau așa ceva. Însă nu îl pot ierta pentru că a lăsat-o însărcinată pe acea femeie.

Mânia din vocea ei era atât de pu-

ternică încât Erica trebui să reziste unui impuls de a se da mai în spate. Atunci când Pernilla îşi ridică privirea şi se uită la ea, ura din privirea ei fu atât de cumplită încât Erica îngheţă. Nu mai văzuse niciodată o furie atât de turbată, de intensă. Pentru un scurt moment, se întrebă de cât timp ştiuse cu adevărat Pernilla despre relaţia lui Dan cu Alex. Şi cât de departe ar fi fost în stare să meargă pentru a se răzbuna. Apoi respinse ideea la fel de repede cum apăruse. Era Pernilla, o casnică, mamă a trei copii, căsătorită de mulţi ani cu Dan, iar nu întruchiparea furiei acţionând ca înger răzbunător împotriva amantei soţului său. Însă tot exista o ferocitate glacială în ochii ei care o speria pe Erica.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Nu știu. Momentan nu știu nimic. Pur și simplu trebuia să ies din casa aia. Acela era singurul gând din mintea mea. Nici măcar nu îl puteam privi.

Erica îndreptă către Dan un gând plin de compătimire. Se afla cu siguranță în propriul său iad în acel moment. Ar fi părut mult mai normal să fi fost Dan cel care căuta alinare la ea. În acel caz ar fi știut ce să spună, ce cuvinte l-ar fi liniștit. Nu o cunoștea destul de bine pe Pernilla pentru a ști cum să o ajute. Poate că era de-ajuns doar să asculte.

— De ce crezi că a făcut-o? Ce nu primea de la mine de-ar fi putut primi de la ea?

Acum Erica înţelese de ce Pernilla venise la ea în loc să meargă la una din multele ei prietene apropiate. Credea că doar Erica deţinea răspunsuri în legătură cu Dan. Că i-ar fi putut oferi explicaţia pentru felul în care acţionase el. Din nefericire, Erica avea să fie nevoită s-o dezamăgească. Îl ştiuse dintotdeauna pe Dan ca fiind sinceritatea întruchipată; nu îi trecuse vreodată prin minte că ar fi putut fi infidel. Nu fusese niciodată la fel de şocată ca atunci când apelase ultimul număr din telefonul lui Alex şi auzise vocea lui Dan înregistrată în căsuţa lui vocală. Dacă era vorba să fie complet sinceră, ar fi recunoscut că s-a simţit foarte dezamăgită în acel moment acea dezamăgire dată de descoperirea că cine-

va de care era apropiată nu era persoana pe care și-o imaginase ea dintotdeauna. De aceea înțelegea că Pernilla, pe lângă faptul că se simțea trădată, începuse de asemenea să-și pună întrebări legate de cum era Dan în realitate – acest om cu care locuise timp de atâția ani.

— Nu știu, Pernilla. Am fost, de altfel, extrem de șocată. Nu semăna cu acel Dan pe care îl știam eu.

Pernilla încuviință. Păru să o consoleze un pic faptul că nu era singura care fusese dusă de nas. Pescui absentă niște scame invizibile de pe cardiganul ei larg. Părul său lung, șaten-închis, cu urme de permanent, fusese prins în grabă într-un coc, dându-i o înfățișare neîngrijită. Erica fusese mereu puțin

dispreţuitoare faţă de felul în care arăta Pernilla; ar fi trebuit să poată face mai mult cu înfăţişarea ei. Îşi tot făcea părul permanent, deşi permanentele se demodaseră cam odată cu jachetele bărbăteşti de lungime medie. În plus, îşi comanda mereu hainele din cataloagele ieftine ale unor magazine universale, cu preţuri reduse şi calitate pe măsură. Însă Erica nu o văzuse niciodată arătând aşa de jerpelită.

— Pernilla, ştiu că acum este îngrozitor de greu, însă tu şi Dan sunteţi o familie. Aveţi trei fete minunate şi aţi petrecut cincisprezece ani frumoşi împreună. Nu ar trebui să faci nimic pripit. Nu mă înţelege greşit, nu justific nimic din ce-a făcut. Poate că nu puteţi rămâne împreună după asta.

Poate e imposibil să-l ierți. Însă așteaptă să se liniștească totul puțin până să iei o decizie. Gândește-te bine înainte să faci ceva. Știu că Dan te iubește; mi-a spus asta chiar azi și știu, de asemenea, că regretă teribil ceea ce a făcut. Mi-a spus că voia s-o termine cu ea și îl cred.

— Nu mai știu ce să cred, Erica. Nimic din ceea ce am crezut până acum nu a fost adevărat, așa că ce-ar trebui să cred acum?

Nu exista un răspuns la asta, iar tăcerea se instală apăsătoare între ele.

— Cum era ea?

Din nou, Erica văzu o vâlvătaie arzând adânc în ochii Pernillei. Nu era nevoie să întrebe la cine se referea.

— A fost atât de demult, încât nu o

mai cunoșteam.

— Era frumoasă. Am văzut-o aici în timpul verii. Era exact așa cum îmi doream eu să fiu. Frumoasă, elegantă, sofisticată. Mă făcea să mă simt ca o țărancă. Aș fi dat orice să fiu ca ea. Într-un fel, îl înțeleg pe Dan. Pune-ne pe mine și pe Alex una lângă cealaltă și e evident cine ar câștiga.

Pernilla trase frustrată de hainele ei practice, însă demodate, ca pentru a demonstra ce voia să spună.

— Mereu am fost invidioasă și pe tine. Marea dragoste a tinereții lui, care s-a mutat la oraș și l-a lăsat în urmă să se prăpădească de dor. Scriitoarea din Stockholm care a ajuns cineva și care din când în când se întorcea aici și se fălea în fața noastră, a muritorilor

de rând. Dan aştepta mereu cu nerăbdare vizitele tale, cu săptămâni înainte.

Amărăciunea din vocea Pernillei o uimi pe Erica. Pentru prima dată se simţi cu adevărat ruşinată de atitudinea sa superioară faţă de Pernilla. Cât de puţin înţelesese. La o examinare mai amănunţită, trebuia să admită că avusese o oarecare satisfacţie în observarea diferenţei dintre ea şi Pernilla. Între vizitele ei de 500 de coroane la un coafor din Stureplan şi permanentele de acasă ale Pernillei. Între hainele ei de firmă cumpărate de pe strada Biblioteksgatan şi bluzele şi fustele lungi de-a gata ale Pernillei. Însă ce diferenţă făcuse? De ce fusese ea, în momentele sale de slăbiciune, mul-

ţumită de această diferenţă? Ea fusese cea care îl părăsise pe Dan. Să fi fost doar pentru a-şi mângâia propriul ego sau fusese de fapt invidioasă pe faptul că Pernilla şi Dan aveau mult mai mult decât ea? Să-i fi invidiat, în adâncul sufletului, pentru viaţa lor de familie şi poate chiar să fi regretat că nu rămăsese în Fjällbacka? Şi că nu fusese ea cea care să aibă familia pe care o avea acum Pernilla? Să fi încercat în mod conştient s-o înjosească pe Pernilla fiindcă era de fapt invidioasă pe ea? Gândul era oribil, însă nu îl putu îndepărta. O făcu să se simtă ruşinată până în adâncul sufletului. În acelaşi timp se întrebă cât de departe ar fi mers pentru a proteja ceea ce avea Pernilla. Cât de departe fusese

Pernilla în stare să meargă? Erica o privi gânditoare.

— Ce vor spune copiii?

Părea să fie prima dată când Pernilla realiză că nu doar ea și Dan aveau să fie afectați.

— Probabil că va ieși la iveală, nu crezi? Că era însărcinată, vreau să spun. Ce vor spune fetele?

Gândul păru să o panicheze pe Pernilla, iar Erica făcu tot posibilul s-o calmeze.

— Poliția va trebui înștiințată de faptul că Dan era cel care se vedea cu Alex, însă asta nu înseamnă că toată lumea va afla. Voi doi puteți alege ce să le spuneți fetelor, încă dețineți controlul, Pernilla.

Acest lucru păru să o calmeze pe

Pernilla, care luă câteva înghiţituri de cafea. Probabil că se răcise până atunci, însă nu păru să o deranjeze. Pentru întâia oară, Erica se simţi cu adevărat furioasă pe Dan. O surprinse faptul că nu avusese aceste sentimente mai devreme, însă acum putea simţi furia adunându-se înăuntrul său. Fusese nebun? Cum putuse arunca tot ce avea, cu sau fără atracţie? Nu realizase cât de bună era viaţa lui? Îşi încleştă mâinile în poală şi încercă să îşi exprime compasiunea faţă de Pernilla, care stătea de cealaltă parte a mesei. Dacă Pernilla putea să accepte sau nu, chiar nu avea nicio idee.

— Mulţumesc pentru că m-ai ascultat, apreciez mult.

Privirile li se întâlniră. Trecuse mai

puțin de o oră de când Pernilla sunase la ușă, însă Erica simți că învățase multe în acel răstimp, în special despre sine.

— Te vei descurca? Ai la cine să mergi?

— Merg acasă.

Vocea Pernillei era clară și hotărâtă.

— Ea nu mă va îndepărta de casa și familia mea. Nu îi voi da acea satisfacție. Mă duc acasă la soțul meu și vom rezolva asta. Însă nu fără revendicări. De acum încolo lucrurile vor trebui făcute în mod diferit.

Erica nu se putu abține să nu zâmbească în mijlocul acelei întregi suferințe. Dan va avea multe dificultăți de înfruntat, măcar atât era clar. Însă nu era nimic din ce n-ar fi meritat.

Se îmbrăţişară stânjenite la uşă. Erica îi ură din tot sufletul numai bine, în timp ce o privea urcând în maşină şi plecând în josul străzii. În acelaşi timp, nu putu să nu simtă o nelinişte chinuitoare. Imaginea ochilor plini de ură ai Pernillei îi zăbovi încă în minte. În acei ochi nu exista milă.

Toate fotografiile erau împrăştiate în faţa ei pe masa din bucătărie. Tot ce-i rămăsese Verei de la Anders erau fotografiile. Majoritatea erau vechi şi îngălbenite. Trecuseră mulţi ani de când existase vreun motiv de a-i face poze. Cele cu el bebeluş erau alb-negru, iar apoi existau fotografii decolorate, de când era puţin mai mare. Fusese un copil fericit. Un pic sălbatic,

însă mereu fericit. Atent și politicos. Își asumase solemn rolul de bărbat în casă. Uneori și-l luase poate un pic prea în serios, însă ea îl lăsase să facă așa cum dorea. Fie că era bine sau nu. Greu de spus. Poate că ar fi trebuit să facă multe lucruri în mod diferit, ori poate că n-ar fi contat? Cine-ar fi putut ști?

Vera zâmbi când văzu una dintre pozele ei preferate. Anders era pe bicicleta sa, mândru precum un păun. Ea lucrase multe seri și sfârșituri de săptămână pentru a-i cumpăra acea bicicletă. Era albastru-închis și avea o așa-numită șa banană. Potrivit lui Anders, acesta era singurul lucru pe care și l-ar fi dorit vreodată. Râvnise la acea bicicletă mai mult decât la orice altceva,

iar ea nu avea să uite niciodată expresia de pe fața lui atunci când o primise în sfârșit, în ziua când împlinise opt ani. Petrecuse fiecare moment liber mergând pe ea, iar în acea fotografie, Vera reușise să-l prindă în mișcare. Părul lui era lung și ondulat, atârnând mai jos de gulerul jachetei salei Adidas lucioase și strâmte, cu dungi pe mâneci. Acesta era felul în care avea să și-l amintească mereu. Înainte ca totul să înceapă să meargă atât de rău.

Așteptase mult timp ziua aceea. Fiecare telefon, fiecare bătaie în ușă aduseseră teamă. Poate că acest telefon anume ori această bătaie anume avea să aducă vestea de care se temuse atâta vreme. Până atunci ea sperase că ziua aceea nu va veni vreodată. Era

anormal ca un copil să moară înaintea părintelui său și de aceea era probabil atât de greu să-și imagineze această posibilitate. Speranța murea ultima, iar ea continuase să creadă că lucrurile aveau să se rezolve cumva. Chiar și dacă ar fi fost nevoie de un miracol. Însă miracolul nu se petrecu. Și speranța nu mai exista. Singurul lucru rămas era deznădejdea, alături de un morman de vechi fotografii îngălbenite.

Ceasul din bucătărie ticăia în liniște. Pentru întâia oară, ea văzu cât de părăginită arăta casa ei. În toți acești ani nu făcuse nimic în casă. Ținuse murdăria sub control, însă nu putuse curăța indiferența agățată de pereți și tavan. Totul era cenușiu și lipsit de

viață. Irosit. Asta o deprima cel mai mult. Tot ce fusese irosit și risipit.

Chipul fericit al lui Anders o privea batjocoritor din fotografii. Arăta mai clar decât orice altceva eșecul ei. Fusese sarcina ei să îl mențină zâmbitor, să îi dea credință, speranță și, mai presus de toate, dragoste pentru a putea face față viitorului. În schimb, privise în tăcere cum el fusese despuiat de toate. Își neglijase îndatorirea de mamă și nu avea să scape vreodată de acea rușine.

Realiză cât de puține dovezi existau că Anders chiar trăise. Tablourile dispăruseră, puținele piese de mobilier pe care le avea în apartament urmau să fie aruncate în curând, dacă nu le dorea nimeni. În casa ei nu mai rămăsese niciun lucru de-al lui. Ori le vân-

duse, ori le distrusese de-a lungul anilor. Singurul lucru care dovedea cu adevărat existența lui era o mână de fotografii împrăștiate în fața ei pe masă. Și amintirile ei. Bineînțeles, el avea să existe și în amintirile altora, însă ca un bețivan, și nu ca o persoană a cărei lipsă va fi simțită, cineva care va fi jelit. Ea era singura care avea amintiri fericite legate de el. Uneori fusese greu să le adune, însă erau încă acolo. Într-o zi precum aceea, erau singurele amintiri cu el care ieșeau la iveală. Nimic altceva nu era permis.

Minutele se transformară în ore, iar Vera stătu la masa ei din bucătărie cu fotografiile în fața sa. Încheieturile îi înțepeniră. Ochii începură să distingă greu detaliile fotografiilor, pe măsură

ce întunericul iernii înghițea lumina. Însă nu conta. Acum era complet, neîndurător de singură.

Soneria răsună în toată casa. Dură atât de mult până să audă pe cineva înăuntru, încât fu pe punctul de a se întoarce la mașină. Însă după ce aștepta o vreme, auzi pe cineva venind spre ușă. Aceasta se deschise încet și el o văzu pe Nelly Lorentz privindu-l nelămurită. Fu surprins că ea deschisese singură ușa. Își închipuise un majordom țeapăn în uniformă, care să-l poftească amabil înăuntru, însă poate că nimeni nu mai avea majordomi în ziua de azi.

— Numele meu este Patrik Hedström, de la poliția din

Tanumshede. Îl caut pe fiul dumneavoastră, Jan.

Sunase întâi la birou, dar i se spusese că Jan lucra acasă în ziua aceea.

Bătrâna nu fu surprinsă, ci doar se dădu la o parte şi îi permise să intre.

— Îl chem imediat pe Jan, o secundă.

Încet, dar cu eleganţă, Nelly merse în direcţia unei uşi ce dădea înspre o scară către etajul inferior. Patrik auzise că Jan avea apartamentul din pivniţa casei luxoase.

— Jan, ai un musafir. Poliţia.

Patrik se îndoi că vocea slabă a lui Nelly putea fi cu adevărat auzită la subsol, însă paşii de pe scări îi dovedi că se înşela. O privire plină de înţeles fu schimbată între mamă şi fiu

atunci când Jan urcă pe scări în holul din față. Nelly îi făcu lui Patrik semn cu capul și merse în camera ei, iar Jan veni spre Patrik cu mâna întinsă și cu un zâmbet care făcea să se ivească mulți dinți. Lui Patrik îi veni brusc în minte imaginea unui crocodil. Un crocodil zâmbitor.

— Bună ziua. Patrik Hedström, secția de poliție Tanumshede.

— Jan Lorentz. Încântat de cunoștință.

— Anchetez uciderea lui Alex Wijkner și am câteva întrebări pentru dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

— Sigur că nu mă deranjează. Nu știu cum vă pot fi de folos, însă asta depinde de dumneavoastră să deci-

deți, nu-i așa?

Iar zâmbetul de crocodil. Patrik simți cum îl mâncau degetele; nu voia nimic mai mult decât să-i șteargă acel zâmbet de pe față. Avea ceva care îl scotea din sărite.

— Putem merge jos în apartamentul meu, în felul acesta nu o vom deranja pe mama aici sus.

— Firește, e în regulă așa.

Patrik fu nevoit să admită că situația locativă părea un pic stranie. În primul rând, îi venea greu să-i înțeleagă pe bărbații în toată firea care încă locuiau cu mamele lor. Și în al doilea rând, nu putea pricepe de ce Jan accepta să fie alungat într-o pivniță în vreme ce bătrâna locuia la etaj într-un lux extravagant, într-o casă de cel pu-

ţin două sute de metri pătraţi. Jan n-ar fi fost om dacă nu i-ar fi trecut prin minte gândul că Nils nu ar fi fost niciodată surghiunit în pivniţă, dacă ar fi fost atunci acolo.

Patrik îl urmă pe Jan pe scări. Trebuia să admită că nu era deloc rău pentru un apartament la subsol. Nu se uitaseră la bani. Apartamentul fusese mobilat de cineva care credea în etalarea ostentativă a prosperităţii. Multă catifea şi brocart – fără îndoială mobilier de cele mai bune mărci, însă din nefericire decorul nu era pus în valoare cum ar fi trebuit fără lumina zilei. În schimb, efectul era puţin de bordel. Patrik ştia că Jan avea o soţie şi se întrebă care din ei insistase asupra acelui decor. Bazat pe propria sa experi-

ență, ar fi zis că soția.

Jan îl conduse într-un mic cabinet. În afara unui birou și a unui computer, mai exista și o canapea. Se așezară fiecare la un capăt, iar Patrik scoase un carnet din geantă. Decise să aștepte până să pomenească de moartea lui Anders Nilsson; nu voia să-i spună nimic lui Jan până când n-ar fi fost nevoit. Strategia și sincronizarea erau importante dacă spera să afle ceva folositor de la Jan Lorentz.

Îl examină atent pe bărbatul aflat în fața lui. Arăta prea perfect. Nicio cută pe cămașă ori pe costum. Cravata îi era înnodată perfect, iar el era proaspăt bărbierit. Niciun fir de păr nu era nelalocul lui și el emana calm și încredere în sine. Prea mult calm și încre-

dere în sine. Experiența îi spunea lui Patrik că orice persoană interogată de poliție avea un comportament mai mult sau mai puțin agitat, chiar și dacă nu avea nimic de ascuns. Un exterior complet calm indica faptul că persoana în chestiune chiar avea ceva de ascuns – aceasta era teoria proprie și personală a lui Patrik. Se dovedise a fi adevărată de un număr remarcabil de ori.

— Frumos apartament aveți aici.

Nu strica să fie politicos.

— Da, Lisa, soția mea, a fost cea care s-a ocupat de decorarea lui. Cred că a făcut o treabă destul de bună.

Patrik se uită în jur în micul birou întunecat, care era decorat somptuos cu marmură netedă și perne cu ciucuri

aurii. Un excelent exemplu a ce putea cumpăra prea puțin gust în combinație cu prea mulți bani.

— Ați ajuns la o concluzie?

— Am descoperit câteva informații interesante și am început să înțelegem cam ce s-ar fi putut întâmpla.

Nu întru totul adevărat, însă merita o încercare de a-l zgâlțâi un pic.

— O cunoșteați pe Alex Wijkner? întrebă Patrik. Am auzit, de exemplu, că mama dumneavoastră a mers la pomenire.

— Nu, nu pot spune că o cunoșteam. Bineînțeles, știam cine era, iar în Fjällbacka toată lumea cunoaște pe toată lumea, mai mult sau mai puțin. Însă familia ei se mutase de aici cu mulți ani în urmă. Obișnuiam să ne

salutăm pe stradă dacă ne întâlneam, însă nu mai mult de-atât. În ce-o privește pe mama, nu pot răspunde pentru acțiunile ei. Va trebui să o întrebați pe ea.

— Unul dintre lucrurile dezvăluite în cadrul anchetei a fost că Alex Wijkner avusese o, cum s-o numesc... o relație cu Anders Nilsson. Îl cunoașteți, presupun?

Jan zâmbi. Un zâmbet strâmb, superior.

— Da, în acest oraș nimeni nu putea evita să știe cine e Anders. E mai degrabă infam decât faimos, aș zice eu. Și zici că el și Alex au avut o legătură? Trebuie să mă scuzi, însă îmi vine greu să-mi imaginez asta. Un cuplu destul de straniu, asta ca să fiu îngă-

duitor. Înțeleg ce ar vedea Anders la ea, însă mi-e greu să văd de ce ar vrea ea să aibă de-a face cu el. Sunteți sigur că vă aflați pe calea care trebuie?

— Suntem siguri că într-adevăr au avut o relație. Cum rămâne cu Anders? îl cunoașteți?

Din nou văzu un zâmbet superior pe buzele lui Jan, însă de data aceasta era și mai larg. Acesta clătină amuzat din cap.

— Știi cum e? Putem spune cu siguranță că nu frecventăm aceleași cercuri. Îl văd uneori jos în scuar împreună cu ceilalți alcoolici, însă îl cunosc oare? Nu, de fapt, nu îl cunosc.

Tonul său arăta clar cât de absurdă i se părea întrebarea.

— Noi ne asociem cu oameni dintr-

o clasă socială diferită, iar de regulă beţivanii nu sunt incluşi, continuă el.

Jan înlăturase întrebarea lui Patrik ca şi cum ar fi fost o glumă, însă lui Patrik i se păru că vede o licărire de neliniște în privirea lui. Dispăru la fel de repede cum apăru, însă Patrik fu sigur că văzuse ceva. Pe Jan îl frământase întrebarea legată de Anders. Bun, atunci Patrik ştiu că se afla pe drumul cel bun.

Îşi permise să savureze următoarea întrebare chiar înainte de-a o rosti, făcând o pauză pentru impresie, apoi spunând cu o surprindere simulată:

— Însă dacă asta e adevărat, de ce a apelat recent Anders de multe ori numărul dumneavoastră?

Spre marea lui satisfacţie, Patrik

observă cum zâmbetul îi dispărea de pe buze. Se părea că întrebarea îl făcuse să își piardă șirul gândirii, iar pentru o clipă Patrik putu vedea îndărătul imaginii de dandy pe care Jan o cultivase atât de asiduu. În spatele artificiului, văzu acum pură teroare. Pe măsură ce își venea în fire, Jan încercă să câștige timp aprinzându-și cu mare grijă un trabuc și evitând să-l privească în ochi pe Patrik.

— Îmi permiteți să fumez?

Nu așteptă răspuns și nici Patrik nu îi oferi unul.

— Dacă Anders a sunat aici, cu siguranță nu înțeleg de ce. Nu am vorbit cu el și cred că nici soția mea. Nu, este de-a dreptul ciudat.

Trase adânc din trabuc și se lăsă pe

spate pe canapea, cu brațul întins nonșalant peste perne.

Patrik nu spuse nimic. Conform experienței lui, cel mai bun mod de a-i face pe oameni să spună mai mult decât intenționează este să rămâi tăcut. Ei vor simți nevoia de a umple tăcerea dacă aceasta dura prea mult. Era un joc pe care Patrik îl stăpânise. Aștepta.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că știu ce s-a întâmplat.

Jan se aplecă în față și își agită trabucul.

— Cineva a apelat robotul telefonic și nu a spus nimic. Pe casetă nu se auzea decât sunetul respirației. Iar de câteva ori când am răspuns la telefon, nu era nimeni la celălalt capăt. Trebuie să fi fost Anders, care făcuse cumva rost

de numărul nostru.

— De ce v-ar suna pe dumneavoastră?

— De unde să știu?

Jan își azvârli mâinile înainte.

— Poate din invidie. Avem o grămadă de bani, iar asta îi macină pe unii oameni. Cei ca Anders sunt mereu pregătiți să dea vina pe alții pentru propriul ghinion, în special pe oameni care chiar au reușit să facă ceva din viețile lor.

Lui Patrik i se păru că sună un pic deplasat. Ar fi fost dificil să contrazică ceea ce spunea Jan, însă nu îl crezu nicio clipă.

— Presupun că nu mai aveți pe banda robotului telefonic acele convorbiri de care ați pomenit.

— Din nefericire, nu.

Jan se încruntă, într-o încercare de a părea că regretă.

— Alte mesaje au fost înregistrate peste ele. Îmi pare rău. Aș dori să vă pot ajuta. Însă dacă sună din nou, mă voi asigura să păstrez caseta.

— Puteți sta liniștit, Anders nu va mai suna vreodată acasă la dumnea-voastră.

— O? Și de ce, mă rog?

Patrik nu își putu da seama dacă expresia lui uimită fu reală ori prefă-cută.

— Fiindcă Anders a fost ucis.

Un fir de scrum îi căzu în poală lui Jan.

— Anders a fost ucis?

— Da. Trupul său a fost găsit în

această dimineață.

Patrik îl studie cu atenție pe Jan. De-ar fi putut auzi ce se petrecea atunci în capul lui Jan, totul ar fi fost cu mult mai ușor. Surprinderea lui era reală ori să fi fost doar el un actor excelent?

— E același făptaș care a ucis-o pe Alex?

— Este prea devreme pentru a putea spune.

Nu voia încă să-l lase pe Jan să scape din încurcătură.

— Deci sunteți destul de sigur că nu i-ați cunoscut nici pe Alexandra Wijkner, nici pe Anders Nilsson?

— Sunt chiar destul de conștient cu cine mă asociez și cu cine nu. Îi știam pe amândoi din vedere, însă nu mai

mult de atât.

Jan revenise iar la felul său de-a fi zâmbitor şi calm.

Patrik hotărî să încerce altă modalitate de interogare.

— În casa lui Alex Wijkner am găsit un articol pe care-l tăiase din *Bohusläningen* în legătură cu dispariţia fratelui dumneavoastră. Ştiţi de ce ar fi fost interesată să păstreze acel articol?

Din nou, Jan îşi azvârli mâinile înainte şi deschise larg ochii ca pentru a spune că nu avea nicio idee.

— A fost marele subiect de discuţie aici, în Fjällbacka, în urmă cu mulţi ani. Poate că păstrase articolul ca pe o curiozitate.

— Poate. Care este punctul dum-

neavoastră de vedere cu privire la dispariția fratelui dumneavoastră? Există câteva teorii diferite.

— Ei bine, cred că Nils se distrează de minune într-o frumoasă țară caldă. Mama, pe de altă parte, este complet convinsă că a avut un accident.

— Ați fost apropiați?

— Nu, n-aș spune asta. Diferența de vârstă dintre noi era destul de mare și el nu era chiar încântat să aibă un frate vitreg cu care să împartă atenția mamei. Însă nu eram nici dușmani de moarte. Cred că eram mai degrabă indiferenți unul față de celălalt.

— A fost după dispariția lui Nils când Nelly v-a adoptat, nu-i așa?

— Da, așa este. Cam la un an.

— Iar cu asta a venit și jumătate din

regat.

— Da, s-ar putea spune și așa.

Îi rămăsese doar puțin din trabuc și amenința să-i ardă degetele. Îl stinse brusc într-o scrumieră fantezistă.

— Nu e chiar plăcut faptul că s-a întâmplat pe seama altcuiva, însă pot spune cu sinceritate că mi-am câștigat drepturile de-a lungul anilor. Când am preluat conducerea fabricii de conserve, aceasta era pe ducă. Am reclădit întreaga companie din temelii, iar acum exportăm conserve de pește și fructe de mare în întreaga lume – Statele Unite, Australia, America de Sud...

— De ce credeți că a fugit Nils peste hotare?

— Nu ar trebui să discut despre as-

ta, însă o sumă considerabilă de bani a dispărut din fabrică imediat după ce Nils s-a făcut nevăzut. În plus, câteva haine de-ale sale, un geamantan și pașaportul său lipseau.

— De ce nu s-a raportat niciodată la poliție în legătură cu banii dispăruți?

— Mama a refuzat. A pretins că trebuia să fie o greșeală, că Nils nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Știți cum sunt mamele. Este datoria lor să creadă numai lucruri bune despre copiii lor.

Jan aprinse un nou trabuc. Lui Patrik i se păru că fumul devenea destul de gros în camera mică, însă nu spuse nimic.

— Apropo, doriți unul? Sunt cuba-

neze. Rulate de mână.

— Nu, mulţumesc, nu fumez.

— Ce păcat. Nu ştiţi ce pierdeţi.

Jan îşi studie cu plăcere trabucul.

— Am citit în arhivele noastre despre incendiul care v-a răpit părinţii. Trebuie să fi fost groaznic. Câţi ani aveaţi? Nouă, zece?

— Aveam zece ani. Şi aveţi dreptate, a fost groaznic. Însă am fost norocos. Majoritatea orfanilor nu sunt luaţi de o familie precum familia Lorentz.

Lui Patrik i se păru oarecum de prost gust să pomenească de noroc într-un asemenea context.

— Din câte înţeleg, s-a suspectat o incendiere premeditată. S-a mai descoperit ceva vreodată?

— Nu, aţi citit rapoartele. Poliţia nu

a mai avansat cu cazul. Personal, cred că tatăl meu fuma în pat, ca de obicei, şi a adormit.

Pentru prima dată în cursul conversaţiei, dădu semne de iritare.

— Pot întreba ce legătură are asta cu crimele? Am spus deja că nu cunoşteam niciuna dintre victime şi nu prea pot înţelege ce are asta de-a face cu copilăria mea grea.

— Anchetăm până şi cele mai mici indicii momentan. Telefoanele date de Anders acasă la dumneavoastră m-au făcut să vreau să verific. Însă nu pare a duce nicăieri. Îmi cer scuze pentru că v-am răpit atâta timp în mod inutil.

Patrik se ridică şi întinse mâna. Jan se ridică de asemenea şi îşi puse jos trabucul în scrumieră înainte de a scu-

tura mâna întinsă a lui Patrik.

— Nicio problemă, absolut nicio problemă. Mi-a părut bine de cunoștință.

Al naibii de lingușitor, gândi Patrik. Îl urmă pe Jan îndeaproape sus pe scări. Contrastul fu brusc când ajunse la amenajările de un extraordinar bun-gust de la etajul principal. Păcat că soția lui Jan nu luase numărul decoratorului de interioare al lui Nelly.

Îi mulțumi lui Jan și plecă din casă cu sentimentul că nu văzuse pădurea din cauza copacilor. În primul rând, avu impresia că văzuse ceva la Jan ce ar fi putut descifra, ceva ce nu se potrivea cu acel apartament decorat în mod extravagant. Apoi, ceva nu era întocmai în regulă cu Jan Lorentz. Patrik

reveni la gândurile sale inițiale. Tipul era pur și simplu prea perfect.

Era aproape ora șapte, iar furtuna de zăpadă se înteți se când Patrik ajunse în sfârșit la ușa ei. Erica fu surprinsă de cât de puternică îi fu emoția atunci când îl văzu și cât de natural fu să își arunce brațele în jurul gâtului său. Patrik puse pe podeaua din hol două sacoșe de cumpărături de la magazinul ICA și o îmbrățișă, ținând-o lipită de el timp îndelungat.

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie.

Se sărutară tandru. După o vreme stomacul lui Patrik începu să chiorăie. Acesta fu semnul că trebuiau să ducă sacoșele în bucătărie. Cumpărase mult

prea multă mâncare, însă Erica puse lucrurile suplimentare în frigider. Ca printr-un acord tacit, nu vorbiră în timpul preparării cinei despre ce se întâmplase în acea zi. Abia când își potoliră foamea și stătură la masă față în față, Patrik începu să îi spună ce se petrecuse.

— Anders Nilsson e mort. Trupul i-a fost găsit în această dimineață în apartamentul său.

— Tu ai fost cel care l-a găsit?

— Nu, însă am ajuns la scurt timp după aceea.

— Cum a murit?

Patrik ezită.

— Spânzurat.

— Spânzurat? Vrei să spui că a fost ucis?

Erica nu își putu ascunde neliniștea.

— A fost aceeași persoană care a ucis-o pe Alex?

Patrik se miră de câte ori auzise întrebarea în acea zi. Însă era indubitabil cheia acelui caz.

— Credem că da.

— Aveți și alte indicii? A văzut cineva ceva? Ați găsit dovezi concrete care să lege crimele?

— Hai să nu ne pripim.

Patrik își ridică mâinile.

— Nu îți pot spune mai mult. Știi, am putea vorbi despre ceva mai plăcut. De exemplu, cum a fost ziua ta?

Erica îi zâmbi strâmb. Dac-ar ști cât de neplăcută fusese și ziua ei. Dar nu putea să îi spună. Trebuia să îl lase pe

Dan să spună singur povestea.

— Am dormit până destul de târziu, apoi am scris cam toată ziua. Considerabil mai puțin palpitantă decât ziua ta.

Mâinile lor se căutau reciproc pe sub masă. Degetele li se încleștară. Se simțiră minunat stând acolo împreună, în vreme ce întunericul învăluia casa. Fulgi imenși de nea pluteau în jos precum niște mici stele căzătoare, pe fundalul cerului întunecat al nopții.

— M-am gândit puțin la Anna și la casă. I-am închis telefonul brusc ieri și de atunci m-am tot simțit prost din cauza ieșirii mele. Poate că am fost egoistă. Mă gândeam doar la cum m-ar afecta pe mine vânzarea casei, mă gândeam doar la paguba mea. Însă lu-

crurile nu sunt ușoare nici pentru Anna momentan. Încearcă să-și exploateze situația pentru a-i fi bine și, deși eu cred că greșește, nu o face din răutate. Bineînțeles, uneori poate fi atât nesocotită, cât și naivă, însă de regulă este o persoană atentă și generoasă, iar în ultima vreme mi-am dat frâu amărăciunii și dezamăgirii în privința ei. Poate că până la urmă ar fi mai bine să vindem casa. Să o luăm de la început. Eu chiar mi-aș putea cumpăra o casă nouă, dar mult mai mică, cu acei bani. Poate că sunt prea sentimentală. Este timpul să merg mai departe, să încetez a mai regreta ce-ar fi putut fi și în schimb să mă uit la ce am de fapt.

Patrik înțelese că ea deja nu se mai referea la casă.

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb asta, însă cum s-a petrecut accidentul?

— E-n regulă.

Ea inspiră adânc.

— Părinții mei fuseseră în vizită la sora tatălui meu în Strömstad. Era întuneric, iar gerul formase pe șosea un strat aproape transparent de gheață. Tata conducea mereu atent, însă parese că un animal le-a sărit înaintea mașinii. A întors brusc, a derapat, iar mașina s-a izbit în plin de un copac de pe marginea drumului. Probabil că au murit pe loc. Cel puțin asta ni s-a spus mie și Annei. Nu avem cum să știm dacă e adevărat.

O lacrimă izolată se prelinse pe obrazul Ericăi, iar Patrik se aplecă îna-

inte și o dădu la o parte. O prinse de bărbie și o făcu să se uite direct la el.

— N-ar spune asta dacă nu ar fi adevărat. Sunt sigur că nu au suferit, Erica. Absolut sigur.

Ea dădu din cap fără a spune un cuvânt. Avea încredere în ceea ce-i spunea el și avu senzația că o greutate imensă îi fusese ridicată de pe piept. Mașina luase foc, iar ea petrecuse multe nopți nedormite, întrebându-se îngrozită dacă părinții ei ar fi putut trăi destul de mult pentru a simți focul arzându-i. Cuvintele lui Patrik îi potoliră neliniștea și, pentru prima oară, ea simți o oarecare pace gândindu-se la accidentul care-i ucisese ambii părinți. Durerea era încă acolo, însă frământarea dispăruse. Patrik șterse alte câteva

lacrimi ce-i curseseră pe obraz.

— Biata Erica. Biata, biata Erica.

Ea îi luă mâna și o ținu lângă obrazul ei.

— Nu ai de ce să mă compătimești, Patrik. De fapt, n-am fost vreodată mai fericită decât sunt acum, în acest moment. Este ciudat, însă mă simt incredibil de în siguranță cu tine. Nu simt nimic din îndoiala pe care o trăiesc de obicei atunci când tocmai m-am culcat cu cineva. De ce crezi că se întâmplă asta?

— Cred că e din cauză că suntem făcuți, unul pentru celălalt.

Erica roși auzind asemenea cuvinte mari. Însă nu putu fugi de faptul că și ea simțea la fel. Era precum găsirea drumului înspre casă.

Ca la un semn, se ridicară de la masă, lăsară vasele acolo unde erau şi merseră în dormitor braţ la braţ. Afară se dezlănţuise o furtună de zăpadă în toată regula.

I se păru straniu să stea din nou în vechea ei cameră. Mai ales că gusturile i se schimbaseră de-a lungul anilor, însă camera rămăsese la fel. Mult roz şi dantelă nu prea mai reprezentau stilul ei.

Julia se întinse pe spate în vechiul ei pat îngust din copilărie şi se uită fix la tavan, cu mâinile pe abdomen. Totul era pe cale de a se dezmembra. Întreaga ei viaţă se descompunea în jurul ei, adunându-se într-un maldăr de bucăţi sfărâmate. Era ca şi cum îşi tră-

ise întreaga viață într-un carnaval cu oglinzi trucate, în care nimic nu era ceea ce părea. Nu avea idee cum vor merge studiile sale. Tot entuziasmul îi fusese spulberat dintr-o singură lovitură, iar acum trimestrul școlar continua fără ea. Nu că și-ar fi imaginat că i-ar simți cineva lipsa în timp ce nu era acolo. Niciodată nu îi fusese ușor să-și facă prieteni.

În ceea ce-o privea, Julia putea foarte bine să stea întinsă acolo în camera ei roz și să se holbeze la tavan până la adânci bătrâneți. Birgit și Karl-Erik nu ar fi îndrăznit să o deranjeze. Avea să trăiască pe spinarea lor pentru restul vieții sale dacă era nevoie. O conștiință încărcată avea să le țină portofelele deschise.

Avea senzaţia că se deplasa prin apă. Toate mişcările ei erau greoaie, iar toate sunetele ajungeau la ea ca printr-un filtru. La început nu fusese aşa. Ea fusese plină de o indignare îndreptăţită şi de o ură atât de puternică, încât o speriase. Încă mai simţea acea ură, însă amestecată cu resemnare în loc de energie. Era atât de obişnuită să se dispreţuiască pe sine, încât, pe un plan pur fizic, putu simţi cum ura îşi schimbase direcţia. În loc să fie direcţionată spre exterior, se îndreptase acum către interior şi-i săpa găuri imense în piept. Vechile obiceiuri erau greu de vindecat. Ura de sine era o artă pe care învăţase să o practice la perfecţie.

Se întoarse pe o parte. Pe birou stă-

tea o fotografie cu ea și Alex; își aminti să o arunce. De îndată ce avea să se poată ridica, o va rupe într-o mie de bucăți și va scăpa de ea. Privirea adulatoare pe care și-o văzu în ochi în acea poză o făcu să se înfioare. Alex era atât de calmă și de frumoasă, ca de obicei, în vreme ce rățușca cea urâtă de lângă ea își întorsese fața rotundă spre ea, cu o expresie de venerație. Din punctul ei de vedere, Alex nu ar fi putut face niciodată ceva rău: Julia nutrise dintotdeauna speranța secretă că într-o zi avea să iasă din coconul ei la fel de frumoasă și de încrezătoare precum Alex. Râse batjocoritor de propria sa naivitate. Ce mai glumă. Iar gluma fusese dintotdeauna pe seama ei. Se întreba dacă vorbeau despre asta pe la

spatele său. Dacă râdeau de proasta, proasta şi urâta de Julia.

Un ciocănit discret în uşă o făcu să se ghemuiască în poziţia de fetus. Ştia cine era.

— Julia, ne facem griji pentru tine. Nu vrei să cobori puţin?

Nu îi răspunse lui Birgit. În schimb, îşi studie cu cea mai mare concentrare o şuviţă din propriul păr.

— Te rog, Julia, te rog.

Birgit intră şi luă loc pe scaunul de lângă birou, uitându-se spre ea.

— Înţeleg că eşti supărată şi că probabil ne urăşti, însă trebuie să mă crezi, nu am intenţionat să-ţi facem rău.

Julia simţi o stare de satisfacţie văzând-o pe Birgit arătând aşa de epui-

zată și chinuită. Arăta de parcă nu ar fi dormit de câteva nopți. Ceea ce probabil că se și întâmplase. I se formase-ră noi riduri și laba-gâștei în jurul ochilor, iar Julia se gândi cu răutate că liftingul facial pe care plănuise să și-l ofere în următorul an, atunci când avea să împlinească șaizeci și cinci de ani, ar putea fi făcut mai devreme. Birgit mută scaunul puțin mai aproape și își puse mâna pe umărul Juliei. Aceasta se scutură imediat, iar Birgit se retrase, rănită.

— Draga mea, cu toții te iubim. Nu știi asta?

Pe dracu' știa. La ce bună această întreagă șaradă? Erau cu toții destul de conștienți unde se aflau unii față de ceilalți. Iubire? Birgit nici măcar nu

știa sensul cuvântului. Singura pe care o iubise vreodată fusese Alex. Întotdeauna Alex.

— Trebuie să vorbim despre asta, Julia. Trebuie să ne susținem unii pe alții acum.

Vocea lui Birgit tremura. Julia se întrebă de câte ori și-o fi dorit Birgit să fi fost ea, Julia, cea care să moară în locul lui Alex. Văzu cum Birgit se ridică și cum mâna îi fremătă atunci când puse înapoi scaunul. Înainte de a închide ușa în urma ei, Birgit se mai uită o dată implorator la Julia. Aceasta se asigură că se întoarce încet pentru a fi cu fața la perete. Ușa se închise silențios în urma lui Birgit.

Diminețile nu erau de regulă mo-

mentele preferate ale zilei pentru Patrik, iar aceasta se dovedea a fi mizerabilă în mod special. În primul rând, fusese obligat să se ridice din patul cald al Ericăi și de a o lăsa acolo pentru a merge la serviciu. În al doilea rând, fusese nevoit să dea zăpada la o parte timp de o jumătate de oră pentru a-și scoate mașina de sub nămeți. Iar în al treilea rând, nenorocita de mașină nu pornise după ce-o deszăpezise. După nenumărate încercări, fu nevoit să se dea bătut și să meargă înapoi înăuntru pentru a o ruga pe Erica să-i împrumute mașina ei. Era în regulă și, spre norocul lui, porni la prima cheie.

Intră în birou cu o jumătate de oră întârziere. Datul cu lopata îl udase

până la piele și își trase zdravăn de cămașă de câteva ori pentru a încerca să-și facă vânt. Aparatul de cafea fu un necesar prim popas înainte de a putea începe munca. Abia atunci când șezu la birou, cu ceașca de cafea în mână, își simți pulsul începând să încetinească. Își permise să viseze cu ochii deschiși pentru o clipă, lăsându-se cuprins de sentimentul de dragoste nesăbuită, nebunească. Noaptea trecută fusese la fel de minunată precum cea dintâi. Ba chiar reușiseră să doarmă câteva ore. A spune că era odihnit ar fi fost o exagerare, însă măcar nu era în comă, precum în ziua precedentă.

Primele de care se ocupă fură notițele de la întâlnirea cu Jan din ziua anterioară. Nu aflase alte noi detalii care

să-i stârnească interesul, dar cu toate acestea nu considera interogatoriul acela timp pierdut. Era la fel de important pentru anchetă ca el să-şi facă o impresie despre oamenii care erau, sau ar fi putut fi, implicaţi. „Anchetele de omucideri sunt despre oameni”, spunea unul dintre instructorii lui de la Academia de Poliţie, iar acele vorbe înţelepte îi rămăseseră în minte. În plus, se considera un bun cunoscător al firii omeneşti. În timpul interogatoriilor cu martorii sau cu suspecţii, încercase mereu să se deconecteze de la faptele date pentru o vreme şi să se concentreze asupra absorbirii impresiilor despre persoana din faţa sa. Jan nu-i crease lui Patrik niciun fel de sentiment pozitiv. Ascuns, şiret şi hedo-

nist erau cuvintele care îi veniră în minte atunci când încercă să își adune impresiile despre personalitatea lui Jan. Era destul de evident că omul ascundea mai mult decât divulga. Din nou, Patrik ridică mormanul de hârtii despre familia Lorentz. Încă nu putea găsi vreo legătură concretă între aceasta şi cele două omucideri, cu excepţia telefoanelor lui Anders către Jan. Însă nu putea dovedi că povestea lui Jan despre numerele greşite apărute pe robotul său telefonic nu era corectă. Patrik ridică dosarul despre moartea părinţilor lui Jan. Ceva în tonul vocii lui Jan atunci când vorbise despre incident îl deranjase pe Patrik. Ceva suna fals. Îi veni o idee. Ridică telefonul şi formă un număr pe care îl

ştia pe de rost.

— Bună, Vicky, ce mai faci?

Persoana de la celălalt capăt al firului spuse că îi mergea bine. După politeţurile introductive, Patrik trecu la afaceri.

— Vicky, mă întreb dacă mi-ai putea face un serviciu. Verific un tip care trebuie să fi intrat în registrele serviciilor sociale cam prin 1975. Avea zece ani, pe atunci se numea Jan Norin. Crezi că s-ar putea să ai ceva legat de cazul acesta? În regulă, aştept.

Bătu nerăbdător cu degetele în birou, în vreme ce Vicky Lund de la serviciile sociale îşi verifică registrele din computer. După o vreme, o auzi venind înapoi pe fir.

— Ai datele acolo? Fantastic.

Poți vedea cine a fost asistentul social care a avut cazul în însărcinare? Siv Persson. Grozav. Ai numărul ei de telefon?

Patrik scrise rapid numărul pe o hârtie adezivă Post-It și o lipi, după ce îi făcu lui Vicky promisiunea de a lua cândva prânzul împreună. Formă numărul și auzi imediat o voce aspră la celălalt capăt al firului. Se dovedi că Siv chiar își amintea cazul lui Jan Norin și era în regulă ca Patrik să treacă imediat pe la ea.

Patrik își apucă jacheta din cuier cu atâta nerăbdare încât reuși să răstoarne întreg cuierul. Ba mai rău, în cădere, cuierul trăsese după el atât o fotografie de pe perete, cât și o vază cu flori de pe raft, amândouă făcând un

zgomot teribil. Pentru moment Patrik lăsă toate lucrurile acolo unde aterizaseră. Când ajunse pe coridor, văzu capete ieşind la fiecare uşă. Doar le făcu semn cu mâna şi fugi pe uşa principală în vreme ce perechi curioase de ochi priveau în urma lui.

Biroul de servicii sociale se afla la mai puţin de câteva sute de metri de secţia de poliţie. Patrik îşi târî picioarele prin zăpadă de-a lungul străzii principale. La capătul străzii coti spre stânga la „Hanul Tanumshede" şi continuă până la mijlocul străzii. Biroul se afla în aceeaşi clădire ca şi administraţia comunităţii, iar el urcă pe scări. Fu condus în biroul lui Siv după ce salută voios recepţionera, o fată care-i fusese colegă de clasă în liceu. Siv Persson nu

se obosi să se mai ridice pentru a-i întinde mâna atunci când el intră. Drumurile lor se intersectaseră de multe ori de-a lungul anilor și își respectau reciproc pregătirea profesională, deși nu aveau mereu aceleași opinii în legătură cu felul cel mai potrivit de a trata anumite cazuri. Unul dintre motive era acela că Siv era una dintre cele mai drăguțe persoane pe care le cunoscuse, însă asistenții sociali nu puteau mereu să vadă doar calitățile oamenilor. În același timp, o admira pentru că reușea să își păstreze în esență o perspectivă pozitivă asupra naturii umane, în ciuda tuturor contraexemplelor pe care le întâlnise de-a lungul anilor. Patrik avu senzația că el mersese în direcția opusă.

— Bună, Patrik. Așadar ai reușit să ajungi în ciuda zăpezii.

Patrik reacționă instinctiv la voioșia nenaturală din vocea ei.

— Da, dar un scuter ar fi ajutat.

Ea ridică ochelarii ce-i atârnau în jurul gâtului de un șiret și îi puse pe vârful nasului. Siv iubea culorile vii, iar în acea zi ochelarii ei roșii se asortau vestimentației. Avusese aceeași coafură de când o știa el. Stilul paj, tăiat drept ajungându-i până la maxilar, și un breton scurt tăiat chiar deasupra sprâncenelor. Părul îi era roșu strălucitor, culoarea cuprului, iar nuanțele vii îl făcură pe Patrik să se simtă înviorat doar uitându-se la ea.

— Ai zis că voiai să verifici unul dintre cazurile mele vechi? Jan Norin?

Vocea încă îi suna forţat. Deja adusese materialul înainte de venirea lui şi un dosar gros stătea pe birou.

— Ei bine, avem mult material legat de individul acesta, după cum vezi, continuă ea. Ambii părinţi dependenţi de droguri, iar dacă n-ar fi murit în accident, ar fi trebuit să intervenim mai devreme sau mai târziu. Îl lăsaseră pe băiat de capul lui şi, practic, el era nevoit să se îngrijească singur. Apărea la şcoală în haine murdare şi zdrenţuite, şi era bruscat de colegii săi fiindcă mirosea urât. Pare-se că fusese nevoit să doarmă în vechiul grajd, iar apoi să meargă la şcoală în aceleaşi haine în care dormea.

Îl privi pe Patrik peste ochelari.

— Presupun că nu vii aici pentru a

abuza de încrederea mea, ci pentru a procura autorizaţia necesară ca să poţi apoi obţine datele despre Jan.

Patrik se mulţumi să încuviinţeze din cap. Ştia că era important să urmeze regulile, însă uneori investigaţiile cereau o anumită eficienţă, iar atunci mecanismul birocraţiei trebuia să meargă în schimb în urma faptelor. Siv şi el avuseseră dintotdeauna o relaţie profesională bună şi pragmatică, însă Patrik ştia că ea era nevoită să pună întrebarea.

— De ce nu aţi intervenit mai devreme? întrebă Patrik. Cum s-a ajuns la o asemenea situaţie? Se pare că Jan a fost neglijat încă de la naştere şi, cu toate acestea, avea zece ani atunci când părinţii săi au murit.

Siv oftă adânc.

— Da, știu ce vrei să spui și credemă, și eu am avut același gând timp de mulți ani. Însă vremurile erau diferite atunci când am început eu să lucrez aici, de fapt, cu doar câteva luni înainte de incendiu. Era nevoie de circumstanțe extreme înainte ca statul să intervină și să restricționeze dreptul părinților de a-și crește copiii așa cum considerau ei de cuviință. De asemenea, mulți oameni pledau în favoarea unei forme liberale de creștere a copiilor și, din nefericire, copiii precum Jan au avut de suferit. Nu s-au găsit niciodată urme de violență fizică asupra lui. Ca să fiu crudă, poate că lucrul cel mai bun ar fi fost să fie bătut, pentru a putea merge la spital. Atunci am fi în-

ceput măcar să stăm cu ochii pe situaţia familială. Însă ori a fost abuzat în aşa fel încât să nu fie vreodată vizibil în exterior, ori părinţii lui „doar” l-au neglijat.

Siv mişcă din degete pentru a indica încadrarea între ghilimele a cuvântului „doar”.

Patrik simţi brusc un val de compasiune pentru băiatul Jan. Cum naiba ar fi putut cineva să fie o fiinţă umană normală după ce crescuse în asemenea condiţii?

— Însă nu ai auzit ce e mai rău. Nu am avut niciodată dovezi, însă au existat indicii cum că părinţii lui lăsau bărbaţi să-l abuzeze pe Jan în schimbul banilor sau narcoticelor.

Patrik simţi cum rămâne cu gura

căscată. Era mult mai rău decât și-ar fi putut imagina vreodată.

— După cum am spus, nu am putut dovedi vreodată ceva, însă putem vedea că Jan a urmat tiparul standard despre care știm astăzi că este asociat copiilor care au fost abuzați sexual. Unu la mână, a avut mari probleme disciplinare la școală. L-or fi bruscat ceilalți copii, însă, în același timp, se temeau de el.

Siv deschise dosarul și răsfoi printre hârtii până găsi ceea ce căuta.

— Iată. În clasa a patra a adus un cuțit la școală și l-a folosit pentru a-l amenința pe unul dintre cei care îl bruscaseră cel mai mult. De fapt, chiar l-a tăiat pe față, însă administrația școlii a redus totul la tăcere. Din câte

văd, el n-a fost pedepsit. Au urmat asemenea alte incidente atunci când Jan a afișat o atitudine fățiș ostilă față de colegii lui, însă incidentul cu cuțitul a fost cel mai serios. De asemenea, a fost reclamat directorului cu câteva ocazii fiindcă s-a purtat inadecvat cu fetele din clasă. Pentru un băiat atât de tânăr, făcea aluzii sau avansuri sexuale extrem de explicite. Nici în acest caz nu s-au luat măsuri. Nimeni nu prea știa ce era de făcut cu un copil care relaționa în moduri atât de abuzive cu oamenii din jurul lui. În ziua de astăzi am reacționa cu siguranță în fața unor semnale atât de evidente și am lua măsuri, însă trebuie să-ți amintești că asta se petrecea la începutul anilor șaptezeci. Era o cu totul altă

lume pe-atunci.

Patrik se simți copleșit de compasiune și furie. Cum ar fi putut cineva să trateze un copil în modul acela?

— După incendiu... au mai existat incidente ca acestea? întrebă el.

— Nu, asta e ciudat. După incendiu a fost imediat plasat la familia Lorentz, iar începând de atunci nu ni s-a adus la cunoștință ca Jan să fi avut vreodată o altă problemă. Am mers la ei acasă de câteva ori pentru a vedea care e situația și am găsit un băiat complet diferit. Stătea acolo în costumul său, cu părul dat peste cap, și mă privea fără să clipească în timp ce-mi răspundea politicos tuturor întrebărilor. De fapt, a fost chiar oribil. O persoană nu se schimbă în felul acesta

peste noapte.

Patrik tresări. Era prima dată când o auzea pe Siv făcând o aluzie negativă la unul dintre cazurile ei. Înţelese că era ceva pentru care merita să facă săpături pe viitor.

Era ceva ce ea voia să spună, însă el trebuia să pună întrebarea potrivită.

— În ceea ce priveşte incendiul...

Îşi lăsă cuvintele să zăbovească în aer pentru o clipă şi observă că Siv stătu mai dreaptă în scaunul ei. Acest lucru însemna că se afla pe drumul cel bun.

— Am auzit anumite zvonuri legate de incendiu.

Se uită întrebător la Siv.

— Nu pot fi răspunzătoare pentru nişte zvonuri. Ce anume ai auzit?

— Că incendiul a fost premeditat. În ancheta noastră este chiar listat drept „probabilă incendiere premeditată”, însă nu a fost găsită nicio urmă a făptașului. Focul a pornit de la parterul casei. Părinții dormeau în camera de sus și nu au avut nicio șansă. Ai auzit vreodată ceva despre cine ar fi putut să urască îndeajuns de tare familia Norin încât să facă așa ceva?

— Da.

Răspunsul ei fu monosilabic și întratât de silențios încât el nu fu sigur că îl auzise.

Ea repetă mai tare.

— Da, știu cine ura famila Norin îndeajuns de tare încât să vrea să le dea foc.

Patrik rămase tăcut, lăsând-o să

continue în propriul ei ritm.

— Am însoțit poliția până la casă. Pompierii fuseseră primii la locul faptei. Unul dintre ei plecase să cerceteze locul, să verifice dacă vreo scânteie sărise dinspre casă și ar fi putut arde mocnit în altă parte. Pompierul l-a găsit pe Jan în grajd. Atunci când băiatul a refuzat să plece, ne-au contactat pe noi aici, la serviciile sociale. Eu eram nouă și, gândindu-mă acum înapoi, trebuie să recunosc că mi s-a părut un caz foarte interesant. Jan stătea în fundul grajdului, rezemat de zid, sub privirea atentă a pompierului, care era extrem de ușurat să ne vadă venind. Am alungat poliția și am intrat ca să încerc să-l consolez pe Jan, așa cum consideram că trebuia să fac, iar apoi

să îl duc de acolo. Mâinile i se tot mişcau în întuneric acolo unde stătea, însă nu puteam vedea ce anume făcea. Când m-am apropiat, am văzut că stătea acolo şi se tot juca nervos cu ceva în poală. Era o cutie cu chibrituri. Cu evidentă încântare, îşi sorta chibriturile: într-o jumătate de cutie cele negre, arse, iar în cealaltă jumătate, cele roşii, noi. Expresia de pe chipul său era de bucurie desăvârşită. Pur şi simplu radia. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut în viaţa mea, Patrik. Încă mai pot vedea uneori acel chip înaintea mea atunci când mă aşez în pat noaptea. Am mers la el şi i-am luat cu grijă cutia cu chibrituri. Apoi s-a uitat în sus la mine şi a spus: „Sunt morţi acum?”. Asta a fost tot. „Sunt

morți acum?" Apoi a chicotit și m-a lăsat să îl conduc afară din grajd. Ultimele lucruri pe care le-am văzut atunci când el s-a urnit de la locul lui au fost o pătură, o lanternă de buzunar și un maldăr de haine în colțul hambarului. Atunci am înțeles că noi eram complici la moartea părinților lui. Ar fi trebuit să acționăm cu mulți, mulți ani în urmă.

— Ai spus vreodată cuiva despre asta?

— Nu, ce-aș putea spune? Că am avut impresia că își ucisese părinții fiindcă se jucase cu chibriturile? Nu, n-am spus nimic până când n-ai venit tu să mă întrebi chiar acum. Însă mereu am suspectat că va avea o altercație cu poliția mai devreme sau mai târziu. În

ce e încurcat?

— Încă nu pot spune nimic, dar promit să îți spun de îndată ce pot. Îți sunt extrem de recunoscător că mi-ai zis toate acestea și mă voi ocupa de hârtii ca să nu ai nicio problemă.

Patrik îi făcu semn cu mâna și plecă.

După ce dispăru, Siv rămase la biroul ei. Ochelarii roșii atârnau de șnurul din jurul gâtului său, iar ea, închizând ochii, își frecă rădăcina nasului între degetul mare și arătător.

În momentul în care Patrik ieși în nămeții de zăpadă de pe trotuar, telefonul lui mobil sună. Degetele îi înghețaseră deja în gerul aspru și îi fu greu să deschidă micuța clapetă a mobilului. Spera să fie Erica, însă fu dez-

amăgit atunci când văzu că pe ecran clipea numărul dispeceratului de la secţie.

— Patrik Hedström. Bună, Annika. Nu, sunt chiar în faţa serviciilor sociale. Bine, însă dă-mi un minut sau două şi voi veni înapoi la secţie.

Închise cu zgomot clapeta. Annika reuşise din nou. Găsise ceva care nu se lega în CV-ul lui Alex.

Zăpada îi scârţâia sub picioare în timp ce Patrik alerga în direcţia secţiei. Plugul de zăpadă trecuse în timp ce el era în vizită la Siv, iar drumul de întoarcere nu fu la fel de greu ca mai devreme. Puţine suflete curajoase se avântau pe vremea aceea, iar strada principală era goală, cu excepţia unor

trecători ocazionali ce se grăbeau cu gulerul ridicat și cu căciula trasă pe ochi ca să se protejeze de ger.

Intrând în secția de poliție, Patrik își scutură zăpada ce i se adunase pe pantofi. Își dădu seama că zăpada în combinație cu pantofii de stradă făcea șosetele neplăcut de ude. Ar fi trebuit să ghicească asta înainte.

Merse direct în biroul Annikăi. Era evident că ea îl aștepta și, judecând după expresia bucuroasă de pe chipul său, își dădu seama că ceea ce găsise era foarte prețios.

— Toate hainele îți sunt la spălat sau ce?

La început Patrik nu pricepu întrebarea, însă având în vedere zâmbetul cu care îl tachina, trebuia să fi fost o

glumă pe seama lui. Îi căzu fisa în clipa următoare, și privi în jos la ceea ce purta. La naiba, nu-și schimbase hainele de două zile. Se întrebă dacă și mirosea un pic sau dacă mirosea un pic mai mult.

Mormăi ceva drept replică la comentariul Annikăi și încercă să îi arunce o privire cât mai răutăcioasă. Ea găsi asta și mai amuzant.

— Da, da, înțeleg, spuse Patrik. Acum treci la subiect. Vorbește, femeie!

Lovi cu pumnul în biroul ei cu o furie simulată. O vază cu flori răspunse imediat, răsturnându-se și vărsând apă peste tot.

— Of, îmi pare rău, n-am vrut să fac asta. Sunt atât de nepriceput...

Căută ceva cu care să șteargă apa, însă Annika fu cu un pas înaintea lui, ca de obicei, și scoase o rolă de prosoape de hârtie din spatele biroului. Începu să își șteargă cu calm biroul, în vreme ce-i dădu o comandă deja cunoscută lui Patrik.

— Șezi.

El se supuse imediat, considerând destul de nedrept faptul că nu îi aruncase și o bomboană drept răsplată pentru că fusese atât de deștept.

— Să purcedem?

Annika nu mai aşteptă răspunsul lui Patrik și începu să îi citească de pe ecranul computerului.

— Așa, să vedem. Am început cu momentul morţii ei și am mers îndărăt. Totul pare să se lege cât privește

perioada în care a locuit la Göteborg. A înființat galeria de artă alături de prietena ei în 1989. Înainte de asta, a mers la universitate timp de cinci ani în Franța, luându-și diploma în istoria artei. I-am primit astăzi fișa prin fax, își dăduse examenele la timp și le trecuse. A făcut liceul la Hvitfeldtska în Göteborg. Am obținut de asemenea și notele ei de-acolo. Nu era o elevă eminentă, însă nicio leneșă. Avea rezultate satisfăcătoare.

Annika făcu o pauză și se uită la Patrik, care se aplecase înainte și încerca să citească de pe monitorul ei. Îl trase mai mult spre ea, ca să nu-l lase să citească înainte descoperirea ei.

— Înainte de asta a fost la o școală cu internat în Elveția. O școală inter-

naţională, L'Ecole Chevalier, care costă o avere.

Annika sublinie ultima frază.

— Potrivit informaţiei primite atunci când i-am sunat, costă cam o sută de mii de coroane pe semestru, fără a include cazarea, masa, hainele şi cărţile. Şi am verificat preţurile erau la fel de mari atunci când Alexandra Wijkner a frecventat şcoala.

Cuvintele ei erau sorbite cu atenţie de către Patrik, care gândea cu voce tare.

— Aşadar, întrebarea e cum şi-a permis familia Carlgren, din punct de vedere financiar, să o trimită pe Alex la acea şcoală. Din câte am înţeles, Birgit a fost casnică dintotdeauna şi ar fi fost imposibil pentru Karl-Erik să

câştige destui bani pentru a acoperi asemenea cheltuieli. Ai verificat...

Annika îl întrerupse.

— Da, i-am întrebat cine era responsabil pentru educaţia lui Alex, însă nu oferă genul acesta de informaţii. Singurul lucru care i-ar putea face puţin mai binevoitori ar fi un ordin de la poliţia elveţiană, însă cu birocraţia aia, ne-ar lua pe puţin şase luni să-l căpătăm. În schimb, am început de la celălalt capăt şi m-am apucat să verific finanţele familiei Carlgren de-a lungul anilor. Poate au moştenit nişte bani, cine ştie? Aştept un raport de la bancă, însă va dura câteva zile până să-l avem. Dar... – o nouă pauză retorică – acesta nici măcar nu este lucrul cel mai interesant. Conform declaraţiilor

familiei Carlgren, Alex a început şcoala cu internat în timpul semestrului de primăvară din 1977. Conform registrului şcolii, nu a început decât în primăvara anului 1978.

Annika se lăsă triumfătoare pe spate în scaunul ei şi îşi încrucişă braţele.

— Eşti sigură?

Patrik abia îşi putu ţine în frâu entuziasmul.

— Am verificat şi reverificat, de nenumărate ori. Anul din primăvara lui '77 până în primăvara lui '78 lipseşte din viaţa lui Alex. Nu avem idee unde a fost. Familia s-a mutat de aici în martie 1977, iar apoi nu mai e nimic, nicio informaţie până când Alex începe şcoala în Elveţia. În acelaşi timp, părinţii ei apar în Göteborg. Îşi cum-

pără o casă, iar Karl-Erik își începe noua slujbă ca director al unei întreprinderi mijlocii din domeniul vânzărilor en gros.

— Deci nu știm unde au fost părinții în această perioadă?

— Nu, încă nu. Însă îmi continui cercetarea. Singurul lucru pe care îl știm este că nu au existat deloc date care să indice prezența lor în Suedia timp de un an.

Patrik numără pe degete.

— Alex s-a născut în 1965, deci avea, să vedem, doisprezece ani în 1977.

Annika verifică din nou ecranul.

— S-a născut pe 3 ianuarie, deci da, avea doisprezece ani atunci când s-au mutat.

Patrik dădu din cap, gânditor. Informațiile pe care Annika reușise să le scoată la lumină erau valoroase, însă în acel moment, ele nu făceau decât să ridice și mai multe întrebări. Unde fusese familia Carlgren între 1977 și 1978? O întreagă familie nu putea să dispară pur și simplu. Trebuie să fi lăsat vreo urmă; nu rămânea decât să o găsească. În același timp, trebuia să mai existe ceva în plus. Informația că Alex avusese deja un copil încă îl uimea.

— Nu ai mai găsit nicio altă discrepanță în trecutul ei? De exemplu, nu ar fi putut cineva să dea testele în locul ei la universitate? Sau partenera ei de la galerie să fi condus afacerea de una singură pentru o perioadă? Nu e

vorba că nu am încredere în ceea ce ai găsit, dar poate că ar trebui să verifici din nou faptele. Și verifică registrele de la spitale ca să vezi dacă apare vreo Alexandra Carlgren sau Wijkner care a născut un copil. Începe cu spitalele din Göteborg, iar dacă nu găsești nimic acolo, atunci orientează-te către provincie. Trebuie să existe o înregistrare a unei nașteri undeva. Un copil nu poate să dispară pur și simplu în ceață.

— Nu ar fi putut avea copilul în străinătate? În timpul petrecut la școala cu internat, de exemplu? Sau în Franța?

— Bineînțeles, cum de nu m-am gândit la asta? Vezi dacă e posibil să afli ceva prin filiere internaționale. Și

vezi dacă poţi afla în vreun fel unde a mers familia Carlgren. Paşapoarte, vize, ambasade. Undeva trebuie să existe o evidenţă a deplasării lor.

Annika lua frenetic notiţe.

— Apropo, ceilalţi au găsit ceva care să merite osteneala?

— Ernst a verificat alibiul lui Bengt Larsson şi stă în picioare, deci îl putem şterge de pe listă. Martin a vorbit la telefon cu Henrik Wijkner, însă nu a obţinut nimic cu privire la legătura dintre Anders şi Alex. Intenţionează să continue să-i chestioneze pe prietenii beţivani ai lui Anders despre posibilitatea ca acesta să le fi pomenit lor ceva. Iar Gösta... Gösta stă în biroul său şi îşi plânge de milă, încercând să îşi adune puterile pentru a merge la

Göteborg şi a interoga familia Carlgren. Pun pariu că nu va pleca până luni, cel mai devreme.

Patrik oftă. Dacă intenţionau să rezolve acest caz, probabil că cel mai bine ar fi fost să nu se bazeze pe colegii săi, ci să facă singur munca de teren.

— Nu te-ai gândit să-i întrebi direct pe domnul şi doamna Carlgren? spuse Annika. S-ar putea să nu fie nimic suspect până la urmă. Poate că există o explicaţie rezonabilă.

— Ei sunt cei care ne-au oferit informaţiile despre Alex. Din cine ştie ce motiv, au încercat să ascundă ceea ce-au făcut între '77 şi '78. Voi vorbi cu ei, dar mai întâi vreau să am mai multe pe care să mă bazez. Nu vreau să aibă şansa de a se eschiva de la asta.

Annika se lăsă pe spate și zâmbi viclean.

— Deci când o să auzim clopotele de nuntă?

Patrik văzu că nu avea de gând să abandoneze prea curând acel subiect picant. Va trebui să se resemneze și să fie sursa de amuzament a secției pentru o vreme.

— Ei bine, s-ar putea să fie un pic cam devreme pentru asta. Poate că ar trebui să fim împreună pentru cel puțin o săptămână înainte de a vorbi cu un preot.

— De-e-e-eci, sunteți împreună, nu?

Realiză că îi picase direct în capcană, cu picioarele înainte și cu ochii larg deschiși.

— Nu, aa, da, poate că suntem... nu ştiu, ne înţelegem bine până acum, însă totul este atât de nou şi poate că ea se va întoarce la Stockholm curând... of, nu ştiu. Va trebui să te mulţumeşti cu asta pentru moment.

Patrik se zvârcoli în scaun precum un vierme.

— Bine, atunci, dar vreau să fiu ţinută la curent cu ceea ce se întâmplă, m-auzi?

Annika îl atenţionă cu degetul. El încuviinţă din cap, resemnat.

— În regulă, te voi ţine la zi. Promit. Mulţumită?

— Ei bine, va trebui să-mi fie de ajuns pentru moment, bănuiesc.

Se ridică, ocoli biroul şi, înainte ca el să-şi dea seama, fu prins într-o îm-

brăţişare exuberantă şi se simţi strivit de pieptul greu al Annikăi.

— Îmi pare bine de dragul tău. N-o da în bară, Patrik, promite-mi.

Îi dădu o îmbrăţişare suplimentară ce-i făcu coastele să protesteze. Fiindcă în acel moment nu avea acces la niciun pic de aer, nu îi putu răspunde, însă ea păru a lua tăcerea lui drept consimţire şi îl eliberă, însă nu înainte de a-i face cadou o ciupitură hotărâtă de obraz.

— Acum du-te acasă şi schimbă-ţi hainele, m-ai auzit? Puţi!

Şi cu acea observaţie, Patrik se trezi trimis înapoi pe coridor, cu un obraz ciupit şi coastele vătămate. Îşi pipăi grijuliu cutia toracică. O plăcea mult pe Annika, dar uneori îşi dorea ca ea

să fie puțin mai atentă cu un biet tip de treizeci și cinci de ani, al cărui fizic se afla pe o pantă descrescătoare.

Insula Badholmen arăta părăsită și uitată de Dumnezeu. Vara era plină ochi cu înotători veseli și copii gălăgioși, însă acum vântul urla a pustiu pe deasupra zăpezii căzute peste noapte precum o pătură groasă. Erica păși cu grijă prin zăpada ce acoperea stâncile. Simțise o puternică nevoie de a lua puțin aer proaspăt, iar de aici din Badholmen se putea bucura de priveliștea insulelor și a gheții albe aparent nemărginite. În depărtare se puteau auzi mașini, dar, în afară de asta, liniștea era alinătoare; aproape că își putea auzi gândurile. Platforma pentru sări-

turi în apă se contura lângă ea. Nu la fel de înaltă cum i se păruse atunci când era mică – pe atunci, părea să ajungă până sus la cer –, dar destul de înaltă ca să nu îndrăznească vreodată să sară de pe platforma de sus, într-o zi călduroasă de vară.

Ar fi putut sta acolo pentru totdeauna. Învelită bine în haina de blană, simţi gerul încercând în van să îi pătrundă pe sub stratul de îmbrăcăminte. Înăuntrul ei, simţi gheaţa topinduse. Nu îşi dăduse seama cât fusese de singură decât atunci când singurătatea dispăruse. Însă ce avea să se întâmple cu ea şi Patrik dacă ar fi trebuit să se mute înapoi la Stockholm? Era la mulţi kilometri depărtare, iar ea se simţi mult prea bătrână pentru o rela-

ţie la distanţă.

Dacă ar fi fost forţată să accepte vânzarea casei, exista vreo posibilitate de a rămâne acolo? Nu dorea să se mute împreună cu Patrik înainte ca relaţia lor să fie pusă la încercare aşa cum trebuia de-a lungul unei perioade de timp. Aşa că singura alternativă era să găsească un alt loc în care să stea în Fjällbacka.

Problema era că niciun alt loc nu îi făcea cu ochiul. Dacă aveau să vândă casa, ar fi fost preferat să rupă orice legătură cu Fjällbacka decât să vină aici şi să vadă străini tropăind prin casa ei părintească. Şi nici nu şi-ar fi putut imagina cum ar fi fost să închirieze un apartament acolo; ar fi fost foarte ciudat. Îşi simţi fericirea părăsind-o în

timp ce toate acele gânduri negre i se învălmăşeau în minte. Bineînţeles, ar fi fost posibil să rezolve dilema aceea, însă fu nevoită să admită că, deşi nu era tocmai bătrână, atâţia ani de viaţă solitară, în care nu se gândise decât la ea însăşi, îşi spuseseră cuvântul, iar ea nu se mai simţea destul de flexibilă. După multe deliberări, decise că era pregătită să îşi abandoneze viaţa din Stockholm, însă doar dacă ar fi putut locui în continuare în mediul familiar al casei copilăriei sale. Altfel, ar fi fost pur şi simplu prea multă schimbare în universul ei dintr-odată. Nu ar fi fost în stare să facă faţă, indiferent cât ar fi fost de îndrăgostită.

Poate că şi moartea părinţilor ei o făcuse mai puţin dispusă de a face

schimbări mari. Acea schimbare avea să fie de ajuns pentru mulţi ani de acum înainte. Pentru moment, dorea să se cufunde într-o viaţă sigură şi previzibilă. Înainte îi fusese teamă să se dedice unei relaţii. Acum nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l includă pe Patrik în acea viaţă sigură şi previzibilă. Voia să poată plănui toate etapele normale: locuitul împreună, logodna, căsătoria, copiii, iar apoi multe zile obişnuite, una după cealaltă, până când într-o zi s-ar putea uita unul la celălalt şi ar descoperi că au îmbătrânit împreună. Nu cerea prea mult.

Pentru prima dată, Erica simţi un junghi de amărăciune gândindu-se la Alex. Era ca şi cum abia în acel moment ar fi realizat că viaţa lui Alex se

sfârșise, în mod irevocabil. Deși drumurile nu li se mai întâlniseră de mulți ani, se gândise la ea din când în când. Și știuse dintotdeauna că viața lui Alex cursese paralel cu a ei. Acum ea era singura care avea un viitor, care avea să trăiască toate mâhnirile și fericirile ce vor fi aduse de anii următori. De fiecare dată când avea să se gândească la Alex de-acum, și pentru tot restul vieții sale, imaginea care avea să îi apară cel mai des în minte era cea a cadavrului palid al lui Alex în cadă. Sângele de pe gresie și părul ei ce arăta precum un halou înghețat. Poate că de-asta se hotărâse să înceapă să scrie cartea despre ea. Era o modalitate de a retrăi anii când fuseseră atât de apropiate și, în același timp, de a o cunoaș-

te pe femeia în care se transformase Alex după ce ele două o apucaseră pe căi diferite.

Ceea ce o îngrijorase pe Erica în ultimele zile fusese faptul că materialul părea un pic prea searbăd. Era ca și cum s-ar fi uitat la un model tridimensional dintr-o singură parte. Celelalte părți erau la fel de importante dacă voia să-și formeze o idee despre cum arăta modelul, însă ei nu i se permisese încă să le vadă pe toate. Hotărâse că trebuia să înceapă să se uite mai mult la oamenii din jurul lui Alex, nu doar la actorii principali, ci și la toți figuranții care făcuseră parte din viața ei. Apoi gândurile Ericăi gravitară în special către ceea ce simțise și intuise copil fiind, însă nu înțelesese niciodată

limpede.

Ceva se petrecuse cu un an înainte ca Alex să se mute și nimeni nu se obosise vreodată să-i spună Ericăi despre ce fusese vorba. Lumea se oprea din șușotit atunci când ea era prin preajmă; fusese protejată de ceva ce acum avea o nevoie disperată să înțeleagă. Problema era că nu știa de unde să înceapă. Singurul lucru de care își amintea legat de încercările ei de a trage cu urechea la conversațiile purtate în șoaptă de către adulți era că auzise pomenindu-se de mai multe ori cuvântul „școală”. Nu era cine știe ce indiciu, însă era tot ce avea. Erica știa că profesorul pe care ea și Alex îl avuseseră în școala generală încă locuia în Fjällbacka. Era probabil un punct de

plecare la fel de bun ca oricare altul.

Vântul se înteţise şi, în ciuda straturilor groase de îmbrăcăminte, gerul începu să se strecoare pe sub ele. Erica simţi că era vremea să se pună în mişcare. Se uită pentru o ultimă dată înspre Fjällbacka, aflată la adăpost la poalele munţilor semeţi. În timpul verii era de obicei scăldată într-o lumină aurie, însă acum era gri şi pustie; cu toate acestea, Ericăi i se păru şi mai frumoasă aşa. Vara, zona semăna mai degrabă cu un furnicar, cu forfota sa constantă. Acum se instalase pacea peste micul oraş, iar ea aproape putu să şi-l imagineze hibernând. În acelaşi timp, ştia că pacea era iluzorie. Dedesubtul suprafeţei exista la fel de multă răutate ca în orice alt loc populat de

ființe umane. Erica văzuse mult rău în Stockholm, însă considera că aici era chiar mai sinistru. Ură, invidie, lăcomie și răzbunare, toate adunate sub un mare capac, creat de sentimente precum: „Ce ar zice lumea?”. Toată meschinăria și răutatea mocniseră sub o suprafață ce mereu trebuia să arate îngrijit și curat. Stând acum pe stâncile din Badholmen și privind spre orășelul acoperit de zăpadă, se întrebă în tăcere ce secrete apăra.

Se cutremură, își vârî mâinile adânc în buzunare și porni înapoi spre centrul orășelului.

Viața devenea din ce în ce mai amenințătoare cu fiecare an ce trecea. Axel Wennerström descoperea mereu

primejdii noi. Totul începuse când devenise extrem de conştient de milioanele şi miliardele de bacili şi bacterii ce se învârteau în jurul lui. Atinsul oricărui lucru deveni o provocare; dacă era forţat să o facă, vedea armate de bacterii asaltându-l, ameninţând să aducă odată cu ele nenumărate boli cunoscute şi necunoscute care cu siguranţă i-ar cauza o moarte înceată şi dureroasă. Apoi propriul mediu înconjurător deveni o ameninţare. Suprafeţele mari prezentau anumite pericole, suprafeţele mici prezentau altele. Mulţimile de oameni îi făceau toţi porii să emane transpiraţie, iar respiraţia îi devenea rapidă şi superficială. Singurul mediu pe care Axel putea să-l controleze măcar parţial era propria lui casă.

Realiză repede că putea de fapt să își trăiască viața fără a fi nevoie să mai facă vreodată un pas în afara ușii sale.

Ultima dată când Axel ieșise afară fusese în urmă cu opt ani. Își reprimase atât de eficient orice dorință de a se aventura afară, încât nu mai știa dacă restul lumii era sau nu acolo. Era mulțumit cu viața lui și nu vedea niciun motiv de a schimba ceva.

Axel Wennerström își petrecea zilele urmând o rutină bine exersată. Fiecare zi respecta același orar, iar ziua aceea nu era cu nimic diferită. Se trezi la ora șapte și luă micul dejun. Apoi curăță întreaga bucătărie cu soluții puternice pentru a eradica orice bacterie posibilă pe care ar fi putut-o răspândi mâncarea servită la micul dejun,

după ce fusese scoasă din frigider. Petrecu următoarele câteva ore ştergând praful, curăţând şi făcând ordine în restul casei. Abia la ora unu îşi permise o pauză şi se aşeză să citească ziarul pe terasă. Conform unui arajament special cu Signe, poştaşul, primea ziarul într-o pungă de plastic în fiecare dimineaţă. Asta îi permitea să îşi reprime, măcar parţial, imaginea tuturor mâinilor murdare care manevraseră ziarul până să ajungă în cutia lui de scrisori.

O bătaie în uşă îi făcu adrenalina să crească nebuneşte. Nimeni nu trebuia să vină la acea oră din zi. Persoana care îi livra mâncarea venea de obicei devreme în dimineţile de vineri. Acela era singurul vizitator pe care îl avea în

mod normal. Axel își croi drum până la ușă, centimetru cu centimetru. Bătăile reveniră, insistent. Întinse o mână tremurândă către broasca de sus și o descuie. Își dori să fi avut un vizor, genul care se găsea de obicei la ușile apartamentelor mai moderne, însă în acea clădire veche nu exista nici măcar un geam la ușă prin care să poată vedea intrusul. Descuie de asemenea și broasca de jos și, cu inima cât un purice, deschise ușa. Trebui să-și reprime dorința de a închide ochii pentru a înlătura orice creatură îngrozitoare și fără nume care l-ar fi așteptat acolo.

— Axel? Axel Wennerström?

Se relaxă. Femeile erau mai puțin amenințătoare decât bărbații. Din precauție, nu scoase lanțul de siguran-

ță.

— Da, ce este?

Încercă să vorbească pe un ton cât mai descurajator. Voia doar ca acea persoană, indiferent cine-ar fi fost ea, să plece și să-l lase în pace.

— Bună ziua, domnule Axel. Nu știu dacă vă mai amintiți de mine, dar am fost în clasa dumneavoastră la școală. Erica Falck?

Axel încercă să-și amintească. Trecuse atâta timp de atunci și fuseseră atâția elevi. Vag, imaginea unei fetițe blonde începu să-i apară în minte. Da, ea era, fata lui Tore.

— Mă întreb dacă aș putea sta de vorbă cu dumneavoastră.

Îl privi insistent prin ușa crăpată. Axel oftă adânc, trase lanțul și îi dădu

drumul înăuntru. Încercă să nu se gândească la câte organisme necunoscute aducea cu ea în căminul lui curat. Făcu semn înspre un raft cu pantofi pentru a indica faptul că ar trebui să se descalțe. Ea se supuse politicos și își agăță haina și fularul. Pentru a evita aducerea murdăriei în restul casei, el o îndrumă către mobilierul din răchită de pe terasă. Ea luă loc pe divan, iar Axel își notă în minte să spele fețele de pernă imediat după plecarea ei.

— Cu siguranță a trecut multă vreme.

— Da, probabil că sunt douăzeci și cinci de ani de când ai fost în clasa mea, dacă îmi dau bine seama.

— Da, așa este. Anii trec atât de repede.

Axel considera taifasul frustrant, dar i se supuse, fără nicio tragere de inimă. Își dori ca ea să treacă la subiect și să-i spună de ce venise acolo. Apoi ea avea să plece, iar el va putea avea din nou casa doar pentru sine. Nici mort nu putea înțelege ce-ar fi vrut de la el. Vechi elevi se perindaseră cu sutele de-a lungul anilor; până în acel moment fusese cruțat de a-i vedea în persoană. Însă acum Erica Falck se afla acolo în fața lui. Simți furnicături, stând acolo, în fața ei, pe fotoliul de răchită. Era atât de nerăbdător să scape de ea. Privirea îi tot fugea asupra pernei de sub ea și putea efectiv să vadă toate bacteriile pe care le adusese strecurându-se, târându-se și împrăștiindu-se dinspre divan către podea.

Probabil că nu avea să fie destul să spele fețele de pernă; avea să fie nevoit să curețe și să dezinfecteze întreaga casă după plecarea ei.

— Probabil vă întrebați de ce mă aflu aici.

El doar dădu din cap drept răspuns.

— Trebuie să fi auzit că Alexandra Wijkner a fost ucisă.

Auzise despre asta – îi adusese în minte lucruri pe care petrecuse o mare parte a vieții sale încercând să le reprime. Acum își dorea și mai mult ca Erica Falck să se ridice și să iasă pe ușă. Însă ea încă ședea acolo, iar el fu nevoit să reziste unui impuls copilăresc de a-și pune mâinile peste urechi și a fredona tare pentru a înlătura toate cuvintele ce știa că aveau să vină.

— Am propriile mele motive pentru a investiga o serie de lucruri legate de Alex şi de moartea ei, şi aş dori să vă pun câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.

Axel închise ochii. Ştiuse că ziua aceea avea să vină în cele din urmă.

— Bine. Este în regulă.

Nu dori să o întrebe care erau motivele ei. Putea să le ţină pentru sine, dacă voia; el nu era interesat. Putea să pună întrebările ei, însă nimic nu îl forţa să răspundă, în acelaşi timp, simţi, spre uimirea sa, un impuls puternic de a-i spune totul femeii blonde care stătea vizavi de el. De a mărturisi cuiva, oricui, toate lucrurile pe care le reprimase timp de douăzeci şi cinci de ani. Îi otrăviseră viaţa. Crescuseră

adânc în conștiința sa ca semințele, apoi i se răspândiseră încet precum o otravă prin trup și prin minte. În momentele sale lucide știa că de aici i se trăgea mania pentru curățenie și pentru teroarea sa crescândă de orice ar fi putut periclita controlul pe care îl avea asupra mediului său. Erica Falck putea să întrebe ce voia, însă el avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-și controla fiecare impuls de a răspunde. Știa că dacă ar fi început să se piardă, barajele s-ar fi rupt și ar fi amenințat să distrugă scutul pe care îl construise cu atâta grijă. Asta nu trebuia să se întâmple.

— V-o amintiți pe Alexandra de la școală?

Axel zâmbi amar pentru sine. Majo-

ritatea copiilor pe care-i avusese la școală lăsaseră în urma lor doar amintiri vagi, nedeslușite, însă Alexandra îi apărea la fel de clar ca în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Deși nu putea admite asta cu voce tare.

— Da, mi-o amintesc pe Alexandra. Deși ca Alexandra Carlgren, nu Wijkner, firește.

— Da, evident. Ce vă amintiți despre ea din școală?

— Era tăcută, un pic retrasă, mult prea matură pentru vârsta ei.

Observă frustrarea Ericăi la răspunsul său concis, însă se străduia în mod conștient să spună cât mai puțin posibil, de parcă vorbele ar fi putut prelua conducerea și ar fi început să curgă de unele singure dacă ar fi vorbit prea

mult.

— Era bună la învățătură?

— Păi, nu în mod special. Nu era unul dintre cei mai ambițioși elevi pe care mi-i amintesc, însă era inteligentă într-un mod rezervat. Probabil că era undeva pe la mijloc.

Erica ezită un moment, iar Axel realiză că se apropiau acum de întrebările pe care ea dorea cu adevărat să i le adreseze. Întrebările de până atunci fuseseră doar o încălzire.

— Însă familia ei s-a mutat în mijlocul trimestrului. Vă amintiți motivele invocate de părinții lui Alex?

El pretinse că se gândește la întrebare, împreunându-și vârfurile degetelor și rezemându-și bărbia pe ele, într-o încercare simulată de a-și aminti.

Văzu că Erica se mută puțin mai în față pe divan, arătându-și nerăbdarea de a auzi răspunsul la întrebarea sa. Avea să o dezamăgească. Singurul lucru pe care nu i-l putea spune era adevărul.

— Da, cred că tatăl ei a primit o slujbă în alt oraș. Sincer să fiu, nu-mi amintesc exact, însă îmi revine vag în minte ceva de genul acesta.

Erica nu își putu ascunde dezamăgirea. Din nou, Axel simți impulsul de a-și deschide larg inima și de a divulga ceea ce stătuse ascuns acolo toți acei ani. De a-și elibera conștiința, turnând afară întregul adevăr gol-goluț. Însă inspiră adânc și împinse înapoi ceea ce amenința să se reverse.

Erica nu cedă.

— Însă decizia a venit cam brusc,

din câte am înțeles. Auziserăți ceva despre asta înainte, menționase Alex că aveau de gând să se mute?

— Păi, nu mi se pare așa de ciudat. Bineînțeles că a venit destul de brusc, după cum spui și tu, dacă îmi aduc bine aminte. Poate că tatăl ei a primit o ofertă ce trebuia onorată rapid, de unde să știu eu?

Își aruncă brațele în aer cu un gest ce spunea că bănuiala Ericăi era la fel de exactă ca a lui, iar încruntătura dintre sprâncenele ei se adânci. Acesta nu era răspunsul pe care îl căuta. Însă trebuia să se mulțumească cu el.

— Da, dar mai târziu a fost altceva, continuă Erica. Îmi amintesc vag de-atunci că oamenii vorbeau despre ceva legat de Alex. De asemenea, îmi aduc

aminte că i-am auzit pe adulţi pomenind ceva legat de şcoală. Ştiţi ce ar fi putut fi? Nu am decât amintiri vagi, după cum am spus, însă era ceva tăinuit în faţa copiilor.

Axel îşi simţi toate articulaţiile din corp devenind rigide. Spera că nu-şi trădase surprinderea. Bineînţeles că ştia de zvonurile care trebuie să fi circulat, mereu se întâmpla aşa. Era imposibil să păstrezi ceva secret, cu toate astea, crezuse că pagubele fuseseră limitate. Chiar el contribuise la limitarea lor; asta încă îl măcina. Erica aştepta un răspuns.

— Nu, nu-mi pot da seama ce poate să fi fost. Însă oamenii vorbesc mereu. Zvonurile nu au substanţă. În locul tău, nu le-aş acorda vreo importanţă.

Dezamăgirea i se citea pe toată fața. Nu aflase nimic din lucrurile pentru care venise acolo, Axel înțelese măcar atât. Însă nu avusese de ales. Era precum o oală sub presiune. Dacă i-ar fi crăpat chiar și un pic capacul, ar fi explodat totul. În același timp, ceva încă insista să iasă afară. Avea senzația că cineva pusese stăpânire pe corpul lui. Își simți gura deschizându-se și limba începând să formeze cuvinte, cuvinte ce nu ar fi trebuit rostite. Spre ușurarea sa, Erica se ridică și momentul trecu, își puse haina și cizmele și îi întinse mâna. El se uită la mâna ei și înghiți de câteva ori în sec înainte s-o accepte. Trebui să reziste unui impuls de a se strâmba. Contactul cu pielea altei persoane îl dezgusta enorm. Erica păși

peste prag, dar se răsuci tocmai când el se pregătea să o închidă.

— O, apropo, Nils Lorentz a avut vreo legătură cu Alex, sau chiar cu școala, din câte știți?

Axel ezită, însă apoi luă o decizie. Ea avea să afle mai devreme sau mai târziu, dacă nu de la el, atunci de la altcineva.

— Nu-ți mai amintești? A fost profesor suplinitor la școala generală timp de un semestru.

Apoi Axel închise ușa, încuie broasca dublă, puse lanțul, își rezemă spatele de ușă și închise ochii.

Scoase repede produsele de curățat și șterse toate urmele musafirului nepoftit. Abia atunci lumea lui păru din nou sigură.

Seara începuse prost. Lucas se afla într-o dispoziție îngrozitoare atunci când veni acasă, iar ea încercă să fie cu un pas înainte pentru a nu-i da vreun motiv suplimentar de iritare. Anna știa că în această situație, când venea acasă prost dispus, el căuta orice scuză pentru a-și vărsa mânia.

Avu mare grijă când prepară cina. Îi pregăti felul său preferat și puse masa încât să arate perfect. Fu nevoită să-i țină departe pe copii, punând caseta cu *Regele leu* în camera fetiței și hrănindu-l pe Adrian cu biberonul pentru a-l adormi. Puse CD-ul preferat al lui Lucas, Chet Baker și, în cele din urmă, se aranjă puțin insistând asupra părului și machiajului. Însă realiză cu-

rând că în acea seară nu avea să conteze ce făcea. Lucas avusese în mod evident o zi proastă la serviciu, iar furia ce se acumula în interiorul său trebuia să iasă la iveală. Anna îi văzu licărirea din priviri; era ca şi cum ar fi păşit pe un teren minat, aşteptând explozia unei bombe. Prima lovitură veni fără niciun avertisment. O plesnitură dinspre dreapta, care îi răsună în cap. Îşi cuprinse obrazul şi se uită în sus la Lucas ca şi cum ar fi sperat că ceva dinăuntrul lui avea să se înduioşeze la vederea urmelor lăsate pe pielea ei. În schimb, deşteptă în el o dorinţă de a-i face şi mai mult rău. Annei îi luase mult timp să înţeleagă şi să accepte că lui îi făcea de fapt plăcere să o rănească. Timp de mulţi ani, crezuse

asigurările lui conform cărora pe el l-ar fi durut mai mult decât pe ea atunci când o lovea, însă nu și acum. Mai văzuse și înainte monstrul dinăuntrul său; devenise chiar familiar.

Se ghemui instinctiv pentru a se proteja de loviturile ce știa că vor urma. Când acestea începură să curgă, încercă să se concentreze asupra unui punct dinăuntrul său, un loc pe care Lucas nu îl putea atinge. Era ceva la care devenise din ce în ce mai priceput. Deși era conștientă de durere, de cele mai multe ori se putea distanța de ea. Era ca și cum ar fi plutit pe tavan și s-ar fi uitat în jos către ea însăși, ghemuită pe podea în timp ce Lucas își vărsa nervii asupra ei.

Un sunet o făcu să se întoarcă rapid

la realitate şi să alunece din nou în propriul său corp. Emma stătea în uşă cu degetul mare în gură şi cu plapuma în mâini. Anna o dezvăţase să-şi sugă degetul cu un an în urmă, însă acum îl sugea tare pentru a se alina. Lucas nu o observase încă, dar se întoarse atunci când văzu privirea Annei fixată spre ceva din spatele lui.

Rapid, înainte ca Anna să îl poată opri, Lucas merse până la fiica sa, o ridică brutal şi o scutură atât de tare, încât Anna îi putu auzi dinţii clănţănind în gură. Anna începu să se ridice de pe podea, însă totul păru a se întâmpla cu încetinitorul. Fu conştientă că va putea relua pentru totdeauna acea scenă în mintea sa – Lucas zgâlţâind-o pe Emma, care se uita cu ochi

mari, neînțelegători, la dragul ei tată ce dintr-odată se transformase într-un străin înfiorător.

Anna se aruncă înspre Lucas pentru a o proteja pe Emma. Dar înainte să ajungă la el, privi îngrozită cum Lucas izbi trupul copilașului de perete. Anna auzi un trosnet teribil și știu că, din acel moment, viața ei se schimbă iremediabil. Ochii lui Lucas erau acoperiți de o negură densă. Păru aproape incapabil să înțeleagă, uitându-se la copilul din mâinile sale înainte de a-i da, grijuliu și tandru, drumul pe podea. Apoi o ridică din nou în brațele sale, ca pe un bebeluș de data aceasta, și se uită la Anna cu o privire lucioasă, de robot.

— Trebuie să meargă la spital. A

căzut pe scări și s-a rănit. Trebuie să le explicăm asta. A căzut pe scări.

Vorbi incoerent și se îndreptă spre ușa de la intrare, fără să se uite dacă Anna îl urma. Ea se afla în stare de șoc și bâjbâi în urma lui. Părea să se miște ca într-un vis, însă putea să se trezească din el în orice clipă.

Lucas continua să repete:

— A căzut pe scări. Trebuie să ne creadă, atâta vreme cât spunem aceeași poveste, Anna. Fiindcă vom spune aceeași poveste, Anna. A căzut pe scări, nu-i așa?

Lucas bătu câmpii în continuare, însă tot ce putu face Anna fu să dea din cap. Vru să o smulgă din brațele lui pe Emma, care plângea acum isteric de durere și confuzie, însă nu în-

drăzni. În ultimul ceas, când erau deja pe scări, Anna se trezi din amorţeală şi îşi aminti că Adrian se afla încă în apartament. Se grăbi înăuntru pentru a-l lua şi îl legănă protector în braţele sale tot drumul către secţia de urgenţă, pe măsură ce golul din stomacul ei se făcea din ce în ce mai mare.

— Vrei să vii să iei prânzul cu mine?

— Bineînţeles, cu plăcere. Când să vin?

— Pot pregăti ceva cam într-o oră. Îţi convine aşa?

— Da, e perfect. Atunci voi avea timp să fac şi puţină curăţenie. Ne vedem într-o oră.

Urmă o mică pauză, apoi Patrik

spuse cu ezitare:

— Te sărut.

Erica simți cum se îmbujorează de fericire la primul semn timid, dar prețios, de afecțiune din relația lor. Răspunse cu aceeași frază și închise telefonul.

În timp ce prepară prânzul, se simți un pic rușinată de ceea ce plănuise. În același timp, avu senzația că nu putea face altceva. Când, după o oră, se auzi soneria, respiră adânc și merse să deschidă ușa. Era Patrik și primi o întâmpinare pasională, pe care Erica fu nevoită să o întrerupă atunci când sună ceasul anunțând că spaghetele erau gata.

— Ce avem la prânz?

Patrik se bătu cu palma peste sto-

mac pentru a arăta că îi e foame.

— Spaghete bologneze.

— Mmmm, sună minunat. Ești visul oricărui bărbat, știai asta?

Patrik se furișă pe la spatele Ericăi, își trecu brațele în jurul ei și începu să-și frece nasul de gâtul ei.

— Ești sexy, inteligentă, fantastică la pat, dar înainte de toate și cel mai important, ai talent la gătit. Ce și-ar putea dori mai mult un bărbat...?

Se auzi soneria. Patrik îi aruncă o privire întrebătoare Ericăi. Ea îi evită privirea și merse să deschidă ușa, ștergându-și mai întâi mâinile pe prosopul de bucătărie. În fața ușii stătea Dan. Părea abătut și sleit de puteri. Avea umerii lăsați și privirea stinsă. Erica fu șocată când îl văzu, dar își ve-

ni în fire și încercă să nu o arate.

Când Dan intră în bucătărie, Patrik se uită întrebător la Erica. Ea își drese glasul și le făcu prezentările.

— Patrik Hedström – Dan Karlsson. Dan are să-ți spună ceva. Dar mai întâi să luăm loc.

Duse vasul cu sos în sufragerie. Se așezară la masă, însă atmosfera era apăsătoare. Erica își simțea inima grea, dar știa că întâlnirea aceasta era necesară. Îl sunase pe Dan de dimineață și îl convinsese că trebuia să spună poliției despre relația lui cu Alex. Și-i propusese să facă asta la ea acasă, sperând că astfel ar fi ușurat un pic o sarcină grea.

Ignoră expresia nedumerită a lui Patrik și luă cuvântul.

— Patrik, Dan se află azi aici pentru că are ceva să-ți spună, în calitatea ta de polițist.

Îi făcu semn din cap lui Dan, poftindu-l să înceapă. Dan privea în farfurie și nu se atinsese de mâncare. După un alt moment de tăcere stânjenitoare, el începu să vorbească.

— Eu sunt bărbatul cu care se vedea Alex. Eu sunt tatăl copilului pe care îl aștepta.

Se auzi un zdrăngănit când Patrik își scăpă furculița în farfurie. Erica își puse mâna pe brațul lui și explică.

— Patrik, Dan este unul dintre prietenii mei cei mai vechi și mai dragi. Am aflat că Dan era bărbatul cu care Alex se întâlnea aici în Fjällbacka. V-am invitat pe amândoi la prânz pentru

că am crezut că ar fi mai uşor să vorbiţi în aceste circumstanţe decât într-o secţie de poliţie.

Putu observa că Patrik nu aprecia faptul că ea se amestecase în felul acesta, însă de asta va trebui să se ocupe mai târziu. Dan era un prieten bun, iar ea intenţiona să facă tot posibilul pentru ca situaţia să nu se înrăutăţească. Atunci când vorbise cu el la telefon, Dan îi spusese că Pernilla luase copiii şi plecase la sora ei în Munkedal. Spusese că avea nevoie de timp de gândire. Pernilla nu ştia ce avea să se întâmple şi nu putea promite nimic. Dan îşi văzu întreaga viaţă năruindu-se în jurul lui. Într-un fel, avea să fie o uşurare dacă povestea poliţiei. Ultimele săptămâni fuseseră atât

de dificile. În același timp în care fusese nevoit să o jelească în secret pe Alex, sărise de fiecare dată la auzul telefonului ori al unei bătăi în ușă, convins că poliția aflase că el era bărbatul cu care se întâlnea Alex. Acum că Pernilla știa, lui Dan nu îi mai era frică să spună poliției. Nimic nu putea fi mai rău decât era deja. Nu îi păsa ce i se va întâmpla lui, atâta vreme cât nu avea să își piardă familia.

— Patrik, Dan nu are nimic de-a face cu crima. Îți va spune tot ce vrei să afli despre el și Alex, însă jură că nu i-a făcut rău în niciun fel, iar eu îl cred. Sper că poliția va încerca să păstreze totul confidențial. Știi cum vorbește lumea, iar familia lui Dan a suferit deja destul. Și Dan, de asemenea. A gre-

șit și, crede-mă, plătește scump pentru asta.

Patrik încă nu părea încântat în mod special, însă încuviință din cap drept semn că asculta ceea ce avea ea de spus.

— Erica, aș dori să stau de vorbă singur cu Dan.

Erica nu obiectă, ci se ridică politicos și se duse la bucătărie să spele vasele. De acolo putea auzi vocile lor ridicându-se și coborând. Vocea gravă și adâncă a lui Dan și cea oarecum mai clară a lui Patrik. Discuția păru aprinsă pe alocuri, însă când veniră în bucătărie după aproape o jumătate de oră, Dan părea ușurat. Patrik avea în continuare un aer grav. Înainte de a pleca, Dan o îmbrățișă pe Erica și dădu mâna

cu Patrik.

— Te voi anunța dacă vom avea și alte întrebări, spuse Patrik. S-ar putea să fie nevoie să vii pentru a da și o declarație scrisă.

Dan încuviință tăcut și plecă după ce le făcu amândurora cu mâna o ultimă dată.

Expresia din ochii lui Patrik nu prevestea lucruri bune.

— Să nu mai faci asta niciodată, Erica. Anchetăm o crimă și trebuie să facem totul ca la carte.

Își încrețea fruntea atunci când era nervos, iar ea trebui să reziste unui impuls de a-i săruta ridurile pentru a le netezi.

— Știu, Patrik. Însă îl aveați pe tatăl copilului primul pe lista suspecților.

Știam că dacă Dan ar fi venit la secție, l-ați fi pus într-o cameră de interogatoriu și probabil ați fi fost duri cu el. Dan nu ar fi rezistat la așa ceva. Soția lui a luat copiii și l-a părăsit, și nu știe dacă se vor mai întoarce vreodată. Pe lângă asta, a pierdut o persoană care însemna ceva pentru el, indiferent cum ai privi asta. A pierdut-o pe Alex. Și nu și-a putut arăta nimănui durerea și nu a putut vorbi despre ea. De aceea am crezut că am putea începe prin a vorbi aici, într-un mediu neutru și fără implicarea poliției. Înțeleg că tu va trebui să-l mai interoghezi, însă acum partea cea mai rea a trecut. Te rog, iartă-mă, Patrik. Crezi că mă poți ierta vreodată?

Își țuguie buzele cât putu de sedu-

cător și se cuibări la pieptul lui. Îi luă brațele și le puse în jurul taliei sale, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-i putea ajunge la buze. Își vârî într-o încercare vârful limbii printre ele și după câteva secunde simți un răspuns din partea lui. Patrik o dădu la o parte după o clipă și o privi adânc în ochi.

— Te-am iertat de data asta, dar să nu mai faci vreodată așa ceva, m-ai auzit? Acum cred că ar trebui să încălzim la microunde restul prânzului și să ne îngrijim de stomacul ăsta chiorăitor al meu.

Erica încuviință și, braț la braț, merseră înapoi în sufragerie, unde prânzul zăcea încă în farfurii, aproape neatins.

Când Patrik fu nevoit să se întoarcă

la secție și era în drum spre ușă, Erica își aminti ce altceva dorise să-i mai spună.

— Știi, ți-am zis că aveam o vagă amintire cum că se tot vorbise despre ceva legat de Alex chiar înainte ca familia ei să se mute și că avea ceva de-a face cu școala. Am încercat să verific, însă nu am aflat mare lucru. Însă mi s-a reamintit că mai exista o legătură între Alex și Nils, în afara faptului că tatăl ei lucrase pentru fabrica de conserve. Nils a fost profesor suplinitor la școala generală timp de un semestru. Eu nu l-am avut profesor, dar știu că a predat din când în când la clasa lui Alex. Nu știu dacă are vreo însemnătate, însă m-am gândit să-ți spun oricum.

— De-e-eci, Alex l-a avut profesor pe Nils.

Patrik se opri pe verandă pentru a se gândi.

— După cum spui tu, poate că nu are nicio importanță, însă momentan toate legăturile dintre Nils Lorentz și Alex sunt de interes. Nu avem prea multe pe care să ne bazăm.

O privi cu seriozitate.

— Dan a spus un lucru care mi-a rămas în minte. A spus că spre sfârșit Alex vorbea mult despre împăcarea cu trecutul ei. Că e important să aibă curajul să rezolve lucrurile dureroase, pentru a putea merge mai departe. Mă întreb dacă asta ar putea avea vreo legătură cu ceea ce spui tu, Erica.

Tăcu pentru o clipă, dar apoi reveni

în prezent și spuse:

— Nu îl pot exclude pe Dan din lista de suspecți, sper că înțelegi asta.

— Da, înțeleg, Patrik. Însă fii blând cu el dacă poți. Vii aici diseară?

— Da, trebuie doar să merg acasă și să îmi iau un schimb de haine și câteva lucruri. Dar voi fi aici în jur de șapte.

Se sărutară de rămas-bun. Patrik merse la mașina sa. Erica rămase acolo pe trepte, privindu-l până când mașina se făcu nevăzută.

Patrik nu merse direct la birou. Fără să știe de ce, își luase cheile de la apartamentul lui Anders când plecase din secție. Hotărî să se oprească acolo și să arunce o privire în liniște. Avea

nevoie de ceva, orice, care să-l ajute să găsească o breșă în acest caz. Părea că peste tot pe unde se întorcea dădea de câte un punct mort și că nu aveau să găsească niciodată criminalul ori criminalii, indiferent despre cine ar fi fost vorba. Amantul secret al lui Alex, după cum spusese și Erica, fusese în fruntea listei de suspecți, însă acum Patrik nu mai era așa sigur. Nu era pregătit să-l excludă complet pe Dan, însă trebui să admită că pista nu mai părea la fel de fierbinte.

Atmosfera din apartamentul lui Anders era sinistră, în mintea sa, Patrik încă putea vedea imaginea cu Anders legănându-se ușor atârnat de frânghie înainte și înapoi, deși fusese deja dat jos atunci când îl văzuse el.

Nu știa ce căuta, însă își puse o pereche de mănuși pentru a nu distruge probele. Stătu chiar sub cârligul din tavan de care fusese prins lațul și încercă să-și imagineze cum fusese înfăptuit totul. Cum fusese ridicat Anders acolo sus? Era pur și simplu imposibil de realizat. Tavanul era înalt, iar lațul fusese legat direct sub cârlig. Trebuie să fi fost nevoie de o forță considerabilă pentru a ridica atât de sus trupul lui Anders. Bineînțeles, era un bărbat destul de slab, însă având în vedere înălțimea sa, trebuie să fi cântărit totuși destul de mult. Patrik își reaminti să verifice greutatea lui Anders atunci când va sosi rezultatul autopsiei. Singura explicație pe care ar fi putut-o găsi era că mai multe per-

soane îl ridicaseră împreună. Însă de ce nu existau urme pe corpul lui Anders? Chiar și dacă ar fi fost sedat cumva înainte, ridicarea corpului până acolo sus ar fi trebuit să lase niște urme. Pur și simplu nu se lega.

Înainta în apartament și se uită cu atenție în jur. Având în vedere că exista puțin mobilier pe lângă salteaua din camera de zi și o masă cu două scaune în bucătărie, nu erau multe de examinat. Patrik observă că singurele lucruri ce ofereau spațiu de depozitare erau dulăpioarele din bucătărie, așa că le cercetă unul câte unul. Fuseseră cercetate deja o dată, însă voia să se asigure că nimic nu fusese omis.

În cel de-al patrulea sertar pe care îl verifică găsi un carnețel, pe care îl

scoase şi îl puse pe masa din bucătărie pentru o cercetare mai amănunţită. Îl ridică în dreptul ferestrei pentru a vedea dacă existau urme pe el. Văzu destul de clar că ceea ce fusese scris pe prima pagină se imprimase pe hârtia de dedesubt şi folosi un vechi truc dovedit pentru a încerca să descifreze câte ceva din text. Cu un creion găsit în acelaşi sertar, frecă uşor lateralul minei peste pagină. Putu să descifreze doar părţi din text, însă fu de ajuns pentru a înţelege despre ce era mesajul. Patrik fluieră încet. Asta era interesant, foarte interesant, îi puse toate rotiţele în mişcare. Strecură cu atenţie carneţelul într-una din pungile de plastic pe care le adusese cu el din maşină.

Continuă cercetarea sertarelor. Majoritatea conţineau lucruri inutile, însă în ultimul găsi ceva interesant. Privi bucăţica de piele pe care o ţinea între degete. Era exact ca aceea pe care o văzuse acasă la Alex atunci când el şi Erica fuseseră acolo. Stătuse pe noptiera ei, iar el citise exact aceeaşi inscripţie arsă în piele pe care o citea acolo în momentul acela: „C.T.M. 1976".

Când o întoarse, observă că, întocmai ca aceea din casa lui Alex, avea pe verso câteva pete decolorate de sânge. Nu era nimic nou în faptul că exista o legătură între Alex şi Anders pe care ei nu o înţeleseseră încă. Însă ceea ce îl nedumeri fu sentimentul chinuitor pe care îl avea atunci când se uita la bu-

cata de piele.

Ceva în subconștientul său cerea atenție. Ceva încerca să-i spună că peticul acela mic era important, într-un fel sau altul. Cu siguranță îi scăpa ceva; pur și simplu nu putea vedea. Însă era conștient că peticul îi demonstra vechimea legăturii dintre Alex și Anders. Dura din 1976, cel puțin. Anul de dinainte ca Alex și familia ei să se mute din Fjällbacka și să dispară fără urmă timp de douăsprezece luni. Un an înainte ca Nils Lorentz să dispară pe veci. Nils, cel care, potrivit Ericăi, fusese profesor la școala frecventată atât de Alex, cât și de Anders.

Patrik își dădu seama că va trebui să stea de vorbă cu părinții lui Alex. Dacă suspiciunile care începuseră să

capete formă în mintea lui erau corecte, atunci ei ar fi trebuit să deţină răspunsurile finale, răspunsuri care ar fi adunat fragmentele pe care el avea deja impresia că le putea vedea.

Luă carneţelul şi peticul de piele în pungile lor de plastic şi se uită pentru ultima dată prin camera de zi înainte de a pleca. Din nou, văzu cu ochii minţii imaginea trupului palid şi costeliv al lui Anders legănându-se. Făgădui să dea de cap lucrurilor, să afle de ce Anders îşi găsi sfârşitul într-un laţ. Dacă frânturile văzute până atunci erau adevărate, ar fi fost o tragedie de neconceput. Spera sincer că se înşela.

Patrik găsi numele lui Gösta în cartea de telefon şi formă interiorul de la

secție. Avea probabil să-l deranjeze de la partida de Solitaire.

— Bună, sunt Patrik.

— Bună, Patrik.

Vocea lui Gösta sună la fel de obosită ca întotdeauna la celălalt capăt al firului. Plictiseala și deznădejdea îl epuizaseră atât fizit, cât și psihic.

— Ascultă, ai programat deja o vizită la familia Carlgren în Göteborg?

— Nu, încă n-am apucat s-o fac. Am avut alte lucruri pe cap.

Gösta părea în defensivă. Întrebarea lui Patrik îl puse în gardă; era nervos că avea să fie criticat fiindcă nu își îndeplinise încă sarcina. Pur și simplu nu se putuse apuca de ea. Ridicatul telefonului și formatul unui număr păreau imposibile; urcatul în mașină și

condusul până în Göteborg erau de neimaginat.

— Ai avea vreo obiecție dacă m-aș duce eu în locul tău?

Patrik știa că era o întrebare retorică. Era foarte conștient că Gösta ar fi fost mai mult decât încântat să scape de asta. Întocmai cum își imaginase, Gösta răspunse cu un entuziasm nou în voce.

— Nu, bineînțeles că nu! Dacă însă vrei să te ocupi tu de asta, te invit s-o faci. Am oricum atâtea pe cap, încât nu știu cum aș putea să găsesc timp pentru toate.

Amândoi erau conștienți că jucau un joc, însă rolurile lor fuseseră stabilite cu ani în urmă și le conveneau amândurora. Patrik putea face ce voia,

iar Gösta, sigur de faptul că treaba avea să fie rezolvată, se putea întoarce la jocul său pe computer.

— Dacă poţi găsi pentru mine numărul lor, îi voi suna imediat.

— Da, bineînţeles, îl am chiar aici. Să vedem...

Gösta citi numărul.

Patrik îl scrise pe carnetul pe care îl avea mereu prins de bordul maşinii sale. Îi mulţumi lui Gösta şi închise telefonul, pentru a putea suna la familia Carlgren. Se rugă ca aceştia să fie acasă. Avu noroc. Karl-Erik răspunse după al treilea apel. Când Patrik îi explică situaţia, acesta păru nesigur la început, apoi fu de acord ca Patrik să treacă pe acolo pentru a le pune câteva întrebări. Karl-Erik încercă să afle

ce fel de întrebări erau, însă Patrik îi spuse doar că existau câteva aspecte neclare pe care spera să i le clarifice ei.

Ieşi cu spatele din locul de parcare şi viră la dreapta, apoi la stânga la următoarea intersecţie pe autostrada către Göteborg. Prima parte a drumului fu complicată, cu rute înguste ce şerpuiau prin pădure, însă imediat cum ieşi pe autostradă, totul merse mult mai repede. Trecu de Dingle, apoi de Munkedal, iar când ajunse în Uddevalla, ştiu că se afla la jumătatea drumului. Ca întotdeauna când conducea, puse muzică la maxim. Şofatul i se părea foarte relaxant. Se opri o clipă în faţa vilei mari, de un albastru-deschis, din Kålltorp, adunându-şi ideile. Dacă bănuielile sale erau corec-

te, atunci avea să zguduie inexorabil această idilă de familie. Însă uneori aceasta era meseria lui.

O mașină intră pe alee. Erica nu o văzu, însă auzi zgomot pe pietriș. Deschise ușa și privi afară. Rămase cu gura deschisă de uimire când văzu cine coborî din mașină. Anna îi făcu obosită cu mâna, apoi deschise ușile din spate pentru a-i ridica pe copii din scaunele lor de mașină. Erica își puse niște saboți în picioare și merse să o ajute. Anna nu îi pomenise nimic cum că ar veni pe-acolo, iar Erica se întrebă ce se petrecea.

Anna arăta palidă în haina ei neagră. O ridică grijuliu pe Emma, iar Erica lărgi centura de siguranță a sca-

unului în care stătea Adrian și îl luă în brațe. Primi drept mulțumire un zâmbet larg, știrb, și simți cum un zâmbet i se așternu pe propria-i față, drept răspuns. Apoi îi aruncă o privire întrebătoare surorii sale, însă Anna doar scuturâ din cap, ca pentru a zice „Nu întreba". Erica își cunoștea sora destul de bine pentru a ști că Anna avea să îi spună atunci când era pregătită. Până atunci, ar fi fost imposibil să scoată ceva de la ea.

— Ca să vezi ce musafiri grozavi voi avea astăzi. Ia uite, ați venit cu toții s-o vizitați pe mătușica.

Erica gânguri și zâmbi la bebelușul din brațele sale, apoi se uită în jos pentru a o saluta și pe Emma. Fusese dintotdeauna o mare favorită a fetiței,

însă de data aceasta, ea nu îi răspunse cu un zâmbet. În schimb, apucă strâns haina mamei sale și o privi bănuitoare pe Erica.

Erica porni înainte cu Adrian. Anna o urmă îndeaproape, ținând-o pe Emma cu o mână și cărând o geantă micuță cu cealaltă. Erica văzu, spre uimirea sa, că spațiul pentru bagaje din mașină era plin ochi, însă se abținu să pună întrebări.

Cu mâini neîndemânatice, îi scoase salopeta lui Adrian, în vreme ce Anna o ajută pe Emma să-și scoată haina, deși cu considerabil mai multă îndemânare. Abia atunci observă că Emma avea una dintre mâini în ghips până la cot. Se uită șocată la Anna. Din nou, sora ei scutură aproape imperceptibil

din cap. Emma încă o privea pe Erica cu ochi mari și serioși și stătea aproape de mama ei tot timpul. Își băgase degetul mare în gură; asta îi indică de asemenea Ericăi faptul că se petrecuse ceva grav. Anna anunțase în urmă cu un an că reușise în sfârșit să o dezvețe pe Emma să-și sugă degetul.

Cu trupul cald al lui Adrian cuibărit în brațele ei, Erica intră în camera de zi și se așează pe canapea, cu el în poală. Adrian se uită la ea fascinat. Zâmbete mici îi treceau repede pe față, de parcă nu s-ar fi putut decide dacă să râdă ori nu. Era atât de dulce încât Ericăi îi venea să-l mănânce.

— Ați călătorit bine?

Erica nu știa exact ce să spună, însă pălăvrăgeala măruntă trebuia să fie de

ajuns până când Anna s-ar fi decis să-i spună ce se petrecea.

— Da, e destul de mult de condus. Am mers prin Dalsland. Emma a avut rău de mașină pe serpentinele din pădure, așa că a trebuit să oprim de câteva ori pe drum ca să ia puțin aer proaspăt.

— Îmi imaginez că n-a fost prea amuzant, nu-i așa, Emma?

Erica făcu o încercare de a stabili un contact vizual cu Emma. Fetița dădu din cap, însă continuă să se uite pe sub breton și să se țină bine de mama sa.

— Mă gândeam că ai putea trage un pui de somn acum, Emma, spuse Anna. Crezi că ar fi în regulă? N-ai dormit deloc, probabil că ești tare

obosită.

Emma încuviință din cap și, ca la comandă, începu să se frece la ochi cu mâna sănătoasă.

— Îi pot culca la etaj, Erica?

— Da, bineînțeles. Pune-i în dormitorul mamei și tatei. Acolo dorm eu acum, așa că paturile sunt făcute.

Anna i-l luă pe Adrian, care, spre deliciul ei, protestă când fu ridicat din brațele drăguței sale mătuși.

— Păturica, mama, îi reaminti Emma când se aflau deja la jumătatea scărilor, iar Anna se întoarse jos pentru a aduce geanta pe care o lăsase în hol.

— Ai nevoie de ajutor?

Ericăi i se păru puțin dificil pentru Anna să îl țină pe Adrian într-o mână

şi să care geanta în cealaltă, în timp ce Emma refuza categoric să-i dea drumul mamei sale.

— Nu, mulţumesc, e în regulă. Sunt obişnuită.

Anna îi aruncă un zâmbet strâmb, amar, pe care Erica nu ştiu cum să-l interpreteze.

În vreme ce Anna punea copiii la culcare, Erica mai făcu nişte cafea. Se întrebă câte ibrice băuse în ultima vreme. Stomacul ei avea să înceapă să protesteze curând. Îngheţă în timp ce ţinea o lingură de cafea deasupra filtrului. La naiba. Hainele lui Patrik erau împrăştiate prin tot dormitorul, iar Anna ar fi trebuit să fie idioată să nu se prindă. Zâmbetul ei ironic când coborî scările un minut mai târziu fu

destul pentru a o confirma.

— De-e-eci, surioară. Ce anume nu mi-ai spus? Cine-i bărbatul căruia îi e aşa de greu să-şi atârne hainele cum trebuie?

Erica simţi cum se îmbujorează.

— Păi, ăă, vezi tu, totul s-a întâmplat destul de repede.

Auzi cum se bâlbâie, iar Anna fu şi mai amuzată. Ridurile de pe chipul său obosit se netezi în treacăt, iar Erica îşi aminti cum fusese odată sora ei, înainte de a-l cunoaşte pe Lucas.

— În regulă, cine e? Nu mai mormăi acolo şi spune-i surorii tale mai mici detaliile picante. Ai putea începe cu numele lui, de exemplu. E cineva pe care îl cunosc?

— Da, de fapt chiar este. Nu ştiu

dacă ți-l amintești pe Patrik Hedström?

Anna scoase un țipăt și se plesni peste genunchi.

— Patrik! Bineînțeles că mi-l amintesc pe Patrik! Obișnuia să se țină după tine precum un cățeluș cu limba scoasă. Deci a căpătat în sfârșit șansa...

— Da, adică știam că avea o oarecare pasiune pentru mine atunci când eram mai mici, însă nu mi-am dat seama ce simțea de fapt...

— Dumnezeule mare, trebuie să fi fost oarbă! Era îndrăgostit de tine până peste cap. Doamne, ce romantic. Cum s-a perpelit el toți anii ăștia din cauza ta, iar tu te uiți în sfârșit adânc în ochii lui și descoperi marea dragoste a vieții tale.

Anna se apucă teatral de inimă, iar Erica nu se putu abține să nu râdă. Aceasta era sora pe care o știa și o iubea.

— Ei bine, nu a fost chiar așa. A fost căsătorit între timp, dar soția lui l-a părăsit în urmă cu câțiva ani, iar acum este divorțat și locuiește în Tanumshede.

— Și cu ce se ocupă? Nu-mi spune că e tâmplar. Aș fi așa de geloasă. Dintotdeauna am visat să fac sex fierbinte cu un tâmplar.

Erica scoase copilărește limba la Anna, care o scoase la rândul ei.

— Nu, nu e tâmplar. E polițist, dacă vrei să știi.

— Polițist, vai mie. Un bărbat cu o bâtă, cu alte cuvinte. Ei bine, nici asta

nu-i rău...

Erica aproape că uitase cât de glumeață putea fi Anna. Dădu doar din cap în timp ce turnă cafea în două cești. Anna se simțea ca acasă. Merse la frigider, scoase laptele și își turnă puțin în ceașca sa, iar Erica înțelese că avea să afle acum motivul pentru care Anna și copiii săi apăruseră brusc în Fjällbacka.

— Ei bine, povestea mea de dragoste s-a terminat. Pentru totdeauna. Bănuiesc că de ani de zile, însă abia acum mi-am dat seama.

Anna tăcu și se uită cu tristețe în ceașca sa de cafea.

— Știu că niciodată nu ți-a plăcut de Lucas, însă eu l-am iubit cu adevărat. Cumva am reușit să explic în mod

rațional de ce mă lovea. Mereu își cerea iertare și jura că mă iubește, cel puțin așa obișnuia să facă. Cumva am reușit să mă conving că totul era din vina mea. Dacă aș fi fost măcar o soție mai bună, o amantă mai bună și o mamă mai bună, atunci n-ar fi avut motiv să mă lovească.

Anna răspundea întrebărilor tăcute ale Ericăi.

— Da, știu cât de absurd sună, însă am fost extrem de bună la a mă amăgi singură. Fiindcă era un tată bun pentru Emma și Adrian, asta a scuzat multe. Nu am vrut să le iau tatăl de lângă ei.

— Însă ceva s-a întâmplat.

Erica o îndemnă pe Anna. Putea să vadă cât îi era de greu să vorbească

despre asta. Mândria îi era rănită, iar Anna fusese dintotdeauna o persoană incredibil de mândră, căreia îi era foarte greu să-și recunoască greșelile.

— Da, ceva s-a întâmplat. Noaptea trecută s-a luat de mine ca de obicei. De fapt, din ce în ce mai des în ultima vreme. Însă ieri...

Vocea i se frânse și Anna înghiți de câteva ori pentru a-și înăbuși lacrimile.

— Noaptea trecută s-a luat de Emma. A făcut o criză de furie, Emma a intrat în cameră, iar el nu s-a putut abține.

Anna înghiți din nou.

— Am mers la urgență, unde ne-au confirmat faptul că avea brațul fracturat.

— Bănuiesc că l-ai reclamat pe Lucas la poliție, nu?

Erica simți mânia formându-i un nod puternic în stomac, un nod ce devenea din ce în ce mai mare.

— Nu.

Răspunsul Annei veni aproape neauzit, iar lacrimile începură să-i curgă pe obrajii palizi.

— Nu, am zis că a căzut pe scări.

— Dar, Dumnezeule mare, cum au crezut așa ceva?

Anna îi zâmbi strâmb Ericăi.

— Știi cât poate fi de fermecător Lucas. Le-a sucit mințile doctorilor și asistentelor, care aproape că l-au compătimit la fel de mult ca pe Emma.

— Dar Anna, trebuie să-l reclami la

poliție. Nu-l poți lăsa să scape cu așa ceva!

Se uită la sora ei înlăcrimată. Compasiunea se lupta cu furia. Anna se împuțina în fața propriilor ei ochi.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, o să mă asigur de asta. Am pretins că-i ascult scuzele, apoi am împachetat totul în mașină și am plecat imediat ce s-a dus la birou. N-am de gând să mă mai întorc vreodată la el; Lucas nu va mai avea șansa de a le face rău copiilor mei. Dacă l-aș fi reclamat la poliție, aceștia ar fi chemat serviciile sociale și poate că ne-ar fi luat copiii.

— Dar Lucas nu va accepta niciodată ca tu să iei copiii, Anna. Fără un raport al poliției și o anchetă, cum vei dovedi că tu ar trebui să ai custodie

unică asupra lor?

— Nu știu, nu știu, Erica. Nu mă pot gândi la asta acum, pur și simplu a trebuit să plec de lângă el. Restul va trebui rezolvat mai târziu. Te rog, nu țipa la mine!

Erica își lăsă ceașca pe masă, se ridică de pe scaun și își puse brațele în jurul surorii sale. Îi mângâie părul și îi șopti cuvinte încurajatoare. O lăsă pe Anna să-i plângă pe umăr și își simți puloverul devenind din ce în ce mai umed. În același timp, ura ei față de Lucas crescu. Chiar voia să-l pocnească în gură pe nenorocitul ăla.

Birgit se uită spre stradă, ascunsă în spatele perdelei. Karl-Erik își dădu seama cât era de tensionată după

umerii ei gârbovi. Străbătuse camera nervoasă înainte și-napoi de când sunase poliția. Pentru prima dată de multă vreme, el se simțea perfect calm în sinea sa. Voia să îi ofere polițistului toate răspunsurile – dacă acesta avea să pună întrebările potrivite.

Secretele îl mistuiseră timp de atâția ani. Într-un fel, fusese mai ușor pentru Birgit. Felul ei de a trata situația constase în a nega că se întâmplase vreodată. Refuzase să vorbească despre asta și trecuse prin viață ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar se întâmplase. Nu trecuse zi în care el să nu se gândească la asta, iar de fiecare dată povara păruse chiar mai greu de purtat. Știa că din afară Birgit părea cea puternică dintre ei doi. În societa-

te, ea strălucea ca o stea, în vreme ce el era omul cenușiu, invizibil, de lângă ea. Birgit își purta hainele elegante, bijuteriile scumpe și machiajul precum o armură.

De fiecare dată când se întorceau acasă după o nouă seară fastuoasă și își scotea armura, Birgit părea a se cufunda în nimicnicie. Tot ce rămânea era un copil tremurând, nesigur, care se agăța de el pentru sprijin. De-a lungul căsniciei lor, el fusese sfâșiat de sentimente contradictorii față de soția sa. Frumusețea și fragilitatea ei îi trezeau un instinct protector care îl făcea să se simtă bărbat. Însă lipsa ei de voință pentru a înfrunta aspectele mai dificile ale vieții îl aducea uneori în culmea disperării. Ceea ce îl înfuria și

mai tare era faptul că știa că nu era proastă, însă educația ei spunea că o femeie trebuia să ascundă cu orice preț faptul că avea vreun dram de inteligență. În schimb, trebuia să își concentreze toată energia în a fi frumoasă și lipsită de apărare. Și în a-i satisface pe ceilalți. Atunci când erau tineri însurăței, nu i se păruse un lucru ciudat; așa erau vremurile pe atunci. Însă timpurile se schimbaseră și pretențiile crescuseră atât în privința bărbaților, cât și în cea a femeilor. El se adaptase, dar soția lui nu o făcuse niciodată. Așa că ziua aceasta avea să fie foarte grea pentru ea. Karl-Erik bănuia că, în adâncul ei, știa ce intenționa el să facă. De aceea măsurase camera cu pași mari timp de aproape

două ore. Însă știa de asemenea că Birgit nu avea de gând să-l lase să dea în vileag secretele familiei lor fără să opună rezistență.

— De ce trebuie să fie Henrik aici?

Birgit se întoarse spre el, frângându-și cu nervozitate mâinile.

— Poliția vrea să vorbească cu familia, iar Henrik face parte din familie, nu-i așa?

— Da, însă nu cred că e necesar să îl amestecăm în asta. Poliția va pune probabil niște întrebări generale. Chiar trebuie să-l târâm până aici pentru asta? Nu, mie mi se pare inutil.

Vocea ei urcă și scăzu, încărcată de întrebări nerostite. O cunoștea atât de bine.

— Iată-l că vine.

Birgit se îndepărtă rapid de fereastră. Dură o clipă până când se auzi soneria. Karl-Erik inspiră adânc şi merse să deschidă uşa, în vreme ce Birgit se retrase în camera de zi unde Henrik stătea deja pe canapea, cufundat în propriile sale gânduri.

— Bună ziua, sunt Patrik Hedström.

— Karl-Erik Carlgren.

Dădură politicos mâna. Karl-Erik estimă că poliţistul avea cam vârsta lui Alex. Mai nou, făcea asta deseori: se gândea la alţi oameni în funcţie de Alex.

— Intraţi. M-am gândit că am putea sta de vorbă în camera de zi.

Patrik păru uşor luat prin surprindere atunci când îl văzu pe Henrik, în-

să își reveni rapid și îi salută politicos atât pe Birgit, cât și pe Henrik. Se așezară cu toții în jurul măsuței de cafea și urmă un lung moment de tăcere apăsătoare. Într-un final, Patrik vorbi.

— Ei bine, îmi dau seama că a fost cam brusc, însă vă sunt recunoscător pentru că m-ați putut primi într-un timp atât de scurt.

— Chiar ne întrebam dacă s-a întâmplat ceva. Ați aflat ceva nou? N-am mai primit vești de la dumneavoastră de ceva vreme...

Propoziția se stinse, iar Birgit se uită plină de speranță la Patrik.

— Ancheta merge înainte încet, dar sigur, și cam atât sunt în măsură să spun momentan. Uciderea lui Anders Nilsson a aruncat, de asemenea, o cu

totul altă lumină asupra cazului.

— Da, e evident, însă aţi stabilit dacă persoana care l-a ucis pe Anders este aceeaşi cu cea care a ucis-o pe fiica noastră?

Sporovăiala lui Birgit avea un ton febril ce îl făcu pe Karl-Erik să-şi reţină un impuls de a se apleca în faţă şi de a pune o mână liniştitoare peste a ei. Nu, astăzi trebuia să renunţe la rolul de protector care îi devenise o a doua natură.

Pentru o clipă se lăsă purtat către un trecut ce acum îi părea atât de îndepărtat. Se uită în jur cu o senzaţie de dezgust. Căzuseră atât de uşor pradă tentaţiei, aproape că se putea simţi mirosul banilor murdari. Casa din Kålltorp fusese mai mult decât ar fi

putut visa, atunci când copiii erau mici. Era mare şi spaţioasă, cu detalii frumoase, bine păstrate din anii treizeci, chiar şi atunci când se răsfăţaseră cu toate facilităţile moderne. Cu salariul de la slujba din Göteborg îşi puteau permite în sfârşit toate acestea.

Camera în care stăteau era cea mai mare din casă. Prea încărcată din punctul lui de vedere, însă Birgit avea o predilecţie pentru obiecte strălucitoare, pompoase, iar totul era ca nou. Cam la fiecare trei ani, Birgit începea să se plângă de faptul că totul părea învechit. Îi spunea cât era de plictisită de totul din casa lor, iar după câteva săptămâni de priviri stăruitoare, el capitula de obicei şi îşi scotea portofelul. Era ca şi cum ea s-ar fi putut reinventa

întruna pe sine și viața sa, înlocuind totul. Momentan se afla în faza Laura Ashley, iar încăperea era atât de plină de motive cu trandafiri și volane încât părea sufocant de feminină. Karl-Erik știa că nu va fi nevoit s-o tolereze mai mult de-un an, maxim. Dacă avea noroc, la următoarea redecorare Birgit va opta pentru fotolii Chesterfield și motive de vânătoare englezești. Pe de altă parte, dacă avea ghinion, probabil aveau să fie imprimeuri leopard peste tot data următoare.

Patrik își drese vocea.

— Am câteva întrebări și v-aș fi recunoscător dacă m-ați ajuta să clarific niște chestiuni.

Nimeni nu spuse nimic, așa că el continuă.

— Știți cumva de unde se cunoșteau Alex și Anders Nilsson?

Henrik păru șocat, iar Karl-Erik spuse că nu avea idee. Îl duru sufletul să spună asta, dar nu avu ce face.

— Fuseseră în aceeași clasă, însă asta se petrecuse cu atâția ani în urmă.

Birgit se foi nervoasă pe canapea, lângă ginerele său.

Henrik spuse:

— Recunosc numele. N-a avut Alex câteva dintre picturile lui de vânzare la galerie?

Patrik încuviință. Henrik continuă.

— Nu înțeleg, a existat o legătură mai adâncă între ei? Ce motiv ar putea avea cineva să îi ucidă atât pe soția mea, cât și pe unul dintre artiștii ei?

— Exact asta încerc să îmi dau

seama.

Patrik făcu o pauză, apoi continuă.

— Din nefericire, am putut confirma de asemenea că aveau o relație intimă.

În tăcerea care urmă, Karl-Erik văzu multe emoții trecând pe fețele celor două persoane care stăteau vizavi de el, Birgit și Henrik. El nu fusese atât de surprins și înțelese imediat că ceea ce spusese polițistul trebuia să fie adevărat. Era normal, dacă luau în considerare circumstanțele.

Birgit își ținu mâna peste gură, cu o expresie oripilată, iar fața lui Henrik își pierdu încet toată culoarea. Karl-Erik văzu că lui Patrik Hedström nu îi făcea plăcere să aducă vești proaste.

— Nu se poate.

Pierdută, Birgit se uită la ceilalți, însă nu află sprijin.

— De ce ar avea Alex o relație cu un individ de genul ăla?

Îi aruncă lui Karl-Erik o privire insistentă, însă el refuză să o privească și se uită în schimb în jos la mâinile sale. Henrik nu spuse nimic; arăta de parcă s-ar fi prăbușit.

— Nu știți dacă au păstrat în continuare legătura după ce v-ați mutat? întrebă Patrik.

— Nu, nu-mi imaginez s-o fi făcut. Alex a tăiat toate legăturile atunci când ne-am mutat din Fjällbacka.

Din nou, fusese Birgit cea care vorbise, în vreme ce Henrik și Karl-Erik rămaseră tăcuți.

— Mai e un lucru despre care vreau

să vă întreb. V-ați mutat în Göteborg la mijlocul trimestrului, când Alex se afla în clasa a opta. De ce? Mutarea a părut foarte bruscă.

— N-a fost nimic ciudat în asta. Karl-Erik a căpătat o ofertă de slujbă fantastică, pe care n-a putut să o refuze. A trebuit să se decidă repede; aveau nevoie de cineva imediat. De aceea s-a petrecut așa de repede.

Birgit își frânse neîntrerupt mâinile în timp ce vorbi.

— Însă nu ați înregistrat-o pe Alex la nicio școală din Göteborg, nu-i așa? În schimb, a început o școală cu internat în Elveția. Care a fost motivul?

— Datorită noului post al lui Karl-Erik, ne-am văzut într-o situație financiară cu mult îmbunătățită și pur

şi simplu am dorit să-i oferim lui Alex cele mai bune oportunităţi posibile, spuse Birgit.

— Însă nu existau şcoli bune în Göteborg?

Patrik insistă neîndurător cu întrebările sale. Karl-Erik nu putu să nu-i admire angajamentul. Fusese şi el tânăr şi entuziast odată. Acum era doar obosit.

Birgit continuă.

— Bineînţeles că existau, însă imaginaţi-vă doar ce relaţii sociale şi-ar fi putut face dacă mergea la o şcoală cu internat precum aceea. Erau chiar şi câţiva prinţi la acea şcoală. Gândiţi-vă doar ce puteau însemna pentru o fată asemenea relaţii.

— Dumneavoastră aţi mers în Elve-

ţia cu Alex?

— Firește că am mers acolo pentru a o înscrie la școală, dacă la asta vă referiți.

— Păi, nu mă referem tocmai la asta.

Patrik se uită în carneţelul său pentru a-şi împrospăta memoria.

— Alexandra a plecat de aici la mijlocul semestrului de primăvară, în '77. A fost înregistrată la internat în primăvara lui '78, cînd Karl-Erik şi-a început slujba aici în Göteborg. Întrebarea mea este, aşadar, unde aţi fost în timpul acelui an?

Un rid adânc se formă între sprâncenele lui Henrik şi acesta îşi mută privirea de la Birgit la Karl-Erik şi înapoi. Amândoi evitară să-l privească.

Karl-Erik simți o durere chinuitoare împrăștiindu-se dinspre zona inimii și crescând încet în intensitate.

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți cu aceste întrebări. Ce contează dacă ne-am mutat în '77 sau în '78? Fiica noastră este moartă, iar dumneavoastră veniți aici punându-ne întrebări de parcă noi am fi cei vinovați. Trebuie să fi fost o greșeală undeva. Cineva o fi notat greșit în vreun registru, asta trebuie să se fi întâmplat. Ne-am mutat aici în primăvara lui '77 și atunci a început Alexandra școala în Elveția.

Patrik îi aruncă lui Birgit o privire prin care încerca să se scuze, în vreme ce aceasta devenea din ce în ce mai supărată.

— Îmi pare rău, doamnă Carlgren,

să vă cauzez orice fel de disconfort. Știu că treceți printr-o perioadă dificilă, însă trebuie să pun aceste întrebări. Iar informațiile mele sunt corecte. Nu v-ați mutat aici până în primăvara lui '78, iar pentru tot anul dinainte, nu există nimic care să poată dovedi că ați fi fost măcar în Suedia. Așadar, trebuie să vă întreb din nou: unde ați fost în anul dintre primăvara lui '77 și primăvara lui '78?

Cu o expresie disperată, Birgit se întoarse către Karl-Erik pentru ajutor, însă el știu că nu-i va mai putea oferi genul de ajutor pe care și-l dorea. Pe termen lung, considera că făcea asta pentru binele familiei; știa de asemenea că, pe termen scurt, pe ea ar fi putut s-o distrugă, însă nu avu de ales. Îi

aruncă o privire tristă soţiei sale, apoi îşi drese vocea.

— Am fost în Elveţia. Alex, soţia mea şi cu mine.

— Taci, Karl-Erik, nu mai spune nimic!

El o ignoră.

— Am fost în Elveţia pentru că fiica noastră de doisprezece ani era însărcinată.

Nu fu surprins să-l vadă pe Patrik scăpându-şi pixul, uimit de ceea ce tocmai i se spusese. Indiferent ce-ar fi crezut ori bănuit poliţistul, era cu totul altceva să audă asta răspicat. Cum şi-ar fi putut imagina cineva un lucru atât de groaznic?

— Fiica mea a fost abuzată – violată. Era doar o copilă.

Își simți vocea frângându-se și își apăsă pumnul tare peste buze pentru a încerca să se reculeagă. După o vreme, fu în stare să continue. Birgit refuză să se uite la el, însă acum nu mai exista cale de întoarcere.

— Ne-am dat seama că ceva nu era în regulă, însă nu am știut ce anume. Ea păruse întotdeauna fericită, încrezătoare. La un moment dat, la începutul clasei a opta, a început să se schimbe. A devenit tăcută și necomunicativă. Niciunul dintre prietenii ei nu mai venea în vizită, iar ea lipsea uneori cu orele. Nu știam unde era. Nu am luat asta prea în serios, gândindu-ne că era doar o fază prin care trecea. Poate o etapă preliminară a anilor adolescenței, nu știam.

Fu nevoit să-și dreagă iar vocea. Durerea din pieptul său era din ce în ce mai mare.

— Abia în luna a patra am descoperit că era însărcinată. Ar fi trebuit să observăm semnele mai din timp, însă cine ar fi crezut... Nici măcar nu neam fi putut imagina...

— Karl-Erik, te rog.

Fața lui Birgit era precum o mască cenușie. Henrik înțepenise, de parcă n-ar fi putut crede ceea ce îi era dat să audă. Lui Karl-Erik însuși i se părea de necrezut ceea ce spunea. Timp de douăzeci și cinci de ani, cuvintele îl roseseră pe dinăuntru. Din respect pentru Birgit, își înăbușise nevoia de a vorbi deschis, însă acum cuvintele se revărsau, iar el nu le putea opri.

— Nu am putut lua în calcul varianta unui avort. Nu în acele condiții. Și nici nu i-am oferit lui Alex oportunitatea de a lua o decizie, deși ar fi putut-o face. Nu am întrebat-o niciodată care era părerea ei sau ce ar fi vrut ea să facă. În schimb, am redus totul la tăcere. Am scos-o din școală, am mers în străinătate și am stat acolo până când a dat naștere copilului. Nimeni nu trebuia să afle. Fiindcă ce-ar fi spus lumea?

Își dădu seama cât de crud sunase ultima propoziție. Nimic nu fusese mai important decât asta. Avusese întâietate față de fericirea și bunăstarea propriei lor fiice. Nici măcar nu putea arunca asupra lui Birgit întreaga vină a luării deciziei. Ea fusese întotdeauna

preocupată de aparențe; însă după ani de autoexaminare, fu obligat să recunoască față de sine faptul că o lăsase să facă așa cum voise din pricina propriei sale dorințe de a păstra o aparență imaculată. Simți suc gastric acru strecurându-i-se pe gât în sus. Înghiți cu greu și continuă.

— După ce Alex a născut, am înscris-o la internat, ne-am întors în Göteborg și ne-am continuat viețile.

Fiecare cuvânt emana amărăciune și dispreț de sine. Ochii lui Birgit erau plini de furie, poate chiar ură. Îl fixă intens cu privirea ca și cum ar fi folosit voință pură pentru a-l face să se oprească. Însă el știa că procesul începuse în momentul în care Alex fusese găsită moartă în cadă. Știa că poliția

avea să facă săpături, să întoarcă lucrurile pe toate feţele şi să caute şi-n gaură de şarpe. Era mai bine ca ei să spună adevărul cu propriile lor cuvinte. Sau cu propriile lui cuvinte, după cum se dovedise. Probabil că ar fi trebuit s-o facă mai devreme, însă avusese nevoie de timp pentru a-şi aduna curajul. Telefonul de la Patrik Hedström fusese ultimul imbold de care avusese nevoie.

Karl-Erik era conştient că omisese o grămadă de lucruri, însă o oboseală îl învăluise precum o pătură, aşa că îl lăsă pe Patrik să preia firul discuţiei şi să pună întrebările ce aveau să umple golurile. Se lăsă pe spate în fotoliu şi-i apucă braţele cu putere.

Henrik fu primul care vorbi. Vocea

sa tremura în mod evident.

— De ce nu ați spus nimănui? De ce n-a spus Alex nimic? Știam că îmi ascunde ceva, însă nu asta.

Karl-Erik își azvârli mâinile într-un gest resemnat. Nu avea ce să-i spună soțului lui Alex.

Patrik luptase din greu să își păstreze profesionalismul, însă în mod evident era șocat. Ridică pixul pe care-l scăpase pe podea și încercă să se concentreze asupra carnetului din fața sa.

— Cine a atacat-o pe Alex? A fost cineva de la școală?

Karl-Erik doar încuviință din cap.

— A fost...

Patrik ezită.

— A fost Nils Lorentz?

— Cine e Nils Lorentz? întrebă Henrik.

Birgit îi răspunse, cu o voce împietrită.

— A fost profesor suplinitor la școală. Este fiul lui Nelly Lorentz.

— Dar unde e acum? Trebuie că a mers la închisoare pentru ce i-a făcut lui Alex, nu-i așa?

Henrik părea că se chinuie din greu să înțeleagă ce spusese Karl-Erik.

— A dispărut acum douăzeci și cinci de ani, explică Patrik. Nimeni nu l-a văzut de atunci. Însă ce vreau de asemenea să știu este de ce nu s-a întocmit niciun raport la poliție. Am căutat în arhivele noastre și nu a existat niciodată vreo plângere împotriva lui la poliție.

Karl-Erik închise ochii. Patrik nu pusese întrebarea ca pe o acuzație, însă așa putea fi percepută. Simțea fiecare cuvânt ca pe un ac străpungându-i pielea, amintindu-i de teribila greșeală pe care o făcuseră în urmă cu douăzeci și cinci de ani.

— Nu am depus niciodată o plângere. Când am realizat că Alex era însărcinată, iar ea ne-a spus ce s-a întâmplat, am dat buzna în casa lui Nelly și i-am spus ce făcuse fiul ei. Eram ferm hotărât să-l raportez la poliție și i-am spus asta lui Nelly, dar...

— Dar Nelly a venit și a vorbit cu mine și a sugerat că putem să o rezolvăm fără a implica poliția, spuse Birgit, stând pe canapea, cu spatele drept ca lumânarea. A spus că nu avea

rost să o umilim și mai mult pe Alex, cu toată Fjällbacka șușotind în legătură cu ce se întâmplase. Puteam să cădem de acord și am decis că ar fi spre binele ei dacă am putea rezolva treburile în familie. Nelly a promis că va avea ea grijă de Nils într-o manieră potrivită.

— Nelly a aranjat de asemenea ca eu să capăt o slujbă foarte bine plătită în Göteborg, spuse Karl-Erik. Bănuiesc că n-am fost cu nimic deosebiți de majoritatea oamenilor, orbiți de promisiunea bogățiilor.

Karl-Erik era extrem de sincer în legătură cu el însuși. Vremea negării trecuse.

— Asta nu a avut nicio legătură. Cum poți spune așa ceva, Karl-Erik?

Ne gândeam doar la ce era mai bine pentru Alex. Cu ce ar fi ajutat dacă toată lumea ar fi știut? I-am oferit o șansă de a-și continua viața.

— Nu, Birgit, ne-am oferit *nouă* o șansă de a ne continua viețile. Alex a pierdut șansa aceea atunci când am hotărât să mușamalizăm totul.

Se priviră de pe o parte și de cealaltă a măsuței de cafea, iar Karl-Erik știu că unele lucruri nu vor putea fi vreodată reparate. Ea nu avea să înțeleagă niciodată.

— Și copilul? Ce s-a întâmplat cu copilul? A fost dat spre adopție? întrebă Patrik.

Tăcere. Apoi o voce se auzi dinspre ușă.

— Nu, copilul n-a fost dat spre ad-

opție. S-au decis să păstreze copilul și să-l mintă în legătură cu cine era.

— Julia! Am crezut că erai sus în camera ta!

Karl-Erik se întoarse și o văzu pe Julia stând în cadrul ușii. Trebuie că se furișase pe scări în jos, fiindcă nimeni nu o auzise venind. Se întrebă de cât timp stătea acolo.

Se rezema de cadrul ușii, cu brațele încrucișate. Trupul ei nearmonios emana dispreț. Deși era ora patru după-amiaza, încă nu se schimbase de pijama. Arăta de parcă n-ar fi făcut duș de cel puțin o săptămână. Karl-Erik simți în piept compasiunea amestecându-se cu durere. Biata, biata lui rățușcă urâtă.

— Dacă n-ar fi fost Nelly, sau să zic

mai degrabă „bunica”, nu mi-ați fi spus nimic, nu-i așa? N-ați fi apucat să-mi spuneți că mama mea nu-mi era mamă, ci bunică, iar tata nu-mi era tată, ci bunic, și mai presus de toate, sora nu-mi era soră, ci mamă. Pricepeți sau să reiau? E un pic complicat.

Comentariul sarcastic îi era adresat lui Patrik. Era ca și cum Juliei i-ar fi făcut plăcere să vadă expresia disperată de pe chipul lui.

— Pervers, nu-i așa?

Își reduse tonul la un șușotit teatral și își atinse buzele cu degetul.

— Dar șșșșt, nu trebuie să spui nimănui. Ce-ar zice lumea? Imaginează-ți dacă ar începe să bârfească în legătură cu înstărita familie Carlgren.

Își ridică din nou tonul.

— Dar bine că Nelly mi-a spus totul vara trecută, când am lucrat la fabrica de conserve. Mi-a spus ceea ce aveam dreptul să știu. Cine sunt cu adevărat. Întreaga viață m-am simțit ca o străină, care nu-și avea locul în familie. N-a fost ușor să am o soră mai mare ca Alex, însă am venerat-o. Era tot ce îmi doream eu să fiu, tot ce nu eram. Vedeam felul în care vă uitați la Alex și felul în care vă uitați la mine. Iar lui Alex nu părea să îi pese prea mult de mine, ceea ce mă făcea s-o venerez și mai mult. Acum înțeleg de ce. Probabil că abia se putea uita la mine. Copilul nelegitim, născut dintr-un viol. Iar voi ați obligat-o să îi fie reamintit lucrul ăsta de fiecare dată când se uita la mine. Voi chiar nu vă dați seama cât a

fost de crud?

Karl-Erik tresări la cuvintele ei de parcă ar fi fost plesnit. Știa că avea dreptate. Fusese îngrozitor de crud să o țină pe Julia, iar în felul acesta să o forțeze pe Alex să retrăiască întruna monstruosul eveniment care marcase sfârșitul copilăriei sale. Și nu fusese cinstit nici față de Julia. El și Birgit nu putuseră uita niciodată felul în care ea fusese concepută. Se pare că Julia simțise asta de la bun început, fiindcă venise pe lume țipând strident. Continuase să urle și să se zbată împotriva lumii toată copilăria sa. Julia nu ratase niciodată ocazia de a se purta rău, iar el și Birgit fuseseră prea bătrâni pentru a se ocupa de un copil mic, mai ales unul precum Julia, care cerea

multă atenţie.

Într-un fel fusese o uşurare atunci când venise acasă într-o zi cu o vară în urmă, emanând furie prin fiecare por, şi îi confruntase. Nu fuseseră surprinşi de faptul că Nelly îi spusese Juliei adevărul cu de la sine putere. Nelly era o femeie rea, căreia nu îi păsa decât de propriile interese. Dacă ar fi avut ceva de câştigat din a-i spune Juliei ceea ce ştia, atunci ar fi făcut asta. De aceea ei încercaseră să o împiedice pe Julia să accepte oferta slujbei de vară, însă Julia rămăsese pe poziţii, ca de obicei.

Când Nelly îi spuse Juliei povestea adevărată, o întreagă nouă lume i se deschise. Pentru prima oară exista cineva care într-adevăr o dorea, cineva de care aparţinea. În ciuda faptului că

Nelly îl avea pe Jan, legătura de sânge era cea care conta pentru ea. Îi spusese Juliei că, la momentul potrivit, intenționa să-i lase ei toată averea. Karl-Erik înțelese prea bine cum o afectase pe Julia lucrul acesta. Era plină de furie împotriva oamenilor pe care îi crezuse părinții ei și o venera pe Nelly cu aceeași intensitate pe care o arătase în trecut față de Alex. Toate acestea îi trecură prin minte atunci când o văzu stând în ușă, învăluită în lumina plăcută ce venea dinspre bucătărie. Partea tristă era că – deși era adevărat că de multe ori se uitaseră la Julia și li se reamintise oroarea trecutului – ea nu avea să realizeze vreodată cât de mult o iubeau. Însă fusese ca un străin în casa lor și se simțiseră neajutorați în

fața ei. Încă se simțeau așa. Acum probabil aveau să fie forțați să accepte că o pierduseră pentru totdeauna. Fizic, ea încă locuia în casa lor, însă mental îi lăsase deja în urmă.

Henrik arăta de parcă se sufoca. Își lăsă capul în jos și închise ochii. Pentru o clipă, Karl-Erik se întrebă dacă fusese corect să-l roage pe Henrik să vină și să participe. Îl invitase deoarece considerase că Henrik merita să afle adevărul. Și el o iubise pe Alex.

— Dar Julia...

Birgit își întinse brațele către Julia, cu un gest straniu, stăruitor. Julia îi întoarse pur și simplu spatele cu dispreț și o auziră gonind în sus pe scări.

— Îmi pare foarte rău, spuse Patrik, dând din umeri resemnat. Știam că

ceva nu e în regulă, însă nu mi-aș fi imaginat asta. Nu știu ce să spun.

— Nici noi nu știm ce să ne spunem. În special unii altora.

Karl-Erik își privi soția.

— Cât timp a durat abuzul? Aveți idee?

— Nu suntem foarte siguri. Alex nu a vrut să vorbească despre asta. Probabil un an.

Ezită.

— Ceea ce vă oferă răspunsul la întrebarea anterioară.

— La care vă referiți? spuse Patrik.

— La cea despre legătura dintre Alex și Anders. Anders a fost și el o victimă. Înainte de ziua plecării, am găsit un bilet pe care Alex i-l scrisese lui Anders. Se pare că și el fusese mo-

lestat de Nils. Firește că ei înțeleseseră cumva, sau aflaseră, că se aflau în aceeași situație – cum anume, nu știu. Și au apelat unul la celălalt pentru sprijin. I-am dus biletul Verei Nilsson. I-am spus ce i se întâmplase lui Alex și probabil și lui Anders. A fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Anders este... sau a fost – se corectă rapid singur – tot ce avea ea. Cred că speram ca Vera să poată face ceea ce noi nu fuseserăm destul de curajoși să facem – să îl reclame pe Nils și să îl tragă la răspundere pentru ce făcuse. Însă nu s-a întâmplat nimic, deci bănuiesc că Vera s-a simțit la fel de slabă ca și noi.

Începu să își maseze în mod inconștient pieptul cu pumnul. Durerea

continuă să crească în intensitate. Începuse să-i radieze înspre degete.

— Și nu aveți idee unde s-a dus Nils?

— Nu, nicio idee. Însă oriunde-ar fi, sper că suferă, diavolul.

Durerea era acum ca o avalanșă. Degetele începură să-i amorțească și știu că ceva era în neregulă. Foarte în neregulă. Durerea îi făcu ochii să se contracte și, cu toate că putea vedea gurile celorlalți mișcându-se, era ca și cum toate imaginile și toate sunetele veneau la el cu încetinitorul. La început se simți fericit că furia dispăruse din ochii lui Birgit, însă atunci când observă că fu înlocuită de neliniște, înțelese că avea loc ceva grav. Apoi întunericul se revărsă.

După călătoria înfrigurată spre spitalul Sahlgrenska, Patrik stătu în mașina sa și încercă să își recapete răsuflarea. Urmase ambulanța cu mașina sa personală și stătuse cu Birgit și Henrik până când primiră vestea că, deși atacul de cord al lui Karl-Erik fusese grav, trecuse de stadiul cel mai critic.

Ziua aceea fusese una dintre cele mai tulburătoare din viața lui. Văzuse multă suferință în anii săi ca ofițer de poliție, însă nu auzise vreodată o poveste atât de sfâșietor de tragică precum cea spusă de Karl-Erik în acea după-amiază.

Deși Patrik identifică adevărul atunci când îl auzi, totuși îi fu greu să

accepte ceea ce auzise. Cum și-ar fi putut continua cineva viața după ce trecuse prin ceea ce îndurase Alex? Nu numai că fusese abuzată și îi fusese răpită copilăria, ci și fusese obligată să-și trăiască restul vieții amintindu-și totul mereu. Indiferent cât ar fi încercat, Patrik nu putea înțelege faptele părinților. Nu-și putea imagina că l-ar fi lăsat pe făptaș să scape dacă propriul lui copil ar fi fost abuzat, și nici că ar fi ales să treacă lucrurile sub tăcere. Cum putea fi păstrarea aparențelor mai importantă decât viața și sănătatea propriului copil? Asta îi venea lui atât de greu să înțeleagă.

Stătu în mașină cu ochii închiși, rezemându-se de tetieră. Amurgul se lăsa, iar el ar fi trebuit să o ia înspre

casă, dar se simţi slăbit şi apatic. Nici măcar gândul că Erica îl aştepta nu îl putu convinge să pornească spre casă. Înrădăcinata sa atitudine pozitivă faţă de viaţă era scuturată din temelii. Pentru prima oară, se îndoia de faptul că bunătatea din oameni era într-adevăr mai mare decât răutatea.

Pe un alt nivel, se simţi de asemenea un pic vinovat. Şocanta poveste îl afectase profund, însă în acelaşi timp simţise o satisfacţie profesională atunci când piesele puzzle-ului căzuseră la locul lor una după cealaltă. Atât de multe întrebări îşi aflaseră în acea după-amiază răspunsurile. Cu toate acestea, simţea acum o frustrare şi mai mare decât înainte. Găsise explicaţiile pentru multe lucruri, însă tot

bâjbâia pe întuneric când era vorba de ucigașul lui Alex și al lui Anders. Poate că motivul se afla ascuns în trecut, poate că nu avea nimic de-a face cu trecutul, deși îi venea greu să creadă. În ciuda tuturor lucrurilor, aceasta era singura legătură pe care o găsise între Alex și Anders.

Însă de ce ar fi vrut cineva să-i ucidă din cauza unor abuzuri petrecute cu mai mult de douăzeci și cinci de ani în urmă? Dacă acela ar fi fost motivul, de ce nu făcuseră nimic până atunci? Ce anume pusese în mișcare ceva ce zăcuse în stare latentă timp de atâția ani, iar apoi rezultase în două crime în decursul a două săptămâni? Cel mai frustrant era că Patrik nu avea idee în ce direcție să meargă în mo-

mentul acela.

După-amiaza însemnase un mare progres în cadrul anchetei, însă în acelaşi timp dusese într-un punct mort. Patrik recapitulă în minte ce anume făcuse şi auzise în acea zi şi îl trăsni faptul că avea cu el în maşină un indiciu concret. Ceva de care uitase, în şocul ulterior vizitei la familia Carlgren şi în tumultul ce urmă dramaticului atac de cord al lui Karl-Erik. Încă o dată, Patrik simţi acelaşi entuziasm pe care îl încercase de dimineaţă. Realiză că avea o oportunitate unică de a urma acea pistă mai de-aproape. Nu avea nevoie decât de puţin noroc.

Îşi porni telefonul mobil, ignorând cele trei mesaje vocale şi sună la Informaţii pentru a afla numărul spitalu-

lui Sahlgrenska. Îi răspunse centrala și rugă să i se facă legătura.

— Spitalul Sahlgrenska.

— Alo, bună ziua, numele meu este Patrik Hedström. Mă întreb dacă aveți un angajat Robert Ek la secția de medicină legală.

— Un moment, să verific.

Patrik își ținu respirația. Robert era un fost coleg de clasă de la Academia de Poliție care își continuase studiile pentru a deveni tehnician legist. Fuseseră buni prieteni, dar apoi pierduseră legătura. Patrik avu impresia că auzise niște zvonuri conform cărora Robert lucra acum la Sahlgrenska și se rugă să fie adevărat.

— Să vedem. Da, chiar avem un Robet Ek angajat aici. Doriți să vă fac

legătura?

Patrik se entuziasmă în sinea sa.

— Da, vă rog.

Telefonul sună de câteva ori, apoi auzi glasul cunoscut al lui Robert.

— Medicină legală. Robert Ek.

— Salut, Rob, știi cine e?

Tăcere pentru câteva secunde. Patrik nu-și imagina că Robert ar putea să-i recunoască vocea și tocmai se pregătea să-i dea o mână de ajutor. Dar apoi auzi un răcnet în telefon.

— Patrik Hedström, potaie bătrână! Ce naiba, a trecut o grămadă de vreme! Cum de mă suni? Vreau să spun, nu-i un eveniment cotidian.

Robert îl tachina, iar Patrik se simți puțin rușinat. Știa că nu se pricepea deloc să păstreze legătura cu oamenii.

Robert fusese mult mai bun la asta decât el, dar se dăduse bătut după o vreme, atunci când Patrik nu îl mai sunase. Se simţi cu atât mai ruşinat, deoarece acum că în sfârşit îl suna, o făcea pentru că avea nevoie de un serviciu. Însă chiar nu mai putea da înapoi.

— Ştiu, nu mă pricep să ţin legătura cu oamenii. Însă momentan mă aflu în parcarea de la Sahlgrenska şi mi-am amintit că auzisem undeva că lucrezi aici. M-am gândit să verific dacă eşti aici ca să pot veni să te salut.

— Sigur, la naiba. Vino, nicio problemă.

— Cum te găsesc? Unde e biroul tău?

— Suntem la subsol. Mergi prin in-

trarea principală, ia liftul în jos, fă dreapta și mergi până la capătul holului. Este o ușă la capăt, iar acolo sunt eu. Sună doar la sonerie și îți voi da drumul înăuntru. Va fi grozav să te revăd.

— Așijderea. Atunci ne vedem în câteva minute.

Din nou, Patrik se simți rușinat de faptul că avea să exploateze un vechi prieten. Pe de altă parte, Robert îi era dator din plin. La Academie, Robert fusese colegul lui de cameră. Fusese logodit cu o fată pe nume Susanne, însă în același timp avea o relație pasională cu una dintre colegele de clasă, care de asemenea era logodită. Acest lucru durase aproape doi ani, iar Patrik nici măcar nu putea ține evi-

dența tuturor dăților când îi salvase pielea lui Robert. Oferise nenumărate alibiuri, dovedind o imaginație bogată atunci când Susanne telefona și întreba unde era Robert.

Privind în urmă, nu i se păru un comportament prea onorabil, nici pentru el, nici pentru Robert. Însă erau atât de tineri și de imaturi pe vremea aceea. Ca să fie sincer, lui Patrik i se păruse chiar destul de grozav – ba chiar fusese puțin invidios pe Robert, care avea relații cu două fete în același timp. Bineînțeles, în cele din urmă treaba se isprăvi, iar Robert rămase și fără apartament, și fără prietenă. Însă fiind un cuceritor înnăscut, Robert nu fu nevoit să doarmă pe canapeaua lui Patrik timp de prea multe

săptămâni, fiindcă în curând își găsi o fată nouă și se mută cu ea.

În aceeași perioadă în care Patrik auzise că Robert lucra la Sahlgrenska, aflase de asemenea că era acum căsătorit și cu copii, lucru pe care și-l putu cu greu imagina. Patrik intenționă să afle dacă era sau nu adevărat.

Își croi drum pe coridoarele aparent interminabile ale spitalului. Deși păruse simplu atunci când Robert îi dăduse coordonatele, Patrik reuși să se piardă de două ori înainte de a se afla în sfârșit în fața ușii corecte. Sună la sonerie și așteptă. Ușa se deschise în grabă.

— Bună-ă-ă-ă!

Se îmbrățișară, apoi făcură un pas înapoi pentru a vedea cum trecuse timpul peste fiecare dintre ei. Patrik

văzu că anii fuseseră blânzi cu Robert; speră ca Robert să creadă același lucru despre el. De dragul siguranței, își trase burta și își înfoie pieptul un pic mai mult.

— Intră, intră.

Robert îl conduse până în biroul său, care era mic și abia dacă avea loc pentru o persoană, darămite două. Patrik îl studie pe Robert mai de-aproape în timp ce luă loc pe un scaun din fața biroului său. Părul lui blond era la fel de bine pieptănat ca atunci când erau mai tineri, iar dedesubtul halatului alb de laborator, hainele îi erau la fel de bine călcate. Patrik considerase dintotdeauna că nevoia lui Robert pentru ordine funcționa ca și compensare pentru haosul pe care

tindea mereu să îl creeze în viața sa personală. Privirea îi fu atrasă de o fotografie de pe etajera din spatele biroului.

— Aceea este familia ta?

Nu reuși să-și ascundă uimirea din voce.

Robert zâmbi mândru și luă poza de pe etajeră.

— Da, aceasta este soția mea, Carina, și cei doi copii ai mei, Oscar și Maja.

— Câți ani au?

— Oscar are doi ani și Maja are șase luni.

— Grozav. De cât timp ești căsătorit?

— Se fac trei ani. Pun pariu că n-ai fi crezut vreodată că ar putea cineva să

facă din mine un tată.

Patrik râse.

— Nu, trebuie să recunosc că n-aş fi crezut.

— Ei bine, ştii tu, dracul devine religios când îmbătrâneşte. Dar tu? Probabil că ai un cârd întreg până acum.

— Nu, nu prea s-a întâmplat în felul ăsta. De fapt, sunt divorţat. Fără copii, ceea ce probabil că este un noroc, având în vedere circumstanţele.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu-i chiar aşa de rău. Am ceva momentan care pare chiar promiţător, aşa că vom vedea.

— Aşadar, cum se face că ai apărut ca din pământ după atâţia ani?

Patrik se foi încurcat. I se aminti încă o dată cât de jenat se simţea fi-

indcă nu păstrase legătura cu Robert un timp așa de îndelungat, apoi se dusese acolo pentru a-i cere o favoare.

— Am venit cu treburi de-ale poliției și am auzit că lucrezi aici la medicină legală. Am un caz la care mi-ar trebui niște ajutor și, pur și simplu, nu am timp să trec totul prin canalele obișnuite. Ar dura săptămâni până să primesc un răspuns, și chiar nu am timpul ori răbdarea pentru asta.

Robert păru curios. Își împreună vârfurile degetelor și așteptă ca Patrik să continue.

Patrik se aplecă și scoase din punga sa o bucată de hârtie învelită în plastic. I-o înmână lui Robert, care o ținu sub lampa de birou, pentru a vedea mai de-aproape ce era.

— Am luat hârtia dintr-un carnet în casa victimei unui omor. Văd că există urme de la ceva ce a fost scris pe hârtia de deasupra ei, dar sunt prea vagi pentru a putea deslușI mai mult decât niște fragmente. Tu probabil că deții aici echipamentul necesar acestui gen de urme, nu-i așa?

— Mda-a-a, într-adevăr avem.

Răspunsul lui Robert fu puțin ezitant, în timp ce continuă să studieze bucata de hârtie sub lampa sa.

— Însă după cum spui tu, există reguli destul de stricte legate de cum trebuie tratate cererile și în ce ordine. Avem multe materiale adunate, aflate în așteptare.

— Firește, știu. Însă m-am gândit că nu ar dura mult și ar fi ușor de veri-

ficat. M-am gândit că dacă te-aș ruga pe tine, ca și favoare, să arunci o privire și să-mi spui dacă se poate obține ceva, atunci poate că...

Robert se încruntă, gândindu-se la ceea ce spusese Patrik. Apoi îi zâmbi șiret și se ridică de pe scaun.

— În regulă, mă gândesc că n-ar trebui să fiu atât de birocratic. Va dura doar câteva minute. Haide.

Îl conduse pe Patrik afară din biroul îngrămădit, prin ușa aflată vizavi de a lui. Camera în care intrară era mare și luminoasă și plină cu tot felul de echipamente ce arătau straniu. Era curată lună și avea un aspect aseptic dat de pereții albi și de toate mesele de lucru și dulăpioarele din crom strălucitor. Dispozitivul de care avea nevoie Ro-

bert se afla în capătul opus al camerei. Cu cea mai mare grijă, scoase hârtia din pungă și o puse pe o placă de sticlă. Apăsă un buton și o lumină albăstruie se aprinse. Cuvintele de pe hârtie ieșiră imediat în evidență cu toată claritatea.

— Aruncă o privire. La asta sperai?

Patrik se uită rapid prin text.

— Exact asta speram. Poți să o lași acolo o clipă cât timp notez?

Robert zâmbi.

— Pot face mai mult de-atât. Cu acest aparat pot face o poză textului, iar tu o poți lua cu tine.

Un zâmbet larg îi acoperi fața lui Patrik.

— Excelent! Ar fi perfect! Mulțumesc!

O jumătate de oră mai târziu, Patrik părăsi spitalul cu o fotocopie a foii de hârtie din carnetul lui Anders. Promise solemn să ia legătura mai des cu Robert şi spera că va fi în stare să se ţină de cuvânt. Din nefericire, se cunoştea pe sine mult prea bine.

Se gândi mult pe drumul spre casă. Îi plăcea să conducă pe întuneric. Tăcerea din jur, în timp ce era învăluit de noapte precum o catifea întunecată, întreruptă doar uneori de luminile maşinilor, îl făcea să gândească mult mai clar. Încetul cu încetul adăuga ceea ce deja ştia la ceea ce tocmai citise pe bucata de hârtie. Atunci când intră cu maşina pe aleea din faţa locuinţei sale din Tanumshede, era destul de sigur că rezolvase cel puţin unul din

misterele care îl bântuiau.

Îi păru ciudat să meargă la culcare fără Erica. E straniu cât de repede ne obișnuim cu ceva, atâta vreme cât e ceva plăcut, își zise. Își dădu seama că îi era greu acum să doarmă singur. Îl surprinse cât de profund dezamăgit fusese atunci când Erica îl sunase pe mobil pentru a-i spune că sora ei venise în vizită pe neașteptate. Ea considera că ar fi fost mai bine să doarmă la el acasă. Patrik voise să întrebe mai multe, dar din tonul Ericăi înțelese că nu-i putea explica, așa că se mulțumi să-i spună că o va suna a doua zi și că îi era dor de ea.

Acum somnul lui era plin cu imagini ale Ericăi și cu gânduri legate de ce avea de făcut în dimineața urmă-

toare. Fu o noapte tare lungă pentru Patrik.

După ce copiii adormiră, ele avură în sfârșit șansa de a vorbi. Erica dezgheță rapid niște semipreparate congelate, având în vedere că Anna părea să aibă nevoie să mănânce ceva. Erica uitase de asemenea să mănânce, iar acum stomacul îi chiorăia.

Anna de-abia se atinse de mâncare. Erica avu un sentiment familiar de anxietate legat de sora ei mai mică. Exact ca atunci când erau mici. Voia să o ia pe Anna în brațe, să o legene și să-i spună că totul avea să fie în regulă, să îi sărute rănile și să le facă să dispară. Însă acum erau adulți, iar problemele Annei depășeau cu mult durerea unui

genunchi zdrelit. Confruntată cu această problemă, Erica se simţi slabă şi neajutorată. Pentru prima dată, sora sa părea o străină, iar ea se trezi că nu ştie cum să îi vorbească. Aşa că stătu în tăcere, aşteptând ca Anna să îi arate calea. După o aşteptare îndelungată, aceasta vorbi în sfârşit.

— Nu ştiu ce să fac, Erica. Oare ce se va întâmpla cu mine şi cu copiii? Unde vom merge? Cum ne vom întreţine? Am fost o mamă casnică de atâta vreme încât nu ştiu să fac altceva.

Erica văzu cum articulaţiile degetelor Annei se albiră când ea se prinse de marginea mesei, ca într-o încercare de a rămâne stăpână pe situaţie.

— Şşşt, nu te gândi la asta acum. Totul are să se rezolve. Trebuie să o iei

încetul cu încetul și poți sta aici cu copiii cât timp vrei. Casa este și a ta, îți aduci aminte?

Își permise un zâmbet șiret și observă, spre fericirea sa, că Anna răspunse la fel. Anna își șterse nasul cu dosul palmei și culese distrată niște firimituri de pe fața de masă.

— Nu mi-o pot ierta că am lăsat lucrurile să meargă atât de departe. A lovit-o pe Emma. Cum de i-am permis s-o lovească pe Emma?

Nasul începu din nou să-i curgă, iar ea folosi un șervețel în locul mâinii.

— De ce l-am lăsat s-o lovească pe Emma? Nu știam adânc înăuntrul meu că avea să se întâmple într-o zi? Am ales să închid ochii de dragul propriei mele alinări?

— Anna, dacă e un lucru de care să fiu absolut sigură, acela e că tu nu ai permite niciodată cuiva în mod conştient să le facă rău copiilor tăi.

Erica se întinse peste masă şi luă mâna Annei într-a sa. Era şocant de slabă. Oasele sale se simţeau ca ale unei păsări, ca şi cum s-ar fi rupt dacă ar fi apăsat prea tare.

— Ce nu pot înţelege este că, în ciuda a ceea ce a făcut, există încă o parte din mine care îl iubeşte. L-am iubit pe Lucas atâta vreme încât dragostea s-a înrădăcinat în mine, este o parte din cine sunt eu. Indiferent ce a făcut, nu pot scăpa de acea parte. Mi-aş dori să pot lua un cuţit şi să o îndepărtez fizic din mine. Mă simt dezgustătoare şi murdară.

Cu o mână tremurândă, își atinse pieptul ca pentru a arăta unde se afla răul.

— Asta nu e neobișnuit, Anna. Nu ai de ce să te rușinezi. Singurul lucru pe care trebuie să îl faci acum este să încerci să te simți din nou bine.

Făcu o pauză.

— Însă trebuie să îl reclami pe Lucas la poliție.

— Nu, Erica, nu, nu pot.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar câteva picături îi atârnau de bărbie înainte de a cădea pe fața de masă.

— Ba da, Anna, trebuie să o faci. Nu-l poți lăsa să scape cu asta. Nu-mi spune că te vei putea suporta dacă îl lași să îi rupă brațul fiicei tale fără a trebui să suporte consecințele!

— Nu, da, nu știu, Erica. Nu pot gândi logic, e ca și cum tot capul mi-ar fi plin de vată. Nu mă pot gândi la asta chiar acum, poate mai târziu.

— Nu, Anna. Nu mai târziu. Mai târziu va fi prea târziu. Trebuie să o faci acum! Voi merge mâine cu tine la secția de poliție, însă trebuie să o faci, nu doar de dragul copiilor, ci și de al tău.

— Pur și simplu nu sunt sigură că am destulă forță pentru asta.

— Știu că ai. Spre deosebire de mine și de tine, Emma și Adrian au o mamă care îi iubește, o mamă care este în stare să facă orice pentru ei.

Nu putu să împiedice amărăciunea să i se strecoare în glas.

Anna oftă.

— Trebuie să uiți toate astea, Erica. Am acceptat cu multă vreme în urmă că tata a fost singurul părinte pe care l-am avut cu adevărat. De asemenea am încetat să mă mai neliniștesc din cauza motivului. De unde să știu eu? Poate că mama nu a dorit niciodată să aibă copii. Poate că noi n-am fost copiii pe care dorea să îi aibă. Acum nu vom afla niciodată, și nu e bine să stăruim asupra acestui lucru. Deși, din noi două, probabil că eu am fost aceea mai norocoasă. Fiindcă te aveam de asemenea și pe tine. Poate că nu ți-am spus asta niciodată însă știu câte ai făcut pentru mine. Știu ce însemnai pentru mine atunci când eram mici. Tu nu aveai pe nimeni, Erica, nimeni care să aibă grijă de tine în afară de

mama. Însă nu trebuie să fii înverșunată, promite-mi asta. Crezi că nu observ cum te retragi atunci când cunoști pe cineva și pare că ar putea deveni serios? Te retragi înainte de a risca să fii rănită. Trebuie să înveți să lași în urmă trecutul, Erica. Se pare că ai ceva cu adevărat bun acum. Nu trebuie să dai înapoi și de data asta. Chiar vreau să fiu mătușă într-o zi.

Amândouă începură să râdă printre lacrimi și fu rândul Ericăi să își șteargă nasul cu un șervețel de hârtie. Atâtea sentimente făceau ca aerul din cameră să pară sufocant, însă în același timp era ca un fel de curățenie de primăvară a sufletului. Erau atâtea lucruri care rămăseseră nemărturisite, atât de mult praf prin unghere, și amândouă

simțeau că era vremea să scoată pămătuful de șters praful.

Vorbiră toată noaptea, până când întunericul iernii începu să fie înlocuit de ceața gri a dimineții. Copiii dormiră mai mult decât de obicei, iar când Adrian anunță într-un final printr-un țipăt strident că era treaz, Erica se oferi să aibă grijă de copii și să o lase pe Anna să doarmă timp de vreo două ore.

Se simți mai binedispusă decât își putea aminti să se fi simțit vreodată. Firește că era încă furioasă din cauza a ceea ce i se întâmplase fetiței, însă ea și Anna spuseseră de-a lungul acelei nopți multe lucruri care ar fi trebuit spuse cu mult timp în urmă. Unele adevăruri fuseseră neplăcute, însă ne-

cesare, și o surprinse cu câtă ușurință putea sora ei să o citească. Erica trebui să admită că probabil o subestimase pe Anna. Poate că o tratase cam de sus și o văzuse doar ca pe un copil mare și iresponsabil. Era mult mai mult de-atât, iar Erica era bucuroasă că reușise în sfârșit să o vadă pe adevărata Anna.

De asemenea, vorbiră mult și despre Patrik și, cu Adrian în brațele sale, Erica îi dădu acum un telefon. Nu răspunse la numărul de acasă, așa că încercă pe mobil. Efectuarea unui apel se dovedi o provocare mult mai mare decât în trecut, fiindcă Adrian fu entuziasmat de minunata jucărie pe care ea o avea în mână și cu disperare încercă să și-o însușească. Atunci când Patrik răspunse la mobil după doar un

apel, întreaga oboseală din acea noapte dispăru ca prin farmec.

— Bună, dragă.

— Mmm, îmi place când îmi spui așa, zise Erica.

— Cum îți merge?

— Bine, mulțumesc. Există o mică criză de familie aici. Îți voi povesti totul când ne vom vedea. S-au întâmplat multe, iar Anna și cu mine am stat de vorbă toată noaptea. Momentan am grijă de copii pentru ca ea să poată dormi un pic.

O auzi înăbușindu-și un căscat.

— Pari obosită.

— *Sunt* obosită. Am ochii cârpiți de somn. Însă Anna are nevoie de somn mai mult decât mine, așa că trebuie să stau trează pentru încă vreo două ore.

Copiii nu sunt destul de mari pentru a avea singuri grijă de ei.

Adrian gânguri aprobator.

Patrik luă o decizie bruscă.

— Mai există o soluție.

— O, da, care anume? Să-i leg de balustradă timp de câteva ore?

Ea râse.

— Vin eu pe-acolo și am grijă de ei.

Erica scoase un pufnit neîncrezător.

— Tu? Să ai grijă de copii?

Patrik mimă un ton ofensat.

— Vrei să sugerezi că s-ar putea să nu fiu destul de bărbat pentru treaba asta? Dacă sunt în stare să le vin de hac de unul singur la doi pungași, cu siguranță mă pot descurca și cu două ființe umane extrem de scunde. Sau n-ai încredere în mine?

Făcu o pauză pentru impresie și o auzi pe Erica la celălalt capăt al firului, oftând teatral.

— În regulă, e posibil să te descurci. Însă te previn, acestea sunt niște animale sălbatice foarte mici. Ești cu adevărat sigur că poți ține pasul cu ele, la vârsta ta, mă refer?

— Voi încerca. Ar trebui să-mi aduc și medicamentele pentru inimă, pentru orice eventualitate.

— În regulă, ofertă acceptată. Când poți ajunge aici?

— De fapt, chiar acum. Deja eram pe drum spre Fjällbacka pentru altceva și tocmai am trecut de terenul de minigolf. Așa că ne vedem cam în cinci minute.

Erica stătea în ușă, așteptându-l,

atunci când Patrik coborî din mașină. În brațe ea avea un băiețel cu obraji rotunzi și brațe fluturând. În spatele ei, abia vizibilă, stătea o fetiță cu degetul în gură și cu celălalt braț în ghips. Patrik încă nu cunoștea motivul pentru apariția bruscă a Annei, însă din ce-i spusese Erica despre cumnatul său, alături de vederea brațului învelit în ghips al fetiței, o suspiciune urâtă ieși la iveală. Nu întrebă nimic. Erica avea să îi spună ce se întâmplase atunci când va avea ocazia.

Patrik îi salută pe rând pe toți trei. Erica primi un sărut pe gură, Adrian o atingere pe obraz, apoi el se lăsă pe vine pentru a saluta o solemnă Emma. Îi apucă mâna sănătoasă și spuse:

— Bună, pe mine mă cheamă

Patrik. Pe tine?

Răspunsul veni după o lungă întârziere.

— Emma.

Apoi ea își băgă din nou degetul în gură.

— Are să se dea pe brazdă, spuse Erica în timp ce i-l dădu lui Patrik pe Adrian și se întoarse către Emma.

— Mama și mătușica trebuie să tragă un pui de somn, așa că Patrik a venit pentru a avea grijă de voi o vreme. E în regulă? Este un prieten de-al meu și este foarte, foarte drăguț. Și dacă tu ești foarte, foarte drăguță, s-ar putea ca Patrik să scoată o înghețată din congelator pentru tine.

Emma îi aruncă o privire neîncrezătoare Ericăi, însă șansa unui baton de

îngheţată exercită o atracţie irezistibilă şi ea dădu ezitând din cap.

— Deci ţi-i las şi ne vedem în curând. Încearcă să te asiguri că vor fi întregi atunci când mă voi trezi, te rog.

Erica dispăru pe scări în sus.

Patrik se întoarse către Emma, care încă îi arunca o privire neîncrezătoare.

— Deci, ce zici? Să jucăm o partidă de şah? Nu? Ce-ai zice de puţină îngheţată la micul dejun? Crezi că sună bine? În regulă. Cine ajunge ultimul la frigider primeşte un morcov în schimb.

Încet-încet, Anna se sforţă să-şi revină în simţiri. Păru că aţipise o sută de ani, precum Frumoasa din pădurea adormită. Când deschise ochii, îi fu

greu să se orienteze la început. Apoi recunoscu tapetul din camera copilăriei sale, iar realitatea se prăbuși deasupra ei precum o tonă de cărămizi. Se ridică imediat. Copiii! Apoi auzi de la parter țipătul fericit al fetiței și își aminti că Erica îi supraveghea în timp ce ea dormea. Se lăsă din nou pe spate și hotărî să mai ațipească pentru câteva minute în patul cald. Îndată ce avea să se ridice, urma să înfrunte totul; în acest fel putea câștiga alte câteva minute de evadare din realitate.

Încet, i se năzări că nu era vocea Ericăi cea pe care o auzea de jos, amestecată cu râsetele Emmei și ale lui Adrian. Într-o clipă glacială, crezu că Lucas era acolo, dar apoi realiză că Erica ar fi preferat să îl împuște pe loc

decât să îi dea drumul pe ușă. Avu o bănuială legată de cine ar putea fi vizitatorul și de curiozitate se strecură pe palier și se uită printre barele balustradei. Jos în camera de zi părea să fi explodat o bombă. Pernele canapelei, alături de patru scaune din sufragerie și o plapumă, fuseseră transformate într-o cazemată, iar cuburile lui Adrian erau împrăștiate pe toată podeaua. Pe măsuța de cafea erau aruncate atât de multe ambalaje de înghețată încât Anna speră ca Patrik să fi fost un mare devorator de înghețată. Cu un suspin, realiză că probabil avea să fie extrem de dificil să-și convingă fiica să mănânce prânzul ori cina. Fiica ei călărea pe umerii unui bărbat șaten, cu un chip plăcut și ochi căprui și calzi. Râ-

dea atât de tare încât aproape se sufoca. Adrian părea a-i împărtăși voioșia, fiind întins pe o pătură pe podea și având pe el doar un scutec. Însă cel care părea să se distreze cel mai mult era Patrik și, în acel moment, el câștigă pentru totdeauna un loc în inima Annei.

Se ridică și își drese vocea pentru a le atrage atenția celor trei tovarăși de joacă.

— Mama, uite, am un căluț.

Emma își demonstră puterea completă asupra „căluțului” trăgându-l tare de păr, însă protestele lui Patrik erau mult prea slabe pentru ca micului dictator să îi pese.

— Emma, trebuie să fii drăguță cu calul. Altfel s-ar putea să nu îl mai poți

călări vreodată.

Remarca declanşă o oarecare prudenţă a călăreţului. De dragul siguranţei, ea mângâie coama lui Patrik cu mâna cea bună, pentru a se asigura că nu îşi va pierde privilegiile de călărie.

— Bună, Anna, nu ne-am văzut de mult.

— Ştiu. Sper că nu te-au obosit prea tare.

— Nu, ne-am distrat mult.

Dintr-odată el păru un pic îngrijorat.

— Am fost foarte atent la braţul ei.

— Am încredere. Pare a fi în regulă. Erica doarme?

— Da, mi s-a părut atât de obosită atunci când am vorbit la telefon în dimineaţa asta, încât m-am oferit să

intervin.

— Și cu elan, firește.

— Da, deși s-a făcut cam dezordine. Sper că Erica nu se va supăra atunci când se va trezi și va vedea cum i-am sabotat complet camera de zi.

Grija lui îi păru Annei chiar fermecătoare. Se părea că Erica îl dăduse deja pe brazdă.

— Te voi ajuta să faci curat. Dar mai întâi cred că am nevoie de o ceașcă de cafea. Vrei și tu?

Băură cafea și vorbiră ca niște vechi prieteni. Drumul către inima Annei era prin copiii săi, iar adorarea din ochii fetiței fu neîndoielnică atunci când ea se sui peste Patrik. Acesta îndepărtă cu o mișcare încercările Annei de a-i spune fiicei sale să-l lase în pace

pentru o vreme. Până când Erica veni jos peste o oră, cu ochii înceţoşaţi, Anna îl chestionase pe Patrik în legătură cu totul de la măsura pantofului său până la motivul divorţului. Când, într-un final, el spuse că trebuia să plece, toate fetele protestară, iar Adrian ar fi făcut-o şi el dacă nu şi-ar fi făcut atunci somnul de după-masă.

De cum îi auziră maşina plecând, Anna se întoarse cu ochii mari către Erica.

— Dumnezeule, visul unei soacre! Nu are fraţi mai mici, nu-i aşa?

Erica doar râse fericită drept răspuns.

Lui Patrik i se dădu o păsuire de câteva ore de la sarcina pe care ştia că o

avea de rezolvat – lucru care îl făcuse să se răsucească de pe-o parte pe alta întreaga noapte. Rareori îl îngrozea ceva mai mult decât asta, însă știa că era o parte de neevitat a profesiei pe care și-o alesese. Avea acum rezolvarea uneia dintre crime, însă nu îl bucura.

Patrik conduse încet din Sälvik în jos către centrul orașului. Voia să amâne asta cât de mult posibil, însă nu era departe și ajunse acolo mai repede decât își dorise. Lăsă mașina în parcarea de lângă Eva's Foods și merse pe jos restul drumului. Casa se afla în vârful uneia dintre străzile care coborau spre magaziile pentru bărci aflate de-a lungul apei. Era o casă frumoasă, însă arăta de parcă fusese neglijată

timp de mulţi ani. Înainte de a bate la uşă, inspiră adânc, însă în clipa în care încheieturile degetelor sale atinseră lemnul, profesionistul din el ieşi la suprafaţă. Nu putea permite sentimentelor lui personale să fie implicate. Era poliţist, motiv pentru care era nevoit să îşi facă meseria, indiferent ce părere ar fi avut Patrik, cetăţeanul de rând, în legătură cu sarcina aceea.

Vera deschise uşa aproape instantaneu. Îi aruncă o privire întrebătoare, dar se dădu la o parte imediat atunci când el ceru să intre. Îl precedă în bucătărie şi luară loc la masă. Patrik fu uimit de faptul că ea nu îl întrebase ce dorea, iar pentru o clipă se gândi că asta se întâmpla fiindcă ea ştia deja. Indiferent de motiv, trebuia cumva să

prezinte ceea ce avea de spus într-o manieră cât se putea de grijulie.

Ea își odihni calmă privirea asupra lui, însă Patrik observă cearcăne cenușii în jurul ochilor ei, semn al suferinței provocate de moartea fiului său. Pe masă se afla un vechi album cu fotografii, iar el își imagină că dacă l-ar fi deschis, ar fi văzut poze cu Anders din copilăria sa. Îi era greu să meargă acolo, să viziteze o mamă ce-și plângea fiul mort de doar câteva zile. Însă din nou, Patrik fu nevoit să-și alunge instinctele protectoare firești și să se concentreze în schimb asupra sarcinii pe care venise să o îndeplinească. Aceea de a afla adevărul legat de moartea lui Anders.

— Vera, ultima dată ne-am întâlnit

în circumstanțe foarte triste și vreau să încep prin a spune că îmi pare sincer rău pentru moartea fiului tău.

Ea doar dădu din cap drept răspuns, apoi așteptă în tăcere ca el să continue.

— Dar, deși înțeleg cât îți e de greu, este slujba mea să investighez ce s-a întâmplat cu Anders. Sper că înțelegi.

Patrik îi vorbi încet și clar, ca unui copil. Nu știa de ce, însă simți că era important ca ea să înțeleagă cu adevărat ceea ce îi spunea.

— Investigăm moartea lui Anders ca pe o crimă și, de asemenea, am căutat o legătură cu uciderea Alexandrei Wijkner, o femeie cu care știm că a avut o relație. Nu am găsit nicio urmă a unui posibil ucigaș și nici dovezi le-

gate de felul în care a fost comisă crima în sine. Asta chiar ne-a pus în dificultate, sincer să fiu. Nimeni nu a putut veni cu vreo explicație bună pentru felul în care s-ar fi putut desfășura evenimentele. Dar apoi am găsit asta în apartamentul lui Anders.

Patrik puse fotocopia bucății de hârtie în fața Verei pe masa din bucătărie, cu textul înspre ea. O expresie uimită îi trecu peste chip și se uită de câteva ori dinspre hârtie spre fața lui Patrik și înapoi. Ridică hârtia și o întoarse pe cealaltă parte. Își trecu degetele peste litere, apoi puse din nou hârtia jos pe masă, cu o expresie de șoc încă pe chip.

— Unde ai găsit asta?

Vocea îi era răgușită de durere.

— Acasă la Anders. Ești surprinsă fiindcă ai crezut că ai luat singura copie a acestei scrisori, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

Patrik continuă.

— De fapt, chiar ai făcut asta. Însă am găsit carnetul pe care a scris Anders scrisoarea, iar atunci când a apăsat pixul pe hârtie, a lăsat de asemenea o urmă pe foaia de dedesubt. În felul acesta am fost în stare să recuperăm mesajul.

Vera îi zâmbi prefăcut.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, bineînțeles. A fost inteligent din partea ta să-ți dai seama.

— Cred că știu cu aproximație ce s-a întâmplat, însă chiar aș vrea să te aud pe tine povestind cu propriile tale

cuvinte.

Ea se jucă pentru o clipă cu hârtia, pipăind cuvintele cu vârfurile degetelor, ca și cum ar fi citit Braille. Un suspin adânc, apoi se supuse cererii prietenoase, dar ferme a lui Patrik.

— M-am dus acasă la Anders cu o pungă de mâncare. Ușa era descuiată, însă este așa aproape mereu, deci l-am strigat doar și apoi am intrat. Era calm, liniște deplină. L-am văzut îndată. Am simțit că mi se oprește inima. Chiar am crezut că mi s-a oprit, iar în piept nu aveam decât liniște. El se balansa un pic. Înainte și înapoi. De parcă ar fi trecut un vânt prin cameră, ceea ce știam că era imposibil.

— De ce nu ai sunat la poliție? Sau la ambulanță?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Primul instinct a fost să fug spre el și să-l dau cumva jos, însă când am intrat în camera de zi, am văzut că era prea târziu. Băiatul meu era mort.

Pentru prima dată de când începuse să vorbească, Patrik auzi un tremur ușor în glasul ei, însă apoi femeia înghiți cu greu și se forță să continue, cu un calm nefiresc.

— Am găsit scrisoarea asta în bucătărie. Ai citit-o, știi ce scrie. Că nu mai putea continua să trăiască. Și că viața era un lung chin pentru el, iar acum nu i se mai putea împotrivi. Toate motivele sale de a continua se dărâmaseră. Trebuie că am stat acolo în bucătărie timp de o oră, poate două, nu prea

știu. Într-o clipă am îndesat scrisoarea în poșetă, iar apoi nu a trebuit decât să iau scaunul pe care îl folosise pentru a se urca până în dreptul lațului și să îl pun la locul lui în bucătărie.

— Dar de ce, Vera? De ce? Cărui scop a servit?

Privirea femeii era fixă, dar Patrik își putu da seama după mâinile ei tremurânde că liniștea sa exterioară era înșelătoare. Nici măcar nu își putu imagina cât de groaznic trebuie să fi fost să-și vadă fiul atârnând de tavan, cu o limbă umflată și albastră și cu ochii ieșiți din orbite. Lui însuși îi fusese destul de greu să se uite la Anders, iar acum mama lui avea să trăiască pentru tot restul vieții cu acea imagine în minte.

— Am vrut să-l scutesc de o umilință în plus. În toți acești ani oamenii l-au privit cu dispreț. Arătau cu degetul și râdeau. Erau cu nasurile pe sus atunci când treceau pe lângă el, simțindu-se superiori. Ce-ar fi zis lumea dacă ar fi auzit că Anders se spânzurase? Am vrut să-l scutesc de rușinea aceea și am făcut-o în singurul mod la care m-am putut gândi.

— Dar încă nu pot înțelege. De ce-ar fi fost mai rău să se fi sinucis în loc să fi fost omorât?

— Ești prea tânăr să înțelegi. Disprețul față de sinucideri este încă înrădăcinat în oamenii de-aici din regiunile de coastă. Nu am vrut ca oamenii să vorbească așa despre băiețelul meu. Am auzit destule mizerii despre

el de-a lungul anilor.

Exista o urmă de duritate în vocea Verei. În toți acești ani se devotase protejării și ajutării fiului său și, cu toate că Patrik încă nu îi înțelegea motivul, era probabil normal ca ea să continue să-l protejeze chiar și după moartea sa.

Vera se întinse după albumul foto de pe masă și îl deschise. Judecând după îmbrăcăminte, fotografiile trebuie să fi fost din anii șaptezeci. Chipul lui Anders zâmbea către el, senin și lipsit de griji, din toate pozele ușor gălbui.

— Era frumos Anders al meu.

Vocea Verei era visătoare, iar ea își trecu un deget peste poze.

— Întotdeauna a fost un băiat așa

de bun. Niciodată nu aveam probleme cu el.

Patrik se uită cu interes la poze. Era de necrezut că era aceeași persoană pe care o cunoscuse doar ca o epavă. Ce noroc că băiatul din poze nu știa ce soartă îl aștepta. Una dintre fotografii îi trezi și mai mult interesul. O fată subțire, blondă stătea lângă Anders, aflat pe o bicicletă cu șa banană și ghidon curbat. Ea zâmbea ușor, în vreme ce se uita rușinoasă pe sub breton.

— Ea trebuie să fie Alex, nu-i așa?

— Da.

Tonul Verei fu caustic.

— Se jucau mult împreună atunci când erau copii?

— Din când în când. Doar erau în

aceeaşi clasă.

Patrik pătrunse cu precauţie într-o zonă sensibilă. Păşea atent.

— Înţeleg că l-au avut profesor pe Nils Lorentz pentru o vreme.

Vera îi aruncă o privire iscoditoare.

— Da, este posibil. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Au existat zvonuri despre Nils Lorentz, din câte-am auzit. Mai ales fiindcă apoi a dispărut pur şi simplu.

— Oamenii vorbesc despre tot felul de lucruri aici în Fjällbacka. Aşa că probabil au vorbit şi despre Nils Lorentz.

Era evident că el scormonea acum într-un trecut murdar, însă trebuia să continue să sape şi mai adânc.

— Am vorbit cu părinţii lui Alex,

care au făcut anumite afirmații în legătură cu Nils Lorentz. Afirmații care îl priveau și pe Anders.

— Înțeleg.

Era evident că ea nu avea de gând să îi ușureze munca.

— Potrivit lor, Nils Lorentz a agresat-o sexual pe Alex și au pretins că Anders a fost abuzat și el.

Vera stătu dreaptă pe marginea scaunului din bucătărie și nu răspunse afirmației lui Patrik, pe care el o rostise ca pe o întrebare. Se hotărî să o aștepte, iar după un moment de conflict interior, ea închise încet albumul de fotografii și se ridică de pe scaun.

— Nu vreau să vorbesc despre lucruri de demult. Vreau să pleci acum. Dacă vrei să mă pui sub acuzare pen-

tru ce am făcut atunci când l-am găsit pe Anders, ştii unde mă găseşti. Însă nu intenţionez să te ajut să răscoleşti lucruri ce ar fi mai bine să rămână îngropate.

— Doar o singură întrebare: ai vorbit vreodată cu Alex despre asta? Din câte am înţeles, ea se hotărâse să înfrunte ceea ce se întâmplase şi ar fi fost normal să vorbească şi cu tine.

— Da, a făcut-o. Am stat acolo în casa ei cam cu o săptămână înainte să moară, dezgropând morţii şi tot aşa. Prostii moderne, după părerea mea. În ziua de azi toată lumea pare obsedată de spălarea rufelor în public, pretinzând că aşa e sănătos. Însă unele lucruri ar trebui să rămână private. I-am spus şi ei asta. Nu ştiu dacă m-a ascul-

tat, dar sper că da. Altfel, n-am câștigat nimic în afară de o cistită, ca urmare a deranjului de a sta acolo în casa ei înghețată.

Cu asta Vera semnală că discuția a luat sfârșit și merse către ușa de la intrare. O deschise pentru Patrik și își luă la revedere cu mare precauție.

Când se află din nou în frig, cu căciula trasă peste urechi și cu mănușile în mâini, el pur și simplu nu știu pe ce picior să se lase. Sări de câteva ori pentru a se încălzi, apoi se îndreptă rapid către mașina sa.

Vera era o femeie complicată, măcar atât înțelesese din conversațiile lor. Aparținea unei generații complet diferite, însă din multe puncte de vedere, ea se afla în conflict cu valorile

acelei generaţii. De-a lungul copilăriei fiului său, ea îl întreţinuse prin propria sa muncă şi, chiar şi atunci când el ajunsese la maturitate şi ar fi trebuit să se îngrijească singur, ea continuase să îl ţină sub aripa sa protectoare. În felul ei, era o femeie liberă, care timp de-atâţia ani se descurcase fără un bărbat. În acelaşi timp, era constrânsă de regulile ce existau pentru femeile şi chiar pentru bărbaţii generaţiei sale. Nu putu să nu simtă o oarecare admiraţie ezitantă faţă de ea. Era o femeie puternică. O femeie complexă, care îndurase mai mult decât ar fi trebuit să îndure orice persoană de-a lungul întregii sale vieţi.

Nu ştia care ar putea fi consecinţele pentru Vera atunci când s-ar afla că ea

intervenise pentru a face ca sinuciderea lui Anders să pară o crimă. Trebuia neapărat să predea acea informaţie la secţia de poliţie, însă nu avea idee ce s-ar întâmpla după aceea. Dacă ar fi fost după el, ar fi ales să treacă lucrurile cu vederea, însă nu putea promite că asta se va întâmpla. Dintr-un punct de vedere pur legal, era posibil să o acuze de obstrucţionarea unei anchete, de exemplu, însă spera sincer ca asta să nu se întâmple. O plăcea pe Vera, nu putea tăgădui asta. Era o luptătoare şi nu existau mulţi ca ea.

Când se urcă în maşină şi îşi deschise clapeta de la mobil, descoperi un mesaj ce-l aştepta. Era de la Erica. Îl anunţa că trei doamne şi un domn foarte, foarte mic sperau ca el să ia ci-

na cu ei în acea seară. Patrik aruncă o privire la ceas. Era deja cinci, aşa că, fără prea multe dezbateri lăuntrice, decise că era deja prea târziu pentru a merge la secţie. Şi ce avea de făcut acasă? Înainte de a porni maşina, o sună pe Annika la secţie şi îi dădu un scurt raport despre ce rezolvase, dar lăsă deoparte detaliile fiindcă dorea să prezinte întreaga situaţie atunci când avea să se afle faţă în faţă cu Mellberg. Dorea cu orice preţ să împiedice interpretarea greşită a situaţiei şi să îl oprească pe Mellberg din a mobiliza vreo operaţiune enormă pentru simplul său amuzament.

În vreme ce Patrik conducea spre casa Ericăi, gândurile despre uciderea lui Alex îi reveneau în minte. Îl enerva

faptul că ajunsese iar într-un punct mort. Două crime însemnau șanse duble ca ucigașul să fi făcut o greșeală. Acum se afla din nou la început, iar pentru întâia oară se gândi că s-ar putea să nu găsească niciodată persoana care o ucisese pe Alex. Asta îl făcu să se simtă incredibil de trist. Avea senzația că o cunoștea pe Alex mai bine decât oricine altcineva. Ceea ce aflase despre copilăria și viața ei în urma agresiunilor îl emoționase profund. Voia să îl găsească pe ucigaș cu orice preț.

Însă trebuia să accepte situația. Ajunsese acum într-un nou punct mort și nu știa încotro să o ia sau unde să caute. Se forță să nu se mai gândească la asta pentru moment. Acum

se ducea să o vadă pe Erica, pe sora ei și mai ales pe copii, iar asta era exact ce avea nevoie în acea seară. Toată această nefericire îl făcu să se simtă consumat pe dinăuntru.

Mellberg bătu nerăbdător cu degetele pe birou. Unde naiba era mucosul ăla tânăr? Avea impresia că aceea era o creșă? Că putea să vină și să plece când dorea? Bineînțeles că era sâmbătă, însă oricine credea că își putea lua o zi liberă înainte ca totul să se rezolve se înșela amarnic. Ei bine, avea să îl dezvețe curând de acel obicei. În secția lui, contau regulile severe și disciplina strictă. Și în fața șefului nu comentai. Era cuvântul de ordine al acelor vremuri, iar dacă se născuse cineva

cu calităţi de lider, atunci el era acela. Mama lui îi spusese dintotdeauna că avea să ajungă cineva. Deşi trebuia să admită că poate durase un pic mai mult decât s-ar fi aşteptat amândoi, nu se îndoise vreodată de faptul că excelentele sale calificări aveau să fie răsplătite mai devreme sau mai târziu.

De aceea era atât de frustrant că păreau a fi blocaţi în acele investigaţii. Mellberg simţi că şansa lui cea mare era atât de aproape încât putea simţi gustul victoriei. Însă dacă jalnica lui echipă nu începea să producă rezultate curând, putea pur şi simplu să îşi ia gândul de la o avansare şi o mutare înapoi în Göteborg. Pierde-vară, asta erau ei, poliţişti de provincie care abia dacă îşi puteau găsi propriul dos

folosindu-se de ambele mâini și de o lanternă de buzunar. Își pusese ceva nădejde în tânărul Hedström, însă părea că și el avea să îl dezamăgească. Patrik încă nu raportase rezultatele drumului său la Göteborg, deci s-ar putea dovedi a fi nimic mai mult decât o cheltuială inutilă. Era ora nouă și zece minute, iar el nu se arăta nicăieri.

— Annika!

Țipă în direcția ușii deschise și simți mânia crescându-i atunci când dură un minut bun până ca ea să binevoiască a-i răspunde la apel.

— Da, ce este?

— Ai vreo veste de la Hedström? Încă doarme în patul lui cald sau ce?

— N-aș prea crede. A sunat și-a spus că a avut niște mici necazuri cu

pornitul mașinii în dimineața aceasta, însă că e pe drum.

Ea se uită la ceas.

— Ar trebui să ajungă aici cam în cincisprezece minute.

— Ce naiba, ar putea să vină pe jos dac-ar vrea.

Annika ezită și, spre surprinderea lui, Mellberg văzu un mic zâmbet fluturând în colțurile gurii sale.

— Ei bine, nu cred că era acasă.

— Atunci unde naiba era?

— Asta trebuie să-l întrebi pe Patrik, spuse Annika, întorcându-se pentru a merge înapoi în biroul său.

Faptul că Patrik părea să aibă o scuză bună pentru întârzierea sa îl enervă și mai mult pe Mellberg, dintr-un anume motiv. Nu putea să plănu-

iască dinainte și să-și acorde timp suplimentar dimineața, în caz că avea necazuri cu mașina?

Cincisprezece minute mai târziu, Patrik bătu discret la ușa deschisă și intră. Avea răsuflarea tăiată și obrajii îmbujorați și părea vesel, cu toate că își făcuse șeful să aștepte timp de aproape o jumătate de oră.

— Crezi că asta e o slujbă cu jumătate de normă sau ce? Și unde naiba ai fost ieri? Nu acum două zile ai mers în Göteborg?

Patrik se așeză pe scaunul pentru vizitatori aflat de partea cealaltă a biroului și răspunse calm tiradei de întrebări a lui Mellberg.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Mașina nu a pornit în dimineața

aceasta și a durat peste o jumătate de oră pentru a o face să meargă. Da, alaltăieri am fost în Göteborg și m-am gândit să raportez mai întâi asta înainte de a vă spune ce am făcut ieri.

Mellberg mormăi fără tragere de inimă. Patrik îi spuse ce aflase despre copilăria lui Alex. Incluse toate detaliile dezgustătoare. La auzul veștii că Julia era fiica lui Alex, Mellberg simți cum îi cade falca. Nu mai auzise niciodată așa ceva. Patrik continuă să îi spună despre atacul de cord al lui Karl-Erik și despre cum dăduse o bucată de hârtie din apartamentul lui Anders la analizat pe loc când fusese la spital. Îl lămuri că se dovedise a fi un bilet de sinucigaș, apoi îi relată ce făcuse cu o zi în urmă și de ce.

Apoi Patrik rezumă totul pentru un Mellberg neobișnuit de tăcut.

— Așadar, una din crimele noastre s-a dovedit a fi o sinucidere, cât despre cealaltă, încă nu avem idee cine a comis-o și de ce. Am sentimentul că are ceva de-a face cu ce mi-au spus părinții Alexandrei, însă nu am niciun fel de dovadă ori fapte reale care să susțină acea teorie. Deci acum știți tot ceea ce știu eu. Aveți vreo idee în legătură cu modul în care vom merge mai departe?

După un alt moment de tăcere, Mellberg reuși să își recapete stăpânirea de sine.

— Ei bine, a fost într-adevăr o poveste incredibilă. Aș fi pus mai degrabă pariu pe tipul cu care și-o trăgea

decât pe o reanimare a vreunui incident din urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Sugerez să vorbeşti cu iubiţelul lui Alex şi să-l presezi mai tare cu uşa de data asta. Cred că s-ar dovedi o utilizare considerabil mai bună a resurselor noastre.

Imediat cum Patrik îi spusese cine era tatăl copilului, Mellberg îl mutase pe Dan în capul listei suspecţilor.

Patrik încuviinţă, un pic cam binevoitor, după mintea suspicioasă a lui Mellberg, şi se ridică pentru a pleca.

— Ăăă, bună treabă, Hedström, spuse Mellberg ezitant. Te ocupi de asta, atunci?

— Bineînţeles, şefule, consideră treaba ca şi făcută.

Remarcase acolo o urmă de sar-

casm? Însă Patrik se uită la el cu o expresie inocentă, iar Mellberg îndepărtă suspiciunea. Flăcăul avea probabil destulă minte încât să recunoască vocea experienței atunci când o auzea.

Menirea unui căscat era de a-i oferi creierului mai mult oxigen. Patrik avea mari îndoieli că i-ar face vreun bine. Oboseala din noaptea pe care o petrecuse acasă, întorcându-se de pe-o parte pe alta, îl ajunse din urmă, iar ca de obicei, la Erica petrecuse o noapte albă. Se uită epuizat la deja familiarele mormane de hârtii de pe biroul său și fu nevoit să-și reprime un impuls de a lua toate documentele și de a le arunca în coșul de gunoi. Era deja sătul de toată ancheta aceea. Avea senzația că

trecuseră luni de zile, când de fapt nu fuseseră mai mult de două săptămâni. Atât de multe se întâmplaseră și cu toate acestea, el nu făcuse niciun progres. Annika trecu pe lângă biroul lui și îl văzu frecându-se la ochi. Se întoarse cu o mult necesară ceașcă de cafea și o puse în fața lui.

— Te simți terminat?

— Da, trebuie să recunosc, e puțin cam neplăcut momentan. Însă tot ce trebuie să fac este să o iau de la început. Undeva în aceste mormane de hârtii se află adevărul, știu asta. Tot ce-mi trebuie este un mic indiciu pe care l-am scăpat înainte.

Își aruncă resemnat creionul deasupra maldărelor.

— Altceva?

— Ce anume?

— Vreau să spun, cum mai e viața ta, pe lângă serviciu? Știi la ce mă refer.

— Da, Annika, știu exact la ce te referi. Ce anume vrei să știi?

— Tot șase la rând?

Patrik nu era sigur că dorea cu adevărat să știe ce însemna asta, însă contrar judecății sale, întrebă oricum.

— Șase la rând?

— Da, știi tu. La loto...

Apoi Annika plecă, închizând ușa cu un zâmbet șugubăț pe buze. Patrik râse singur pe înfundate. Da, probabil că ar putea să-i spună și așa.

Se strădui să-și îndrepte gândurile asupra sarcinii din acel moment și se scărpină gânditor în cap cu un creion.

Era ceva care nu se potrivea. Ceva din ceea ce spusese Vera pur și simplu nu părea în regulă. Își scoase carnetul în care scrisese în timpul conversației lor și își parcurse metodic notițele, cuvânt cu cuvânt. O idee căpăta încet formă. Era doar un detaliu mic, însă putea fi important. Scoase o foaie de hârtie de sub unul dintre maldărele de pe birou. Senzația de haos era înșelătoare. Știa cu exactitate unde se afla totul.

Citi acel articol cu mare atenție, apoi se întinse după telefon.

— Da, alo, aici Patrik Hedström de la poliția din Tanumshede. Mă întrebam dacă veți fi acasă pentru o vreme, am câteva întrebări. Veți fi? Grozav, atunci voi veni în douăzeci de minute. Unde anume locuiți exact? Chiar pe

drum înspre Fjällbacka. Fac la dreapta imediat după dealul abrupt şi este a treia casă pe partea stângă. O casă roşie cu detalii albe? În regulă, ar trebui s-o pot găsi. Altminteri vă voi suna din nou. Ne vedem curând.

Nici douăzeci de minute mai târziu, Patrik se afla în faţa uşii. Nu avusese nicio problemă în a găsi căsuţa, unde îşi imagina că Eilert locuia de mulţi, mulţi ani alături de familia sa. Atunci când bătu la uşă, aceasta fu deschisă aproape imediat de o femeie cu un chip ce părea ofilit. Plină de solicitudine, se prezentă exuberant drept Svea Berg, soţia lui Eilert, şi îl conduse într-o micuţă cameră de zi. Patrik putu observa că telefonul său declanşase o activitate febrilă. Porţelanul bun se afla

pe masa din sufragerie și șapte feluri de foitaje erau stivuite pe un suport de trei niveluri pentru tort. Acest caz avea să-i aducă un adevărat colăcel în jurul taliei, oftă Patrik în sinea lui.

Cu toate că o displăcu instinctiv pe Svea Berg, îl plăcu instantaneu pe soțul acesteia, atunci când întâlni o pereche de ochi vioi, de un albastru clar, deasupra unei ferme strângeri de mână. Putu simți bătăturile din palma lui Eilert și știu că acesta era un om care muncise din greu toată viața.

Cuvertura de pe canapea păru șifonată atunci când Eilert se ridică și, cu o încruntătură puternică, Svea fu acolo pentru a o netezi, împreună cu o privire plină de reproș aruncată soțului său. Întreaga casă era curată lună și

era greu de crezut că cineva chiar locuia acolo. Lui Patrik i se făcu milă de Eilert. Părea pierdut în propria-i casă.

Efectul deveni aproape comic atunci când Svea alternă rapid între zâmbetul agreabil atunci când se afla cu fața spre Patrik și grimasa plină de reproș atunci când se întorcea spre soțul său. Patrik se întrebă ce anume făcuse soțul ei pentru a aduce după sine o asemenea iritare. Bănui că simpla prezență a lui Eilert era sursa resentimentelor femeii.

— Ei bine, comisare, luați loc și serviți niște cafea și prăjituri.

Patrik șezu supus pe scaunul dinspre fereastră, iar Eilert se urni pentru a lua loc pe scaunul dinaintea lui.

— Nu acolo, Eilert, știi doar. Stai în

partea aia.

Svea indică dictatorial spre scaunul din capul mesei, iar Eilert se supuse politicos. Patrik se uită în jur în vreme ce Svea alergă de colo-colo precum un suflet pierdut, turnând cafea și netezind cutele invizibile ale feței de masă și ale perdelelor. Căminul părea a fi fost decorat de cineva care dorise să dea aparența unei prosperități ce nu exista. Totul era o copie proastă a obiectului original, de la perdelele ce se voiau a fi de mătase, cu multe volane și rozete de un design „progresist", până la excesul de bibelouri suflate cu argint sau imitații de aur. Eilert părea un pește pe uscat în tot acest fast simulat.

Spre frustrarea lui Patrik, dură ceva

până să poată ajunge la problemele pentru care venise de fapt. Svea sporovăi neîncetat, sorbind cu zgomot din ceaşca ei de cafea.

— Acest serviciu de cafea, înţelegeţi dumneavoastră, mi-a fost trimis de sora mea din America. S-a căsătorit acolo cu un bărbat înstărit şi mereu îmi trimite asemenea cadouri frumoase. Este foarte scump acest serviciu.

Înălţă cu mare ostentaţie ceaşca sa de cafea elegant decorată. Patrik era cam sceptic cu privire la valoarea serviciului, însă hotărî, în mod înţelept, să nu comenteze.

— Da, şi eu m-aş fi dus în America, dacă nu aş fi avut mereu o sănătate atât de precară. Dacă nu ar fi fost asta, probabil că şi eu m-aş fi căsătorit aco-

lo cu un bărbat înstărit, în loc să stau în coşmelia asta timp de cincizeci de ani.

Svea îi aruncă o privire acuzatoare lui Eilert, care toleră cu calm comentariul. Era, fără îndoială, o placă pe care o mai auzise de multe ori înainte.

— Este vorba de gută, trebuie să afle comisarul. Încheieturile îmi sunt uzate de tot şi am dureri de dimineaţa până seara. Noroc că nu-s genul care să se plângă. La migrenele mele groaznice, ar fi multe de care să mă plâng, însă nu îmi stă în fire să mă plâng, înţelegeţi. Nu, trebuie să ne ducem crucea până la capăt, vorba aceea. Nu ştiu de câte ori am auzit „Cât eşti de puternică, Svea, mergând înainte zi de zi cu infirmităţile tale”. Însă aşa

sunt eu.

Îşi plecă privirea cu modestie şi făcu un adevărat spectacol din a-şi frânge mâinile, care, după părerea de nespecialist a lui Patrik, arătau departe de a fi chinuite de gută. Ce scorpie nenorocită, gândi el. Pictată şi dichisită cu mult prea multe bijuterii ieftine şi un strat gros de machiaj. Singurul lucru pozitiv pe care îl putea spune despre înfăţişarea ei era că măcar se potrivea decorului. Cum naiba putuse să stea căsătorit timp de cincizeci de ani un cuplu atât de nepotrivit precum Eilert şi Svea? Însă Patrik presupuse că era o chestiune de generaţie. Generaţia lor divorţa din motive considerabil mai grave decât diferenţele reciproce. Însă era păcat. Era limpede

că Eilert nu se distrase prea mult la viața lui.

Patrik își drese vocea pentru a întrerupe potopul de cuvinte al femeii. Ea tăcu supusă, iar ochii i se ațintiră asupra buzelor lui pentru a auzi ce vești captivante ar fi putut rosti. Bârfa prin telefonul fără fir avea să înceapă imediat cum el ieșea pe ușă.

— Ei bine, am câteva întrebări despre zilele dinainte să găsiți cadavrul Alexandrei Wijkner. Când ați fost acolo să aveți grijă de casă.

Se opri și îl privi pe Eilert, așteptând să audă ce avea de zis. Însă Svea începu prima.

— Da, pe onoarea mea. Să se întâmple așa ceva aici. Iar Eilert al meu să descopere cadavrul. Nimeni n-a

vorbit despre nimic altceva în ultimele săptămâni.

Părea cuprinsă de neastâmpăr, iar Patrik trebui să se abţină din a face un comentariu incisiv. În schimb, zâmbi şiret şi spuse:

— Dacă îmi permiteţi, mă întreb dacă ar fi posibil ca eu şi soţul dumneavoastră să vorbim nederanjaţi pentru o vreme. Este protocolul standard al poliţiei de a lua depoziţii doar atunci când persoanele neimplicate în mod direct nu sunt de faţă.

O minciună sfruntată, însă văzu cu satisfacţie că Svea, în ciuda grozavei sale iritări de a fi exclusă din centrul întregii agitaţii, îi recunoscu autoritatea în domeniu şi se ridică de la masă fără tragere de inimă. Patrik fu răsplă-

tit imediat cu o privire recunoscătoare și amuzată din partea lui Eilert, care abia dacă își mai putea masca voioșia, văzând cum nevestei lui i se răpiseră în mod rușinos bârfele picante.

Când aceasta ieși fără tragere de inimă din bucătărie, Patrik continuă.

— Așa, unde eram? Da, urma să începeți să-mi spuneți despre săptămâna dinainte să mergeți acasă la Alexandra Wijkner.

— De ce este important?

— Încă nu sunt sigur. Dar ar putea fi important. Așa că încercați să vă amintiți cât mai multe detalii.

Eilert se gândi o clipă, folosindu-se de timp pentru a-și umple grijuliu pipa dintr-un pachet de tutun marcat cu trei ancore. Nu vorbi până când nu

aprinse pipa și pufăi de vreo două ori.

— Deci să vedem. Am găsit-o vineri. Mereu mergeam acolo vinerea pentru a verifica totul înainte de venirea ei. Așa că ultima dată când am fost acolo a fost în vinerea de dinainte. Nu, de fapt a trebuit să mergem la petrecerea de ziua fiului nostru mai mic în acea vineri, așa că m-am dus în schimb joi seara.

— Cum era casa? Ați observat ceva neobișnuit?

Lui Patrik îi fu greu să își mascheze nerăbdarea.

— Ceva neobișnuit?

Eilert pufăi încet din pipă în vreme ce se gândi.

— Nu, totul era în regulă. Am făcut o tură prin casă și prin pivniță, însă to-

tul părea în regulă. Am închis cu grijă ușa atunci când am plecat, ca de obicei. Îmi dăduse propria mea cheie.

Patrik se simți obligat să pună direct întrebarea ce îl rodea pe dinăuntru.

— Și centrala? Funcționa? Era căldură în casă?

— O, da, firește. N-avea nimic centrala atunci. Trebuie să se fi stricat la ceva timp după ce am fost eu acolo. Nu înțeleg ce importanță are lucrul acesta. Când s-a stricat centrala?

Eilert își scoase pentru un moment pipa din gură.

— Sincer să fiu, nu știu dacă este important. Însă vă mulțumesc pentru ajutor. Ar putea fi important.

— Doar de curiozitate, de ce nu m-

aţi fi putut întreba asta la telefon?

Patrik zâmbi.

— Îmi imaginez că sunt un pic de modă veche. Nu cred că obţin la fel de mult prin telefon ca prin vorbitul faţă în faţă cu cineva. Uneori mă întreb dacă nu ar fi trebuit să mă fi născut mai degrabă acum o sută de ani, înainte de toate aceste invenţii moderne.

— Prostii, băiete. Să nu crezi toate balivernele alea că era mai bine pe vremuri. Nu-i nimic de invidiat în a fi sărac şi obligat să munceşti în frig de dimineaţa până seara. Nu, eu folosesc cât pot de mult avantajele moderne. Am chiar şi un computer, conectat la internet. Pun pariu că n-ai fi crezut una ca asta despre un bătrân ca mine.

Arătă atotştiutor cu pipa sa către

Patrik.

— De fapt, nu pot spune că mă surprinde. Ei bine, acum trebuie să plec.

— Sper că ți-am fost de folos cumva, să nu fi trebuit să conduci degeaba până aici.

— Deloc, am primit exact informația pe care o doream. Și am apucat să gust și din foitajele excelente ale soției dumneavoastră.

Eilert pufni.

— Da, chiar știe să coacă, asta pot spune despre ea.

Apoi se cufundă într-o tăcere care păru a cuprinde cincizeci de ani de greutăți.

Svea, care fără îndoială stătuse cu urechea lipită de ușă, nu se mai putu

abține și intră în cameră.

— Așada-a-ar, ați aflat tot ce aveați nevoie?

— Da, mulțumesc. Soțul dumneavoastră a fost chiar grijuliu. Și aș dori să vă mulțumesc pentru cafea și foitajele excelente.

— Pentru nimic. Îmi pare bine că v-au plăcut. Așa, Eilert, începe tu să strângi masa, iar eu îl voi conduce pe comisar până la ușă.

Supus, Eilert începu să adune cești-le de cafea și farfuriile, în vreme ce Svea îl însoți pe Patrik până la ușa de la intrare, într-un torent continuu de cuvinte.

— Închide ușa bine în urma ta. Nu suport curentul.

Patrik oftă de ușurare atunci când

uşa se închise în urma lui. Ce femeie îngrozitoare. Însă primise confirmarea pe care o dorise. Acum era destul de sigur că ştia cine o omorâse pe Alex Wijkner.

La înmormântarea lui Anders vremea nu fu la fel de bună ca la aceea a lui Alex. Vântul biciuia pielea şi făcea obrajii tuturor să se înroşească din cauza frigului. Patrik se îmbrăcase cât de gros putuse, însă nu fu de ajuns împotriva gerului neîndurător. Tremură în timp ce stătu lângă mormântul deschis atunci când sicriul fu lăsat în jos. Ceremonia în sine fusese scurtă şi plictisitoare. Doar câţiva oameni veniseră la biserică, iar Patrik stătuse discret pe rândul de bănci din spate.

Doar Vera stătu în faţă.

Ezitase să-i urmeze către locul de înmormântare, însă hotărâse în ultima clipă că măcar atât putea face pentru Anders. Vera nu-şi schimbase expresia în tot timpul cât o privise, însă el nu consideră că durerea ei era mai mică din această cauză. Pur şi simplu era o persoană căreia nu îi plăcea să-şi arate sentimentele în public.

Patrik înţelese şi simţi compasiune pentru ea. Într-un fel, o admira. Era o femeie atât de puternică.

După ce înmormântarea luă sfârşit, puţinii participanţi plecară pe căi separate. Cu capul plecat, Vera merse încet pe cărarea pietruită către biserică. Vântul rece bătea tare, iar ea îşi legase fularul precum o basma peste

cap. Pentru un moment, Patrik ezită. După o luptă interioară ce se intensifică pe măsură ce distanța dintre el și Vera crescu, se hotărî și se grăbi pentru a o prinde din urmă.

— Impresionantă ceremonie.

Ea zâmbi amar.

— Știi la fel de bine ca mine că înmormântarea lui Anders a fost la fel de jalnică precum aproape întreaga lui viață. Dar mulțumesc, oricum. Frumos din partea ta să spui asta.

Vocea Verei purta însemnul multor ani de oboseală.

— Probabil că ar trebui să fiu recunoscătoare, sincer. Acum câțiva ani nici măcar nu i-ar fi fost permis să fie înmormântat în cimitirul public. I s-ar fi dat un loc în afara pământului sfin-

ţit al bisericii, un loc rezervat special pentru sinucigaşi. Încă mai sunt mulţi dintre cei bătrâni care cred că sinucigaşii nu merg în rai.

Rămase tăcută pentru o clipă. Patrik aşteptă ca ea să continue.

— Vor exista consecinţe legale pentru ceea ce am făcut pentru a muşamaliza sinuciderea lui Anders?

— Nu, vă pot garanta că nu vor exista. Este regretabil faptul că aţi făcut ce aţi făcut şi firește că există legi privitoare la asta, dar nu, nu cred că vor fi consecinţe.

Trecură de casa parohială şi merseră încet în direcţia casei Verei, aflată la doar câţiva metri de biserică. Patrik îşi făcuse griji întreaga noapte despre cum să acţioneze în continuare şi

ajunsese la o soluție crudă, dar, spera el, de succes.

Nonșalant, spuse:

— Ceea ce cred eu că este cel mai tragic în această poveste a morții lui Anders și Alex este că și un copil a trebuit să piară.

Vera se întoarse brusc către el. Se opri și îl prinse de mânecă.

— Ce copil? Despre ce vorbești?

Patrik fu recunoscător că acea informație rămăsese confidențială.

— Copilul Alexandrei. Era însărcinată atunci când a fost ucisă. În luna a treia.

— Soțul ei...

Vera se bâlbâi, însă Patrik continuă, cu o răceală silită.

— Soțul ei nu a avut nimic de-a fa-

ce cu asta. E limpede că nu mai avuseseră niciun fel de relație de câțiva ani. Nu, se pare că tatăl era cineva cu care ea obișnuia să se întâlnească aici în Fjällbacka.

Vera îl apucase atât de tare de mânecă încât încheieturile degetelor i se albiseră.

— Dumnezeule mare, Dumnezeule mare.

— Da, crud, într-adevăr. Să ucizi un copil nenăscut. Conform raportului autopsiei, era un băiețel.

I se strânse inima, dar se forță să nu mai spună nimic. În schimb, așteptă reacția pe care contase.

Stăteau sub castanul cel mare, la cincizeci de metri de casa Verei. Atunci când femeia plecă brusc de

lângă el, Patrik fu luat prin surprindere. Alergă surprinzător de repede pentru vârsta ei și lui Patrik îi trebuiră câteva secunde pentru a-și reveni din șoc și a fugi după ea. Când ajunse la casa ei, ușa de la intrare era larg deschisă, iar Patrik păși cu prudență înăuntru. Se auziră hohote din baia de la capătul holului, apoi el o auzi vomând puternic.

Se simțea stingher acolo în hol, așteptând cu căciula în mână și ascultând-o cum voma, așa că își scoase pantofii uzi, își agăță haina în cuier și merse în bucătărie. Când Vera ieși câteva minute mai târziu, cafetiera bolborosea, iar pe masa din bucătărie se aflau două cești. Era palidă, iar pentru prima dată, el văzu lacrimi în ochii săi.

Doar o urmă, ca o scânteie în colțul ochiului, însă era de ajuns. Vera șezu țeapănă pe unul din scaunele de bucătărie.

În câteva minute, îmbătrânise cu mulți ani și se mișca încet, ca o femeie mult mai în vârstă. Patrik îi acordă alte câteva minute de răgaz, în vreme ce turnă cafea pentru amândoi. Însă în clipa în care luă loc, îi dădu de înțeles printr-o privire aspră că momentul adevărului sosise. Ea știa că el știa, așa că nu era loc de întors.

— Deci mi-am ucis nepotul.

Patrik o luă ca pe o întrebare retorică și nu răspunse. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost nevoit să mintă. Odată ajuns atât de departe, nu avea cum să dea înapoi. Cu timpul, ea avea să afle ade-

vărul. Însă, pentru început, era rândul lui.

— Am știut că tu ai fost cea care a ucis-o pe Alex atunci când ai mințit că fuseseși acolo cu o săptămână înainte de moartea ei. Ai spus că ai stat și ai înghețat în casa ei rece, dar centrala nu se stricase decât cu o săptămână după aceea, în săptămâna când ea a murit.

Vera privea în gol și părea că nici măcar nu auzise ceea ce spusese Patrik.

— E ciudat. Abia acum realizez că am luat viața altei persoane. Moartea Alexandrei nu-mi păruse vreodată prea reală, însă copilul lui Anders... aproape că îl pot vedea în fața mea...

— De ce a trebuit să moară Alex?

Vera ridică în sus o mână. Avea să îi spună totul, însă în ritmul ei.

— Ar fi fost un scandal. Toată lumea l-ar fi arătat cu degetul și ar fi vorbit despre el. Am făcut ce am crezut că e bine. Nu am știut că avea oricum să fie obiectul de batjocură al tuturor. Că tăcerea mea avea să-l consume și să-l jupoaie de tot ce avea valoare pentru el. Era atât de simplu. Karl-Erik a venit la mine și mi-a spus ce se întâmplase. Vorbise cu Nelly înainte de a veni și căzuseră la o înțelegere. Nu avea să iasă nimic bun din faptul că ar fi aflat tot orașul. Avea să fie secretul nostru și, că dacă știam ce-i bine pentru Anders, aveam să tac din gură. Așa că am tăcut din gură. Am tăcut toți acești ani. Însă fiecare an i-a

răpit lui Anders mai mult decât anul precedent. În fiecare an continua să se irosească în iadul său privat, iar eu alegeam să nu îmi recunosc rolul în asta. Curățăm după el și îl sprijineam cât puteam de bine, dar singurul lucru pe care nu l-am putut realiza a fost să fac să dispară ceea ce se întâmplase. Tăcerea nu poate fi retrasă niciodată.

Își băuse cafeaua din câteva înghițituri lacome și înălță ceașca spre Patrik. Acesta se ridică, aduse vasul și îi mai turnă puțin. Părea ca și cum obiceiul de a bea cafea fusese cel care o ajutase să rămână ancorată în realitate.

— Uneori mă gândesc că tăcerea a fost mai rea decât agresiunile. Nu vorbeam niciodată despre asta, nici mă-

car între acești patru pereți, și abia acum înțeleg ce efect trebuie să fi avut asupra lui. Poate că mi-a interpretat tăcerea drept reproș. Acesta este singurul lucru pe care nu-l pot suporta. Că ar fi putut crede că eu îl învinuiam pe el pentru ceea ce s-a întâmplat. Niciodată nu am gândit asta, nici măcar pentru o secundă, însă acum nu voi ști niciodată dacă el era conștient de asta.

Pentru o clipă, fațada păru a se fărâma, dar apoi Vera se redresă și se forță să continue. Patrik nu putu decât să își imagineze efortul imens de care avea nevoie.

— De-a lungul anilor am găsit un fel de echilibru. Deși viața era mizerabilă pentru amândoi, eram conștienți

de ceea ce aveam şi unde ne situam unul faţă de celălalt. Firește, eu am ştiut că se întâlnea ocazional cu Alex şi că aveau un fel de atracţie ciudată unul faţă de celălalt, însă credeam că am putea merge mai departe, aşa cum făcuserăm dintotdeauna. Apoi Anders mi-a spus că Alex voia să divulge ceea ce li se întâmplase. Voia să dezgroape morţii şi să pună ordine în lucruri, cred că aşa s-a exprimat el. Părea aproape indiferent atunci când a menţionat asta, însă eu am simţit-o ca pe un şoc electric. Asta avea să schimbe totul. Nimic nu avea să fie la fel dacă Alex scotea la iveală secrete vechi după atâţia ani. Ce bine avea să facă? Şi ce avea să zică lumea? În plus, chiar dacă Anders ar fi încercat să pretindă

că pe el nu îl afecta, eu îl cunoșteam mai bine de-atât. Cred că el nu voia ca Alex să facă totul public, la fel de mult cum nu voiam nici eu. Îmi cunosc – cunoșteam, fiul.

— Așadar, i-ai făcut o vizită.

— Da. Am mers acolo în acea seară de vineri, sperând să îi bag mințile în cap. Să o fac să înțeleagă că nu putea să ia de una singură o decizie care avea să ne afecteze pe noi toți.

— Însă nu a înțeles.

Vera zâmbi amar.

— Nu, nu a înțeles.

Își terminase cea de-a doua ceașcă de cafea înainte ca Patrik să-și fi terminat jumătate din prima, însă acum ea puse deoparte ceașca și își împreună mâinile pe masă.

— Am încercat să o implor. I-am explicat cât de greu i-ar fi lui Anders dacă ea ar face public ceea ce se întâmplase, însă m-a privit drept în ochi și a pretins că nu mă gândesc decât la mine, nu la Anders. El ar fi fost fericit dacă totul s-ar fi dat în sfârșit în vileag, a spus ea. El nu ne rugase niciodată să păstrăm tăcerea și mi-a spus, de asemenea, că eu, Nelly, Karl-Erik și Birgit nu ne gândiserăm la ei atunci când deciseserăm să păstrăm totul secret. Eram doar interesați de a ne păstra reputația neîntinată, îți imaginezi ce tupeu!

Furia ce fusese aprinsă cu o clipă înainte în ochii Verei se stinse la fel de repede precum apăruse și fu înlocuită de o privire indiferentă, moartă. Ea

continuă monoton.

— Ceva s-a rupt în interiorul meu atunci când am auzit-o făcând o afirmaţie atât de revoltătoare. Când eu făcusem totul având în minte interesul lui Anders. Aproape că mi-am putut auzi un pocnet în cap şi pur şi simplu am acţionat fără să gândesc. Aveam somniferele la mine în geantă, iar când a mers în bucătărie, am fărâmat câteva tablete în paharul ei cu cidru. Mie îmi turnase un pahar de vin atunci când sosisem. Când s-a întors din bucătărie, m-am prefăcut că accept ceea ce spusese şi am propus să toastăm ca prietene înainte să plec. Ea a părut recunoscătoare pentru asta şi şi-a băut cidrul pentru a-mi ţine companie. După o vreme a adormit pe ca-

napea. Eu nu prea mă gândisem ce să fac după aceea. Somniferele au fost un impuls de moment, însă mi-a venit ideea să fac totul să pară o sinucidere. Nu aveam destule somnifere pentru a administra o doză fatală. Singurul lucru pe care îl puteam face era să îi tai venele. Știam că mulți oameni o făceau în cadă, așa că părea o idee realizabilă.

Vocea îi era inexpresivă. Suna de parcă ar fi relatat un eveniment complet normal, de zi cu zi, și nu o crimă.

— I-am scos toate hainele. M-am gândit că probabil aș putea să o car, fiindcă am brațe puternice datorită tuturor acelor ani ca menajeră, însă a fost imposibil. În schimb, a trebuit să o târăsc în baie și să o arunc în cadă.

Apoi i-am tăiat venele de la ambele mâini cu o lamă găsită în dulăpiorul pentru medicamente. Făcând curat în casă o dată pe săptămână timp de mai mulți ani, eram familiarizată cu tot ce era în ea. Am spălat paharul din care băusem, am stins luminile, am încuiat ușa și am pus cheia de rezervă înapoi la locul său.

Patrik era cutremurat, însă se străduia să pară calm.

— Înțelegi că va trebui să vii cu mine acum, da? Nu va fi necesar să chem întăriri, nu-i așa?

— Nu, nu va fi necesar. Pot doar să adun câteva lucruri pe care să le iau cu mine?

Patrik încuviință din cap.

— Da, e în regulă.

Ea se ridică. În cadrul uşii, se întoarse.

— De unde să ştiu că era însărcinată? Firește, nu a băut deloc vin, m-am gândit la asta, dar n-am avut idee din ce cauză. Poate că bea doar cu moderație, sau trebuia să meargă undeva cu mașina. De unde să știu? Era imposibil să știu, nu crezi?

Vocea îi era stăruitoare, iar Patrik nu putu decât să dea tăcut din cap. Cu timpul avea să-i spună că nu era copilul lui Anders, însă pentru moment nu voia să strice echilibrul de încredere pe care îl stabiliseră. Mai existau câteva persoane cărora ea va trebui să le spună povestea, înainte ca ei să poată închide definitiv cazul Alexandrei Wijkner. Însă ceva îl neliniștea. Intui-

ția îi spunea că Vera încă nu-i spusese totul.

Mai târziu, când se urcă în mașină, scoase copia scrisorii pe care Anders o lăsase în urmă, drept ultim mesaj către lume. Încet, citi ceea ce scrisese Anders și din nou simți cât de puternică era durerea din spatele acelor cuvinte de pe pagină.

6.

Ironia vieții mele m-a frapat deseori. Darul pe care-l am de a crea frumusețe cu degetele și cu ochii, în vreme ce în toate celelalte nu sunt în stare să creez decât sluțenie și distrugere. De aceea ultimul lucru pe care îl voi face va fi să-mi distrug tablourile. Pentru a obține un fel de consecvență în viața mea. Mai degrabă să fiu consecvent și să las doar mizerie în urma mea decât să par a fi o persoană mult mai complexă decât merit.

De fapt, sunt foarte simplu. Singurul

lucru pe care am vrut vreodată să îl fac a fost să șterg câteva luni și evenimente din viața mea. Nu cred că aș fi cerut prea mult. Dar poate că am meritat ceea ce am primit de la viață. Poate că am făcut ceva groaznic într-o viață anterioară, care m-a făcut să plătesc acest preț în viața de acum. Nu că ar conta în vreun fel. Dar dacă ar fi fost așa, ar fi fost plăcut să știu pentru ce anume plăteam.

De ce aleg acum acest moment anume pentru a părăsi o viață care a fost lipsită de sens pentru atâta vreme, v-ați putea întreba? Da, dă-i drumul și spune-o. De ce face cineva un anume lucru într-un anume moment? Am iubit-o pe Alex atât de mult încât viața și-a pierdut sensul? Asta este probabil

una din explicațiile de care vă veți agăța. Nu știu de fapt dacă asta e adevărat pe de-a-ntregul. Moartea este o tovarășă alături de care am trăit mult timp, însă abia acum simt că aș fi pregătit. Poate tocmai faptul că Alex a murit a fost cel care a făcut posibilă propria-mi libertate. Ea a fost dintotdeauna cea inaccesibilă. Era imposibil să-i provoci și cea mai neînsemnată crăpătură în armura sa. Faptul că ea a putut să moară a deschis dintr-odată larg posibilitatea ca eu să mă îndrept în aceeași direcție. De multă vreme sunt pregătit, tot ce rămâne este să urc la bord.

Iartă-mă, mamă.

Anders.

Nu reușise niciodată să scape de obiceiul de a se trezi devreme, ori cu noaptea în cap, după cum ar fi spus unii. Era ceva care în cazul lui se dovedise util. Svea nu reacționa atunci când el se trezea la patru dimineața, însă de dragul siguranței, se furișă prudent pe scări în jos, cu hainele în mână. Eilert se îmbrăcă în liniște în camera de zi, apoi își scoase geamantanul pe care îl ascunsese cu grijă tocmai în fundul cămării. Plănuise asta timp de luni întregi și nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. Astăzi

era prima zi din restul vieții sale.

Mașina porni din prima încercare în ciuda frigului, iar la patru și douăzeci el lăsă în urmă casa unde locuise în ultimii cincizeci de ani. Conduse printr-o Fjällbacka somnoroasă și nu apăsă tare pedala accelerației până nu trecu de vechea moară și întoarse către Dingle. Erau două sute de kilometri până în Göteborg și la Aeroportul Landvetter, așa că putea să nu se grăbească. Avionul către Spania nu pleca decât în jurul orei opt.

Avea în sfârșit să își trăiască viața așa cum și-o dorise.

Plănuise acest lucru de multă vreme. Durerile și beteșugurile se agravaseră cu fiecare an, la fel și frustrarea legată de viața cu Svea. Eilert era de

părere că merita mai mult. Pe internet găsise o mică pensiune într-un orășel pe Costa del Sol. Un pic mai departe de plaje și de zonele turistice, așa că prețul era rezonabil. Trimisese e-mailuri și verificase dacă putea locui acolo tot anul dacă dorea. De fapt, proprietara chiar avea să-i ofere un preț mai bun dacă o va face. Durase mult timp să economisească banii sub privirile vigilente ale lui Svea, care urmărea tot ceea ce făcea el, însă într-un final reușise. Socoti că s-ar putea întreține cam timp de doi ani cu economiile actuale dacă ar trăi chibzuit, iar după aceea ar trebui pur și simplu să găsească o cale. În acel moment nimic nu i-ar fi putut îngrădi entuziasmul.

Pentru prima oară în cincizeci de ani se simți liber și se trezi dându-i puțină viteză vechiului Volvo, de pură plăcere. Avea să lase mașina în parcarea pe termen lung. Svea avea să afle unde era cât de curând. Nu că ar fi contat. Nu își luase niciodată carnetul de conducere, în schimb îl folosise pe Eilert drept șofer neplătit ori de câte ori avusese nevoie să meargă undeva cu mașina. Singurul lucru care îl apăsa pe conștiință erau copiii. Pe de altă parte, ei fuseseră dintotdeauna mai mult copiii mamei decât ai lui și, spre mâhnirea sa, deveniseră la fel de meschini și de înguști la minte ca ea. El purta negreșit o parte din vină, fiindcă lucrase până seara târziu, iar apoi găsise tot felul de scuze pentru a sta de-

parte de casă cât mai mult posibil. Însă decise totuși să le trimită o vedere din Landvetter pentru a le spune că plecase de bunăvoie și că nu aveau de ce să-și facă griji. De asemenea, nu dorea să pună poliția pe urmele lui.

Drumurile erau libere în timp ce el conduse pe întuneric, și nici măcar nu deschise radioul. Voia în schimb să savureze tăcerea. Acum că viața lui tocmai începea.

— Efectiv mi-e greu să înțeleg asta. Nu-mi vine să cred că Vera ar ucide-o pe Alex pentru ca ea să nu vorbească despre agresiunile împotriva ei și a lui Anders, care au avut loc cu peste douăzeci și cinci de ani în urmă.

Erica își roti gânditoare paharul de

vin.

— Nu ar trebui să subestimezi niciodată nevoia de a nu face valuri într-un orășel mic, spuse Patrik. Dacă vechea poveste despre agresiuni ar fi ieșit la iveală, oamenii ar fi avut un nou motiv de a arăta cu degetul. Pe de altă parte, nu o cred pe Vera că ar fi făcut-o de dragul lui Anders. Poate că are dreptate că Anders nu dorea ca toată lumea să știe ce li s-a întâmplat. Însă cred că în cea mai mare parte Vera era cea care nu putea suporta gândul la ce ar fi șușotit oamenii pe la spatele ei. Mai ales dacă s-ar fi aflat că Anders fusese nu doar victima unei agresiuni sexuale în copilărie, dar, mai mult, mama lui nu făcuse nimic în legătură cu asta; ba chiar ajutase la mușamali-

zarea întregii chestiuni. Cred că ceea ce ea nu putea suporta era rușinea. A ucis-o pe Alex sub impulsul momentului atunci când a realizat că Alex nu avea de gând să dea înapoi. Vera a avut o pornire, pe care a dus-o la bun sfârșit într-un mod metodic și cu sânge rece.

— Cum face față acum? Acum că a fost demascată, vreau să spun?

— Este surprinzător de calmă. Cred că a fost extrem de ușurată atunci când i-am spus că Anders nu era tatăl copilului, așa că până la urmă nu își omorâse nepotul nenăscut. Acum nu pare să îi pese de ce are să i se întâmple. Și de ce i-ar păsa? Fiul ei este mort, nu are prieteni, nu are viață. Totul a fost dat în vileag și nu mai are ce

pierde. Doar libertatea, iar asta nu înseamnă mult pentru ea momentan, sau așa pare.

Stăteau în apartamentul lui Patrik, bucurându-se de o sticlă de vin, după ce luaseră împreună cina. Erica savura pacea și liniștea. Îi plăcea la nebunie să îi aibă pe Anna și pe copii la ea, însă uneori era prea mult, iar ziua de azi fusese de genul acela. Patrik fusese prins cu ancheta întreaga zi, însă atunci când termină, trecu pe la ea și o luă, împreună cu micul ei bagaj de noapte. Acum stăteau ghemuiți pe canapea, ca orice cuplu trecut prin multe.

Erica închise ochii. Momentul era minunat și înfricoșător în același timp. Totul era atât de perfect, și totuși nu

reuși să se abțină de la gândul că asta ar fi putut însemna că totul avea să intre în declin de atunci încolo. Nici măcar nu voia să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ea s-ar fi mutat înapoi în Stockholm. Ea și Anna ocoliseră problema casei timp de câteva zile; ca printr-o înțelegere tacită, deciseseră să nu aibă încă de-a face cu asta. Iar Erica era de părere că Anna nu era în stare de a lua decizii importante, așa că lăsă totul baltă.

Însă în seara aceea nu dori să se gândească la viitor. Mai bine să nu se gândească deloc la ziua de mâine și să încerce în schimb să trăiască momentul. Își înlătură toate gândurile mohorâte.

— Am vorbit cu editorii astăzi, îi

spuse lui Patrik. Am pomenit de cartea despre Alex.

— Nu mai spune, și?

Privirea nerăbdătoare a lui Patrik îi făcu plăcere.

— Au zis că ideea pare grozavă și au vrut să le trimit imediat materialul pe care îl aveam. Încă trebuie să termin de scris cartea despre Selma Lagerlof, însă mi-au dat o lună în plus, așa că am promis acum că voi avea biografia gata până în septembrie. Chiar cred că mă voi descurca să lucrez la amândouă în același timp. Până acum a mers destul de bine.

— Ce au zis editorii în legătură cu aspectul legal? Cred că există riscul de a fi dați în judecată de familia lui Alex?

— Legea libertății presei este destul de clară. Am dreptul de a scrie despre ea, chiar și fără aprobarea lor. Însă, firește, sper să am sprijinul lor, după ce voi avea ocazia de a le explica proiectul și viziunea mea pentru carte. Chiar nu vreau să scriu o poveste senzațională, lipsită de substanță. Vreau să scriu despre ceea ce s-a întâmplat de fapt și despre cine era Alex cu adevărat.

— Și cum rămâne cu cererea? Au considerat că va exista interes pentru genul acesta de carte?

Ochii lui Patrik scânteiau. Erica fu bucuroasă că era atât de entuziasmat pentru ea. El știa cât de mult însemna pentru ea acea carte și voia să îi împărtășească pasiunea.

— Amândoi credem că ar trebui să existe mult interes, în Statele Unite, cererea pentru cărți polițiste inspirate de fapte reale este enormă. Cea mai mare autoare de acest gen, Ann Rule, vinde milioane de copii. Aici, în Suedia, este un fenomen destul de nou. Există câteva cărți de genul acesta, precum cea scrisă în urmă cu câțiva ani despre cazul doctorului și al patologului, însă nimic care să fie cu adevărat non-ficțiune. Ca și Ann Rule, vreau să cercetez amănunțit totul. Să verific faptele, să-i intervievez pe toți cei implicați, apoi să scriu o carte pe cât se poate de apropiată de ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Crezi că familia lui Alex va fi de acord cu interviurile?

— Nu știu.

Erica își răsuci o șuviță în jurul degetului.

— Chiar nu știu. Însă îi voi întreba cu siguranță, iar dacă nu vor dori să participe, va trebui să găsesc cumva o cale de mijloc. Am un avantaj imens pentru că deja știu multe despre ei. Trebuie să recunosc, ezit să-i întreb, însă va trebui să mă descurc. Dacă această carte se va vinde bine, sunt de acord să continui să scriu despre cazuri legale interesante, iar apoi va trebui să mă obișnuiesc să fiu mai obraznică un pic cu rudele. Asta face parte din cerințele meseriei. Cred de asemenea că oamenii simt nevoia de a vorbi deschis, de a-și spune povestea. Atât din punctul de vedere al victimei,

cât şi din cel al făptaşului.

— Cu alte cuvinte, vei încerca să vorbeşti şi cu Vera.

— Da, bineînţeles. Nu am idee dacă va fi de acord, însă intenţionez oricum să încerc. Poate va vorbi, poate nu. Nu o pot forţa.

Ridică din umeri cu un gest indiferent, însă cu siguranţă ar fi fost o carte mult mai bună dacă ar fi putut să o convingă pe Vera să participe. Ceea ce scrisese până atunci nu era decât o schiţă; acum trebuia să se ocupe de substanţa cărţii.

— Dar tu?

Se întoarse puţin pe canapea şi îşi puse picioarele în poala lui Patrik, care pricepu aluzia şi începu ascultător să îi maseze tălpile.

— Cum a fost ziua ta? Acum eşti marele erou la secţie?

Oftatul adânc al lui Patrik indică faptul că nu era aşa.

— Nu, doar nu crezi că Mellberg ar oferi apreciere acolo unde s-ar cere, nu-i aşa? A făcut naveta toată ziua între camera de interogare şi felurite conferinţe de presă. Pronumele cel mai des utilizat în discuţiile cu reporterii a fost „eu”. Aş fi surprins dacă mi-ar menţiona măcar numele. Dar ce naiba! Cine vrea să-şi vadă numele în ziare oricum? Am arestat un criminal ieri şi asta mi-e de ajuns.

— Cu siguranţă eşti plin de sentimente nobile, nu-i aşa?

Erica îl lovi în joacă peste braţ.

— Recunoaşte că ţi-ar fi plăcut să

stai acolo în fața microfonului la o conferință mare de presă, umflându-te în pene și spunându-le cât de genial ai fost, când ai reușit să identifici criminalul.

— Bine, ar fi fost destul de grozav să fiu măcar menționat în ziarul local. Însă asta nu are să se întâmple. Mellberg va fura toată gloria pentru sine, și n-am ce face.

— Crezi că va obține transferul pe care-l dorește atât de mult?

— Măcar de l-ar obține. Însă bănuiesc că superiorii din Göteborg sunt destul de încântați să îl aibă acolo unde este. Mă tem că probabil vom fi nevoiți să îl suportăm până la pensionarea sa. Iar momentan ziua aceea pare foarte îndepărtată.

— Bietul Patrik.

Ea îi mângâie părul, iar el consideră asta un semnal pentru a sări pe ea și a o țintui pe canapea.

Vinul îi făcuse mâinile grele, iar căldura trupului său se împrăștie încet către al ei. Respirația lui se schimbă; respiră mai greu. Însă Erica avea încă niște întrebări pentru el. Se zbătu pentru a sta dreaptă și îl împinse cu o forță moderată înapoi în colțul său.

— Însă chiar ești mulțumit de tot? Cum rămâne cu dispariția lui Nils, de exemplu? N-ai aflat nimic de la Vera?

— Nu, ea pretinde că nu știe nimic despre asta. Din nefericire, nu o cred. Bănuiesc că a avut un motiv și mai serios de a-l proteja pe Anders decât acela că oamenii ar afla că Nils îl agre-

sase. Cred că știa exact ce se întâmplase cu Nils și că secretul trebuia păstrat cu orice preț. Dar trebuie să recunosc, mă deranjează faptul că nu sunt decât speculații din partea mea. Oamenii nu dispar pur și simplu în ceață. Se află acolo, undeva, și există cineva care știe unde. Însă am o teorie.

Apoi Patrik trecu pas cu pas prin cursul probabil al evenimentelor și explică circumstanțele ce sprijineau ideea sa. Erica observă că tremura, în ciuda căldurii din cameră. Suna incredibil și, cu toate acestea, în mod straniu de plauzibil. Înțelese de asemenea că Patrik nu va putea vreodată să dovedească vreun lucru afirmat. Și chiar dacă ar fi putut, probabil că nu avea să ajute cu nimic. Trecuseră atâția ani.

Atâtea vieți fuseseră deja distruse. N-ar ajuta cu nimic să mai distrugă încă una.

— Știu că asta nu va conduce niciodată la ceva. Și totuși vreau să știu, de dragul meu. Am trăit cu acest caz de câteva săptămâni încoace și vreau să aflu un deznodământ de-un fel.

— Și ce ai de gând să faci? Ce poți face, de altfel?

Patrik oftă.

— Pur și simplu voi cere niște răspunsuri. Nu riști, nu câștigi, corect?

Erica îl privi iscoditor.

— Nu pare o idee prea bună, dar sunt sigură că tu știi mai bine.

— Sper. Putem să lăsăm deoparte moartea și mâhnirea pentru restul seriii și să ne concentrăm în schimb unul

asupra celuilalt?

— Cred că e o idee grozavă.

Patrik o acoperi din nou cu corpul lui, iar de data aceasta nimeni nu îl împinse la o parte.

Atunci când plecă de acasă, Erica se afla încă în pat. Nu se îndurase să o trezească, deci se ridică în liniște, se îmbrăcă și plecă.

Detectase o oarecare surpriză, dar și o anticipare prudentă atunci când stabilise această întâlnire. Condiția fusese de a se întâlni în mod discret, iar Patrik nu avu nicio problemă în a fi de acord cu asta. Din cauza aceasta era acum treaz la ora șapte într-o dimineață de marți. Pe măsură ce conduse pe întuneric spre Fjällbacka, trecu

doar de câteva maşini. Coti la semnul pentru insula Väddö şi conduse încă un pic înainte de a se opri în parcare. Maşina lui era singura de acolo. Apoi aşteptă. După zece minute, o altă maşină intră în parcare şi trase lângă a lui. Şoferul coborî, deschise uşa din dreapta a maşinii lui Patrik şi urcă. Patrik lăsă motorul maşinii pornit pentru ca încălzirea să poată funcţiona, altfel ar fi îngheţat de tot.

— Pare de-a dreptul incitant, să ne întâlnim aşa în secret, sub acoperirea întunericului. Singura mea întrebare este de ce.

Jan era complet relaxat, însă pe faţă avea o expresie mirată.

— Am crezut că ancheta a luat sfârşit. Îl aveţi pe ucigaşul lui Alex, nu-i

așa?

— Da, este adevărat. Însă mai există încă niște piese care nu se potrivesc, iar asta mă necăjește.

— Înțeleg. Ce anume nu se potrivește?

Chipul lui Jan nu trăda niciun sentiment. Patrik se întrebă dacă avea să reiasă că se trezise degeaba la acea oră scandaloasă. Însă acum că se afla acolo, putea măcar să termine ceea ce începuse.

— După cum probabil ai auzit, Alexandra și Anders au fost molestați de fratele tău vitreg, Nils.

— Da, am auzit asta. Oribil. Mai ales pentru mama.

— Deși pentru ea nu fusese o noutate. Știa deja despre asta.

— Bineînţeles că ştia. Rezolvase situaţia în singurul mod care-i era cunoscut. Cu cea mai mare discreţie posibilă. Toate celelalte cădeau pe plan secund.

— Şi ce părere ai despre asta? Despre faptul că fratele tău era pedofil, iar mama ta ştia despre asta şi îl proteja?

Jan nu se lăsă intimidat de întrebare. Îşi îndepărtă câteva particule invizibile de praf de pe rever. Apoi ridică doar dintr-o sprânceană atunci când răspunse, după ce cugetă timp de câteva clipe.

— Firește, o înţeleg pe mama. A acţionat în singurul mod în care a putut, iar răul fusese deja făcut, nu-i aşa?

— Da, cred că poate fi privit şi aşa.

Dar întrebarea este unde s-a dus Nils după aceea? A primit vreun membru al familiei vești de la el?

— Cât despre asta, firește că am anunțat poliția, ca niște buni cetățeni.

Ironia fu atât de bine mascată în tonul vocii sale încât fu cu greu perceptibilă.

— Dar înțeleg de ce a ales să dispară. Ce-i rămăsese aici? Mama realizase deja ce fel de om era și nu mai putea continua să lucreze la școală. Ar fi avut ea grijă de asta. Așa că și-a luat zborul. Probabil că locuiește într-o țară frumoasă și călduroasă, cu acces ușor la fetițe și băieți.

— Eu nu cred.

— O, nu, de ce nu? Ați dezgropat pe undeva proverbialul mort?

Patrik ignoră tonul său zeflemitor.

— Nu, nu am făcut-o. Dar, vezi tu, eu am o teorie...

— Cât de palpitant.

— Nu cred că Nils i-a molestat doar pe Alex și pe Anders. Cred că victima sa principală a fost cineva pe care-l avea aproape. Cineva extrem de accesibil. Cred că și tu ai fost molestat.

Pentru prima dată, lui Patrik i se păru că observă o fisură în exteriorul strălucitor și fără cusur al lui Jan, însă în secunda următoare el deținu din nou controlul, sau cel puțin așa păru.

— Interesantă teorie. Pe ce anume o bazezi?

— Nu pe mare lucru, trebuie să recunosc. Însă am găsit o legătură comună între voi trei. Din copilăria

voastră. Am văzut un petic de piele în biroul tău atunci când te-am vizitat. Presupun că este destul de important pentru tine, nu-i aşa? Simbolizează ceva. Un pact, o solidaritate, un legământ de sânge. L-ai păstrat timp de peste douăzeci şi cinci de ani. Anders şi Alex le-au păstrat de asemenea pe ale lor. Pe spatele fiecărui petic se află o amprentă însângerată şi de aceea cred că voi toţi aţi făcut un jurământ de sânge în stilul melodramatic al copiilor. Erau trei litere arse pe faţa peticului: C.T.M. Nu am reuşit să descifrez asta. Poate că m-ai putea ajuta tu?

Patrik văzu cum două forţe diferite aproape că se luptau literalmente înăuntrul lui Jan. Pe de o parte, bunulsimţ îl îndruma să nu spună absolut

nimic; pe de altă parte, dorința de a împărtăși un secret nu trebuia subestimată, dorința de a se confesa cuiva. Patrik fu încrezător în egoul lui Jan și parie pe faptul că avea să fie irezistibil pentru el să-și descarce sufletul cuiva care ar asculta cu interes. Hotărî să încerce să faciliteze decizia lui Jan.

— Tot ceea ce spunem astăzi aici va rămâne între noi. Nu am nici energia, nici resursele de a urmări ceva ce s-a întâmplat în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Și cred că abia dacă aș putea găsi vreo dovadă de m-aș strădui. Asta este pentru mine personal. Trebuie să aflu.

Tentația fu prea mare pentru Jan.

— „Cei Trei Mușchetari", asta înseamnă „C.T.M.". Stupid și ridicol de

romantic, însă așa ne vedeam noi. Eram noi împotriva lumii. Atunci când eram împreună, puteam uita de ceea ce ni se întâmplase. Nu vorbeam niciodată despre asta între noi, însă nu aveam nevoie să o facem. Înțelegeam fără cuvinte. Am făcut un pact că aveam să fim mereu loiali unul altuia. Cu o bucată de sticlă spartă am făcut o tăietură la un deget și ne-am amestecat sângele, apoi am marcat cu el emblemele.

Eu am fost cel mai puternic dintre noi trei. Am fost silit să fiu cel mai puternic. Ceilalți puteau măcar să se simtă în siguranță acasă, însă eu priveam mereu peste umăr. Noaptea stăteam întins cu pătura trasă până-n bărbie și ascultam pașii ce știam că se apropie,

mai întâi pe coridor, apoi din ce în ce mai aproape.

Era ca și cum un stăvilar ar fi plesnit. Jan vorbea într-un ritm năprasnic, iar Patrik tăcu pentru a nu întrerupe șirul cuvintelor.

Jan aprinse o țigară, crăpă puțin geamul mașinii pentru a da drumul afară fumului și continuă.

— Noi trei locuiam în propria noastră lume. Ne întâlneam atunci când nimeni nu se uita și căutam alinare și consolare între noi. Lucrul ciudat era că, deși ar fi trebuit să ne reamintim reciproc de răul petrecut, noi doar împreună puteam scăpa de el pentru o vreme. Habar n-am cum de știam. Sau de ce am căutat companie reciprocă, însă cumva, noi știam. Era inevitabil

că aveam să ne căutăm unul pe celălalt. Eu am fost cel care a decis să rezolvăm problema în felul nostru. Alex şi Anders au văzut asta ca pe un joc la început, însă eu ştiam că trebuia să devină serios. Nu exista altă scăpare.

Într-o zi senină, geroasă de iarnă am mers în larg pe gheaţă, fratele meu vitreg şi cu mine. Nu a fost greu să-l ademenesc să vină. Era încântat la culme că eu luasem iniţiativa şi aştepta cu nerăbdare mica noastră expediţie. Eu petrecusem multe ore pe gheaţă în acea iarnă şi ştiam exact unde să-l duc. Anders şi Alex aşteptau acolo. Nils a fost surprins atunci când i-a văzut, însă era atât de arogant încât nu ne-a privit niciodată ca pe o ameninţare, în definitiv, eram doar nişte co-

pii. Restul a fost ușor. O gaură în gheață, un brânci și dus a fost.

La început am fost atât de ușurați. Primele câteva zile au fost minunate. Nelly era extrem de îngrijorată în legătură cu dispariția lui Nils, însă eu stăteam noaptea în pat și zâmbeam. Ascultam absența pașilor. Apoi s-a dezlănțuit iadul. Părinții lui Alex au aflat despre ce se întâmplase – cum anume, nu știu – și au mers la Nelly. Alex probabil că a clacat din cauza presiunii și a întrebărilor și le-a spus totul, atât despre mine, cât și despre Anders. Nu și despre ce i-am făcut lui Nils, însă despre tot ce se întâmplase înainte de asta. De credeam vreodată că aveam să primesc compasiune din partea mamei mele vitrege, mi-am învățat

atunci lecția. Nelly nu m-a mai privit vreodată în ochi. N-a mai întrebat vreodată unde era Nils. Uneori mă întreb dacă a bănuit ceva.

— Și Verei i s-a spus despre agresiuni.

— Da, însă mama a fost deșteaptă. A speculat nevoia Verei de a-l proteja pe Anders și de a păstra aparențele. Nici măcar nu a trebuit să-i dea bani sau să o mituiască cu o slujbă bună pentru a o reduce la tăcere.

— Crezi că Vera a aflat de asemenea, mai devreme sau mai târziu, ce se întâmplase cu Nils?

— Sunt complet convins de asta. Nu cred că Anders ar fi fost în stare să-i ascundă Verei așa ceva de-a lungul tuturor acelor ani.

Patrik gândi cu voce tare.

— Deci să presupunem că Vera a ucis-o pe Alex nu doar pentru a o face să tacă în legătură cu agresiunile, ci și pentru că se temea ca Anders să nu fie acuzat de crimă.

Zâmbetul lui Jan era aproape vesel.

— Ceea ce este aproape comic. În primul rând, știm că fiecăruia îi vine rândul să moară, iar în al doilea rând, nimeni nu s-ar obosi să ne pună sub acuzare acum, după atâta vreme, având în vedere circumstanțele și faptul că eram doar niște copii pe-atunci.

Ezitant, Patrik fu nevoit să fie de acord cu el. Nu ar fi existat consecințe dacă Alex s-ar fi dus la poliție și le-ar fi povestit tot ce se întâmplase. Dar se părea că Vera nu înțelesese asta; ea

credea că exista un pericol real ca Anders să fie condamnat pentru crimă.

— Ați păstrat legătura după aceea? Tu, Alex și Anders?

— Nu, Alex s-a mutat aproape imediat, iar Anders s-a retras în mica sa lume. Bineînțeles, ne vedeam ocazional, însă nu ne vorbiserăm timp de douăzeci și cinci de ani, până când Anders m-a sunat după moartea lui Alex, urlând că eu am ucis-o. Firește că am negat. Nu aveam nimic de-a face cu moartea ei, însă el nu se dădea bătut.

— Nu știai că se gândise să meargă la poliție și să le spună despre moartea lui Nils?

— Nu înainte de moartea ei. Anders mi-a spus după aceea.

Jan suflă cu nonșalanță câteva rotocoale de fum.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi știut?

— Bănuiesc că nu vom afla niciodată, nu-i așa?

Se întoarse către Patrik și îl privi cu ochii săi albaștri, de gheață. Patrik se cutremură. Nu, nu aveau să afle niciodată.

— După cum am spus, nimeni nu s-ar fi obosit să ne trimită la închisoare pentru ceea ce făcuserăm. Dar desigur, voi fi primul care să recunoască faptul că mi-a complicat puțin relația cu mama.

Apoi Jan schimbă brusc subiectul.

— Pare-se că și-o trăgeau, Anders și Alex, conform celor auzite de mine.

Știi, Frumoasa și Bestia. Poate că ar fi trebuit și eu să fac o încercare, de dragul vremurilor bune...

Patrik nu simți deloc compătimire pentru bărbatul de lângă el. Adevărat, trecuse prin iad, copil fiind, însă era ceva mai mult legat de Jan. Ceva rău și putred care emana prin pori. Dintr-un impuls, Patrik spuse:

— Părinții tăi au murit în circumstanțe tragice. Știi mai multe legat de ceea ce s-a întâmplat, în afară de ce a reieșit în urma anchetei?

Un zâmbet apăru în colțurile gurii lui Jan. Coborî geamul mașinii încă vreo câțiva centimetri și aruncă afară mucul de țigară.

— Un accident se poate întâmpla așa de ușor, nu-i așa? O lampă căzută,

o perdea fluturând. Mici incidente care își îmbină forțele pentru a crea un eveniment major. Sau, de altfel, s-ar putea spune că este doar voia lui Dumnezeu ca unele accidente să se întâmple oamenilor care le merită.

— De ce ai fost de acord să te întâlnești cu mine? De ce îmi spui toate astea?

— De fapt, și eu am fost surprins. Nu intenționam să vin, însă curiozitatea mi-a venit de hac, cred eu. Și cu toții avem nevoie să spunem cuiva ce am făcut. Mai ales când acel cineva nu poate face nimic în legătură cu faptele despre care aude. Moartea lui Nils se află departe în trecut, este cuvântul meu contra cuvântului tău, și mă tem că nimeni nu te-ar crede pe tine.

Jan coborî din maşină, dar se întoarse şi se aplecă înăuntru.

— Consider că, pentru unii oameni, nelegiuirile sunt recompensate. Într-o bună zi am să moştenesc o avere considerabilă. Dacă Nils ar fi trăit, mă îndoiesc că m-aş fi aflat în situaţia aceasta.

Salută glumeţ cu două degete la tâmplă, închise uşa şi merse înapoi la maşina sa. Patrik putea simţi un rânjet maliţios întinzându-i-se pe chip. Evident că Jan nu ştia de relaţia Juliei cu Nelly ori rolul pe care aceasta avea să-l joace în ziua citirii testamentului. Căile Domnului erau într-adevăr nebănuite.

Briza caldă îi mângâie obrajii brăz-

daţi de riduri, în vreme ce stătea pe micul balcon. Soarele îi încălzea şi vindeca încheieturile dureroase; se mişca pe zi ce trece mai uşor. În fiecare zi mergea la slujba sa din piaţa de peşte, unde ajuta la vânzarea capturii venite dimineaţa devreme de pe bărcile de pescuit.

Aici nu exista nimeni care să le ia oamenilor mai bătrâni dreptul de a se face folositori. În schimb, era mai respectat şi mai apreciat decât fusese vreodată în viaţa lui, şi încet, dar sigur, el începuse să-şi facă prieteni în micuţul orăşel. Într-adevăr, existau mici necazuri cu limba, însă îşi putu da seama că se descurca binişor cu gesturi şi bune intenţii, iar vocabularul său creştea de asemenea în mod

constant. În plus, un pahar sau două după o zi bună de muncă ajutau la slăbirea barierelor timidităţii; descoperi, spre surprinderea sa, că începuse să se transforme într-un adevărat limbut.

Stând acolo pe balcon, uitându-se pe deasupra vegetaţiei abundente ce se contopea cu cea mai albastră apă văzută de el vreodată, Eilert simţi că nu avea să ajungă vreodată mai aproape de paradis decât acolo.

O condimentare mică a vieţii sale o reprezenta flirtul zilnic cu durdulia proprietară a pensiunii, Rosa. Din când în când îşi îngăduia să cocheteze cu ideea că în timp lucrurile ar putea chiar să evolueze în ceva mai mult decât un flirt jucăuş. Atracţia exista, nu

încăpea îndoială, iar oamenii nu erau făcuți să trăiască singuri.

Pentru o clipă se gândi la Svea, înapoi acasă în Suedia. Apoi îndepărtă acel gând neplăcut, închise ochii și savură o binemeritată siestă.

Sfârșit